ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ!

ਭੂਮਿਕਾ

ਪਾਠਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਵਿਦਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ, ਜੋ ਹੁਨ ਛਪਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਕਵਿ ਰਾਜ ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਗੁਰਪੁਰ ਨਿਵਾਸੀ, ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਡੇ ਵਿਦਯਾਵਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਮ ਬਾਬਾ ਖੁਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸਨ। ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਦਰ ਚੂਨੇ ਮੰਡੀ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਰਖਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਕਈ ਸੱਜਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸਿਖਯਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ, ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਗਯਾਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖੁਦ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭਾਨਾ ਅਮਿਟ ਹੈ ਓਹ ਖੁਦ ਇਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਛ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਕਰ ਓਹ ਇਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅੱਛਾ ਹੁੰਦਾ॥

ਇਸਦਾ ਖਰੜਾ ਦਾਸਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਘੰਧਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ, ਜੋ ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਦਰ ਦੇ ਮਹੰਤ ਹਨ, ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਖੁਦ ਖਯਾਲ ਸੀ ਕਿ ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਏਵੇਂ ਹੀ ਲਿਖੀ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਕਿੰਤੂ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਪਰ ਕਈ ਸੱਜਨ ਲਾਭ ਉਠਾਉਨ। ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਲਾਭ ਉਠਾਉਨਗੇ। ਹੋਰ ਭੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਨੀ ਲੋਗ ਅਤੇ ਵਿੱਦਯਾਵਾਨ ਮਹਾਤਮਾ ਭੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ, ਜੋ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਅਭਿਲਾਖੀ ਅਤੇ ਵਿਦਯਾ ਦੇ ਪਰਬੀਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਰੱਖਕੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਨਗੇ। ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਗਰੰਥ ਹੋਰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਪਾਸ ਹਨ ਜੋ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆਉਨੇ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੇਵਲ ਹੁਨ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਇਸ ਗਰੰਥ ਵੱਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕਦਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ॥

ਇਸ ਗਰੰਥ ਵਿਚ ਜੋ ਕੁਝ ਖਯਾਲ ਓਹ ਸ੍ਰੀ ਯੁਤ ਸੰਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਤ ਭੀ ਪਾਠਕਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੇਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਏਹ ਗਰੰਥ, ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਹੋਈ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਗਰੰਥ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੇ ਛਾਪਨੇ ਵਿਚ ਸਮਯ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਮਿਹਨਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਛੇਤੀ ਛਪਨੇ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਕਠਨ-ਤਾਈ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿਚ

ਭੁਲ ਹੋ ਜਾਨੇ ਦਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸੱਜਨ ਜਨ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਵੇਖਣ ਤਾਂ ਖਿਮਾਂ ਕਰਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਓਹ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਵੇਖਨ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜ ਦੇਨ ਫਿਰ ਜਦ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਛਪੇਗਾ ਤਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦਰੁਸਤ ਕਰਕੇ ਛਾਪਿਆ ਜਾਏਗਾ॥

ਦਾਸਨ ਦਾਸ
ਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਨਰੂਲਾ ਸਾਬਕ ਮਾਲਕ
ਗੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਾਹੌਰ, ਅਤੇ
ਗੰਗਾ ਬਿਸ਼ਨ ਤਾਜਰ ਕੁਤਬ
ਚੂਨੇ ਮੰਡੀ, ਲਾਹੌਰ
(ਲਾਹੌਰ ੫ ਚੇਤ੍ਰ ਸੰ. ੧੯੫੯)

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਭੂਮਕਾ

ਗੁਰ ਉਪਮਾ

ਓਂ ਪਰਮ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸ੍ਰਬ ਪੂਜਨੀਯ ਸ੍ਰੀ ਵੇਦਯ ਨਮ.।
ਓਂ ਸ੍ਰੀ ਸੋਢਵੰਸ ਭੂਖਣ ਮਹਾਰਾਜਾ ਧਿਰਾਜ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘਾਯ ਨਮੋ ਨਮ.॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੋ ਜੈਸੀ ਕਰ ਕਾਮਿਨਾ ਪਢਤ ਸੁਨਤ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੁਭ ਜਸ ਕਲਪ ਤਰ ਤੈਸੋ ਹੀ ਫਲ ਦਾਇ॥ ੧॥

ਛਪਯ

ਪ੍ਰਮ ਜਾਗਤੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਵਿ।
ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਵਿ॥
ਅਰਜਨ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਉ ਹਰਿਰਾਯ ਸੁ ਆਦਰ।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਕੰਦ ਸੁਭਟ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ॥
ਗੁਰੁ ਸਭ ਕਲਯੁਤ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਥ ਦਰਬਾਰ ਚਯ।
ਮੁਜ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਦ ਸ੍ਰੀ ਦਸਓ ਗੁਰੂ ਜਯਤਿ ੨ ਜਯ ਜਯਤਿ ਜਯ॥ ੨॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਆਸਾ ਸਬਦ ਨਿਸੇਸ ਪਛ ਜਹਿ ਕਰ ਆਸਾ ਗੂਢ।
ਉਚਰਤਿ ਨਾਥ ਪ੍ਰਥਾਯ ਤਰਿ ਪਢਤ ਸੁਪਟੁ ਹ੍ਵੈ ਮੂਢ॥ ੩॥

ਗ੍ਰੰਥ ਰਚਨੇ ਦਾ ਭਾਵ
ਚੌਪਈ

ਸ੍ਰੀ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਕਵਿ ਰਾਜਾ। ਗਰੰਥ ਰਚਿਓ ਅਤਿਭੁਤ ਅਹਿਲਾਜਾ॥
ਜਾਸ ਵਿਲੋਕ ਮਿਟੇ ਸਬ ਭ੍ਰਮਾ। ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਭਾ ਸੋਈ ਵਰਣਾ॥
ਕਹੀ ਕਹੀ ਸੈ ਮੁਜ ਹਥ ਹਾਵੇ। ਕਰੁ ਇਕੱਤ੍ਰ ਬਹੁਤਾ ਸੁਧਵਾਵੈ॥
ਸਿੰਘ ਘੰਦਾਰ ਕਹਾਵੋ ਨਾਮਾ। ਨਿਰਮਲ ਅਨੁਸਾਰੀ ਨਿਛਹਿ ਕਾਮਾ॥
ਲਵ ਪੁਰਹਿ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਧਾਮਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਦਰ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮਾ॥
ਸੰਮਤ ਉਨੀ ਸੈ ਹੈ ਓਨਾਹਟ। ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਦੁਆਦਸੀ ਹੈ ਠਟ॥
ਤਿਹਿ ਦਿਨ ਕੀਓ ਅਰੰਥ ਵਿਚਾਰ। ਲੋਪ ਹੋਤਾ ਦੇਖਿਇ ਸੰਸਾਰ॥
ਸਬ ਸੰਤਨ ਕੋ ਬੰਧ ਹਮਾਰੀ। ਕਹਿ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਉਚਾਰੀ॥ ੪॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਦੁ ਵੀਚਾ। ਬੈਠਿ ਸ੍ਰੀ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਗੀਚਾ॥
ਏਕ ਸਮੇਂ ਭੇ ਚੀਤ ਇਕਾਗਰ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸਾਦਰ॥
ਕਰ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇਓ ਧਿਯਾਨਾ। ਸੰਭੂ ਸਮਾਨ ਬੈਠੇ ਭਗਵਾਨਾ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਖੈਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਭਾਰੀ। ਅਲਖ ਪੁਰਖ ਆਏ ਰਖਵਾਰੀ॥
ਉਠ ਕਰ ਬੰਧ ਕਰੀ ਕਵਿ ਰਾਜਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਲਾਇ ਗਲ ਭਾਜਾ॥
ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਚੁ ਜਸਿ ਮੇਰਾ। ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਧਰੋ ਇਸ ਡੇਰਾ॥
ਭਏ ਅਲੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ। ਤਬ ਚਿੰਤਤ ਭੇ ਕਵੀ ਸੁਜਾਨਾ॥
ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦਾ। ਕਿਓ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਰੁ ਦੁਆਰ ਮਕੰਦਾ॥ ੫॥
ਕੀਆ ਅਰੰਭ ਜਨਮ ਓਤਸਾਹਾ। ਪੋਹਿ ਸੁਦੀ ਸੁਕਲਾ ਪਖ ਆਹਾ॥
ਸਤਮੀ ਥਿਤ ਉਡਾਗਰ ਭਾਰੀ। ਲਵ-ਪੁਰ ਕੀਨ ਅਰੰਬ ਵਿਚਾਰੀ॥
ਕੀ ਵਖਿਆਨ ਅਨੇ ਕਹਿ ਵਾਰਾ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਵਤਾਰਾ॥
ਕਵਿਤਾ ਕਰੀ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਆਪ ਗਏਹਿ ਬੈਕੁੰਠ ਦੁਆਰਾ॥
ਸੰਮਤ ਉਨੀ ਸਤਿਵੰਜਾ ਆਨ। ਫਾਗਣ ਸੁਕਲ ਦੁਆਦਸ਼ੀ ਮਾਨ॥
ਪਾਛੇ ਘੰਦਾਰੁ ਸਿੰਘ ਹੈ ਚੇਰਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਦਰ ਕੀਓ ਹੈ ਡੇਰਾ॥
ਸਾਜਨ ਕੀਓ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਭਾਰੀ। ਪ੍ਰਭਾ ਗਰੰਥ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਾਰੀ॥

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਘਾਸਨ ਬੰਦ। ਤਿਹਿ ਪਾਛੇਹਿ ਕਵਿਤਾ ਆਰੰਥ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਅਵਤਾਰ
ਕਬਿੱਤ

ਲੀਨੋ ਅਵਿਤਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਸਜੀਲੋ
ਆਜ ਐਸੋ ਸੁਨ ਪਾਯੋ ਹੈ ਤਮਾਮ ਹੈ ਜਹਾਨ ਮੈ।
ਫੂਲੈ ਹੀ ਏਕੰਜ ਮੰਨ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪੁੰਜ
ਮਹਾ ਮੋਦਛਾਯੋ ਹੈ ਨਾ ਆਵ-ਤੋ ਬਖਾਨ ਮੈਂ ॥
ਏਕ ਉਠੇ ਗਾਇ ਏਕ ਧਾਇ ਧਾਇ ਆਵੈ ਏਕ
ਦੇਤ ਹੈ ਬਦਾਵਾ ਦੀਨ ਬੰਦੂ ਕੇ ਦਲਾਨ ਮੈਂ।
ਫੂਲ ਬਰਸਾਨ ਮੈਂ ਲਗਾਯੋ ਚੀਤ ਆਨ ਮੈਂ ਨਾ
ਛਾਯੋ ਅਸਮਾਨ ਮੈਂ ਸੁਦੇਵਤਾ ਬਿਬਾਨ ਮੈਂ ॥ ੭ ॥
ਟੋਲ ਟੋਲ ਗਲੀ ਗੀਲੀ ਘਰੋ ਘਰੋ ਬਾਲ ਬੁਡਯੇ
ਜੇਤੇ ਨਰਿ ਨਾਰਿ ਪੁੱਜ ਕੰਜ ਸੇਵਿਕ ਸਗੇ।
ਆਜ ਗੁਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਗਟੇ ਜਹਾਨ ਬੀਚ
ਪ੍ਰਤਕ ਪ੍ਰਚੰਡ ਜਹਾ ਤਹਾ ਹੀ ਛਿਕਸਗੇ ॥
ਏਕ ਤੋਂ ਅਕੇਲੇ ਹੀ ਭਧਾਰੇ ਹੈ ਬਦਾਵਾ ਦੇਨ
ਏਕ ਭਲੇਵਾ ਕਰੇ ਛਬੀਵੇ ਹੈ੍ਰ ਵਿਕ ਸਗੇ।
ਹਿੰਦੂ ਤੋ ਮਰਦ ਭਯੇ ਦੁਰਜਨ ਜ਼ਰ ਭਏ
ਸੇਵਕ ਸਰਦ ਹੀਯੇ ਦਰਦ ਨਿਕਸਗੇ ॥ ੮ ॥
ਜਦਪਿ ਸਜੀਲੇ ਸਦਾ ਮੰਦਰ ਛਬੀਲੇ ਦ੍ਵਾਰ
ਤਦਪਿ ਸਜਾਯੇ ਵੇਸ੍ਰਮ ਕੀ ਲਗਨ ਮੈਂ।
ਤੋਰਣ ਪਤਾਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੇ ਛਬੀਲੇ ਫੂਲ
ਝਾਰ ਔ ਫਲੂਸ ਐਸੀ ਜੋਤਨਾ ਨਗਨ ਮੈਂ ॥
ਕਦਲੀ ਬੱਧਾਏ ਫੂਲ ਝੁਬਕੇ ਝੁਲਾਏ ਭੂਰ
ਦੇਖੈ ਲਲਚਾਏ ਦੇਵ ਛਾਏ ਹੈ ਗਗਨ ਮੈਂ।
ਲਾਖੋ ਤਸਬੀਰੈ ਤਤਬੀਰ ਸੈ ਲਗਾਏ ਖੂਬ
ਤਾਕ ਮੈਂ ਖਲੌਨੈ ਕੁੱਬ ਭਰੇ ਹੈ ਸਗਨ ਮੈਂ ॥੯ ॥
ਭਾਈ ਭੈਣ ਭਾਣਜੇ ਭਤੀਜੇ ਬਾਲ ਮਾਈ ਬਾਪ
ਪਾਜੇ ਤੇ ਹੈ ਕੁਟੰਬ ਨਾਤੋ ਬ੍ਰਿੰਦ ਤੇ ਉਦਾਸ ਹੌਂ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਸ੍ਰੌਣ ਕੈ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਚੀਤ

ਨੈਕ ਹੂੰ ਨ ਭੀਜੋ ਏਕ ਈਸ ਕੀ ਸੁਆਸ ਹੌਂ ॥
ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਿਮਚਾਰੀ ਔਰ ਹੂੰ ਜਿ ਭੇਖ ਧਾਰੀ
ਚਾਲੀ ਜੋ ਨਿਹਾਲੀ ਸਾਰੀ ਦੂਰ ਤੇ ਵਿਗਾਸ ਹੌਂ ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਜੇਈ
ਵਾਂਕੇ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸ ਹੌਂ ॥ ੧੦ ॥

ਪੰਥ ਦੀ ਹੁਣ ਦੀ ਹਾਲਤ

ਭੁੰਜਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ
ਅਹੋ ਹਾਕਲੀ ਕੀ ਚਲੀ ਪੌਣ ਗੰਦੀ । ਭਈ ਹੈ ਜੂ ਭੂ ਪੰਥਕੀ ਬੁਧਮੰਦੀ ॥
ਨਧਾਰੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪ੍ਰਚਾਰੈ ਮੁਲੰਮੈ । ਉਠਾਰੇ ਨ ਖਜ਼ਾਲਾਤ ਝੂਠੇ ਨਿਕੰਮੈ ॥ ੧੧ ॥
ਧਾਰੇ ਜੌ ਗੁਰੂ ਤੋ ਜੁਦੰਬੀ ਨਕਾਰੇ । ਭਵੈ ਆਦਿ ਗ੍ਰੇਹੀ ਜੁ ਜੰਜਾਲ ਸਾਰੇ ॥
ਰੁਲੀ ਜਾਇ ਸਿਖੀ ਪਗੋ ਪੰਮਿਓਂਕੇ । ਪਗੀ ਹਾਥ ਮੈਂ ਪੋਪ ਬੇਕੰਮਿਓਂ ਕੇ ॥ ੧੨ ॥
ਗੁਰੂ ਧਾਰਤੇ ਸਿੰਘ ਕੇਤੇ ਉਦਾਸੀ ਜਿਨੋ ਕੇਸ ਕਾਟੇ ਸੁ ਸਿੰਘੀ ਨਿਕਾਸੀ ।
ਦਿਖਾਤੇ ਫਿਰੇ ਦੂਏ ਕਛਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ । ਕਹਾ ਤੇ ਬਬੇਕੀ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਤੁਫਾਨੀ ॥ ੧੩ ॥
ਜੁ ਐਸੇ ਮੰਸ-ਦਾਨ ਕੇ ਪਾਯ ਲਾਗੇ । ਭ੍ਰਮੈ ਭੂਤ ਜਯੋ ਭੂਲ ਭੌਂਦੂ ਅਭਾਗੇ ॥
ਮਹਾਂ ਮੂੜ ਜੇ ਪੂਤ ਸਿੰਘਾਨ ਕੇਰੇ ॥ ਭਏ ਔਰ ਹੀ ਪੰਥ ਕੇ ਜਾਯ ਚੇਰੇ ॥ ੧੪ ॥
ਗੁਰੂ ਧਾਰਤੇ ਤਾਤ ਕੋ ਤਾਤ ਕੇਤੇ । ਕਿਤੇ ਆਦਿ ਹੀ ਗ੍ਰਾਂੜ ਕੇ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ॥
ਕਹੂ ਬਧ ਗਜਾਨੀਨ ਕੀ ਸ੍ਰੋਣ ਗਾਥਾ । ਅੰਹ ਮਾਤੇ ਮੋੜੇ ਨਾ ਮਾਥਾ ॥ ੧੫ ॥
ਗੁਰੂ ਭਾਵਨਾਬੁਤ ਮੋਂ ਕੈ ਘਨੇਰੀ । ਸੁ ਕਿੰਬਾਜ ਜੈ ਮ੍ਰਿਤਕੋਂ ਜੁ ਢੇਰੀ ॥
ਬ੍ਰਿੰਧੋ ਜੁਜਾਗਾ ਉਸਾਰੇ ਸਿੰਗਾਰੇ । ਸੁ ਮਾਥੇ ਘਸਾਤੇ ਪ੍ਰਸੰਸੈ ਜੁਹਾਰੇ ॥ ੧੬ ॥
ਗੁਰੂ ਈਚ ਪਖਾਨ ਕੋ ਮਾਨ ਲੀਨੋ । ਨਾ ਕੋ ਸੰਤ ਸਾਧੂਨ ਮੇ ਚੀਤ ਦੀਨੋ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇਰੀ ਗਿਰਾ ਕੋ ਉਚਾਰੇ । ਅਘੀ ਮੂੜ ਦੇਸੀ ਜਗ ਹੂੰ ਨ ਧਾਰੇ ॥ ੧੭ ॥
ਬਕੈ ਸਿੰਘ ਕੇਤੇ ਜਿਸੇ ਕਾਲ ਭੈ ਨਾ । ਗੁਰੂ ਧਾਰਨੇ ਕੀ ਕਛੂ ਲੋੜ ਹੈ ਨਾ ॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਏਕ ਸਾਚੋ । ਭਈ ਮੂੜ ਸਿਖੀ ਕਲੂਕਾਲ ਵਾਚੋ ॥ ੧੮ ॥

ਆਪਨੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਇਸ਼ਟ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ।

ਅਕਾਲ ਪਦ
ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਹਿ ਸਮ ਸ਼ਾਹ ਨ ਦੂਸਰ ਕੋਈ
ਜਿਤਕ ਜਗਤ ਸਬ ਸਾਮੀ ॥

ਕਰਵਾਵਤ ਅਰਦਾਸ ਜੂ ਦਾਸਨ ਵਹਿ ਕਾਗਜ਼ ਅਸ੍ਵਾਮੀ।
ਸੰਗਤਿ ਸਗਲ ਸੁ ਗਵਾਹੀ ਸੰਤਤ ਕਰਤ ਬਾਤ ਨਾ ਖਾਮੀ॥
ਨ੍ਰਿਪ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮੁਹਿਰ ਲਗਵਾਵਤ ਪੜਤ ਜੁ ਤੁਕ ਸਹਿ ਕਾਮੀ।
ਲਾਬ ਦਸੌਂਧ ਬਜਾਜ ਸਦ ਲੇਵਲ ਸ਼ਾਂਤਿਨ ਧੂਮਾ ਧਾਮੀ॥
ਨਹਿ ਦੇਵਤ ਤੇ ਤਸਕਰ ਆਦਿਕ ਨਿਖਲ ਕਰਾਤ ਲਲਾਮੀ।
ਨਹਿ ਛਲ ਵਲ ਕਛੁ ਰੰਚਿਕ ਕੈਹੈ ਸੌਦਾ ਦਾਮੋ ਦਾਮੀ॥
ਜਸ ਵਾਛਤ ਸਪੂਰਤ ਆਛੀ ਮੁਕਤ ਦੇਤ ਨਿਸਕਾਮੀ।
ਸ੍ਰੀਪਦ ਪਦਮ ਅਲੌਕਕਿ ਨੀਕੇ ਜੇ ਸਿਖਤਹਿ ਅਨੁਗਾਮੀ॥
ਨਿਜ ਮੁਦਿਤਾ ਸੁਚ ਸੇਜ ਸੋਹਿਣੀ ਤੇ ਹ੍ਵੈਂ ਗੇਂਦ ਵਿਸਰਾਮੀ।
ਪਰਮ ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ ਪਦਵੀ ਅਟਲ ਅਟਾ ਅਭਿਰਾਮੀ॥
ਜੇ ਪਾਬਰ ਅਧਿ ਮਾਧਿਮ ਧ੍ਰੋਹੀ ਖਲ ਬੇਮੁਖ ਜੜ ਬਾਮੀ।
ਲਪੰਟ ਬੰਚਕ ਚੁਗਲ ਚਬੀਲੇ ਨਿੰਦਕ ਨਿਮਖ ਹਰਾਮੀ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕ੍ਰਿਮ ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਖ ਸਿਖ ਪ੍ਰਗਟ ਖੁਨਾਮੀ।
ਹ੍ਵੈ ਪਗ ਧਾਰਤ ਧਰਿਤ ਅਧੌ ਹੈਂ ਯੁਤ ਕਤ ਵਡ ਬਦਨਾਮੀ॥
ਤੁਹਿ ਬੇੜੇ ਗੁਰੂ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਦਿਯ ਆਨੰਦ ਆਰਾਮੀ।
ਸਿੰਘ ਨਿਹਾਲ ਮਸ ਜਾਨੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ॥ ੧੯॥

ਛੰਦ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸ੍ਰਈ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਭਲੋਸ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦਿਨੇਸ਼॥
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਯ ਪ੍ਰਮੰਦ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੁ ਗੁਰੂ ਛਵਿਲ ਧਾਮਾ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਲਲਾਮਾ॥ ੨੦॥

ਕਬਿੱਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਾਂਘ ਜੂ ਕੇ ਜੋ ਚਰਣ ਮੰਜ
ਤਾਕੇ ਤੁਲ ਪੁੰਜ ਕਵੀਕੰਜ ਕੇ ਪਛਾਨਤੇ।
ਕੇਸਰੀ ਸ੍ਰੀ ਕਮਰ ਕਪਾਟ ਸ੍ਰੀ ਉਚਾਰੇ ਕੋਖ ਬਾਹੂ
ਚੋਖ ਦੰਡ ਸੀ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭਾਰੀ ਮਾਨਤੇ॥
ਅਧਰ ਬਧੂਕ ਸੇ ਅਨਾਰ ਸੇ ਦਸਨ ਆਛੇ
ਕੀਰ ਜੈਸੀ ਨਾਸਕਾ ਕੁਰੰਗ ਨੈਨ ਜਾਨਤੇ।
ਕਾਂਚਨ ਕੇ ਸੀਪ ਕਾਨ ਭੋਰਾ ਕੇ ਕਮਾਨ ਭਨੈ

ਏਤੋ ਉਮਮਾਨ ਮੰਦ ਝੂਠ ਸੇ ਬਖਾਨਤੇ ॥ ੨੧ ॥

ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਉਪਮਾ

ਕਬਿੱਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੀ ਛਬਿ ਹੇਰੁ ਹੇਰੁ ਜੇਤੇ
ਕਵਿ ਉਪਮਾਂ ਸੋ ਬੋਲਤ ਬਰਨ ਹੈ ।
ਸੋ ਤੌਂ ਕਾਲ ਤੀਨੋ ਉਪਮੇਯ ਕੇ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤੁਲ
ਕਹਾ ਰੰਗ ਅੰਗਨ ਕੋ ਕਹਾ ਸੁਵਰਨ ਹੈ ॥
ਕਹਾ ਹੈ ਮੁਕਰ ਧਨ ਮ੍ਰਿਗਾ ਕੀਰ ਸੀਪ ਦੇਖੋ
ਕਹਾਂ ਭਾਲ ਭੌਂ ਹੈ ਆਖ ਨਾਸਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ।
ਕਹਾ ਮੁਖ ਚੰਦ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਭੁਜ ਦੰਡ ਕਹਾਂ
ਕਹਾਂ ਨਯੇ ਪਾਤ ਕੰਜ ਕਹਾਏ ਚਰਣ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥
ਠੀਕ ਪਾਰ ਜਾਤ ਜਾ ਕੇ ਛਾਯਾ ਤੇ ਨੈਕ
ਛਿਨ ਮੈ ਕੁਬੇਰ ਤੇ ਹਜਾਰ ਗੁਨ ਧਨ ਹ੍ਵੈ ।
ਠੀਕ ਮੁਖ ਚੰਦ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
ਸੇਵਕ ਚਿਤਾਤਰੇ ਚਕੋਰਨ ਕੇ ਗਨ ਹ੍ਵੈ ॥
ਠੀਕ ਮਾਰ ਤੰਡ ਸੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਾਕੋ
ਜੇਤੇ ਅੰਧਕਾਰ ਸੋ ਮਲੇਛ ਪੂਜ ਹਨ ਹ੍ਵੈ ।
ਠੀਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੇ ਪਦਾਰ ਬ੍ਰਿੰਦ
ਧੂਨੀ ਮਕਰੰਦ ਕੋ ਮਲਿੰਗ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹ੍ਵੈ ॥ ੨੩ ॥
ਵੈਸੇ ਹੈ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਨਪੂ ਦੇਖੈ ਮੋਹੈ ਭੂਪ
ਵੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਾਰ ਆਛੋ ਛਿਤ ਮੈਂ ਅਛੂਤ ਹੈ ।
ਵੈਸੇ ਹੀ ਚਲਾਕ ਚੋਖ ਆ ਯੁਧ ਚਲਾਵੇ ਚਾਰ
ਵੈਸੇ ਤੇਜ ਧਾਰੀ ਭਾਰੀ ਵੈਸੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ॥
ਵੈਸੇ ਪੁੰਜ ਵਿੱਦਜਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਅਧੀਨ ਸੰਤ
ਵੈਸੇ ਮੋਦ ਮੰਗਲ ਮੇਂ ਸਾਰੇ ਕਾਜ ਸੂਤ ਹੈ ।
ਸਹੀ ਸਿੰਘ ਦੇਵਤਾ ਛਬੀਲੇ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
ਨੂਨ ਏਕ ਬਾਤ ਹੀ ਆਦਿਤੀ ਕੇਨ ਪੂਤ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥
ਭਾਰੀ ਲਵ ਸਿੰਘ ਜਾ ਕੋ ਪਾਰ ਹੂੰ ਨਾ ਵਾਰ ਜਾ ਕੋ
ਆਦਿ ਹੂੰ ਨਾ ਅੰਤ ਕਬੀ ਆਵਤੋ ਬਖਾਨ ਮੈਂ ।
ਯਾ ਕੇ ਪਾਰ ਹੋਇ ਬੇਕੋ ਕੋਟ ਹੂੰ ਉਪਾਯ ਕਰੈ
ਬੀਚ ਹੀ ਬਿਲਾਨੇ ਜਾਤ ਜੇਤੇ ਜਾਤ ਨਾਮ ਮੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਜੇਤੇ ਕਲੂ ਜੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪੌਣ
ਕੁਦ ਕੈ ਧਰੰਤ ਸੰਤ ਉਚੇ ਅਸਮਾਨ ਮੈਂ।
ਨੈਸ ਕੋ ਨਿਹਾਰੈ ਹੂਤੇ ਲਾਘਤੇ ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਪੂਰ
ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ਜਹਾਨ ਮੈਂ ॥ ੨੫ ॥
ਜੇਡੇ ਦੇਵ ਰਾਛਸ ਅਧੀਨ ਹ੍ਵੈ ਅਧੇਨ ਕੀਨੇ
ਜਾਹਿ ਕੀ ਤਿਲੋਕੀ ਬੀਚ ਜਾਗਤੀ ਸੁ ਜੋਤ ਹੈ।
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਜਾ ਕੇ ਨੈਸਕ ਹੂੰ ਧਿਜਾਨ ਧਾਰੇ
ਪਾਪ ਤੋ ਬਿਦਾਰੇ ਜਾਤ ਪੁੰਨ ਕੋ ਉਦੋਤ ਹੈ ॥
ਭਾਨ ਸੌ ਪਧਾਰੇ ਜਹਾ ਟਾਰੇ ਅੰਧਕਾਰ ਕਲੂ
ਲੂਲੋ ਹੂੰ ਨਿਹਾਰੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦੂਖ ਰੋਤੇ ਹੈ।
ਝਾਕੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਵਿਲੋਕੀ
ਜਬੈ ਵਾਂਕੋ ਊਸ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਨ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥
ਵੈਸੀ ਸਭਾ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਵੈਸੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਹੋਤ
ਵੈਸੇ ਗੁਰੂ ਪਜਾਰੇ ਰੋਜ਼ ਅਨੰਦ ਕਲੋਲ ਤੇ।
ਵੈਸੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਛੋ
ਵੈਸੇ ਹੀ ਉਚਾਰੈ ਵਾਕ ਹੀਯੇ ਗਾਠ ਖੋਲਤੇ ॥
ਵੈਸੇ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਾਜੇ ਵੈਸੇ ਹੀ ਨਗਾਰੇ ਬਾਜੈ
ਵੈਸੇ ਸਿੰਘ ਗਾਜੈ ਬੀਰ ਧੀਰ ਨਹੀਂ ਡੋਲਤੇ।
ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਜਾਨੋ
ਬਾਤਨ ਵਿਹਾਨ ਕੀ ਕਦਾਚ ਕਬੂ ਬੋਲਤੇ ॥ ੨੭ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਜਮਾ ਕੀਨੇ ਮੈਂ ਕਰੋੜੋਂ ਪਾਪ
ਬੂਢਯੋ ਫੀਲ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਮਹਾਂ ਸ੍ਰੋਹਿ ਕ੍ਰੀਚ ਮੈਂ।
ਰਾਸਬ ਸੋ ਖਾਯੋ ਢੇਰ ਸੂਤਯੋ ਮਨ ਭਾਯੋ ਬੈਲ
ਸੂਕਰ ਸੌ ਧਾਯੋ ਚੀਤ ਲਾਯੋ ਹੈ ਗਲੀਚ ਮੈਂ ॥
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਹਾਲ ਕਹਾ ਲੌਂ ਲਿਖਾਵੋ ਪੁੰਜ
ਜੋਤੋ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤਾ ਮੈਂ ਮੰਦ ਭਾਗੀ ਨੀਚ ਮੈਂ।
ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਪਾਰੁ ਜਾਤ ਦੇਖਤੇ ਉਪੰਨੇ ਪੁੰਨ
ਭੋਗ ਮੋਖ ਦੇਨ ਵਾਰੇ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕ ਬੀਚ ਮੈਂ ॥ ੨੮ ॥
ਆਛੇ ਤਾਸ ਬਾਦ ਲੇ ਕੇ ਚਾਦਨੀ ਚੰਦੋਯੇ ਸਜੇ
ਝਾਲਰ ਮੈਂ ਝਬ ਕੇ ਵਿਸਾਲ ਮੋਤੀ ਗੋਲ ਗੋਲ।
ਲਲਤ ਵਿਛਾਈ ਪੈ ਸਿੰਘਾਸਨ ਜਰਾਊ

ਫਾਬਯੋ ਬੈਠੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਸੋਹੈ ਕੁੰਡਲ ਸੋ ਡੋਲ-ਡੋਲ ॥
ਕਲਗੀ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਚਕ੍ਰ ਭਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭਾਸੇ
ਫੇਰੈ ਬਾਨ ਖਾਸੇ ਮਾਨ ਚੀਤ ਖੈਚੈ ਤੋਲ ਤੋਲ।
ਇਤੈ ਉਤੈ ਹੇਰੁ ਹੇਰੁ ਮੰਦ ਮੰਦ ਹਸੈ ਨਾਥ
ਆਨਨ ਕਮਲ ਤੇ ਮਧਰ ਧੁਨਿ ਬੋਲ ਬੋਲ ॥ ੨੯ ॥
ਧ੍ਰਵ ਸੌ ਭਕਤ ਔ ਵਿਰਕਤ ਸੁਕਦੇਵ ਜੈਸੋ
ਪ੍ਰਭੂ ਅਨ ਰਕਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਧਰਾ ਧੀਰ ਹੈ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂਕੋ ਇਹ ਪੰਥ ਐਸੋ
ਰਾਜਨ ਕੋ ਰਾਜੋ ਵਡੋ ਪੀਰਨ ਕੋ ਪੀਰ ਹੈ ॥
ਬਿਯਾਸ ਜੈਸੇ ਵਿਦਯਾ ਬੀਚ ਬਲੀ ਜੈਸ ਦਾਨੀ ਵੇਸ
ਕਵੀ ਬਾਲਮੀਕ ਯੌਂ ਪੁਨੀਤ ਗੰਗ ਨੀਰੁ ਹੈ।
ਧਨੀ ਤੋ ਕੁਬੇਰ ਜੈਸੋ ਸੁਮੇਰ ਸੋ ਅਚਲ ਸਦਾ
ਲੋਮਲ ਜਯੋ ਬੈਸ ਭਾਰੀ ਭੀਮ ਜੈਸੋ ਬੀਰ ਹੈ ॥੩੦ ॥
ਗੁਰੂ ਦੀਨਬੰਦ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਕੋ ਨਿਹਾਰਯੋ ਨੈਕ
ਤਬ ਹੀ ਸੇ ਸੁਨਾਸੀਰ ਧਯਾਨ ਕੋ ਧਰਤ ਹੈ।
ਸਿੰਘਨ ਕੇ ਰੂਪ ਪੁੰਜ ਦੇਵ ਕੋ ਬਨਾਏ ਵੇਸ
ਬੇਰੁ ਬੇਰੁ ਹੇਰੁ ਹੇਰੁ ਸਾਂਤ ਸਾਂਤ ਕੋ ਧਰਤ ਹੈ ॥
ਦੇਖ ਪਾਰ ਜਾਤ ਤੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੂਕੋ ਸੌਰ ਸੌਰ
ਦੌਰ ਭਰਿਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਰੀ ਭਰਤ ਹੈ।
ਬਾਢਯੋ ਅਹਿਲਾਦਿ ਸੁਦਾ ਸ੍ਵਾਦਿ ਘਨੋ ਚਾਖ ਚਾਖ
ਜਾਦਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥
ਐਸੋ ਦਰਬਾਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਜਹਾਨ ਬੀਚ
ਦੇਖ ਦੇਖ ਦੇਵਤਾ ਸੁ ਭੀਰ ਕੋ ਕਰਤ ਹੈ।
ਦੂਰ ਹੂੰ ਤੇ ਹੇਰ ਕੈ ਨਿਸਾਨ ਪਾਰ ਜਾਕ ਕੋ ਸੋ
ਦੌਰੁ ਦੌਰੁ ਆਨ ਕਰ ਭਾਵਰੀ ਭਰਤ ਹੈ ॥
ਚਾਖਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੁਧਾ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਪਛਾਨ ਪੁੰਜ
ਰਾਖਤੇ ਸੁ ਭੇਟ ਹਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੂ ਰਰਤ ਹੈ।
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪਾਇ ਗੰਗ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰੇਂ
ਜਾਣਕੇ ਮੁਕਤ ਦਾਨੀ ਸੀਸ ਪੈ ਧਰਤ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥
ਏ ਤੋ ਕਲੂ ਕਾਲ ਨਹਿ ਗ੍ਰੀਖਮ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭਾਰੀ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਨਹਿ ਲੂਾਰ ਪ੍ਰਭਾਸ ਹੈ।

ਏਤੋ ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗ ਨਾਹਿ ਬਾਲਕੇ ਪਹਾਰੇ ਪੁੰਜ
ਕਾਲ ਕੋ ਨ ਦੰਡ ਮਾਰ ਤੰਡ ਤੇਜ ਤਾਸ ਹੈ ॥
ਏਤੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਹਿ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈ ਪ੍ਰਤ ਅਛ
ਪੰਥ ਜੋ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਬਾਦਲ ਹੁਲਾਸ ਹੈ ।
ਬਾਜੇ ਨਾਦ ਬਿਜਲੀ ਰੁਮਾਲ ਧਰੀ ਵਾਨੀ ਵੇਸ
ਨਾਹੀ ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਸੁਪਾਵਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਜਗ ਜੌਂਪਿ ਕਵੀਸ ਮਹੀਪਨ ਕੇ ਸਬ ਸਾਹਿਤ ਬੀਚ ਸੁ ਚਾਤਰ ਨੀਕੇ ।
ਵਿਰਚੈ ਰਚਿਨਾ ਰਮਿਨੀਕ ਘਨੀ ਨਿਰਦੂਖਨ ਭੂਖਨ ਘੂਟ ਅਮੀਕੇ ॥
ਪਰਤੋਪ ਮਹਾਨ ਸੁਜਾਨ ਸਬਾ ਤੱਹਿ ਤਜਾਗਤ ਹੈ ਭਲ ਜ਼ਯੌ ਫਲ ਫੀਕੇ ।
ਹਮ ਹੈ ਕਵਿ ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਸਿਰੋਮਣਿ ਸਹਿੰਨ ਸਾਰਿਸ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਕੇ ॥ ੩੪ ॥

ਗੁਨ ਯਾਵਤ ਲੌਕਿਕ ਵੈਦਿਕ ਸੌਂਵਡ ਓਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁ ਪੌਧ ਜਮੀ ਹੈ ।
ਨਿਗਮਾਗਮ ਕੰਠ ਘਨੇ ਸੁਠ ਪੰਡਿਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਗਰੰਥ ਗਿਰਾ ਸੁ ਅਮੀ ਹੈ ।
ਰਿਖਿ ਬੀਰ ਕ੍ਰਿਤੀ ਸਿਖ ਤੀਰਥ ਸੁੰਦਰ ਪੰਥ ਅਨੂਠ ਸੋ ਸੋਭ ਰਮੀ ਹੈ ।
ਭਗਤੀ ਸੁਕੇਤੀ ਭਰਪੂਰ ਲਬਾਲਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇ ਘਰ ਕੌਨ ਕਮੀ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥

ਯਵਨਾਧਿ ਪਦਾਰਨ ਦੀਰਘ ਜੌ ਸਬ ਆਰਜ ਮੰਦਰ ਮੂਲ ਖਨੇ ।
ਛਿਤ ਯਾਵਤ ਭੂਖਨ ਕੇ ਗਨ ਬੇ ਦੁਹਿਤਾ ਨਿਜ ਦੇਤ ਗੁਲਾਮ ਬਨੇ ॥
ਤਬ ਤੌ ਨਹਿ ਨੈਸਕ ਹੂੰ ਉਕਸੈ ਸਿਰ ਮੇਲ ਮਲੇਛ ਸ੍ਰਿਗਾਲ ਬਨੇ ।
ਨਿਰਲਾਜ ਅਕਾਲ ਕੁਪਾਜ ਧਰੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਅਬ ਆਜ ਸਮਾਜ ਘਨੇ ॥ ੩੬ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਤ੍ਰਿਯਾ ਕਾਰਣ ਦਾਰਨ ਧਾਵਤ ਹੈ ਬਿਬਚਾਰਨ ਬਾਝ ਨਿਗੂਨੀ ।
ਜਨਮੈ ਸੂ ਕਪੂਤ ਜਰੈ ਛਤੀਯਾਂ ਨਿਤ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਚਿਤ ਵਾਂਛਤ ਦੂਨੀ ।
ਸਦ ਸੋਕ ਭ੍ਰਮੈ ਬਿਤਕੇ ਹਿਤ ਸੰਤਤ ਧੂਖ ਤੈ ਚਿੰਤ ਮਲੀਹ ਜੁ ਧੂਨੀ ।
ਗ੍ਰਹਿ ਆਸ਼੍ਰਮ ਸੇਵ ਅਤੀਤ ਬਿਨਾ ਨਰ ਕਾਗਨ ਪ੍ਰੋਢਤ ਭੋਗਨ ਯੂਨੀ ॥ ੩੭ ॥

ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਏਕ ਅਨਾਦਿ ਸਦਾ ਤਿਹ ਕੌਨ ਬਤਾਯ ਸਕੈ ਕਬ ਕੋ ।
ਸਕਤੀ ਕੁਲ ਸਿੰਧੁ ਅਗਾਧ ਭਰਯੋ ਨਹਿ ਵਾਰਨ ਪਾਰ ਧਰੈ ਛਵਿ ਕੋ ॥
ਜਮ ਨਾਰਜ ਜੇਤਕ ਸਿਘ ਭਏ ਲਘੁ ਬੰਸ ਸਮਾਨ ਮਿਲੀ ਸਬਿ ਕੋ ।

ਉਪਾਇ ਘਨੇ ਉਫਨਾਂਤ ਗਏ ਜਗ ਬੀਚ ਪ੍ਰਚੰਡ ਦਿਯੇ ਦਬਿ ਕੋ ॥੩੮॥

ਕਬਿੱਤ

ਜਾਹਿ ਕੀ ਤਾਰੀਫ ਕਛੁ ਹੋਤ ਨ ਜਹਾਨ ਬੀਚ
ਦੇਖਿਓ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੋ ਸਵਾਰਿਯੌ ਹੈ।
ਜੇਤਕ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕਵੀ ਕੋਵਿਦ ਵਿਚਾਰੈ ਓਪ
ਸੋਪਿ ਨਹਾਰੈ ਭਾਰੀ ਝੂੰਡ ਸਿਧ ਹਾਰਯੋ ਹੈ।
ਜਾਂ ਕੋ ਚੰਦ ਕੁੰਦ ਸੌ ਉਜਾਰੋ ਹੈ ਘਨੇਰੋ ਜਸ
ਲੀਨੇ ਹਾਥ ਨੈਕ ਪਾਪ ਮੂਡ ਤੇ ਪਧਾਰਯੋ ਹੈ।
ਐਸੋ ਨ ਮਿਠਾਈ ਸ੍ਵਾਦ ਸੁਧਾ ਤੌ ਸੁਰੇਸ ਪਾਸ
ਜਾਨਿਯੈ ਪ੍ਰਤਛ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਧਾਰਯੋ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਭਾਨ ਸੌ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਾਗੈ ਕਰਾਮਾਤ ਲੋਕ ਲਾਗੇ
ਹਾਥ ਜੋਰ ਠਾਡੇ ਆਗੇ ਜੇਤਕ ਜਹਾਨ ਹੈ।
ਆਗਾ ਨੀਰ ਪੌਨ ਮਾਨੇ ਰਾਵ ਰੰਕ ਨਾਮ ਜਾਨੈ
ਏਤੋ ਕੀਵ ਜੋ ਬਖਾਨੈ ਭਾਰੀ ਬੁਧੀਵਾਨ ਹੈ।
ਆਛੋ ਵੇਸ ਭੇਸ ਧਾਰੋ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਕਲੇਸ ਟਾਰੇ
ਸਿਧ ਹ੍ਵੈ ਵਿਹਾਰੇ ਜਾਨਤੇ ਮਹਾਨ ਹੈ।
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪਿਆਰੇ ਏਹੁ ਕੋਨ ਮਾਨ ਮਾਨ
ਗੁਰੂ ਵੇਦ ਸੰਤ ਕਹੁ ਮਾਨ ਲੋਨੋ ਮਾਨ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਿਵਾਨ ਜਹਾ ਬੈਠ ਹੈ ਮਹਾਨ ਪੁੰਜ
ਰਾਗੀ ਕਰੈ ਗਾਨ ਝਰੀ ਸੁਧਾ ਕੀ ਲਗਾਈ ਹੈ।
ਤਹਾ ਏਕ ਪਾਤਕੀ ਪ੍ਰਚੰਡ ਦੂਰ ਬੈਠ ਭੂਲ
ਤਾਤ ਕਾਲ ਐਸੋ ਭਯੋ ਮੂਰਛਾ ਸੀ ਆਈ ਹੈ।
ਵਾਹੀ ਸਮੈ ਸੋਰ ਭਾਰੀ ਮਾਚਯੋ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
ਏਕ ਟੇਰੈ ਮ੍ਰਿਗੀ ਕੈ ਅਫੀਮ ਘਨੀ ਖਾਈ ਹੈ।
ਕੋਉ ਮੂਠ ਪ੍ਰੇਤ ਭਨੇ ਬੋਲਯੋ ਤੌ ਛਿਨੇਕ ਓਹੀ
ਬਾਨੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਆਵਾਜ ਸੁਨ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥
ਰਹੈ ਜੋ ਏਕਾਂਤ ਸੂਛ ਪ੍ਰਛ ਔ ਵਿਹਾਰ ਅਛ
ਸ਼ਾਂਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤਛ ਦਛ ਕੀਰਤੀ ਵਿਲਾਸ ਕੀ।

ਕਾਹੂ ਸੌਨ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਆਪਸੋ ਘਨੇਰੋ ਹੇਤ
ਕਹਾ ਲੌ ਬਖਾਨੋ ਛਹਿਬ ਅਛੀ ਚਾਰੂ ਚਾਲ ਕੀ।
ਊਚੀ ਗਤਿ ਸੋਹੈ ਪਾਂਤਿ ਹੀਯੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸਾਂਤਿ
ਗੰਗ ਮੈ ਕਰਾਤਿ ਜੋਤਿ ਜਾਗਤੀ ਸੁਕਾਲ ਕੀ।
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਜਾ ਕੋ ਮਾਨ ਹੈ ਜਹਾਨ ਬੀਚ
ਕਹੋ ਜੁ ਪਜਾਰੋ ਸੰਤ ਨਾਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਮਰਾਲ ਕੀ॥ ੪੨॥

ਐਸੋ ਦਰਬਾਰ ਦੀਨਬੰਧ ਕੇ ਹਮੇਸੋ ਹੋਤ
ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੌ ਆਛੀ ਤੌਰ ਸੌਦ ਕੇ ਸਵਾਰਤੇ।
ਜਾਸ ਕੈ ਸੰਗਾਰੁ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰੇ
ਸਾਮਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਾਗੀ ਬਾਨੀ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ।
ਆਸ ਪਾਸ ਪਜਾਰੇ ਏਕ ਚੀਤ ਹ੍ਵੈ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੁਨੈ
ਭੋਗਕੋ ਲਗਾਵੈ ਬੈਸ ਆਰਤੀ ਉਤਾਰਤੇ।
ਕੀਰਤੀ ਬਖਾਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਪਛਾਨੇ ਈਸ
ਫੂਲੋਂ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਹੂੰ ਕੋ ਵਾਰਤੇ॥ ੪੩॥

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਤੌ ਧੰਧੇ ਬਡੇ ਬਿਲਮ ਹਜਾਰੋ ਸੈਲ
ਜੇਤੇ ਛੈਲ ਸੈਲ ਆਏ ਗੈਲ ਹੂੰ ਨ ਪਾਇਯੋ ਹੈ।
ਔਰ ਜੋ ਘਨੇਰੇ ਮੀਤ ਬਾਧਵ ਸੋ ਨਦੀ ਨਾਰੇ
ਵੀਕ ਮੋਹ ਧਾਰ ਮੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਹੀ ਬਹਾਯੋ ਹੈ।
ਕਾਮਾਦੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕ੍ਰੂਰ ਹੈ ਅਨੰਤ ਭਾਰੀ
ਮਤੇ ਜੋ ਬਿਅੰਤ ਵੈ ਅਰੰਨ ਪੁੰਜ ਛਾਯੋ ਹੈ।
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਜਹਾਨ ਬੀਚ
ਗਰੰਥਨ ਸਜਾਯੋ ਮਾਨੋ ਪੰਥ ਹੀ ਬਨਾਯੋ ਹੈ॥ ੪੪॥

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਤੋ ਹੋਤ ਹੈ ਜਨਾਨੋ ਸੋਕ ਰੂਪ ਭਾਰੀ
ਆਲਸੀ ਘਨੇਰੋ ਦੇਖ ਦਾਰਦ ਹੂ ਲਾਜਤੋ।
ਰਾਜੈ ਸੀਸ ਕੇਸ ਦਾੜੋ ਮੁਛ ਭਾਰੀ ਬੇਸ ਝੀਨੇ
ਕੁੱਛ ਮਹਾਂਬੀਰ ਸੌ ਪ੍ਰਤੱਛ ਅੱਛ ਸਾਜਤੋ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂਕੋ
ਸੁਧਾ ਆਯ ਕੈ ਮਨਾਕ ਝੂਕੈ ਤਬੈ ਸਿੰਘ ਗਾਜਤੋ।

ਭਾਜਤੋ ਕ੍ਰਿਤਾਂਤ ਹੇਰ ਭ੍ਰਾਜ ਤੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਐਸੋ
ਮਾਨੋ ਪੁੰਜ ਭਾਨ ਤੇਜ ਆਨਕੈ ਵਿਰਾਜ ਤੋ ॥ ੪੫ ॥

ਦੇਖਯੋ ਦਰਬਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਜਹਾਨ ਬੀਚ
ਦੇਵਤਾ ਸਮੂਹ ਕੇ ਹੁਲਾਸ ਹੀਯੇ ਆਯੋ ਹੈ।
ਤਾਂਕੀ ਤੁਲ ਤਾਂ ਕੋ ਢੇਰ ਕੀਨੋ ਹੈ ਉਪਾਯ ਭਾਰੇ
ਮੇਘਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਕੋ ਨਗਾਰੇ ਸੌ ਬਾਨਾਯੋ ਹੈ।
ਚੌਦਹਿ ਰਤਨ ਪਾਰਜਾਤ ਔ ਪਿਯੂਖ ਆਦਿ
ਸਿੰਧ ਤੇ ਨਕਾਲੇ ਗੰਗ ਪਾਯ ਨੀਰ ਭਾਯੋ ਹੈ।
ਔਰ ਜੇਤੇ ਰਿਖੀ ਸੰਤ ਆਪ ਹੀ ਅਮੀਰ ਹਯੇ
ਆਛੋ ਜੋ ਵਿਕੁੰਠ ਮਾਨੋ ਸੌਧ ਸੋ ਸਜਾਯੋ ॥ ੪੬ ॥

ਜੇਤੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਔਰ ਨਾਰਦ ਸੇ ਰਿਖੀ ਘੂਮੇ
ਧਾਰਕੈ ਵਿਰਾਗ ਲੋਕ ਲਾਲਸਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹੈ।
ਔਰ ਜਿਤੇ ਲੋਮਸਾਦਿ ਬੈਠੇ ਏਕ ਠੌਰ ਹੀ ਮੈ
ੰ ਤਾਪਸੀ ਕਹਾਯੋ ਖੋਵੈ ਆਰਜਾ ਜੂ ਸਾਰੀ ਹੈ।
ਸਿਧ ਜੇ ਘਨੇਰੇ ਗਾਤ ਗਾਲਤੇ ਪਹਾਰੋ ਬੀਚ
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਮੈਨੇ ਬਾਤ ਜੋ ਵਿਚਾਰੀ ਹੈ।
ਪੰਥ ਜੋ ਬਨਾਯੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਆਛੋ
ਮਾਂਨੋ ਤੁਲ ਤਾਂਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਪੁੰਜ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥

ਜਾ ਕੋ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਆਠੋ ਜਾਮ ਹੀ ਉਚਾਰੈ ਮੂੜ੍ਹ
ਸੋ ਤੋ ਦੇਹਿ ਦੇਵਨ ਕੀ ਤੇਰੋ ਪਾਸ ਮੰਗਨੀ।
ਜਾ ਕੇ ਲੀਯੇ ਲੀਨੀ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹੂੰ ਨ ਕੀਨੀ ਨੈਕ
ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਬਿਸਾਰੀ ਨਵ ਰੰਗਨੀ।
ਅਰੇ ਮੰਦ ਭਾਗੀ ਤੂੰ ਤੋ ਢੇਰ ਹੀ ਭੁਲਾਯੋ ਖੂਬ
ਦੇਖ ਕੈ ਲੁਭਾਯੋ ਖਾਯੋ ਕਾਮਨੀ ਭੁਜੰਗਨੀ।
ਅਜੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪਧਾਰੋ ਜਾਹਿ
ਬਾਨੀ ਨ ਬਨਾਈ ਮਾਨੋ ਸੁਧਾ ਕੀ ਤਰੰਗਨੀ ॥ ੪੮ ॥

ਐਸੋ ਬਲੀ ਖਾਲਸੇ ਜੋ ਜਾਗਤੇ ਮਦਾਨ ਬੀਚ

ਯਾਕੇ ਤੋ ਸਮਾਨ ਆਨ ਦੇਖਤੇ ਹੋਂ ਏਕ ਮੈਂ।
ਦੌਰ ਕੈ ਮਲੇਛਨ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਕੋਸ
ਬਿਨਾਂ ਸਾਮ ਆਯੇ ਛੋਡੇ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨ ਟੇਕ ਮੈਂ।
ਔਰ ਜੇਈ ਨਿੰਦਕ ਗੁਮਾਨੀ ਦੇ ਸਵਾਰੇ ਬੰਕ
ਸੂਧੇ ਹੋਤ ਹੇਮ ਜਯੋਂ ਪ੍ਰਚੰਡ ਆਗ ਸੇਕ ਮੈਂ।
ਯਾਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਮ ਵੰਤ ਸ਼ੂਰਬੀਰ ਭਾਰੋ ਲੋਕ
ਸਾਰੇ ਜੋਰ ਤੇਜ ਖੋਸ ਲੀਨੇ ਹੈ ਛਿਨੇਕ ਮੈਂ ॥ ੪੯ ॥

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਹਾਲਤ

ਕਬਿੱਤ

ਫੈਲਗੀ ਮਲੇਛ ਭਾਸ਼ਾ ਮਾਸਾ ਹੂੰ ਨ ਹਿੰਦ ਬੋਲੀ
ਖਾਸਾ ਪੰਥ ਛੋਰਕੈ ਦੁਰਾਸਾ ਬੁਧਿ ਸ੍ਵੈਗਾਈ।
ਰਾਜੇ ਮੂੜ ਭੋਗੀ ਮਾਨ ਬੂਡਗੇ ਕੁਸੰਗੌਂ ਬੀਚ
ਨੀਚ ਜੇ ਪ੍ਰਧਾਨਨ ਮਹਾਨ ਛਾਂਹਿ ਛ੍ਵੈਗਈ।
ਧਰਮ ਕੀਨ ਗੰਧ ਅੰਧ ਧੁੰਧ ਕੀ ਧਨਾਢਜ ਗੰਧ
ਭੇਖਧਾਰੀ ਔਰੇ ਪੰਥ ਪ੍ਰਾਕ ਰੀਤਿ ਖ੍ਵੈ ਗਈ।
ਧਾਇ ਧਾਇ ਡੋਲੈ ਗੁਣੀ ਸੌਂਣ ਤੇ ਨਾ ਬਾਤ ਕੋਊ
ਹਾਯੇ ਹਾਯੇ ਯਾਹੀ ਤੇ ਸੁ ਵਿਦਯਾ ਲੋਪ ਹ੍ਵੈ ਗਈ ॥ ੫੦ ॥
ਚਾਤੁਰੀ ਘਨੇਰੀ ਕੈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਭਾਵਿ ਹਾਰ ਬ੍ਰਿੰਦ
ਲੈਣੋਂ ਦੇਨੋਂ ਸੰਗ ਤੈ ਬਟੋਰ ਭੇਦ ਆਨਤੋ।
ਦੂਜੋ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਤੋ ਦਿਵਾਨੌਂ ਸੌ ਮਹੇਸ਼ ਭੌਲਾ
ਰਾਂਗ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਹਾਨ ਲਾਭ ਨੈਕ ਹੂੰ ਨ ਜਾਨਤੋ।
ਤੀਜੋ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਪਾਤੀ ਸ਼ਆਹਿ ਸੁ ਅਚਾਹਿ ਚੀਤ
ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਾਤ ਸੇਵ ਕੈਸੀ ਕੋਦ ਸੀਲ ਠਾਨਤੋ।
ਨਾਥ ਜੂ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਕੇਤੀ ਹੀ ਸੁਨਾਵੈ ਗਾਥ
ਊਜਲੋ ਸੁ ਹੋਤੋ ਮਾਥ ਨੈਕ ਹੂੰ ਜੋ ਮਾਨਤੋ ॥ ੫੧ ॥

ਆਪਨੇ ਪਵਿੰਤਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਅਤੇ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁਧੀ ਦੀ ਨਖੇਧੀ

ਛੰਦ

ਅਹੋ ਹਾ ਦਸੋਹੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਭਏ ਹੈ। ਪਰੰਬ੍ਰਹਿਮ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਗਯੇ ਹੈ।

ਤਿਸੈ ਛੋਰ ਨਾ ਆਨਕੋ ਨਾਮ ਲੈਨੋਂ। ਵਹੀ ਕੋ ਵਖਾਨੋ ਧਾਰਯੋ ਧ੍ਯਾਨ ਝੀਨੋਂ।
ਉਸੀਂ ਕੋ ਉਚਾਰਿਓ ਜੂ ਹਾਰਿਓ ਨ ਦੂਜੋ। ਵਹੀ ਦੇਵ ਥਾਪਿਓ ਹ੍ਰਿਦੈ ਸੁੱਧ ਪੂਜੋ॥
ਦਸੋ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸੈ ਪੰਥ ਚਾਲੇ। ਮਲੈਛਾਨ ਹਿੰਦੂਨ ਤੇ ਹੈ ਨਰਾਲੈ॥ ੫੨॥

ਜਿਸੇ ਪੰਥ ਮੈਂ ਪਾਜ ਕੀ ਲੇਸ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਦੇਵਪ੍ਰਿਤ੍ਰਾਦ ਕੋ ਦੰਡ ਭੈਨਾ॥
ਸੁਯੰ ਧਾਮ ਸੂਧੋ ਪਹੁੰਚੈ ਸਤਾਬੀ। ਘਨੀ ਘੂਮ ਘਾਟੀ ਨ ਹੋਤੀ ਖਰਾਬੀ॥ ੫੩॥

ਚਿੰਤ ਬਝਤ ਗਾਂਠ ਜੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਮਨ ਜਰਤ ਅਗਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਸੋਂ।
ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਵਸ ਵਢਤ ਵਿਰੋਧ ਨਿਜ ਮਦ ਉਮੰਡ ਘੁਮੰਡ ਘੁਮੰਡ ਸੌਂ॥
ਸਬ ਛੂਟਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀਤਿ ਵਰਤਨ ਮਿਲਨ ਬੋਲਨ ਚਾਲਨੋ।
ਹੈ ਸੁਤਹ ਸਿੱਧ੍ਯ ਨਿਖੇਧਨੋਂ ਕਰ ਨਿੰਦ ਦੂਖਨ ਭਾਲਨੋ॥ ੫੪॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਯੁਗਲ ਪਾਠ ਹੂੰ ਨਹਿ ਸੁਧ੍ਯ ਆਵਤ ਜਾਸਕੋ।
ਗੁਰਮਤ ਜੁ ਗ੍ਰੰਥ ਅਨੇਕ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੌਤ ਹੂੰ ਨਹਿ ਤਾਸਕੋ॥
ਪਢਯ ਯਮਨ ਭਾਸ਼ਾ ਬਿਟਲ ਬੁੱਧਿ ਚੰਚਲ ਸਿ ਪਹਿਚਾਨਿਯੇ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿੰਦਕ ਮੂੜ੍ਹ ਇਹ ਕਰ ਨਾਮ ਜੱਗ ਮਹਿ ਜਾਨਿਯੇ॥ ੫੫॥

॥ ਗੀਯਾ ਮਾਲਿਤੀ ਛੰਤ॥
ਗੁਰ ਕਲਪ ਤਰੁ ਕਰ ਸਾਖ ਸੁੰਦਰ ਫੂਲ ਫਲ ਯਤ ਸੋਬਤੀ।
ਛਵਿ ਲਲਤਿ ਲਹਿ ਲਹਿ ਲਖਤ ਜਹਿ ਜਗੁ ਅਮਰ ਹੂੰ ਬ੍ਰਿਤ ਲੋਬਤੀ॥
ਤਿਹਿ ਲਗੇ ਕਾਟਨ ਬਨੇ ਨਿਜ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਮੂੜ੍ਹ ਆਜ ਪੰਥ ਕੇ।
ਗੁਰਦ੍ਵਾਰ ਤਖਤ ਜੁ ਕਿਯ ਸਿਰਦੀ ਸੰਤ ਨਿੰਦਾ ਰੰਬਕੈ॥ ੫੬॥
'ਭੂਮਿਕਾ ਇਤੀ॥
—o—

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗਰੰਥ ਨਿਰਮਲ ਭਰਬਾਕਰ

ਪੂਰਬਾਰਧ

ਉਥਾਨਕਾ

ਓਂ ਪਰਮ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਰਬ ਪੂਜਨੀਯ ਸ੍ਰੀ ਵੇਦੀਯ ਨਮ.।
ਓਂ ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਵੰਸ਼ ਭੂਖਣ ਮਹਾਂਰਾਜਧਿ ਰਾਜ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨਮੋ ਨਮ.॥ ੫੭॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਵਦੌਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਸ਼ੁੱਧ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ। ਜਹਿ ਕਰ ਪਲਕ ਸੁ ਝਲਕ ਜੱਗ ਬਯਾਪਕ ਬਯੋਮ ਸੂਛੰਦ॥ ੫੮॥

ਛਪਯ

ਨਿਗਮ ਸੁਭਨ ਤਿ ਅਜਨਮ ਜਨਨ ਹਿਤ ਧਰਤਿ ਬਿਬਿਧਿ ਤਨ।
ਅਗੁਨ ਏਕ ਰਸ ਵਿਸਦ ਬਹੁਰ ਵਰ ਵਿਹਰਤ ਗੁਨ ਗਨ॥
ਅਕ੍ਰੱਯ ਕਥਤਿ ਕਲਾਪ ਕਰ ਤਿਲਕ ਕੇਲ ਕਲਾ ਕੁਲ।
ਅਦ੍ਵਯ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਮੁਦ੍ਰ ਦੁਸ਼ਟ ਰਿਪੁ ਬਧਤਿ ਬਯਾਯ ਤੁਲ॥
ਮਨ ਬਚਨ ਅਗੋਚਰ ਵਦਤਿ ਬੁੱਧ ਬਲਿ ਅਚਰਜ ਭਾ ਬ੍ਰਿਹਤ ਲਖ।
ਅਸ ਸ਼ੁੱਧ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਤਿ ਬੰਦਉਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਗੱਲਭ ਪਖ॥ ੫੯॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਯੱਦਪਿ ਅਗਾਧ ਅਬਾਧ ਅਜ ਅਛਲ ਅਛੋਭ ਅਨੰਤ॥
ਤੱਦਪਿ ਭਕਤਿ ਵਸਿ ਬਿਪਨ ਬ੍ਰਿਜ ਨਾਚਤ ਭੋ ਭਗਵੰਤ॥ ੬੦॥

ਛਪਯ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਦਿ ਬ੍ਰਿੱਧ ਪ੍ਰਭੁ ਯਾਵਤ ਭੇ ਜੱਗ।
ਤੇ ਜੋ ਮਯ ਬਪੁ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤਿ ਸੰਯੁਕਤਿ ਸੁਗੁਨ ਨਗ॥
ਜਹਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਦਰ ਭਾਵ ਧਰਮ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਕ ਅਘ ਹਨ।
ਸੱਤ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਗਟਾਯ ਚਲਾਯਸਿ ਨਿਜ ਬਲ ਬਹੁ ਜਨ॥
ਅਤਿ ਅਦਭੁਤ ਲਲਿਤ ਸੁਨਾਮ ਸੁਚ ਚਿੱਤ ਚਿੱਤਵਤ ਭਵ ਤਪਤ ਹਰ।
ਹਉਂ ਸਬ ਕਰ ਸੁਠ ਪਦ ਪਦਮ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਉਂ ਜੋਰ ਕਰ॥ ੬੧॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬੰਦਉਂ ਸ੍ਰੀ ਯਸਵੰਤ ਹਰਿ ਜਹਿ ਚਰਨਨ ਚਹੁਓਰ।
ਅਨੁਚਰੀਵ ਸੁਵ ਸਕਤਿ ਸਬ ਬਿਨਵਤ ਦ੍ਵੈ ਕਰ ਜੋਰ॥ ੬੨॥

ਛਪਯ
ਜੱਸ ਮੰਤਗ ਅਤਿ ਲਲਿਤ ਉਤੰਗ ਵਿਸਾਲ ਨਵਲ ਛਵਿ।
ਪੂਰਟ ਵਿਡੂਰਜ ਜਟਿਤ ਸਕਲ ਸਿੰਗਾਰ ਚਮਕ ਰਵਿ॥
ਚੱਕ੍ਰਵਰਤਿ ਭੂਪਾਲ ਅਰੂਢਸੁ ਛੱਤਰ ਚਮਰ ਦਲ।
ਬਿਕਸਯੋ ਬਿਪਨ ਬਸੰਤ ਬਿਪੁਲ ਮੁਦ ਪਵਨ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਚਲ॥
ਤਹਿ ਵਿਹਰਤ ਗਮਨਤ ਭਵਨ ਮਗ ਸੂਪਚ ਸਮਲ ਘਰ ਚਿੱਤ ਨਹ੍ਵੈ।
ਅਸ ਉਪ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਯਸਵੰਤ ਹਰਿ ਰਿੱਧ ਸਿੱਧਿ ਨਿੱਧਿ ਨਿਜ ਮਗਨ ਹੈ॥ ੬੩॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਭੱਦ੍ਰ ਗਿਰ ਜਗਤ ਉਜਾਗਰ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਭੰਦ੍ਰ ਕਰ ਸਾਗਰ ਨਾਗਰ॥
ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦੇਵ ਭੰਦ੍ਰ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸਘਨ ਘਨ।
ਵਹਿਠਾਂਤਰ ਬਡ ਬੀਰ ਬੀਰ ਹਰਿ ਭੱਦ੍ਰ ਸੁਮਧੁ ਬਨ॥
ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੁ ਯਸਵੰਤ ਹਰਿ ਭੱਦ੍ਰ ਸੁਧਾਕਰ ਅਜਰ ਜਰ।
ਇਹ ਪੰਚ ਸੁਮੂਰਤਿ ਇਸ਼ਟ ਮਮ ਕਰਤ ਭੱਦ੍ਰ ਕੁਲ ਅਭਰਨ ਭਰ॥ ੬੪॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਾਵਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਸ਼ੁਭ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਗੁਨੀਸ਼।
ਸਬ ਕਰ ਚਰਨ ਸਰੋਜ ਪਰ ਰੋਜ ਲੂਠਾਵਉਂ ਸੀ॥ ੬੫॥

ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੰਘ ਇਕ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਰਕਤ

ਚੌਪਈ

ਸਬ ਕਵਿ ਜਨ ਪਗ ਧਰ ਕਰ ਮਾਥਾ। ਵਰਨਉਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰਮਲ ਪਥ ਗਾਥਾ॥
ਭੇਖ ਸਨਾਤਨ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੇਰੋ। ਇਹ ਨਿਰਸੰਸਯ ਕਛੁ ਨ ਬਖੇਰੋ॥ ੬੬॥
ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਪਰਾਯਨ ਜੇਤੇ। ਤਮ ਰਜ ਤਜ ਧਰ ਸਤ ਸੁਖ ਲੇਤੇ॥
ਸਰੁਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗ੍ਰੰਥ ਸਬਨ ਕਰ ਆਸਾ। ਭਵਨ ਵਿਭਵ ਭਵ ਭਵਹਿ ਨਿਰਾਸਾ॥ ੬੭॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਰਮ ਕਰ ਕੇਤੂ। ਉਚਰਸਿ ਨਿਜ ਭਲ ਰਵਜਨ ਹੇਤੂ॥
ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਤਉ ਸਨਆਸੀ। ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਇਨ ਤਨ ਕਾਸੀ॥ ੬੮॥

ਮਤ ਅਤਿ ਲਲਿਤ ਮਹਲ ਨਵ ਜੋਈ। ਦਸਮ ਈਸ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਕ ਸੋਈ॥
ਰਜ ਗੁਨ ਭੇਖ ਜਗਤ ਜਨ ਦੀਨੋ। ਧੇਨੂ ਧਰਮ ਧ੍ਰੂਨਿ ਰਛ ਗਢ ਕੀਨੋ॥ ੬੯॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਖੜਗ ਜਨੇਊ ਖਾਲਸਾ ਦਿਯਸਿ ਸਮਯ ਅਨੁਸਾਰ।
ਕਰਯ ਤਯਾਗ ਸੰਨਯਾਸ ਧਰ ਨਹਿ ਤਹਿ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰ॥ ੭੦॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪਥ ਅਵਿਦਾਤ ਸ੍ਰਤਿ ਕਰ ਰੁਚਿਰ ਅਚਰਨ ਸੁਚ।
ਛਾਤ੍ਰ ਕਰਮ ਉਤਪਾਤ ਪ੍ਰਤਿ ਵੰਧਕ ਯੋਗੀ ਪ੍ਰਤੀ॥ ੭੧॥

ਚੌਪਈ
ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਆਦਿ ਭਟ ਬਾਨੋ। ਅਸਿ ਬ੍ਰਿਤਿ ਪੂਜਾ ਧਾਨ ਨ ਖਾਨੋ॥
ਇਹ ਮਤ ਸ੍ਰਤਿ ਗੁਰੁ ਵਿਦੁਖ ਵਖਾਨੈ। ਸਾਚਸੁਬਾਤ ਬੁਧ ਨ ਹਠ ਠਾਨੈ॥ ੭੨॥
ਜਸ ਕਛੁ ਕਾਛ ਨਾਚ ਤਸ ਚਹਿਯੇ। ਨਿਰ ਪਛ ਵਿਦਤ ਭਾਤ ਇਹ ਗਹਿਯੇ॥
ਬੁਧ ਵਿਰਕਤ ਹ੍ਵੈ ਏਕਾ ਏਕੀ। ਰਜਗੁਨ ਰਹਤ ਰਹਤ ਜਗ ਛੇਕੀ॥ ੭੩॥
ਜਉ ਜਨ ਲਾਜ ਭੀਤਿ ਹਠ ਧਾਰੇ। ਕਛੁ ਨ ਸ੍ਵਾਦ ਜੁਗ ਪੰਥ ਪਧਾਰੇ॥
ਯਥਾ ਦੇਸ ਤਸ ਭੇਸ ਸੁਹਾਵੇ। ਪ੍ਰਗਟ ਬਾਤ ਸਭ ਜਗਤ ਅਲਾਵੇ॥ ੭੪॥
ਸਰਬ ਸਕਤਿ ਯੁਤ ਜੀਵਨਿ ਯੰਤਾ। ਪ੍ਰਿੰਥਮ ਈਸ ਕੁਲ ਕਲਿ ਮਲ ਹੰਤਾ॥
ਜਬ ਜਨ ਪਦ ਯਵਨਾਦਿ ਪਧਾਰਯੋ। ਵ੍ਹੀ ਸਰੂਪ ਜਗਤ ਪਤਿ ਧਾਰਯੋ॥੭੫॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਹਿ ਉਪਲੰਪਿ ਭਵਿ ਸੇਸ ਕਛੁ ਅਹਿਨਿਸ ਚਰਚਾ ਲੋਕ।
ਯਤਨ ਚਿੰਤ ਭਯ ਅਧਿਕ ਨਿਤ ਅਸ ਵਿਹਾਰ ਦੁਖ ਓਕ॥ ੭੬॥

ਸੋਰਠਾ
ਧਰ ਕਚ ਸਿੰਘ ਸੁਨਾਮ ਤ੍ਰਿਯ ਪਲ ਯਵਨ ਤਮਾਲ ਹਰ।
ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਲਲਾਮ ਧਰਤਿ ਧਯਾਨ ਗੁਰੁ ਪਰਮ ਪ੍ਰਿਯ॥ ੭੭॥

ਚੌਪਈ
ਤੀਰਥ ਦੇਸ ਵਿਦੇਸ ਪਧਾਰੈ। ਸਕਲ ਸੰਤ ਸੁਭ ਸੰਜ ਵਿਹਾਰੈ॥

ਤਨ ਵਿਹਾਰ ਪਰ ਤੰਤਰ ਸਾਰੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਚਿੰਤਨ ਮਨਮਤ ਵਾਰੋ ॥੭੮॥
ਤੱਹਿ ਅਤ੍ਰਿਕਤ ਨਿਜ ਐ ਠਕਰਾਰੀ। ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਕਛੁ ਟਤਿ ਅਗਾਰੀ ॥
ਈਸ ਪਰਾਯਨ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਰੀਤੀ। ਭਲ ਧਰ ਲਿਯਤਿ ਛੋਰ ਜਗ ਭੀਤੀ ॥ ੭੯ ॥
ਅੰਤ ਰੰਗਤਾ ਪ੍ਰਬਲ ਪਛਾਨੋ। ਬਹਿਰ ਮੁਖਜਤਾ ਨਿਰ ਬਲ ਜਾਨੋ ॥
ਪੰਚ ਕਕਾਰ ਸੁਗਨ ਸਭ ਧਾਰੇ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਗ੍ਰੰਥ ਨ ਬਚਨ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ੮੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਰਹਤ ਬਹਿਰ ਮੁਖ ਜੇਤੀ। ਸੁਮਨ ਸਮਾਨ ਸੁ ਮਨ ਲਖ ਤੇਤੀ ॥
ਅੰਤ੍ਰੀਵਕ ਚਿਤ ਸਾਂਤਿ ਉਦਾਸੀ। ਇਹ ਫਲ ਬ੍ਰਿਹਤ ਮਿਠਾਸ ਸੁਧਾਸੀ ॥ ੮੧ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਿਗਮਾ ਗਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਨੰਤ ॥
ਸਬ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁ ਰਹਤ ਇਹ ਤਜ ਅਘ ਭਜ ਭਗਵੰਤ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਿਅਸਿ ਉਚਾਰ ਕਰਮ ਨਾਮ ਵਰਨਤ ਸੁ ਮਤਿ।
ਜਗ ਜਨ ਕ੍ਰਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਰਾ ਸੁਰ ਦੇਖਿ ਅਤਿ ॥

ਚੌਪਈ
ਜੇ ਸੁਭ ਸੰਤ ਇਕੰਤ ਸੁਸੇਵੀ। ਤੱਹਿ ਪਦ ਅਨੁਚਰ ਸਬ ਸੁਰ ਦੇਵੀ ॥
ਪਿਤੁਰਾਦਿਕ ਜੇ ਦੰਡ ਵਖਾਨੈ। ਨਹਿ ਵਿਰਕਤ ਪਰ ਬੁਧ ਜਨ ਜਾਨੈ ॥
ਵਰਣਾਸ਼੍ਰਮ ਕਰ ਜੋ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਨਿਗਮ ਸਾਸਨਾ ਤੱਹਿ ਪਰ ਠਾਨੀ ॥
ਜਉ ਜਗ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਤਨ ਪਾਪੀ। ਵੁਹੀ ਰਹਤ ਗੁਰੁ ਦਸਮ ਅਲਾਪੀ ॥
ਵਿਸਦ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪਿਯੂਖ ਛਕਾਯੋ। ਸੰਸਕਾਰ ਇਹ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਰਾਯੋ ॥
ਕੁਲਾਚਾਰ ਜਨ ਬਹੁਰ ਵਿਹਾਰੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਨ ਟਾਰੈ ॥
ਜਉ ਸੰਨਯਾਸ ਧਰਯ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਤਜਜ ਰਜ ਗੁਨ ਸਤ ਹ੍ਵੈ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥
ਸੁਤਿ ਅੱਭਯਾਸ ਵਿਰਾਗ ਉਪਾਵੈ। ਜਸ ਕਸ ਵਸਿ ਕਰ ਚਿਤ ਠਹਿਰਾਵੈ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਜ ਸੁਰ ਸਕਲ ਉਪਾਸਨਾ ਨਿਗਮ ਸਾਸਨਾ ਪਾਲ
ਕਰਯ ਵਾਸਨਾ ਯਾਮ ਨਿਤ ਕਬਹੂੰ ਨਾਸਨਾ ਤਾਸ ॥

ਸੋਰਠਾ

ਦੀਪਕ ਵਦਨ ਵਿਚਾਰ ਜਬ ਲਗ ਮੰਦਰ ਦ੍ਵਾਰ ਥਿਤ।
ਹ੍ਵੈ ਸਰ ਸਰਤ ਮਝਾਰਤਹਿ ਚੇਸਟਾ ਸੁਭ ਸੰਕਨਹਿ॥

ਚੌਪਈ
ਜਗਤ ਕੁਟੰਬ ਮੋਹ ਜਿਹ ਛੋਰਯੋ। ਤਨ ਅੱਧਯਾਸ ਪ੍ਰਬਲ ਝਕ ਝੋਰਯੋ॥
ਤੱਹਿ ਪਦ ਪਦਮਰੁ ਚਿਰ ਰਜ ਕੇਰੇ। ਸਬ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਸੁ ਯਾਚੁਕ ਚੇਰੇ॥
ਸ੍ਰਤਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਾਰਥ ਭਲ ਵਾਚਯੋ। ਤੱਹਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਜੱਹਿ ਚਿਤ ਹਰਿ ਰਾਚਯੋ॥
ਪੁਨ ਪੁਨ ਪ੍ਰਤਿ ਪਦ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਵਾਨੀ। ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਅਨੰਤ ਵਖਾਨੀ॥
ਬ੍ਰਿੱਧ ਅਚਾਰਜ ਭੇ ਗੁਰੁ ਜੇਤੇ ਸਬ ਕਰ ਭਾਵ ਭਵਹਿ ਤਤ ਬੇਤੇ॥
ਵਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਵਿਖਯ ਵਿਖ ਵੰਧੇ। ਪਢਤਿ ਗ੍ਰੰਥ ਮੁਖ ਮਤਿ ਕਰ ਅੰਧੇ॥
ਤਹਿ ਨ ਦੋਸ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਤ ਅਲਾਪੀ। ਮਦ ਆਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਬਲ ਮਨ ਪਾਪੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਹੰਸ ਸਮ ਸੋ ਹੈਂ। ਕੁਟਿਲ ਕਾਕ ਇਵ ਲਖ ਚਿਤ ਰੋ ਹੈ॥

ਬ੍ਰਿਥਾ ਉਪਾਲੰਭ
ਦੋਹਿਰਾ
ਬਹਿਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਮਦ ਪਾਨ ਕਰ ਭੇ ਉਨਮਤ ਗਵਾਰ।
ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਮਤਿ ਰਹਿਤ ਤਹਿ ਕਹਿਤ ਨਿਲਜ ਰਿਸ ਧਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਨਹਿ ਸਮਝਤ ਜੜ ਮੂਢ ਕਵਨ ਸੁ ਰਹਤ ਕੁਰਹਤ ਕੋ।
ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਮਾਦ ਅਰੂਢ ਮੁਧਾ ਗੂਢਮਦ ਮਗਨ ਭੈ॥

ਚੌਪਈ
ਪਰਮਾਰਥ ਕਰਬਾਤ ਨ ਆਵੈ। ਅਸ ਮਦ ਮਗਨ ਨ ਗਗਨ ਸਮਾਵੈ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਨ ਕਰਦ ਪਛਾਨੈ। ਬਿਨ ਬੁੱਧਿ ਬਿਸਦ ਅਰਥ ਕਸ ਜਾਨੈ॥
ਯੁਗਲ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿੰਧੁ ਸੁਧਾਕੇ। ਤਾਤਪਰਜ ਇਕ ਰੂਪ ਦੁਧਾਕੇ॥
ਮੂਢ ਨ ਸਮਝ ਗੂਢ ਗੁਰੁ ਬਾਨੀ। ਤਨ ਧਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਮੁਕਤਿ ਮਨ ਮਾਨੀ॥
ਨਿੰਦਤ ਅਪਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ। ਯਸ ਨਿਜ ਧਰਤ ਰਰਤ ਗੁਨ ਥਾਤੀਂ॥
ਇਹ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਤ ਵਦਤ ਅਸਵਾਚਾ। ਗਯਾਤ ਨ ਹਾਨਿ ਲਾਭ ਮਤ ਕਾਚਾ॥
ਸਕਲ ਮ੍ਰਿਯਾਦਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਸਬਹਿ ਨ ਮਾਨਦ ਅੰਤਰਯਾਮੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼੍ਵਰ ਪਰਮ ਕਾਲੋਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਿਯ ਬਹੁ ਰੂਪ ਸੁ ਬੋਲੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬਾਨੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਯ ਕਰ ਜਉ ਜੜ ਕਰਹਿ ਉਚਾਰ।
ਤਉਕਤ ਊਁਚ ਦੁਮਾਲੜੋ ਨੀਲਾਦਿਕ ਸ੍ਵੀਕਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਬਾ ਮਾਂਗੀ ਜਉ ਨਾਥ ਮੁਧਾ ਪ੍ਰਸੰਸ ਅਕਾਲ ਕੀ॥
ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ ਸਾਥ ਕਵਨ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਰਹਯੋ ਤਬ॥

ਚੌਪਈ
ਅਹੋ ਸਾਚ ਵਡ ਕਥਤਿ ਕਹਾਨੀ। ਮੁਗਧ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਿੰਦ ਪ੍ਰਨਾਨੀ॥
ਸ੍ਰੁਤਿ ਪੱਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਕਰ ਹੇਤੂ। ਪ੍ਰਾਦਰ ਭਾਵਿ ਭਵਤਿ ਅਸਿ ਕੇਤੂ॥
ਵੇਦ ਵਿਰੁੱਧ ਪਖੰਡ ਨਿਖੇਧਯੋ। ਦੰਭ ਕਪਟ ਮਦ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬੇਧਯੋ॥
ਨਿਗਮ ਉਲੰਘਨ ਪੰਥ ਚਲਾਯੇ। ਧਰਮ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਹੇਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਯੇ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਰਵਾਰ ਘਨੇਰੋ। ਰੁਚਿਰ ਏਕ ਸਨ ਏਕ ਉਚੇਰੋ॥
ਜਸ ਰੁਚਿ ਤਸ ਬੁੱਧ ਚਿੱਤ ਸੰਤੋਸੈ। ਸਬ ਗੁਰ ਭੇਖ ਅਪਰ ਨਹਿ ਦੋਸੈ॥
ਸਬ ਕਰ ਇਸ਼ਟ ਏਕ ਜੱਗ ਜਾਨੈ॥ ਕ੍ਰਿਯਾ ਵਿਲੋਕ ਗਲਾਨਿ ਨ ਆਨੈ॥
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਚਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪਤੀ ਕੇ। ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਅਨੇਕ ਮਤੀ ਕੇ॥

ਛੱਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਵਰਕਤ ਧਰਮ

ਦੋਹਿਰਾ
ਛਾਤ੍ਰ ਧਰਮ ਪਥ ਖਾਲਸਾ ਨਿਰਮਲ ਮਗ ਸੰਨਯਾਸ।
ਸੋਢ ਵੰਸ਼ ਅਵਿਤੰਸ਼ ਪ੍ਰਭੁ ਰਜ ਸੱਤ ਕਿਯਸਿ ਪਰਕਾਸ਼॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਦਿ ਬਾਨੋ ਭੱਟ ਨਾਥ ਤੱਦਪਿ ਅਚਾਰਜ ਸੰਤ ਪਥ।
ਸ੍ਰਿਤਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਇਹ ਗਾਥ ਸੱਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁੰ ਗੁਰੁ ਪਦ॥

ਚੌਪਈ
ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਮਗ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਜਾਨੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਵਖਾਨੈ॥

ਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹ੍ਵੈ ਪਢ ਕਰ ਪੇਖੋ। ਪੂਰਬ ਅਪਰ ਸਮਝ ਭਲ ਦੇਖੋ॥
ਪਰਮ ਰਹਤ ਇਹ ਸਤਗੁਰੁ ਕੇਰੀ। ਤਜ ਕੁਤਰਕ ਪ੍ਰਭੁ ਲਗਨ ਘਨੇਰੀ॥
ਜਉ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਵਹੀ ਨਿਕਾਰੋ। ਤਉ ਤੁਮ ਹੂੰ ਨਿਜ ਨਯਨ ਨਿਹਾਰੋ॥
ਤੁਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਪਢ ਜੀਵ ਜੁ ਮਾਰੈਂ। ਤਹਿ ਕਰ ਮਾਂਸ ਸਿੰਘ ਤਜ ਡਾਰੈਂ॥
ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਨਿਖਲ ਪਲ ਛੋਰੈ॥ ਕਥਉ ਕਵਨ ਜਨ ਭਾਰਤ ਬੋਰੈ॥
ਵ੍ਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਤ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰੁ ਰੀਤੀ। ਕਵਨ ਲਲਿਤ ਬੁੱਧ ਭਨ ਉਸ ਭੀਤੀ॥
ਤੁਰਕ ਤ੍ਰਿਯਾ ਇੱਕ ਸਿੰਘ ਨਿਖੇਧੀ। ਇਨ ਤਉ ਸਕਲ ਮਦਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਬੇਧੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਛਾਡਯੋ ਏਕ ਕੁਸੁੰਭ ਉਨ ਇਨ ਤਯਾਗੇ ਜੱਗ ਰੰਗ।
ਵ੍ਹ ਹਿਤ ਮਾਲ ਤਜ ਛੋਰ ਇਹ ਯਾਵਤ ਅਮਲ ਪ੍ਰਸੰਗ॥

ਸੋਰਠਾ

ਇਤਿਆਦਿਕ ਗੁਨ ਨੀਕ ਕਿਯ ਚਰਤਾਥਰ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ।
ਕੱਛ ਕਰਦ ਕਰ ਲੀਕ ਬਾਹੁਜ ਬ੍ਰਿਤਿ ਹਿੰਸਕ ਤਜੀ॥

ਸੰਮਤਾ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਥਾਜ

ਚੌਪਈ

ਬਹੁਤ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇਰੇ। ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਗੁਮਾਨ ਘਨੇਰੇ॥
ਅਵਰਨ ਕਉ ਵਡ ਰਹਤ ਬਤਾਵੇ। ਨਿਜ ਪਾਮਰ ਜੜ ਕਛੁ ਨ ਕਮਾਵੈ॥
ਸੁਕਲ ਸਮਸ੍ਰ ਕੇਸ ਨਿਸਾਰੇਂ। ਸਿਸਨ ਨਾਸਿਕਾ ਰੋਮ ਉਪਾਰੇਂ॥
ਚਾਟਤ ਅਧਰ ਲਾਰ ਤ੍ਰਿਯ ਕੇਰੀ। ਭਨਤਿ ਸਭਾ ਥਿਤ ਰਹਤ ਘਨੇਰੀ॥
ਪਰਮ ਪੁਰਾਤਨ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੋ। ਸਬ ਕਰ ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਉਚੇਰੋ॥
ਸੁਚ ਅਤਿ ਰੁਚ ਨਿਰੰਕੁਸ ਯੋਗੀ। ਅਸ ਨਿਰਮਲ ਪਠ ਨਿੰਦਤ ਭੋਗੀ॥
ਨਖ ਸਿਖ ਜਟਾ ਜੂਟ ਪ੍ਰਭੁ ਰੀਤੀ। ਜਗਤ ਵਿਰਕਤ ਭਕਤਿ ਗੁਰੁ ਲੀਤੀ॥
ਸੁਕ ਅਵਿਧੂਤ ਅਵਸਥਾ ਧਾਰੇਂ। ਛਾਤ੍ਰ ਧਰਮ ਅਧਮ ਉਚਾਰੇਂ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਹਿ ਨਿਸ ਲਰ ਲਰ ਤੁਰਕ ਸਨ ਬਾਹੁਜ ਬ੍ਰਿਤਿ
ਉਤਪਾਦ। ਕੱਛ ਕਰਦ ਕਲਯਾਨ ਪਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਨ ਬਾਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਦਿ ਕਢ ਸਰਾ ਕਿਤਾਬ ਕਰਉ ਹਿਸਾਬ ਦਲੀਲ ਦਿਲ।
ਗੰਰ ਸੁ ਆਬ ਸਰਾਬ ਹੈ੍ ਨ ਬਰਾਬਰ ਨੇਕ ਬਦ॥

ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਆਰੰਭ

ਚੌਪਈ
ਜਬ ਜਗਦੰਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪੂਜੀ। ਹੇਤ ਪ੍ਰਯਾਦ ਬਾਤ ਨਹਿ ਦੂਜੀ॥
ਆਦਿ ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਨੋ। ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਕੀਨੋ॥
ਯਾਵਤ ਅਮਰ ਕਮਰ ਕਸ ਧਾਯੇ। ਜਸ ਜਸ ਬਿਤਸ ਭੇਟ ਸਬ ਆਯੇ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਪ੍ਰਨਾਮ ਪਸੰਸਾ। ਕਿਯਸਿ ਬ੍ਰਹਮ ਲਖ ਤਦ ਕਰ ਸੰਸਾ॥
ਪਰਮ ਜਾਗਤੀ ਜੋਤਿ ਭਵਾਨੀ। ਸਰਬ ਸ਼ਕਤਿ ਨਿਧਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਵਾਨੀ॥
ਦਿਯਸਿ ਪੰਚ ਤੱਹਿ ਵਸਤ ਸਜੀਲੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਖੜਗ ਰਿਪੁ ਕੁਟਿਲ ਕਟੀਲੀ॥
ਕੰਕਨ ਕਲਿਤ ਸੁ ਕੰਚਨ ਕੋਰੋ। ਹਰਿ ਮੁਖ ਰਤਨ ਜਟਿਤ ਸੁਠ ਘੋਰੋ॥
ਕਚਕ ਕਈ ਕੇਸਨ ਕਰ ਡੋਰੀ। ਅਦਭੁਤ ਛਬਿ ਜੱਹਿ ਜਗਤ ਅਥੋਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਖੰਡੋ ਹਵਨ ਸੁ ਕੁੰਡ ਮਹਿ ਲਿਯੋ ਸੀਂਚ ਜਲ ਦੂਧ।
ਸਵਾ ਬਲਿੱਸ਼੍ਵ ਵਿਥਾਰ ਤੱਹਿ ਸਵਾ ਪੰਚ ਕਰ ਸੂਧ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯੁਗਲ ਰੁਚਿਰ ਵਡ ਧਰ ਤੇਜ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਤੜਿਤ ਦੁਤਿ।
ਪੁਰਟ ਮੁੱਸ਼ਿਟਕਾ ਵਾਰ ਜਟਿਤ ਵਿਡੂਰਜ ਮਾਤ ਕਰ॥

ਚੌਪਈ
ਚੱਕ੍ਰ ਸੁ ਗਦਾ ਸੰਖ ਹਰਿ ਲੈਕੇ। ਕਿਯਸਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤਿ ਦੈਕੈ॥
ਦਿਯਸਿ ਜਟੀ ਨਿਜ ਭੇਖ ਸੁਮੇਰੂ। ਸ੍ਰਿਕ ਰੁੱਦ੍ਰਾਛ ਰੁਚਿਰ ਸੁਚ ਗੇਰੂ॥
ਚਿਪਿਯਾ ਜੁਟ ਸੁ ਵਿਜਿਯਾ ਦੀਨੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸਨਮੁਖ ਧਰ ਲੀਨੀ॥
ਹੈ੍ ਕਰ ਬਹੁਤ ਵਿਰੰਚਿ ਅਗਾਰੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਉਸਤਤਿ ਬਿਬਿਧਿ ਉਚਾਰੀ॥
ਵਾਰੰ ਵਾਰ ਵੰਦਨਾ ਕੈਕੈ। ਭਯਲ ਪ੍ਰਮੁਦਤਿ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੈਕੈ॥
ਨਿਖਲ ਨਿਗਮ ਜੱਹਿ ਸ੍ਵਾਸ ਨਿਸਾਰੇ। ਵਹਿ ਈਸ਼੍ਵਰ ਪ੍ਰਤਿ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ॥

ਹੇ ਜਗਦਾਤਮ ਇਹ ਕਲਿ ਐਸੋ। ਚਲਜੋ ਬਿਬਿਧਿ ਮਤ ਜੈਸੋ ਤੈਸੋ॥
ਯਦਿ ਸਾਖਰ ਜਨ ਤਦਪਿ ਭੁਲਾਨੇ। ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਪੂਜਨ ਕ੍ਰਿਤ ਲਪਟਾਨੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵਰਣਾਸ੍ਰਮ ਜਸ ਧਰਮ ਸੁਚ ਸ੍ਰੁਤਿ ਪਤਿ ਪਾਦਨ ਕੀਨ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਨ ਗਯਾਤ ਅਰਚਨ ਕਸ ਵਯਤ ਅਲਪ ਮਤਿ ਹੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਰਚਤ ਬਹੁ ਉਸ ਟੰਡ ਮਾਤ ਤਾਤ ਗੁਰੁ ਦੰਡ ਤਜ।
ਹ੍ਵੈ ਬਲ ਵੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਖੰਡ ਮੰਡ ਮਤ ਅਪਰ ਨਿਜ॥

ਚੌਪਈ
ਵਿੱਦਯਾ ਪਢਤਿ ਲਗਤਿ ਪ੍ਰਿਯ ਜੋਈ। ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨ ਸਮਝਤ ਕੋਈ॥
ਰੁਚਿਰਸੁ ਪਥ ਵਿਚਰਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਐਸੋ। ਪ੍ਰਗਟਹਿ ਨਿਗਮ ਸੁਮਗ ਦੂਤ ਜੈਸੋ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਵਿਮਲ ਵਿਚਾਰੇ। ਸਬ ਬਿਧਿ ਨਿਰਮਲਿ ਸਤ ਗੁਨ ਧਾਰੈ॥
ਅਸਕਹਿ ਛਟੀ ਕਮੰਡਲ ਦੀਨੋ। ਮਨ ਭਾਵਤ ਪ੍ਰਭ ਸਨ ਵਰ ਲੀਨੋ॥
ਬਹੁਤ ਲੰਕੁਰਾ ਬੀਰ ਸਜੀਲੋ। ਦਿਪਤ ਭਾਲ ਬਲਵੰਤ ਹਠੀਲੋ॥
ਸਨਮੁਖ ਹ੍ਵੈ ਕਰ ਵਿਨਯ ਉਚਾਰੀ॥ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟ ਤੁਹਾਰੀ॥
ਅਸਕਹਿ ਦਿਯਤਿ ਚਰਨ ਲਪਟਾਨੋ। ਮਾਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਮਸਾਨੋ॥
ਪੁਨ ਹੁਨਵੰਤ ਸੁ ਭਟ ਜਨ ਕੇਤੂ। ਨਾਂਘਤ ਭਯੋ ਉਦਤਿ ਵਿਨ ਸੇਤੂ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਦਿ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧਕ ਸਘਨ ਘਨ ਅਨਗਨ ਭੇ ਮਗ ਬੀਚ।
ਪ੍ਰਲਯ ਪ੍ਰਭੰਜਨ ਪ੍ਰਬਲ ਵਤ ਦਿਯ ਉਡਾਯ ਹਨ ਨੀਚ॥

ਸੋਰਠਾ
ਦਾਰਨ ਦੁਸਟ ਅਸੇਸ ਚਹੂੰ ਦਿਸ ਦਾਵਾ ਅਨਲ ਸਮ।
ਸ੍ਰੀ ਰਘੁ ਪਤਿ ਸੰਦੇਤ ਦਿਯਤਿ ਬੁੱਧਿ ਜਨਗ ਦੰਬ ਪ੍ਰਤਿ॥

ਚੌਪਈ
ਬਾਗ ਉਪਾਰ ਲੰਕ ਦਿਨ ਦਾਹੀ। ਲਖਨ ਪ੍ਰਾਨ ਦਯ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਵਾਹੀ॥

ਅਪਰ ਪ੍ਰਬਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਨੇ। ਅਰਿ ਵਿਧ੍ਵੰਵ ਰੁੱਦ੍ਰ ਰਸ ਭੀਨੇ॥
ਵਹਿ ਭਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਨਮੁਖ ਆਯੋ। ਜੋਰ ਯੁਗਲ ਕਰ ਸੀਸ ਲੁਠਾਯੋ॥
ਸੂੱਛ ਕੱਛ ਰਖ ਨਾਥ ਅਗਾਰੀ। ਹਟਗੋ ਪਾਛਲ ਪਯਰ ਪਿਛਾਰੀ॥
ਸਨਹਿ ਸਨਹਿ ਸਨਮੁਖ ਹ੍ਵੈ ਆਗੈ। ਗਨ ਪਤਿ ਪਰ ਮੁਦ ਪ੍ਰਸੰਸਨ ਲਾਗੈ॥
ਅਦਭੁਤ ਮੰਤ੍ਰ ਏਕ ਸੁਚ ਦੀਨੋ। ਜਹਿ ਕਰ ਮੰਗਲ ਹ੍ਵੈ ਪੁਰਤੀਨੋ॥
ਸੰਕਟ ਕੰਟਕ ਵਿਕਟ ਵਿਨਾਸੈ। ਬਿਬਿਧ ਬਿਬੁੱਧ ਬਰ ਬੁੱਧਿ ਬਿਲਾਸੈ॥
ਅਦਭੁੱਤ ਦ੍ਵਾਯਤ ਲਿਖਨਿ ਸਜੀਲੀ। ਕਾਗਜ਼ ਵਿਸਦ ਸੁ ਮਸ ਚੱਟ ਕੀਲੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੁਭਗ ਪੁਰੀ ਸਿੰਦੂਰ ਭਲ ਧਰ ਸਨਮੁਖ ਸੁਖ ਧਾਮ।
ਪਰਮ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਪ੍ਰਮੋਦ ਕਿਯ ਪ੍ਰਭੂ ਪਦ ਪਦਮ ਪ੍ਰਨਾਮ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪੁਨ ਉਠ ਕਿਯ ਕੱਲਯਾਨ ਰੁਚਿਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਉਚਿਰ ਬਹੁ।
ਸੰਮਕ ਧੁਰ ਉਰ ਧਯਾਨ ਮੋਹਨਿ ਮੂਰਤਿ ਮਾਧੁਰੀ॥

ਚੌਪਈ
ਗਨਾਧੀਸ ਹ੍ਵੈ ਗਯਲ ਪਿਛੌਂ ਹੈਂ। ਤਬ ਖਟ ਬਦਲ ਪਯਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਹੈਂ॥
ਅਧਿਕ ਸਪ੍ਰੀਤਿ ਬੰਦਨਾ ਕੀਨੀ। ਅਦਭੁਤ ਸਕਤਿ ਨਾਗਨੀ ਦੀਨੀ॥
ਇਹ ਕੰਤੂਹਲ ਸੂਰਪਤਿ ਪੇਖਯੋ ਦੁਖ ਮੋਚਨ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਚਨ ਦੇਖਯੋ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਨਮੁਖ ਦ੍ਵਯ ਕਰ ਜੋਰੈ। ਬੋਲਯੋ ਬਚਨ ਸੁਧਾ ਜਨ ਬੋਰੈ॥
ਹੇ ਜਗਦਾਤ ਮਹੇਦਨੁ ਜਾਰੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੁਤਿ ਪੰਥ ਪ੍ਰਥਿਕ ਹਿਤਕਾਰੀ॥
ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਮੁਹਿ ਬਿਪੱਤ ਨਿਵਾਰੀ। ਅਸ ਬਯਕਤੀ ਨਹਿ ਨਯਨ ਨਿਹਾਰੀ॥
ਮਦਨ ਮਨੋਹਰ ਮੂਰਤਿ ਬਾਂਕੀ। ਕਲਗੀ ਜਿਗਾ ਅਜਬ ਛਵਿ ਝਾਂਕੀ॥
ਇਹ ਪਦ ਪਦਮ ਬੱਸਹਿ ਹਿਯ ਮੋਰੇ। ਕਰੁਨਾ ਕਰ ਉਰਟਉਂ ਗੁਨ ਤੋਰੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰੁਚਿ ਰਵਿ ਡੂਰਜ ਪੁਰਟ ਮਯ ਆਯੁਧ ਭੂਖਨ ਸ਼ੇਜ।
ਵਾਸਨ ਵਸਨ ਵਿਭੂਤਿ ਬਹੁ ਕਿਯਸਿ ਭੇਟ ਲੱਖ ਤੇਜ॥

ਸੋਰਠਾ

ਚਾਮਰ ਵਿਜਨ ਵਿਤਾਨ ਜਟਿਤ ਸੁ ਕੰਚਨ ਦਿਜ ਮਣਿ।
ਕੋ ਕਵਿ ਸ਼ਕਹਿ ਦਿਯਸਿ ਅਮਰਪਤਿ ਵਸਤੁ ਜੋ॥

ਚੌਪਈ
ਬਹੁਰ ਵੰਦਨਾ ਵਾਸਵ ਕੀਨੀ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੀਨੀ॥
ਤਦਨਾਂਤਰ ਯਾਵਤ ਸੁਰ ਸਾਰੇ। ਵਰੁਨ ਕੁਬੇਰ ਆਦਿ ਮਤਿਵਾਰੇ॥
ਗਨ ਗੰਧਰਬ ਸੁ ਕਿੰਨਰ ਚਾਰਨ। ਲਗੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪਸੰਸ ਉਚਾਰ॥।
ਯਮ ਸ਼ਕਿਤ ਨਿਜ ਕਰ ਕਰ ਪੂਜਨ। ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਕਰ ਭਯਲ ਪ੍ਰਭੂਜਨ॥
ਪੂਨ ਸਨਕਾਦਿਕ ਊਰ ਧਰੇਤੇ। ਨਿਰਮਲ ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਤੱਤ ਬੇਤੇ॥
ਹ੍ਵੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਜੱਗਦੀਸ਼ ਅਗਾਰੀ। ਜਯਤਿ ਸੱਚਿਦਾ ਨੰਦ ਉਚਾਰੀ॥
ਸੁਚ ਕੌਪੀਨ ਤੂੰਬਿਕਾ ਦੋਨੋ ।ਤੀਸਰ ਸੀਸ ਰੁਮਾਲ ਚੁਕੋਨੋ॥
ਦਿਯਸਿ ਭੇਟ ਪ੍ਰਭੁ ਉਰ ਉਮਗੈਕੇ। ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਲਖ ਨਮੋ ਸੁ ਕੈਕੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਾਵਤ ਰਿਖਿਵਰ ਭਕਤ ਹਰਿ ਦੱਤਾਦਕਿ ਅਵਿਧੂਤ।
ਸਿੱਧ ਸਕਲ ਕਪਿਲਾਦਿ ਜੇ ਚੱਹਹਿ ਨ ਪੁਰ ਪੁਰ ਹੂਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਤੇ ਸਬ ਤਜ ਨਿਜ ਮਾਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਤਿਸ ਭਕਤਿ ਭਲ।
ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪਹਿਚਾਨ ਨਿਰਖ ਪਗਟ ਮੁਗ ਮਗਨ ਭੇ॥

ਚੌਪਈ
ਚਿਰੰਜੀਵ ਜਗ ਪਤਿ ਅਨੁਰਾਗੀ। ਅਪਰ ਸ਼ਕਤਿ ਜੁ ਵਡਭਾਗੀ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਅਨੰਤ ਜਮਾਤ ਜੁ ਆਈ। ਜਸ ਬਿਤ ਤਸ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟ ਚਢਾਈ॥
ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਲਯ ਮੁਦ ਭਾਰੇ। ਅੰਤਰ ਧਯਾਨ ਭਯਲ ਪੁਨ ਸਾਰੇ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਯਾਵਤ ਹੋਈ। ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਯਸਿ ਤਹਿ ਸੋਈ॥
ਤਿਗੁਣ ਵਿਹਾਰ ਸਨਾਤਨ ਕੇਰੋ। ਕਹਿ ਲਗ ਵਰਨਉਂ ਗ੍ਰੰਥ ਘਨੇਰੋ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਕਲ ਸੁਫਲ ਸੁਰ ਸਾਖੀ। ਸਬਹਿ ਨਿਯੰਤਾ ਸਬ ਕਰ ਸਾਖੀ॥
ਮਮ ਗੁਰੁ ਨਿਰਮਲ ਨਹਿ ਇਕ ਅੰਗੀ। ਨਾਨ ਰੂਪ ਧਰਹਿ ਬਹੁਰੰਗੀ॥
ਯਾਵਤ ਭੇਖ ਨਿਖਲ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਕੇ। ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਅਧਿਕ ਅਤਿ ਨੀਕੇ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਣਿਧਰ ਛੰਦ
ਜਿਤੀ ਵਾਸਨਾ ਏਕ ਹੀ ਵਾਸਨਾ ਮੈ ਜਿਤੇ ਅੰਗ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਅੰਗ ਮੈਂ ਹੈ।
ਜਿਤੀ ਜੋਤਿ ਸੇ ਏਕ ਹੀ ਜੋਤਿ ਜਾਗੈ ਜਿਤੇ ਸੰਗ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਸੰਗ ਮੈਂ ਹੈ॥
ਜਿਤੇ ਦੇਵ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਸਿੰਧ ਫੇਨੂ ਜਿਤੀ ਗੰਗ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਗੰਗ ਮੈਂ ਹੈ।
ਜਿਤੇ ਮੋਦ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਮੋਦਿਤਾ ਮੈਂ ਜਿਤੇ ਰੰਗ ਸੋ ਏਕ ਹੀ ਰੰਗ ਮੈ ਹੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਸਟਪਦੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਖਸਟ ਦਸੀ ਗੁਰਮੰਤ।
ਸੁਭ ਸੋ ਪਾਨ ਸੁ ਚਤੁਰਥੀ ਭਾਵ ਲਖੱਹਿ ਮਤਿ ਵੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਕਲ ਯਥਾਰਥ ਮੁਕਤਿ ਪਦ।
ਯਥਾ ਨਦੀ ਸਤ ਰੰਗ ਜਸ ਜੱਹਿ ਲਖਤ ਸਵਦਿਤ ਬੁਧ॥

ਚੌਪਈ
ਕੇ ਚਿਤ ਪਾਮਰ ਪੱਛ ਉਠਾਵੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਇਕ ਅੰਗੀ ਅਧਮ ਅਲਾਵੈਂ॥
ਛਾਤ੍ਰ ਧਰਮ ਧਰ ਧਰਨਿ ਵਿਹਾਰੇ। ਵਸਨ ਕਖਾਯਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਧਾਰੇ॥
ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਜਨੇਊ। ਹਮਹਿ ਮਹਤ ਪਦ ਈਸ਼ੂਰ ਦੇਊ।
ਪੰਚ ਕਕਾਰ ਧਰਤਿ ਜਨ ਜੋਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਿੱਖ ਸੋਈ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਅਦਭੁਤ ਚਰਿਤ ਨ ਜਾਨੈ॥ ਭਾਵ ਗੂਢ ਨਹਿ ਮੂਢ ਪਛਾਨੈ॥
ਛਾਤ੍ਰ ਧਰਮ ਮੁਨਿ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵੈ। ਰਜ ਗੁਨ ਰਰਤ ਰਿਖੀਸ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈਂ॥
ਨਹਿ ਸਮਝਤ ਇਹ ਧਰਮ ਹਮਾਰੋ। ਮੁਨਿ ਬਿਵਹਾਰ ਪ੍ਰਿਥਕ ਹੈ ਸਾਰੋ॥
ਪ੍ਰਭ ਸਰਬੱਗ ਸੰਤ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਜਨ ਬੱਲਭ ਸੂਯ ਇੱਛਾ ਚਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਏਕ ਪਿਤਾ ਕਰ ਪੂਤ ਬਹੁ ਸਭ ਤਹਿ ਭਕਤ ਸੁਜਾਨ।
ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪਦ ਰੰਗ ਲਖ ਨਹਿ ਰਿਸਵਤ ਮਤਿ ਵਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਮਝਾਰ ਸੰਬੋਧਨ ਜਹਿ ਦਿਯਸਿ ਪ੍ਰਭ।

ਤਹਿ ਤਹਿ ਸੰਤ ਉਚਾਰ ਕਤਹੂੰ ਕਬੋਂ ਨ ਖਾਲਸਾ ॥

ਚੌਪਈ
ਸੁਭਟ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਗਾਯੇ । ਰਾਜ ਸਮਾਜ ਪਰ ਜੇਸ ਅਲਾਯੇ ॥
ਤਿਯ ਇਤਿਹਾਸ ਗਰੰਥ ਨਿਜ ਪਾਯੋ । ਸਕਲ ਪਰਪੰਚ ਵਿਰਾਗ ਜਨਾਯੋ ॥
ਤ੍ਰਿਯ ਚੈਤੰਨ ਪਰਬਲ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਯਾ । ਹਰਿ ਹਰਾਦਿ ਜਗ ਨਿਜ ਪਗ ਲਾਯਾ ॥
ਵਾਰ ਬਾਰ ਗੁਰੁ ਵਾਤ ਚਿਤਾਈ । ਇਹ ਛਲ ਰੂਪ ਅਧਿਕ ਦੁਖਦਾਈ ॥
ਹਰਿ ਬਿਧਿ ਸ਼ੰਕਰ ਚਰਿਤ ਉਚਾਰੇ । ਗਯਾਨ ਵਿਰਾਗ ਭਕਤਿ ਰਸਵਾਰੇ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪੁਨੀਤਤ ਪਰਕਰਨ ਅਲਾਯੋ । ਤਰਕ ਦੰਭ ਨਿਜ ਭਾਵ ਜਨਾਯੋ ॥
ਸੰਤ ਹੇਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸ ਬਪੁਧਾਰੀ । ਇਹ ਕਾਰਨ ਸਬ ਕਥਾ ਵਿਥਾਰੀ ॥
ਪਰਾਰਸ ਦੱਤਾਦਿਕ ਪਢ ਗਾਥਾ । ਹਲਤ ਪਲਤ ਹ੍ਵੈ ਊਜਲ ਮਾਥਾ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਾਪ ਅਕਾਲ ਪਰਸੰਸ ਭਲ ਸਭਦ ਸਵਯੇ ਬੇਸ ।
ਸਬ ਕੇਵਲ ਵੇਦਾਂਤ ਕ੍ਰਿਤ ਯੱਗਯਾਸੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਨਾਟਿਕ ਗਯਾਨ ਪਰਬੋਧ ਜਹਿ ਪਢ ਸੰਮਕ ਬੋਧ ਹ੍ਵੈ ।
ਸ਼ਰੁਤਿ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁ ਸੋਧ ਦਿਖਲਾਯਸਿ ਆਦਰਸ ਵਤ ॥

ਪਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਵਖਾਨੇ । ਜਨ ਧਾਰਾ ਧਰ ਸੁਧਾ ਸੁਹਾਨੇ ॥
ਨਹਿ ਸਮਝਤ ਮਤਿ ਮੰਦ ਅਭਾਗੀ । ਨਿਜ ਪਥ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਅਗਨਿ ਉਰਲਾਗੀ ॥
ਅਹਿਨਿਸ ਪਢਤ ਗਰੰਥ ਗੁਰੁ ਬਾਨੀ । ਪ੍ਰਤਿਪਦ ਸੰਤ ਪਰਸੰਸ ਵਖਾਨੀ ॥
ਤਹਿ ਮਤ ਸਾਧੁ ਨ ਜੱਗ ਮਹਿ ਕੋਈ । ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਰਹਤ ਬਿਨ ਜੋਈ ।
ਅਹੌ ਪਰਮਾਦ ਪ੍ਰਤਾਪ ਘਨੇਰੋ । ਜਹਿ ਵਿਹਾਰ ਜਸ ਲਗਤ ਉਚੇਰੋ ॥
ਪਰ ਅਚਰਨ ਸੁਚ ਰੁਚਿਰਸੁ ਹਾਨੋ । ਨਿਰਖਤ ਅਤਿ ਲਘੁ ਤਰਕ ਨਿਸਾਨੋ ॥
ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਅਸਕੋ ਪਰਮ ਬਿਬੇਕੀ । ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਭਾਵ ਸਮਝ ਬ੍ਰਿਤਿ ਛੇਕੀ ॥
ਗ੍ਰਾਹਕ ਸੁਭ ਗੁਨ ਸੰਤ ਮਿਲਾਪੀ । ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਪਤਿ ਸ੍ਵਾਸ ਅਲਾਪੀ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅੰਤਰ ਸੰਤ ਸੁਭਾਵਕੋ ਸਮਝਤ ਊੱਤਮ ਲੋਕ ।

ਮਧਜਮ ਵਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਗੁਨ ਅਵਿਗੁਨ ਅਧਮ ਵਿਲੋਕ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੁਆਰ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਖੀ ਸਿੱਖਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੀ ।
ਮੁਨਿ ਕਰ ਵਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਨਹਿ ਅਨਿਸਟ ਦਸ ਮੇਸਕੋ ॥

ਸੰਤ ਉਪਮਾਂ

ਚੌਪਈ
ਧਾਰਨ ਕਿਯਸਿ ਆਪ ਮੁਨਿ ਬਾਨਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਵਖਾਨਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਉਚਾਰਯੋ । ਹਉ ਪਢ ਲੋਚਨ ਅਰਥ ਵਿਚਾਰਯੋ ॥
ਇਹ ਮੁਨਿ ਭੇਖ ਪਰਾਕ ਸੁਚ ਨੀਕੋ । ਸੁਰ ਨਰ ਚਿਹਨਸਬੱਹਿ ਕਰ ਟੀਕੋ ॥
ਆਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਜ ਸ੍ਵੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਨੋ । ਜੱਹਿ ਵੱਡ ਭਾਗ ਸੁ ਜਨ ਧਰ ਲੀਨੋ ॥
ਤੱਹਿ ਮਸਲੰਦ ਸੁ ਥਿਤ ਗੁਰੁ ਜੇਤੇ । ਕਰ ਸਿਕਸੰਤ ਪਰਸੰਸਤ ਤੇਤੇ ॥
ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵਿਰਾਗੀ । ਹਠਨ ਵਿਹਾਰ ਧਰਮ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥
ਖੁਦ ਮਾਲਿਕ ਹਰ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕੇ । ਪਰਤਿਪਲਿਕ ਨਿਰਪ ਰੰਕ ਮੁਨੀ ਕੇ ॥
ਮੰਗਲ ਭਵਨ ਭੰਡਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ । ਅਜ ਅਸੰਗ ਸਬ ਰੰਗ ਉਸੀ ਕੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਾਵਤ ਜਗ ਸਨ ਬੰਧ ਸਬ ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨ ।
ਉਦਾਸੀਨ ਨਿਰਲੇਪ ਰਸ ਪਰਮ ਸੰਤ ਨਿਜ ਲੀਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਜ ਕਿਯਤਿ ਵਖਾਨ ਗੁਰੁ ਕਹਿ ਕਾਰ ਸੁ ਕੀਜਿਯੇ ।
ਨਹਿ ਕਰਨੀ ਉਰਠਾਨ ਮੁਗਧ ਮੁਧਾ ਮਦ ਧਾਈਯੇ ॥

ਚੌਪਈ
ਯਾਵਤ ਅਨਿਕ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨੇ । ਬਿਬਿਧਿ ਬਸਣ ਭੂਖਨ ਧਰ ਲੀਨੇ ॥
ਧਰਮ ਹੇਤੁ ਰੁਚਿ ਸਿੱਖਨ ਕੇਰੀ । ਕਿਯਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁ ਕ੍ਰਿਯਾ ਘਨੇਰੀ ॥
ਬਲੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰੱਥ ਹਠੀਲੇ । ਸਰਬ ਸ਼ਕਤਿ ਸੁਖ ਸਿੰਧੁ ਸਜੀਲੇ ॥
ਤਹਿ ਕਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਨ ਬੁਧ ਜਨ ਹੇਰੈ । ਸਤਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਮਨ ਘੇਰੈ ॥
ਵਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਵਿਵਿਧਿ ਵਿਭਚਾਰੀ । ਬਸਿ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਕ੍ਰਿਯਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥

ਗੂਢ ਭਾਵ ਅੰਤਰ ਕਰ ਜੇਤੋ। ਸ਼ਬਦ ਦ੍ਵਾਰ ਬੁਧ ਸਮਝਤ ਤੇਤੋ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਰਗਟ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਯੋ। ਕਹੂੰ ਵ੍ਹਿਾਰ ਪਰਸੰਗ ਨ ਦੇਖਯੋ ॥
ਕਿਯਸਿ ਨਿਖੇਧ ਕ੍ਰਿਯਾ ਜਗ ਸਾਰੀ ਇਹ ਮੁਨਿ ਭੇਖ ਪਰਸੰਸ ਉਚਾਰੀ ॥

ਸ਼ਲੋਕ
"ਜਿਹਿ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਲੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗ।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗ ॥"

ਸੋਰਠਾ
ਜੇ ਮਤਿ ਮੰਦ ਗਵਾਰ ਪਢਤ ਸੁਨਤ ਯਦਿ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ।
ਵਿਨ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚਾਰ ਹੈ੍ਵ ਨ ਗ੍ਯਾਤ ਚਿਤ ਸ਼ਾਂਤਿ ਕਤ ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸੁਵਾਨੀ। ਕਵਨ ਪਤਤ ਕਹਿ ਮਿਰਖਾ ਵਖਾਨੀ ॥
ਅੰਤਰੀਵਕ ਯਦਿ ਤ੍ਯਾਗ ਉਚਾਰੋ। ਸੋ ਪਦ ਪੂਰਬ ਅਰਧ ਵਿਚਾਰੋ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਾਦ ਉੱਤਰਾਰਧ ਜੇਤੋ। ਇਹ ਮੁਨਿ ਭੇਖ ਪਰਸੰਮਤ ਤੇਤੋ ॥
ਕਰਹਿ ਗਰਹਸਥ ਧਰਮ ਕਰ ਪ੍ਯਾਰੇ। ਧਰ ਵਿਰਾਗ ਨਾਂਤਰ ਹੈ੍ਵ ਨ੍ਯਾਰੇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸੁ ਆਯਸ ਐਸੀ। ਸ੍ਰੁਤਿ ਸੰਨ੍ਯਾਸ ਰੀਤਿ ਸੁਭ ਜੈਸੀ ॥
ਸਭ ਜਗ ਬਰਿਤਿ ਨਿਖੇਧ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨੀ। ਭਿੱਛ੍ਯਾ ਅੰਨ ਪਰਸੰਸ ਸੁ ਕੀਨੀ ॥
ਜੁਵਾ ਅਵੱਸਥਾ ਮਹਿਤ ਪਧਾਰੈ। ਸੀਤ ਉਸਨ ਭੁਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਸਹਾਰੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਪਰਗਟ ਲਿਖ ਦੀਓ। ਸੰਬਤ ਬਿੰਸਤਿ ਤੁਪ ਨਹਿ ਕੀਓ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬਾਨੋ ਇਹ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕਿਯਸਿ ਉਚਾਰ।
ਵਿਮਲ ਸਵੱਯੇ ਵੀਚ ਵਰ ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਅਪਾਰ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਨਿਜ ਬਾਣੀ ਗੁਰੁਦਾਸ ਮੱਕੇ ਗੋਸਟ ਬੀਚ ਪੁਨ।
ਜਤ ਕਤ ਕਿਯਤਿ ਪਕਕਾਸ ਮਹਿਮਾ ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਕੀ ॥
ਚੌਪਈ
ਮੁਕਤਿ ਨ ਭਵਤਿ ਭੇਖ ਬਹੁ ਧਾਰੇ। ਪ੍ਰਭੁ ਇਤਿਆਦਿ ਸੁ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ॥

ਨਹਿ ਗੁਰੁ ਤਰਕ ਕਿਯਸਿ ਹਰਿਬਾਨੋ। ਦੰਭ ਪਖੰਡ ਨਿਖੇਧ ਸਿਜਾਨੋ॥
ਨ ਤੁਰਕੇਸ ਹੂੰ ਬਤਿਯਾਂ ਸੋਈ। ਜਤ ਕਤ ਪ੍ਰਗਟ ਪਢਉ ਸਬ ਕੋਈ॥
ਖਿਤ ਊਚੇ ਪਦ ਚਲਤਿ ਕੁਨੀਤੀ ਨਾਮ ਲੇਤ ਪਦਵੀ ਬੁੱਧ ਰੀਤੀ॥
ਅਸ ਬਨ ਅਸ ਕਾਰਜ ਇਨ ਕੀਨੋ। ਵਡ ਅਭਾਗ ਇਹ ਗੁਨਹੁ ਪਰੀਨੋ॥
ਮੰਦ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਤਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕੂਲੀ। ਰੰਕ ਕੁਬੇਰ ਸੁਮੇਰੁ ਨ ਧੂਲੀ॥
ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਸਿੱਖਜਾ ਗੁਰੁ ਚਾਰੂ। ਤਹਿ ਬਿਨ ਤਫਰਤ ਜਮ ਝਖ ਮਾਰੂ॥
ਭੇਖ ਮਰਾਲ ਕਾਕ ਕਰਤੂਤੀ ਚਿਹਨ ਸੁਦ੍ਵਿਜ ਕਰ ਬ੍ਰਿਤਿ ਗਹਿ ਜੂਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨੈਹਿ ਦੈਵੀ ਗੁਨ ਸੇਵ ਗੁਰੁ ਨਹਿ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚਾਰ।
ਅਧਿਕ ਅਹੰਕ੍ਰਿਤ ਭੇਖ ਧਰ ਤਹਿ ਧਿਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਬੁੱਧ ਜਨ ਭਨਉ ਸੁ ਭੇਖ ਜਹਿ ਨਿਖੇਧ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਨਹਿ।
ਯਾਵਤ ਕ੍ਰਿਯਾ ਵਿਸ਼ੇਖ ਸਿਤ ਪਟਾਦਿ ਸਬ ਨਿੰਦ ਦਿਯ॥

ਚੌਪਈ
ਨਿਗਮਾਗਮ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਵਿਚਾਰੇ। ਜਤ ਕਤ ਦੰਭ ਨਿਖੇਧਯੋ॥
ਆਦਿ ਮਰਿਯਾਦ ਵਿਮਲ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੀ। ਸ੍ਰਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਭਾਖੀ॥
ਜਹਿ ਪਰਸੰਗ ਮੁੱਖ ਰਾਖਯੋਂ ਸੋਈ। ਅਪਨ ਗਉਨ ਭੇ ਨਿੰਦ ਨ ਹੋਈ॥
ਜਾਸ ਬਿਵਾਹਹਹ ਗੀਤ ਤਹਿ ਗਯੇ। ਜਸ ਦਿਨ ਹ੍ਵੈ ਤਸ ਉਤਸਵ ਚਹਿਯੇ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਉਪਾਸਨਾ ਗਯਾਨ ਸੁ ਭ ਕਤੀ। ਸੱਤ ਸੰਗਤਿ ਸੁਭ ਸੰਤ ਵਿਰਕਤੀ॥
ਗ੍ਰਹ ਥਿਤ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜਨ ਕੇਰੋ। ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰੂ ਸੁ ਜੱਸ ਘਨੇਰੋ॥
ਜੱਸ ਪਰਸੰਗ ਵਹਿ ਵਰਨਯੋ ਤੈਸੋ। ਸਮਝਤ ਵਿਦੁਖ ਭਾਵ ਸੁਭ ਜੈਸੋ॥
ਯਾਵਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਪਯੋ। ਝੂਠ ਨਿਖੇਧ ਸਾਚ ਭਲ ਥਾਪਯੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਆਯੁਧ ਸਕਲ ਸਜਾਲ ਸੁਭ ਹ੍ਵੈ ਸਬ ਕਰਿ ਸਿਰ ਤਾਜ।
ਰਣ ਪਿੱਠ ਦੇਤ ਗਨੀਮ ਡਰਤਉ ਭਟ ਬਾਨੋ ਲਾਜ॥

ਸੋਰਠਾ

ਜਉ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਹ੍ਵੈ ਭਾਵ ਯਾਵਤ ਭੇਖ ਨਿਖੇਧ ਮਹਿ।
ਕਿਯਸਿ ਕਥੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਵੇਦੀਸ ਵਦਨ ਵਰ ਵਾਨੀ। ਰੁਚਿਰ ਰਾਗਨੀ ਆਸਾ ਸਾਨੀ ॥
ਅਦਭੁਤ ਸ਼ਬਦ ਰਾਮ ਗੁਨ ਦੇਖੋ। ਸੰਮਕ ਸਮਝ ਭਾਵ ਸੁਚ ਪੇਖੋ ॥
ਭਾਗਵਤ ਭੇਖ ਬਿਬਿਧਿ ਭਲ ਜੇਤੇ। ਪਰਗਟ ਸਲਾਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਤੇ ॥
ਸ੍ਵੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਿਯਸਿ ਨਾਥ ਤਜ ਝੇਰਾ। ਹਉਂ ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ॥
ਨਰਿਪ ਕੰਨਜ਼ਾ ਸੁ ਪਰਸੰਗ ਜਨਾਯੋ। ਕੇਵਲ ਭੇਖ ਪਰਤਾਪ ਲਖਾਯੋ ॥
ਜਹਿ ਕਰ ਤੇਜ ਝੁਕਤ ਜਗ ਸਾਰੋ। ਬਹੁ ਅਘ ਦੁਹ ਕਰ ਦੁਰਤ ਵਿਚਾਰੋ ॥
ਬਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰ ਭੇਖ ਨਹਿ ਕੋਈ। ਚਤੁਰਥ ਮਹਲ ਬਚਨ ਸੱਚ ਸੋਈ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਸਿੱਖ ਪਦ ਜੇਤੇ। ਪਰਿਥਕ ਨ ਹੋਤ ਏਕ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅੰਤਰੀਵਕ ਗੁਨ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤਜਉ ਰਹੀ ਰਹਤ ਨਹਿ ਕੋਇ।
ਵਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚਾਰ ਭਲ ਸਬ ਕਰ ਸ੍ਵੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕੇਚਿਤ ਅਸਕਹਿ ਬਾਤ ਕੱਛ ਰਹਤ ਕਸ ਸਿੰਘ ਪਦ।
ਦਿਯਸਿ ਕੇਸ ਯੁਤ ਮਾਤ ਪਵਨ ਤਾਤ ਨਨ ਗਜ਼ਾਤ ਜੜ੍ਹ ॥

ਚੌਪਈ
ਸੁਨਹੁ ਵਿਦੁਖ ਵਰ ਬਾਤ ਪੁਰਾਨੀ। ਮੂਝ ਗੂਢ ਬੁੱਧ ਸੰਗਮ ਸੁਹਾਨੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਚਤੁਰ ਤਖਤ ਜਸ ਗੀਤੀ। ਵਰਨਤ ਹਉਂ ਤਜ ਖਲਜਨ ਭੀਤੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ ਸੁਪੰਥ ਸਜਾਯੋ। ਲਲਿਤ ਅਲੋਕਿਕ ਅਤਿਮੁਦ ਛਾਯੋ ॥
ਤਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਥਿਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਜਗ ਮਾਹੀਂ। ਜਤ ਕਤ ਵਿਦਤ ਦੁਰਤ ਛਿਤ ਨਾਹੀਂ ॥
ਪੰਚਾਨਨ ਜਹਿ ਪੰਥ ਪਧਾਰੈ। ਕਹਿ ਕਰ ਸਕਤਿ ਅਭਯ ਪਗ ਧਾਰੈ ॥
ਸਤ ਰਜ ਓਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੈਕੈ। ਕਿਯ ਜੱਗ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿੰਘ ਪਦ ਦੈਕੈ ॥
ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਪਦ ਗਹ ਵਡ ਭਾਗੀ। ਯੁਗਲ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਹ੍ਵੈ ਦਾਗੀ ॥
ਇਹ ਕਲਿ ਕਠਨ ਕਲੁਖ ਬਿਧਿ ਨਾਨਾ। ਨਿਖਲ ਪ੍ਰਪੰਚ ਅਗੁਨ ਗੁਨ ਸਾਨਾ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹ੍ਵੈ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਕੁਕਰਮ ਗਹਿ ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਵਹੀਨ।
ਨਗਨ ਉਰਝ ਕਚ ਮਲਨ ਪੱਟ ਤ੍ਰੁਟ ਕਕਾ ਕਰ ਲੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਬਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਇਤਿਆਦਿਕ ਯਦਿ ਦੋਖ ਸਿੱਖ।
ਨਹਿ ਪਦ ਸਿੰਘ ਨਿਵਾਰ ਚਹੁੰ ਦਿਸ ਨਗਰ ਅਨੰਤ ਛਿਤ॥

ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ

ਚੌਪਈ
ਸਿੰਘ ਸੁਪਾਦ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧਕਭਾਰੀ। ਚਤੁਰ ਕੁਰਹਤ ਸੁ ਚਤੁਰ ਵਿਚਾਰੀ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਪੱਥ ਤਖਤ ਬ੍ਰਗਟ ਬੁੱਧ ਜਾਨੈ। ਸਾਚ ਸੁ ਵਚਨ ਵਿਦੁਖ ਵਰ ਮਾਨੈ॥
ਜਨ ਵਿਚ ਯੱਦਪਿ ਏਕ ਹੂੰ ਕੋਈ। ਖਾਰਜ ਸਿੰਘ ਸੁ ਪਦਵੀ ਹੋਈ॥
ਪੁਨ ਸਹਿਦੰਡ ਸੁਧਾ ਛਕ ਲੇਵੈ। ਬਹੁਰ ਖਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈ॥
ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰਨ ਪੂਜਕ ਸੁਨ ਲੀਜੋ। ਦੰਡ ਨਿਸੰਕ ਤਾਸ ਪ੍ਰਤਿ ਦੀਜੋ॥
ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਪੱਥ ਵਿਸਦ ਬਿਬੇਕੀ। ਰਹਤ ਚਤੁਰਧਾ ਕੁਤ ਸਿਤ ਛੇਕੀ॥
ਜਹਿ ਨਿਰਖਉ ਤਹਿ ਦੰਡ ਲਗਾਵੋ। ਸਿੰਘ ਸੁ ਪਦ ਬਿਨ ਪ੍ਰਗਟ ਅਲਾਵੋ॥
ਤਹਿ ਕਰ ਜੋ ਨਰ ਹ੍ਵੈ ਸਹਿ ਕਾਰੀ। ਸੋ ਪਿ ਸਾਸਨਾ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੁਰਹਤ ਸੇ ਚਿਤ ਦਯ ਸੁਨਹੁ ਸੁਜਾਨ।
ਗ੍ਰਹਨ ਤਜਾਗ ਗੁਨ ਅਗੁਨ ਕੋ ਹੋਤ ਨ ਬਿਨ ਪਹਿਚਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਤ੍ਰਿਯ ਪਲਯ ਯਾਨ ਤਮਾਲ ਸ੍ਵੀ ਕ੍ਰਿਤ ਤ੍ਰਿਸ ਕ੍ਰਿਤ ਪੰਚ ਕਚ।
ਕਿਯਸਿ ਏਕ ਯਦਿ ਕਾਲ ਉਭਯ ਲੋਕ ਤਹਿ ਕਾਲ ਮੁਖ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕੰਕਨ ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਤ੍ਰਯ ਕਹਿ ਕਰ ਸਿੰਘ ਨ ਹੋਇ।

ਕੋਟਿਨ ਕੱਕਾ ਸੁ ਕੇਸ ਧਰ ਸਿੰਘ ਕਹਤੇ ਸਬ ਕੋਇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਹਿ ਕਰ ਧਰਤਿ ਨ ਲਾਭ ਹ੍ਵੈ ਤਯਾਗਤਿ ਭਵਨਤ ਨ ਹਾਨਿ ।
ਤਜਉ ਝੂਠ ਹਠ ਮੌਨਯ ਭਲ ਜੋਰਤ ਹਉ ਯੱਗ ਧਾਨਿ ॥

ਚੌਪਈ
ਨਿਗਮ ਸੁਪਥ ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਆਦੀ । ਪਹੁੰਚਤ ਘਰ ਪਗ ਧਰਤ ਪਰਮਾਦੀ ॥
ਰਿਖਭ ਦੇਵ ਸੁਕ ਦੱਤ ਵਿਹਾਰੇ । ਬਾਮ ਦੇਵ ਜੜ੍ਹ ਭਰਥ ਪਧਾਰੈ ॥
ਨਾਰਦ ਸਨਕਾਦਿਕ ਮਨ ਜੀਤੇ । ਅਪਰ ਅਨੰਤ ਸੰਤ ਹ੍ਵੈ ਬੀਤੇ ॥
ਸਬ ਕਰ ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਮਗਨੀਕੋ । ਸੁਖਦ ਸਰਲ ਅਤਿ ਪਰਿਯ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਕੋ ॥
ਜੜ੍ਹ ਦ੍ਵੈਸਕ ਇਹ ਪਥ ਕਰ ਜੋਈ । ਅਧਮ ਅਧਉ ਗਤਿ ਭਾਗੀ ਸੋਈ ॥
ਯੁਗ ਯੁਗ ਸੰਤ ਸੁਰੱਛਯਾ ਹੇਤੂ । ਧਰਤ ਬਿਬਿਧਿ ਤਨ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਕੇਤੂ ॥
ਕਲਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਬਹੁ ਮੂਰਤਿ ਧਾਰੀ । ਪ੍ਰਜਾ ਹਿਤ ਸੰਤਨ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥
ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਬਿਬਿਧਿ ਧਰ ਲੀਨੇ । ਚਰਿਤ ਰੁਚਿਰ ਅਤਿ ਸਯ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਮੁਖ ਇਹ ਮਾਰਗ ਗੌਨ ਕਰ ਕਿਯਸਿ ਅਪਰ ਸਬ ਗੌਨ ।
ਭੌਨ ਸੁ ਧਰਮ ਤ੍ਰਿਭੌਨ ਪਤਿ ਜੱਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕਛੁ ਭੌਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਦੇਖਹੁ ਵਿਦੁਖ ਵਿਚਾਰ ਭਟ ਪਰਸੰਸ ਮਹਿ ਸੱਸਤ੍ਰ ਸਬ ।
ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਉਚਾਰ ਹ੍ਵੈ ਵਾਨੋ ਸ੍ਵੀਕਾਰ ਸੁਚ ॥

ਚੌਪਈ
ਸਾਂਝੀ ਸਬ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਾਦੀ । ਰਾਖਤ ਅਭਿ ਮਤ ਬਿੰਦੁ ਜਨਾਦੀ ॥
ਪੀਰ ਅਮੀਰ ਫਕੀਰ ਸੁ ਬਾਵਾ । ਕਰਤ ਸਕਲ ਜਗ ਇਸ ਪਰ ਦਾਵਾ ॥
ਸੁਭ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇਤੇ । ਤੱਹਿ ਕਰ ਮਾਲਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਜੇਤੇ ॥
ਜੇ ਨਿਤ ਰਹਤ ਰਹਤ ਸੁਚ ਚਾਰੂ ॥ ਦੀਪ ਜਗਾਵਤ ਦੈਵਤ ਝਾਰੂ ॥
ਤੱਹਿ ਕਰ ਧਰਨ ਕਠਨ ਅਸਿ ਧਾਰਾ । ਧੰਨ ਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਜੱਹਿ ਭਲ ਧਾਰਾ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਜਿਤੇਂਦਰਯ ਜਤੀ ਹਠੀਲੋ । ਜਤੀ ਤਪੀ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਰਸੀਲੋ ॥

ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਰਮ ਧਰਿਤ ਧਾਰੀ। ਪਰ ਧਨ ਉਪਲਜਨਨਿ ਪਰ ਨਾਰੀ॥
ਅਧਿਕ ਸੁ ਬੁਧਿ ਧਰਮੱਗਜ ਅਮਾਨੀ। ਸਮਿਤਾ ਸੀਲ ਸਾਚ ਸੁਨ ਦਾਨੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਗੁਰੁ ਪਥ ਸਕਲ ਸੁਰਹਤ ਪਢ ਕਥਯ ਯਥਾ ਅਧਿਕਾਰ।
ਭੂਲਣ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਬਖਸ਼ਨ ਹਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਸੇਵ ਕਰਯ ਪਰੀਤਿ ਪਰਤਿ ਸਮਜ ਸਬ।
ਸਮਝ ਬੂਝ ਗੁਰੁ ਦੇਵ ਭਵਹਿ ਬਿਬੇਕੀ ਵਿਸਦ ਬੁਧ॥

ਚੌਪਈ
ਕਰ ਸਤਸੰਗ ਨਿਪੁਨ ਅਤਿ ਹੋਵੈ। ਅਲਪ ਆਹਾਰ ਅਧਿਕ ਨਹਿ ਸੋਵੈ॥
ਮਯਤ੍ਰੀ ਕਰੁਨਾ ਮੁਦਿਤਾ ਧਾਰੈ। ਸਠ ਸਮੀਪਿਤਾ ਨਿਪਟ ਨਿਵਾਰੈ॥
ਸ਼ੁਭ ਸਾਧਾਰਨ ਪਟ ਪਹਿਰਾਵਾ। ਜੱਹਿ ਤੱਹਿ ਕਰ ਯਸ ਲੋਭ ਨ ਧਾਵਾ॥
ਸਬ ਕਰ ਟਹਲ ਅਮਦ ਸਰਦਾਲੂ। ਲਖਯ ਅਥਿਰ ਜਗ ਜਸ ਗ੍ਰਹ ਬਾਲੂ॥
ਪਢ ਯਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਬਾਨੀ। ਵਿਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਸਬ ਤਜਯ ਕਹਾਨੀ॥
ਸੰਗਤਿ ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਠਾਰੈ। ਲਖਯ ਸੰਤ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਵਾਰੈ॥
ਗੋ ਦ੍ਵਿਜ ਕੰਨਜਾ ਵਡ ਸਨਬੰਧੀ। ਯਦਿ ਗੁਰ-ਵੰਸ਼ ਵਿਸ਼ਯ ਮਤਿ ਅੰਧੀ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੰਤ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕੀਜੈ। ਤਦ ਨਾਂਤਰ ਸਬ ਕਰ ਮੁਦ ਲੀਜੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਜੁ ਉਚਰਯੋ ਅੰਤ ਪਰਯੰਤ।
ਨਹਿ ਔਲਾਦ ਪਰਸੰਗ ਕਛੁ ਸੰਤ ਪਰਸੰਸ ਅਨੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਮਝਾਰ ਪੁੱਤਰੀ ਕਉਲ ਨ ਪਾਲਿਓ।
ਪੁਨ ਸਮ ਕਿਯਸਿ ਉਚਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਪੁਤਾਂ ਭਾਈਆਂ॥

ਚੌਪਈ
ਵਿਦਤ ਵੇਦ ਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਵਾਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਵਖਾਨੀ॥

ਤਹਿ ਪਰਨਹਿ ਪਰਤੀਤਿ ਜਹਿ ਜਨ ਕੀ। ਕਰਤ ਕਪੋਲ ਕਲਪਨਾ ਮਨ ਕੀ॥
ਯਦਪਿ ਸੁ ਬੁੱਧਿ ਬਲ ਬਿਪਲ ਵਿਭੂਤੀ। ਕਰਤ ਕਲਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਕੁਲ ਕਰਤੂਤੀ॥
ਸ੍ਵਪਚ ਸਮਾਨ ਸਪਰਸ ਨ ਕੀਜੋ। ਪਤਤ ਮਲੇਛ ਨੀਚ ਤਜ ਦੀਜੋ॥
ਸੰਤ ਭੇਖ ਲਖ ਤਰਕ ਉਠਾਵੈ। ਨਹਿ ਕਛੁ ਟਹਲ ਨ ਸੀਸ ਲੁਠਾਵੈ॥
ਤਹਿ ਸਮ ਅਪਰ ਜੱਗ ਨਾਹੀਂ। ਸੰਮਕ ਸਮਝ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਹੀਂ॥
ਰੁਚਿਰ ਵਚਨ ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ। ਮੋ ਕਉ ਕਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ॥
ਲਿਖਤ ਪ੍ਰਮਾਨ ਗਰੰਥ ਹ੍ਵੈ ਭਾਰੀ। ਜਸ ਪਰਸੰਸ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਗਟ ਉਚਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਪ ਮਾਲਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਰਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗਾਤੀ ਸੰਤ।
ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਰਹਤ ਮੁਖ ਹ੍ਵੈ ਸਨਮੁਖ ਭਗਵੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਚਤੁਰ ਸੁ ਸਾਧਨ ਸੂਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਤ।
ਹ੍ਵੈ ਫਲ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਰਸੂਨ ਸੋ ਵਿਕਸਤ ਸਤ ਸੰਗ ਜਲ॥

ਚੌਪਈ
ਸਪਤ ਵਲਾਯਤ ਵਿੱਦਤ ਕਹਾਨੀ। ਸਬ ਨਰ ਨਾਰਿ ਨਿਪੁੰਸਕ ਜਾਨੀ॥
ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ਭਯੋ ਹੈਂ। ਹਿੰਦੁ ਯਵਨ ਗੁਰ ਪੀਰ ਭਯੇ ਹੈਂ॥
ਰਜ ਤਮ ਗੁਨ ਯੁਤ ਜਨ ਸੰਸਾਰੀ। ਸੰਤ ਭੇਖ ਲਖ ਅਨ ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਹਿਰਾਂਤਰ ਬਿਬਿਧਿ ਲਗਾਯੇ। ਭਕਤਿ ਈਸ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾਯੇ॥
ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਦਸਮ ਛਬੀਲੋ। ਵਿਮਲ ਮਰਿਯਾਦ ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਲੋ॥
ਸੰਤ ਵਿਹਾਰ ਅਰਧ ਤਹਿ ਦੀਨੋ। ਅਫਰ ਪਰਪੰਚ ਗਰਤ ਕਢ ਲੀਨੋ॥
ਕਿਯਸਿ ਏਕ ਭੋਜਨ ਸਬ ਕੇਰੋ। ਲਿਯ ਛੁਡਾਯ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਲ ਘਨੇਰੋ॥
ਯੱਗ ਉਪਵੀਤ ਵਿਸਰਜਨ ਕੀਨੋ। ਸਿਰਕ ਸੁਭ ਜਟਾ ਜੂਟ ਜਪ ਦੀਨੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੰਤ ਬਜਾਕੁਲ ਅਘ ਅਧਿਕ ਭੇ ਧਰਮ ਹਾਨਿ ਲਖ ਨਾਥ।
ਯਵਨ ਪਤਤ ਜਨ ਹਨਨ ਹਿਤ ਦਿਯਸਿ ਖੜਗ ਤਹਿ ਹਾਥ॥

ਸੋਰਠਾ

ਨਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਦੁਰ ਭਾਵ ਕਰਉਂ ਅਭਾਵ ਅਚਰਨ ਮੁਨਿ।
ਕਿਯਸਿ ਰੰਕ ਵਡ ਰਾਵ ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ ਬਿਰਦ ਗੁਰੁ॥

ਚੌਪਈ ਸ਼ੱਸ਼ਤਰ ਹਯ ਵਿਦੱਯਾ ਜੇਤੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਜ ਧਰ ਸਿੱਖ ਲਾਯਸਿ ਤੇਤੀ॥
ਯਵਨ ਪਤਤ ਹਨ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਦੀਨੀ। ਭਗਤ ਅਨਾਥ ਸੰਤਨ ਰੱਛ ਕੀਨੀ॥
ਬਹਿਰ ਵਿਹਾਨ ਸਥੂਲ ਸਿਖਾਯੋ। ਵਾਨੀ ਵਿਮਲ ਵੈਖਰੀ ਲਾਯੋ॥
ਛਾਤਰ ਧਰਮ ਪਟੁ ਕਿਯਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਵਿਰਚਸਿ ਪੰਥ ਰੁਚਿਰ ਸਰਧਾਲੂ॥
ਜਿਨ ਕਰ ਤੀਛਨ ਬੁੱਧਿ ਨਿਹਾਰੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਤਿਨ ਕਰ ਬਿਬਿਧਿ ਸੁ ਪਰੀਛਾ ਕੈਕੈ। ਕਿਯ ਨਿਜ ਰੂਪ ਅਭਯ ਪਦ ਦੈਕੈ॥
ਸੰਗਤਿ ਦੇਸ ਵਿਦੇਸਨ ਕੇਰੀ। ਆਵਤਿ ਸੁਭਗ ਵਿਭੂਤ ਘਨੇਰੀ॥
ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਕੌਤੁਕ ਕੇਤੇ। ਬਿੰਜਨ ਬਸਨ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਜੇਤੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੋਢੀ ਰਾਜ ਜੁ ਜਹਿ ਕਰ ਚਰਿਤ ਅਪਾਰ॥
ਮਾਯਾ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਕਿਯਸਿ ਪਰਬਲ ਵਿਸਤਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕੰਚਨ ਕਾਰ ਪਰਬੀਨ ਕਨਿਕ ਕਸੌਟੀ ਦੇਤ ਬਹੁ।
ਭੂਖਨ ਬਹੁਤ ਨਵੀਨ ਵਿਰਚਤਿ ਪਰਮ ਪਰਮੋਦ ਪ੍ਰਦ॥

ਚੌਪਈ
ਜਹਿ ਪਰਯੰਤ ਜੱਗਦੀਸ਼ੂਵਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਵਿਮਲ ਵਚਿੱਤਰ ਅਲੌਕਿਕ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ॥
ਲਘੁਮਤਿ ਯੇ ਆਭਿਮਾਨੀ ਬਯਾਸ਼ਟੀ। ਨਾਾਂਘਸ ਕਹਿ ਕਤ ਪਰਬਲ ਸਮਸ਼ਟੀ॥
ਮਾਯਾ ਪਤਿ ਅਸ ਵਿਰਚਸਿ ਮਾਯਾ। ਜਨ ਵੱਡ ਸ਼ਰਤ ਤਰਤ ਗੁਰੁ ਦਾਯਾ॥
ਜਹਿ ਭਲ ਭਾਲ ਭਾਗ ਲਿਵ ਲਾਗੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਭਯਲ ਅਨੁਰਾਗੀ॥
ਸੂਪਨ ਮਨੋਰਥ ਮ੍ਰਿਗ ਜਲ ਜੈਸੇ। ਭਾਸਤ ਨਿਖਲ ਪਦਾਰਥ ਐਸੇ॥
ਮਰੂਥਲ ਸਰਮਿਤ ਜੁ ਪਥਿਕ ਪਿਪਾਸਾ। ਸਰਦ ਮਧੁਰ ਜਲ ਹ੍ਵੈ ਜਸ ਆਸਾ॥
ਬਯਾਕੁਲ ਛੁਧਾ ਸੁ ਬਿੰਜਨ ਚਾਹੈ। ਸਾਰੰਗ ਸ੍ਵਾਤਿ ਸੁ ਬੂੰਦ ਉਮਾਹੈ॥
ਲਗੀ ਅਨਿਸ ਅਸਲ ਗਨ ਘਨੇਰੀ। ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੇਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਸੁੱਧ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਅਜ ਅਛਲ ਅਛੋਭ ਅਭੇਦ।
ਭਕਤ ਸੁਵਤ ਸਲ ਧਰਮ ਧ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਕਹਿਵੇਦ॥

ਸੋਰਠਾ
ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਨਾਥ ਨਟ ਇਵ ਕਰਤ ਕਲੋਲ ਕਲ।
ਜੇ ਜਨ ਦੀਨ ਅਨਾਥ ਤਹਿ ਧਨ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਜਹਿ॥

ਚੌਪਈ
ਨਿਜ ਦਾਸਨ ਕਰ ਅਸ ਅਭਿਲਾਖਾ। ਲਖੀ ਨਿਖਲ ਪਤਿ ਜਹਿ ਸਰੁਤਿ ਭਾਖਾ॥
ਜਾਨਤ ਭੇ ਇੰਦ੍ਰਯ ਸਬ ਰੋਕੋ। ਅੰਤਸ ਕਰਣ ਅਮਲ ਨਵਿ ਲੋਕੇ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਇਹ ਮਮ ਸੇਵਕ ਨਿਗਮ ਅਚਾਰੀ॥
ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਕਰ ਵਾਸਨ ਆਛੇ। ਕਰਮ ਅਕਾਮ ਸੁ ਭਗ ਮਗ ਗਾਛੇ॥
ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਪੱਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈਂਗੇ। ਮਮ ਸੂਖਮ ਭਲ ਭਾਵ ਧਰੈਂਗੇ॥
ਤਾਤਪਰਯ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਲਖੇਂਗੇ। ਸ਼ਬਦ ਸੁਧਾ ਸੁਭਾ ਸ੍ਵਾਦ ਚਖੇਂਗੇ॥
ਅਸ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਝ ਖਮੋਸ਼ ਭਏ ਹੈਂ। ਸ਼ੁਭ ਸੁਤ ਇਵ ਧਰ ਹ੍ਰਿਦਯ ਲਯੇ ਹੈਂ॥
ਕਾਲਾਂਤਰ ਕਲ ਕੌਤਕ ਕੀਨੇ। ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰੀਛਾ ਕਰ ਪ੍ਰਿਯ ਚੀਨੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਘਟਿ ਕਾ ਚਤੁਰ ਸੇ ਯਾਮਿਨੀ ਰਹੀ ਰੁਚਿਰ ਜਬ ਸੇਸ।
ਸਬ ਕਰ ਆਸਨ ਗਯਲ ਪ੍ਰਭੁ ਧਰ ਕਰ ਅਦਭੁਤ ਭੇਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਤ ਕਤ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪੁਮਾਨ ਬਾਲਕ ਬੂਢ ਪਰਬੀਨ ਜੜ।
ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਖੇ ਨਿੰਦਰਾ ਜਾਲ ਸਬ॥

ਚੌਪਈ
ਬਿਹਰਤ ਪੁਨ ਪ੍ਰਭੁ ਗਯਲ ਅਗਾਰੀ। ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜਤ ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਧਾਰੀ॥
ਕੇਚਿਤ ਪਢਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਵਾਨੀ। ਕੂਚਿੱਤ ਸੁਨਤਿ ਚਿੱਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਪਟਾਨੀ॥
ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਰਤਿ ਵਿਸਦ ਵਿਥਾਰੈ॥ ਚਤੁਰ ਵਰੁਨ ਮਯ ਮੰਤ੍ਰ ਚਿਤਾਰੈ॥
ਸਾਦਤਪਦਮਾਸਨ ਭਲ ਕੋਊ। ਸਰਲ ਸਰੀਰ ਮੂੰਦ ਚਖ ਦੋਊ॥
ਤਜ ਕਰ ਬਹਿਰ ਵਿਹਾਰ ਉਪਾਧੀ। ਲਾਵਤ ਏਕ ਅਖੰਡ ਸਮਾਧੀ॥

1 to 113 {Nirmal Parbhakar}
114 to 222 {Sikhi Parbhakar}

D: (Billu) Giani G (H Sahib) {38}

ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਚਿੰਤਨ ਚਰਚਾ ਕੈਕੈ । ਲਹਤ ਪ੍ਰਮੋਦ ਏਕ ਚਿੱਤ ਦੈਕੈ ॥
ਮੂਰਤਿ ਅਦਭੁਤ ਛੈਲ ਛਬੀਲੀ । ਕਲਗੀ ਜਿਗਾ ਲਟਕ ਚਟਕੀਲੀ ॥
ਬਸਗੀ ਬਹੁਤਨ ਕੇ ਦਿਲ ਐਸੀ । ਲਗਤ ਨ ਲਗਨ ਭੁਜੰਗ ਮਨਿ ਵੈਸੀ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਦੇਖ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਪਰਮੋਦ ਭੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਭਗਵਾਨ ।
ਨਿਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਗਮਨ ਕਿਯ ਦਿਯਸਿ ਭੇਦ ਨਹਿ ਆਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਚਰਿਤ ਅਨੰਤ ਅਵਧਿ ਨ ਲਹਤ ਅਨੰਤ ਬਿਧਿ ।
ਲਖਤ ਸੰਤ ਇਕ ਸੰਤ ਜੇ ਅਨੱਨਯ ਭਲ ਭਕਤ ਭੇ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ

ਚੌਪਈ
ਰਹੀ ਪਹਰ ਜਬ ਦੂਸਰ ਰਾਤੀ । ਲਿਯਸਿ ਦੰਡ ਪ੍ਰਭੁ ਸੱਜ ਕਰ ਗਾਤੀ ॥
ਊਪਰ ਏਕ ਦੁਪੱਟਵਾ ਲੀਨੋ । ਇਤ ਉਤ ਰਮਤ ਗਮਨ ਤਹਿ ਕੀਨੋ ॥
ਛਵਿ ਅਦਭੁਤ ਵਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ । ਸਨਹਿ ਸਨਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਟਤਿ ਅਕੇਲੇ ॥
ਜੱਸ ਪਾ ਛਲ ਨਿਸ ਕੌਤੁਕ ਦੇਖਯੋ । ਤਥਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਆਜ ਭਲ ਪੇਖਯੋ ॥
ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਮੁਦਤ ਹਟਲ ਪੁਨ ਪਾਛੇ । ਬਹੁਤ ਨਿਜਾਸਨ ਗਵਹਿ ਸੁ ਗਾਛੇ ॥
ਰਯਨ ਤ੍ਰਿਤੀਯ ਉਠਲ ਅਸਿ ਧਾਰੀ । ਸਵਾ ਯਾਮ ਜਬ ਸੇਸ ਨਿਹਾਰੀ ॥
ਸਿਪਰ ਖੜਗ ਧਰ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪਧਾਰੇ । ਪੂਰਬ ਸਰਸ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਨਿਹਾਰੇ ॥
ਨਖ ਸਿੱਖ ਅਧਿਕ ਪਰਮੋਦ ਸਮਾਯੋ । ਲਖਤ ਲਗਨ ਹਿਯ ਅਤਿ ਹੁਲ ਸਾਯੋ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਸਮਝ ਬੁੱਧਿ ਨਿਗੁਮਾਗਮ ਸਿਧਾਂਤ ।
ਸਮ ਦਸ ਗੁਰੂ ਪਦ ਪਦਮ ਪ੍ਰਿਯ ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਪੱਥ ਸਾਂਤ ॥ 1 ॥

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਜਗ ਦੀਸ ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਸਦ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਵਿਲੋਕ।
ਦਿਯਸਿ ਭੇਦ ਨਹਿ ਅਪਰ ਜਨ ਕਿਯਸਿ ਮੌਨ ਮੁਦਓਕ॥ 2॥

ਸੋਰਠਾ
ਏਕ ਸਮਯ ਰਨ ਜੀਤ ਮਾਘ ਸ਼ੁਦੀ ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮੀ।
ਕਿਯਸਿ ਕੜਾਹ ਪੁਨੀਤ ਕੇਤਕ ਸੱਤਕ ਕੜਾਹ ਭਰ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸੁ ਭੋਗ ਲਗਾਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਚਨ ਅਲਾਯੋ॥
ਨਿਮਲ ਖਾਲਸਾ ਲੂਟ ਦਿਖਾਵੋ। ਇਹ ਹਰ ਹਾਥ ਉਠਾਵੋ॥
ਸੁਨਤ ਬਚਨ ਬਚਨ ਕੂਦਤ ਭੇ ਭਾਰੀ। ਉਮਡਤ ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਅਗਾਰੀ॥
ਲਧ ਇਕ ਲੁਟਵਾ ਭਰਿਆ ਬਾਟੀ। ਕੁੰਡਾ ਕੁੰਭ ਝਰਿਯ ਚਾਟੀ॥
ਕੰਬਲ ਏਕ ਚਦਰਿਯਾ ਮੋਟੀ। ਲਯਸਨਿ ਏਕ ਤੋਬਰੇ ਜੋਟੀ॥
ਲਯਇਕ ਦੌਰਾ ਆਵਤ ਦੌਰਾ। ਪਰਗੋ ਜਤ ਕਤ ਅਤਿ ਬਹੁ ਰੌਰਾ॥
ਮੰਤਰ ਪਕਾਯ ਏਕ ਮਿਲ ਧਾਯੇ। ਏਕ ਅਕੇਲ ਕੂਦਲ ਪਰਾਯੇ॥
ਮੂਸ਼ਟ ਮੁਸ਼ਟੀ ਸੋਟਾ ਸੋਟੀ। ਕੇਸਾ ਕੇਸੀ ਪਰਗੀ ਲੋਟੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰਾਚਯੋ ਸ਼ਬ ਦਲ ਲੂਟ ਮਹਿ ਨਾਚਯੋ ਜਨ ਨਟ-ਹੋਇ।
ਮਾਚਯੋ ਵਡ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਘਰ ਵਾਚਯੋ ਨਹਿ ਬ੍ਰਿਣ ਕੋਇ॥

ਸੋਰਠਾ
ਰਹਯੋ ਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਸੂਾਨ ਜਗਤ ਰਸ ਏਕ ਹੂੰ।
ਜੇ ਵੱਡ ਭਾਗ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿਗੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਦਾਸ ਨਿਜ॥

ਚੌਪਈ
ਤਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਉਚਾਰਯੋ। ਕਵਨ ਹੇਤੁ ਤੁਮ ਆਲਸ ਧਾਰਯੋ॥
ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸੁਰ ਤਰੁ ਫਲ ਦਾਤਾ। ਉੱਦਮ ਧਰ ਜਗ ਰਚਿਤਾ ਵਿਧਾਤਾ॥
ਇੰਦਰ ਕੁਬੇਰ ਵਰੁਨ ਪਦ ਜੇਤੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇਤੇ॥
ਬਯਾਸ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਪਰਾਸਰਨ ਗਯਾਨੀ। ਅੱਤ੍ਰਿ ਪੁਲਸਤ ਕਪਲ ਮੁਨਿ ਧਯਾਨੀ॥
ਮਾਂਡਵ ਗਾਲਵ ਅੰਗਰਯ ਮੋਨੀ। ਗਾਧਤਨਯ ਕੰਨ੍ਹਾ ਘਟ ਯੋਨੀ॥

ਕਸ਼ਯਪ ਬਾਮ ਦੇਵ ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ। ਨਾਰਦ ਭ੍ਰਿਗ ਜਹਿ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ॥
ਸੁਭ ਸਰਭੰਗ ਮਤੰਗ ਵਿਚਾਰੀ॥ ਸ੍ਰਿੰਗੀ ਬਾਲਮੀਕ ਕਵਿ ਭਾਰੀ।
ਭਰਥ ਰਿਖਭ ਸੁਰ ਦੱਤ ਘਨੇਰੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਭਲ ਲਵ ਡੇਰੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਧਰੁਵ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜੱਗ ਯਾਵਤ ਭਕਤ ਅਨੰਤ।
ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹ੍ਵੈ ਪਰਾਪਤਿ ਭੇ ਭਗਵੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜੇ ਬਲ ਵੰਡ ਪਰਚੰਡ ਸੁਰ ਨਰ ਅਸੁਰ ਅਨੰਤ ਭੇ।
ਨਿਜ ਵਸਿ ਕ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦਿਯਸਿ ਦੰਡ ਭੱਟ ਓਜ ਧਰ॥

ਚੌਪਈ
ਦੇਸ ਵਿਦੇਸ ਵਨਿਕ ਚਲ ਜਾਵੈਂ। ਧਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਲਯ ਧਨ ਆਵੈਂ॥
ਕ੍ਰਿਖੀ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਕਰਤ ਦੁਖ ਪਾਤੇ। ਅੰਤ ਪਰਮੁਦਤ ਭਰਤ ਜਬ ਖਾਤੇ॥
ਗਹਿ ਕਰ ਖੜਗ ਪ੍ਰਿਥਮ ਰਨ ਜੀਤੈ। ਬਾਹੁਜ ਬਹੁਰ ਬਯ ਸਮੁਦ ਬੀਤੈ॥
ਦ੍ਵਿਜ ਬ੍ਰਿਤਿ ਪਠਨ ਕਠਨ ਅਤਿ ਭਾਰੀ। ਹ੍ਵੈ ਪੰਡਿਤ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਧਾਰੀ॥
ਟਹਲ ਸੁ ਕਰਤ ਬਚਨ ਤ੍ਰਯ ਕੇਰੀ। ਲਹਤ ਸੁ ਬ੍ਰਿਖ ਲਵਿ ਭੂਤਿ ਘਨੇਰੀ॥
ਬਨ ਉਪਬਨ ਬਹੁ ਬਿਬਿਧਿ ਬਟੋਰੈ। ਮਾਖੀ ਤਬ ਸੁ ਮਧੁਰ ਮੁਧ ਜੋਰੈ॥
ਕੇਤਕ ਸਤਿਕ ਕੋਸ ਮਗ ਹੋਵੈ। ਪਹੁਚਤ ਪਥਿਕ ਜਿ ਆਲਸ ਖੋਵੈ॥
ਬਿਜਨ ਪਵਨ ਬਿੰਜਨ ਬਰਥਾਰੀ। ਉਦਯਮ ਰਹਤ ਲਹਤ ਦੁਖ ਭਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹਿੰਮਤ ਮਰਦਾਂ ਮੱਦਤ ਗੁਰ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਤਹਿ ਏਵ।
ਵਦਤਿ ਯਵਨ ਅਸ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਬ ਦੇਵ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਪਰਾਗ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਪ੍ਰਮੁਦਤਿ ਅਲਿ।
ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਵਡ ਭਾਗ ਵਿਰਤਿ ਵਿਵੇਕੀ ਵਿਦੁਖ ਵਰ॥

ਚੌਪਈ

ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦ੍ਵਿਜ ਲਵ ਪੁਰ ਵਾਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਲਭਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਲਵ ਕਾਸੀ॥
ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਵਖਾਨੈ। ਜੰਗਲ ਜੁਗਲ ਜਨਮ ਜੱਗ ਜਾਨੈ॥
ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਯਥਾਰਥ ਸਾਧੂ। ਮਾਲਵ ਜਨ ਪਦ ਈਸ ਅਰਾਧੂ॥
ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਜਾਰੇ। ਅਦਭੁਤ ਰੁਚਿਰ ਚਰਿਤ ਜਹਿ ਨਜ਼ਾਰੇ॥
ਅਪਰ ਸੁਨੰਤ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭਜੀਕੇ। ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਅਧਿਕ ਅਤਿ ਨੀਕੇ॥
ਸੁਨ ਕਰ ਜੱਗ ਦਾਤਮ ਕਰ ਬਾਨੀ। ਸਬ ਹਿਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਥ ਕਹਿ ਜਾਨੀ॥
ਭਯ ਸੰਕੋਚ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਤੀਤੀ। ਲਾਲਚ ਨਿਜ ਪਦ ਆਰਤ ਪ੍ਰੀਤੀ॥
ਏਕਹਿ ਕਾਲ ਸਕਲ ਉਮਡਾਯੇ। ਜਹਿ ਬੁੱਧਿ ਵਿਸਵ ਸੁ ਵਚਨ ਅਲਾਯੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ ਰਹਤ ਅਵਰ ਨ ਵਿਖੇਪ।
ਸਰਬ ਨਿਯੰਤਾ ਸਰਬ ਗਤਿ ਸਰਬ ਅਧਾਲ ਅਲੇਪ॥

ਸੋਰਠਾ
ਭਕਤ ਸੁ ਵਤਸਲ ਨਾਥ ਗੋ ਰੱਛਕ ਧ੍ਰਿਤ ਧਰਮ ਧਰ।
ਗਾਵਤ ਨਿਗਮ ਸੁਧਾਥ ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ ਵਿਰਦ ਤਵ॥

ਚੌਪਈ
ਹੇ ਜੱਗ ਦੀਸ਼ੂਰ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ। ਇਹ ਬਤਿਯਾਂ ਸਭ ਸਾਚ ਤੁਹਾਰੀ॥
ਕਵਨ ਪਤਤ ਨਰ ਤਰਕ ਉਠਾਵੈ। ਰਾਵਰ ਬਚਨ ਪਿਯੂਖ ਨ ਭਾਵੈ॥
ਵੇਦ ਮਰਯਾਦ ਨਿਖਲ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੋ। ਸੁਭ ਅਸ ਬਚਨ ਕਸਨ ਭਲ ਭਾਖੋ॥
ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮਹਿਮਾਂ ਐਸੀ। ਸੋ ਸਬ ਸਾਚ ਵਖਾਨਤ ਜੈਸੀ॥
ਸੂਾਰਥ ਪਰਮਾਰਥ ਜਗ ਜੇਤੋ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਹੈ ਕਰ ਤੇਤੋ॥
ਯਦਪਿ ਯਥਾਰਥ ਇਹ ਮਤ ਸਾਚਾ। ਤੱਦਪਿ ਸੁ ਬੁੱਧ ਭਾਖਤ ਅਸਵਾਚਾ॥
ਬਲ ਅਧੀਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸਾਰੋ। ਨਿਰਬਲ ਜੀਵ ਅਨਾਦਿ ਵਿਚਾਰੋ॥
ਕਛੁ ਕਰ ਸਕਤ ਨ ਆਪ ਸੂਤੰਤਰਾ ਪਰਬਲ ਅਵਰ ਨ ਅਵਿਦਜ਼ਾ ਅੰਤਰ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੁੱਧ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਪਰ ਆਪਨ ਆਪ ਸੁਰੂਪ।
ਤਹਿ ਪਰਮਾਦ ਕਰ ਜੀਵ ਇਹ ਗਿਰਯੋ ਅਵਿੱਦਜ਼ਾ ਕੂਪ॥ 1॥

ਸਿੰਧ ਸਰਤ ਯਮ ਜੀਵ ਹਨ ਵੜਵਾ ਉਦਧਿ ਅਰੂਢ।
ਅਗਨੀਂ ਧਨ ਜਸ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹਿਗ ਤਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਤੁਰ ਮੂਢ॥2॥

ਸੋਰਠਾ
ਅਹੋ ਬਰਮਾਦ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੌਢ ਪ੍ਰਜੇਸ ਪ੍ਰੰਯਕ ਪਰ।
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਬਿਰਲਾਪ ਬਿਪਤ ਬਿਪਲ ਬਨ ਸੂਪਨ ਵਸ॥

ਚੌਪਈ
ਵਾਂਧਲ ਵਿਖਯ ਵਾਸਨਾ ਫਾਸੀ। ਮਨ ਮਰਕਟ ਕਰਵਾਵਤ ਹਾਸੀ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰ ਦੂਰ ਜਪ ਜਾਪੇ। ਅਹੰ ਭਾਵ ਕਰ ਬੂਡਲ ਆਪੇ॥
ਵੁਹੀ ਸਕਾਮ ਮੰਦ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਰੀ। ਪਰਜੋ ਪਰਮਾਦ ਲੱਹਤ ਦੁਖ ਭਾਰੀ॥
ਸੁਖ ਤ੍ਰਿਯਾਦਿ ਜਹਿ ਮੂਢ ਪਰਸੰਸੈਂ। ਬ੍ਰਿਸਚਕ ਬਜਾਲ ਬਰਾਬਰ ਦੰਸੈਂ॥
ਪਰਬਲ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਜੇਤੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਪਿਸਾਚ ਅਧਿਕ ਦੁਖ ਦੇਤੇ॥
ਤ੍ਰਿਧਾ ਤਾਪ ਅਤਿ ਪਾਵਕ ਦਾ ਹੈ। ਪੰਚ ਕਲੇਸ਼ ਗਰਤ ਅਵਿਗਾ ਹੈ॥
ਤਨ ਅੱਧਜਾਯ ਜੁ ਸ੍ਰਿੰਖਲ ਭਾਰੋ। ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਨਿਜਿ ਮਨ ਦੁਖਿਆਰੋ॥
ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਕੋਟ ਕਰ ਕਯਦ ਘਨੇਰੀ। ਦੁਸਤਰ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਮਮਿਤਾ ਬੇਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਉਚੈ ਵਡ ਅਤਿ ਕਠਨ ਮਗ ਸੁਸਕਨ ਸੁਖਲ ਵਲੇਸ।
ਪੰਚ ਕੋਸ ਗਿਰ ਗਿਰਤ ਜਗ ਭਟਕਤ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਦੇਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜੀਵ ਅਬਲ ਮਤਿ ਹੀਨ ਸਕਹਿ ਉਲੰਘ ਨ ਯਤਨ ਕੋ।
ਵਿਵਿਧਿ ਵਾਸਨਾ ਝੀਨ ਵਹੁ ਘਾਟੀ ਵਡ ਵਿਖਮ ਅਤਿ॥

ਸਵੈਯਾ
ਅਲਿ ਧਾਵਤਿ ਫੂਲ ਸੁਗੰਧ ਦਿਸਾ ਜਹਿ ਦੌਲਤ ਗੰਜ ਭੁਜੰਗ ਭਲੋ ਥਿਤ।
ਸੂਰ ਸਜਾਰ ਕਢੈਂ ਸਵ ਭੂਮਿ ਦਬਜੋ ਮਧੂਰੀ ਘ੍ਰਿਤ ਸਜੋ ਵਥੁ ਕੀਟ ਲੁਭੈ ਚਿਤ॥
ਗਠਰੀ ਯਦਿ ਅੰਨ ਲਖੈ ਸਗ ਮੂਸ ਵਿਲਾਰ ਸਿਕਾਰ ਵਿਚਾਰ ਦਰਜੋ ਛਿਤ।
ਸਬ ਕੋ ਜਗ ਸੂਝ ਅਚੰਭ ਘਨੋ ਜੜ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਨ ਬੂਝਤਿ ਸ੍ਵੈ ਹਿਤ॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਨ ਬਾਲ ਮ੍ਰਿਗਾਦਿਕ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਸੁ ਸੀਪ ਲਖੈ ਬ੍ਰਤ ਸ੍ਵਾਨ ਬਤਾਵਤ ਕੋ ਹੈ।
ਛਿਤ ਕੂਪ ਅਜਾ ਕਹਿ ਚੰਦਨ ਕੋ ਸਿਰ ਸਾਂਬੁਜ ਕੋਕ ਅਹੋ ਨਿਸ ਜੋ ਹੈ॥
ਪਹੂੰਚੈ ਮਦ ਨਾਂਧ ਕਪੋਤ ਧਨੀ ਘਰ ਕ੍ਰੀੜਤ ਨਾ ਜਾਨਿਨੀ ਪਸੁ ਬੋ ਹੈ।
ਗਹਿ ਦੂਧ ਮਰਾਲਮ ਧੂਮਖ ਜਾਲਨ ਮਾਨੁਖ ਹਾਲ ਜਿਤੋ ਜਿਯੋ ਸੋ ਹੈ॥

ਚੌਪਈ
ਕਵਨ ਯਤਨ ਇਹ ਜੀਵ ਕਮਾਵੈ। ਕਰਤ ਵਿਵਿਧਿ ਪਰ ਨਹਿ ਬਨ ਆਵੈ॥
ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇਰੋ। ਭ੍ਰਮਤਿ ਚਹਤਿ ਸੁਖਜਗਤ ਘਨੇਰੋ॥
ਵਿਵਿਧਿ ਵਿਹਾਰ ਸ੍ਵਾਂਗ ਵਹੁ ਧਾਰੈ। ਦੇਸ ਵਿਦੇਸ ਅਸੇਸ ਪਧਾਰੈ॥
ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੁ ਸਾਧੈ। ਭੂਤ ਜੱਛਨੀ ਦੇਵ ਅਰਾਧੈ॥
ਅਵਖਧ ਸਿਖਤ ਰਸਾਯਨ ਧਾਵੈ। ਮਾਰ ਧਾਤੁ ਉਪਧਾਤੁ ਉਡਾਵੈ॥
ਬ੍ਰਤ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਤ ਘਨੇਰੇ। ਤਜ ਨਿਜ ਧਰਮ ਭਵਤਿ ਪਰ ਚੇਰੇ॥
ਕ੍ਰਿਪੀ ਆਦਿਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜੇਤੇ। ਕਰਤ ਜੀਵ ਸੁਖ ਪਦ ਨਹਿ ਲੇਤੇ॥
ਹਾਹਾ ਹਾਯ ਹਾ ਹਾਯ ਪੁਕਾਰੈ। ਕਬਹੂੰ ਨ ਨਿਜ ਮੁਖ ਸੁਖੀ ਉਚਾਰੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਉਦਰ ਪੂਰਨਾ ਹੇਤੁ ਇਕ ਚਿੰਤਤ ਭ੍ਰਮਤਿ ਸਦੀਵ।
ਪੂਰੀ ਪਰਤ ਨ ਤਦਪਿ ਹੂੰ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜੀਵ॥

ਸੋਰਠਾ
ਨਿਰ ਤਤ ਪੁਤਲੀ ਨਾਥ ਜਸ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸੰਕਲਪ ਮਨ।
ਡੋਰੀ ਸਿਸ ਵਰ ਹਾਥ ਕਸ ਪਤੰਗ ਸ੍ਵਾਧੀਨ ਗਤਿ॥

ਚੌਪਈ
ਜੀਵ ਸ੍ਵਤੰਤਰ ਕਛੁ ਨ ਬਨਾਵੈ। ਵਿਨ ਤਵ ਸਕਤਿ ਨ ਪਰ ਨ ਝੁਲਾਵੈ॥
ਨਿਸ ਦਿਨ ਧਾਵਤਿ ਦ੍ਰਿਸਗ ਪਿਛਾਰੀ। ਅੰਤ ਨ ਪਾਵਤਿ ਅਧਿਕ ਅਗਾਰੀ॥
ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਹ੍ਵੈ ਮਦ ਯਾਂਕੋ। ਨਿਜ ਆਯਸ ਪ੍ਰਭੁ ਜੂ ਕਰ ਵਾਂਕੋ।
ਧਰ ਉਦਮ ਤਮ ਮੀਤ ਦਿਖਾਵੌਂ। ਕਿ ਦ੍ਵੈ ਤਤ ਨਵੀਨ ਬਨਾਵੌਂ॥
ਈਸ਼੍ਵਰ ਕ੍ਰਿਤ ਰਚਨਾ ਇਹ ਜੇਤੀ। ਤੁਹਿ ਨਿਜ ਸਪਤ ਤਜਹੁ ਸਬ ਤੇਤੀ॥

ਨਵ ਆਪਨ ਵਿਚਰਉ ਇਕ ਐਸੀ। ਭਵਹਿ ਈਸ ਅਚਰਜ ਲਖ ਜੈਸੀ॥
ਜਿਨ ਜਿਨ ਸਕਤਿ ਕਛੁਕ ਦਿਖਰਾਈ। ਈਸ਼੍ਵਰ ਉਦਧਿ ਬਿੰਦੂ ਲਵ ਪਾਈ॥
ਜਗਤ ਮਾਨ ਹਿੱਤੁ ਬਹੁ ਉਫ ਨਾਯੇ। ਤਾਹੋ ਬਲ ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਖਲਾਯੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਿਜ ਤਨ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਹਿਤ ਸੰਤਤ ਭ੍ਰਮਤਿ ਪ੍ਰਮਾਨ।
ਭਯੋ ਨ ਹ੍ਵੈਨ ਨ ਹੋਇ ਗੋ ਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਵਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਉਦਧਿ ਪਿਯੂਖ ਵੋਹਾਯ ਅਚਤਿ ਅਬੁਧ ਤ੍ਰਿਣ ਓਸਕਨ।
ਹਿਮ ਮਣਿ ਲਖ ਲਲਚਾਯ ਅਮਰ ਵਿਡੂਰਜ ਸਯ ਤਜ॥

ਚੌਪਈ
ਜਪ ਤਪ ਯਾਗ ਹਵਨ ਬਹੁ ਕੈਕੈ। ਯਾਵਤ ਦਾਨ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਦੈਕੈ॥
ਅਮਰ ਨਗਰ ਗਤਿ ਭਾਅਤਿ ਫੂਲਯੋ। ਹ੍ਵੈ ਕ੍ਰਿਮ ਮੂਢ ਭੋਗ ਮਲ ਭੂਲਯੋ॥
ਜਰਤ ਈਰਖਾਦਿਕ ਚਿਤ ਪਾਪੀ। ਪਤਨ ਚਿੰਤ ਨਹਿ ਸਾਂਤਿ ਤਥਾਪੀ॥
ਕਰਮ ਅਧੀਨ ਬਹੁਰ ਚਵਰਾਸੀ। ਨਰਕ ਨਿਵਾਸ ਕਠਨ ਯਮ ਫਾਸੀ॥
ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਸਿਵ ਲੋਕਹਿ ਜੈਬੋ। ਹੋਛੇ ਤਪ ਕਰ ਬਾਹੁਰ ਐਬੋ॥
ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਮੁਗਧ ਵਖਾਨੈ। ਨਰਕ ਸ੍ਵਰਗ ਬੰਧਨ ਬੁਧ ਮਾਨੈ॥
ਉੱਦਮ ਏਕ ਸਹੀ ਸੁਵ ਸਾਚਾ॥ ਵਦਤਿ ਵੇਦ ਰਿਖਿ ਵਰ ਗੁਰੁ ਵਾਚਾ॥
ਪਰਮਾਰਥ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜੇਤੋ। ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਕਰਯ ਬੁਧ ਤੇਤੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਰੁ ਘਰ ਗਿਰ ਤਨ ਗਿਰਨ ਮਹਿ ਉੱਦਮ ਗਨ ਤਨ ਧੀਰ।
ਊਰਧ ਗਮਨ ਅਸੁਗਮ ਅਤਿ ਚਢਤ ਬਿਪਲ ਬਲ ਬੀਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਿਯਸਿ ਮਲਨ ਪਟ ਕੀਚਕੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਥ ਤਹਿ।
ਵਿਸਦ ਵਸਨ ਰਜ ਵੀਚ ਰਖਤਿ ਚਤੁਰ ਜਨ ਯੁਕਤਿ ਸਜੋਂ॥

ਚੌਪਈ
ਮਨ ਉਨ ਮੇਖ ਦ੍ਰਿਸਜ ਭੀ ਇਹ ਸਾਰੀ।
ਵਿਨ ਨਿਰੋਧ ਨਹਿ ਅੰਤ ਅੰਤ ਅਗਾਰੀ॥
ਨਦੀ ਪਰਵਾਹ ਪਰਬਲ ਤ੍ਰਿਣ ਧਾਵੈ।
ਨਹਿ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿਦੁਖ ਅਲਾਵੈ॥
ਯਾਵਤ ਜਗਤ ਕਟੁੰਬ ਘਨੇਰੋ। ਮੋਹ ਅਧੀਨ ਨਿਖਲ ਜਨ ਚੇਰੋ॥
ਕਿੰਚਤ ਸੁਖ ਹਿਤ ਅਹਿ ਨਿਸ ਧਾਵੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁ ਉਦਜ ਮਤਹਿ ਤਜ ਜਾਵੈ॥
ਸਿਸਨੋਦਰ ਵਸਿ ਭਾ ਜਗ ਸਾਰੋ। ਇੰਦ੍ਰਯ ਦਮਨ ਕਠਨ ਮਗ ਭਾਰੋ॥
ਕੂਰਮ ਇਵ ਸਾਧਨ ਸੰਕੋਚੈ। ਦੂਸਰਨ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸੋਚੈ॥
ਕਰ ਸਤ ਸੰਗ ਸੁ ਗੁਰੂ ਪਦ ਚਾਪੈ। ਚਤੁਰ ਵਰਣ ਮਯ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁ ਜਾਪੈ॥
ਸੁਭ ਗੁਨ ਗਹਿ ਸਬ ਅਵਿਗੁਨ ਛੋਰੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਮਨ ਮੋਰੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਤ ਪਦ ਤੂੰ ਪਦ ਅਰਥ ਭਲ ਸੋਧ ਧਰੈ ਨਿਜ ਰੂਪ।
ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਪਰਮ ਸੁਚ ਵੇਦ ਸੁ ਵਿੱਦਤ ਅਨੂਪ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੰਤਤ ਸੁਭ ਸੱਤ ਸੰਗ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਿਯਾ ਪਠਨ ਭਲ
ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਤੰਗ ਉਡਤ ਹੰਸ ਨਭ ਯੁਗਲ ਛਦ॥

ਚੌਪਈ
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੁਚਿਰ ਸੁਚ ਲੈਕੇ। ਮੂੰਜ ਸੀਕ ਇਵ ਨਿਰਣਯ ਕੈਕੈ॥
ਪਰਬਲ ਪਰਵਾਹ ਸਜਾਤੀ ਕੀਨੋ। ਨਿਜ ਅੱਭਯਾਸ ਅਭਨਿ ਧਰ ਲੀਨੋ॥
ਨਾਂਘਯ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਵਿੱਦਯਾ ਮਾਯਾ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ੍ ਤਵ ਦਾਯਾ॥
ਹੈ੍ ਨਿਸ ਕਾਮ ਸੁ ਕਰਮ ਘਨੇਰੋ। ਸੰਚਿਤ ਜਨਮ ਅਨੇਕ ਨ ਕੇਰੋ॥
ਸਤ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਉ ਵਨ ਆਵੈ॥
ਹਮ ਕਲਿ ਜੀਵ ਅਧਮ ਮਤਿ ਥੋਰੀ। ਬਯਸ ਅਲਪ ਦੁਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਅਘੋਰੀ॥
ਖਰ ਇਵ ਉਦਰ ਭਰਤ ਦਿਨ ਰਾਤੀ। ਨੀਂਦ ਬ੍ਰਿਖ ਭਸਮ ਅਤ ਉਤਪਾਤੀ॥
ਧਰਤ ਅਸੁਰ ਗੁਨ ਅਧਿਕ ਵਿਕਾਰੀ। ਨਹਿ ਗੁਨ ਨੈਕ ਅਹੰਕ੍ਰਿਤਿ ਭਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਨਖ ਸਿਖ ਪੂਰਨ ਕਲਖ ਮਲ ਪਰਮ ਦਾਰਦੀ ਦੀਨ।
ਕਥੰਭ ਵਹਿ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਨੀਂਦ ਅਵਿੱਦਯਾ ਲੀਨ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਅਲਾਪ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸੰਤਜਨ।
ਇਹ ਪਦ ਪਦਮ ਪਰਤਾਪ ਅਸ ਕਛੁ ਸਮਝ ਲਹੇ ਪ੍ਰਭੋ॥

ਚੌਪਈ

ਪਰਗਟ ਭਯਲ ਅਬ ਭਾਗ ਹਮਾਰੋ। ਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਸ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੋ॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਨਿਗਮ ਸੁਟੇਰਯੋ। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਜ ਲੋਚਨ ਹਮ ਹੇਰਯੋ॥
ਪੁਰਸ ਅਰਥ ਹ੍ਵੈ ਜਹਿ ਕਰ ਜੋਈ। ਭਨਤਿ ਸੁ ਬੁੱਧ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸੋਈ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਉੱਦਮ ਭਾਰੀ। ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਧਿ ਸਿੱਧਿ ਅਗਾਰੀ॥
ਇਹ ਵੱਡ ਅਰਥ ਪੁਰਸ ਕਰ ਨੀਕੋ। ਜਗਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਧ ਹ੍ਵੈ ਟੀਕੋ॥
ਅਬ ਹਮ ਨਿਸਚਯ ਕਿਯਸਿ ਨ ਸੰਸਾ। ਬੱਤਿਯਾਂ ਸਾਚ ਨ ਮ੍ਰਿਖਾ ਪਸੰਸਾ॥
ਰਾਵਨ ਇਹ ਪਦ ਪਦਮ ਸੁ ਧੂਲੀ। ਪਰਾਪਤਿ ਭਯਲ ਪਰਮ ਅਨੁਕੂਲੀ॥
ਤਹਿ ਪਰਤਾਪ ਭਵ ਤਾਪ ਨ ਛ੍ਵੈਹੈ। ਨਿਖਲ ਪਰਕਾਰ ਭਲੋ ਅਬ ਹ੍ਵੈਹੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਸੁ ਲੂਟ ਲਯ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸ ਵਯਨ।
ਪਰਮ ਪਰਸਾਦ ਪਰਸਿੰਨਤਾ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹ੍ਵੈ ਚਯਨ॥

ਸੋਰਠਾ

ਅਪਰ ਸੁ ਸ਼ਬਦ ਅਨੰਤ ਵਿਨ ਸੰਤੋਖ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕੋ।
ਵਿਸਯ ਵਿਰੰਚਿ ਪਰਯੰਤ ਦਹਤਿ ਹ੍ਰਿਦਯ ਨਹਿ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪ੍ਰਦ॥

ਚੌਪਈ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਜਸ ਆਯਸ ਥਾਰੀ। ਸੋਪ ਸੀਸ ਸ੍ਰੀ ਕਾਰ ਨ ਟਾਰੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਰੂਪ ਹਮਾਰੋ। ਹਮ ਸੁਨ ਅਧਿਕ ਵਚਨ ਉਰ ਧਾਰੋ॥
ਨਿਜ ਦਾਸਨ ਕਰ ਸੁਨ ਅਸ ਬਾਨੀ। ਪਰੀਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਰੀਤਿ ਪਹਿਚਾਨੀ॥
ਪੁਨ ਪੁਨ ਤਹਿ ਕਰ ਦਸਾ ਨਿਹਾਰੀ। ਖਰੇ ਯੁਗਲ ਕਰ ਜੋਗ ਅਗਾਰੀ॥
ਗਦ ਗਦ ਕੰਠ ਸ੍ਵੇਦ ਤਨ ਛਾਯੇ। ਹਿਯ ਜਨ ਛੋਟ ਪਰੇਮ ਉਮਡ ਯੇ॥

ਅਸਤ ਬਸਤ ਪਟ ਭੂਖਨ ਜੇਤੇ ॥ ਰਜ ਗੁਨ ਪ੍ਰਤਿ ਜਨ ਰੁਖਸਦ ਦੇਤੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਖ ਸਿਖ ਅੰਗ ਅਚਪਲ ਸਬ ਇਕ ਟਕ ਨਯਨ ਨਿਹਾਰ ॥
ਮਦਨ ਮਨੋਹਰ ਮੂਰਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਭਲਾ ਉਰਧਾਰ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕੋ ਕਰ ਸਕਹਿ ਵਖਾਨ ਗਾਥਾ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ।
ਵਡ ਭਟ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ਲਗਤ ਲਗਨ ਝਟ ਭੂਗਿਰੇ ॥

ਚੌਪਈ
ਵਰੁਨੀ ਮੂਲ ਸਲਿਲ ਛਵਿ ਛਾਈ । ਜਨ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮੁਦ ਪੌਧ ਲਗਾਈ ॥
ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ਬਲ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬਿਹਾਯੋ । ਜਨ ਅਤਿ ਨਿਪਟ ਅਮਲ ਚਢ ਆਯੋ ॥
ਵਿਸਦ ਅਵੱਸਥਾ ਦੇਖਲ ਜਬਹੀ । ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੁਦਤ ਭਯਲ ਪ੍ਰਭ ਤਬ ਹੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜਾਨ ਲਿਯਸਿ ਮਤਿ ਭਾਰੀ । ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ । ਅਹੋ ਪੂਤ ਭਲ ਪੰਥ ਪਧਾਰੈ ॥
ਸਾਧੁ ਸਾਧੁ ਤੁਮ ਹੋ ਵਡਭਾਗੀ । ਜਿਨ ਕਰ ਪਰਮ ਲਗਨ ਅਸ ਲਾਗੀ ॥
ਏਕ ਉਪਾਯ ਕਰਹੁ ਅਬ ਐਸੋ । ਸ੍ਰੁਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨਾਤਨ ਜੈਸੋ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਦਯਾ ਪਢ ਲੀਜੈ । ਤੱਹਿ ਕਰ ਭਾਵ ਪਿਯੂਖ ਸੁ ਪੀਜੋ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪਦ ਸੁ ਪਦਾਰਥ ਬੋਧ ਵਿਨ ਸੂੰਨ ਬੁਧਿ ਪਸੁ ਜਾਨ ।
ਸਮਝ ਨ ਪਰਤ ਉਲੂਕ ਇਵ ਨਹਿ ਛਵਿ ਲਹਤ ਮਹਾਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਦਿ ਪ੍ਰਭ ਗਰੰਥ ਪਿਯੂਖ ਵਿਦਤ ਵਿਦੁਖ ਵਰ ਵੇਦ ਵਤ ।
ਤਦਵਿ ਭਾਵ ਭਲ ਪੂਖ ਬਿਨਮਿਤ ਗੁਰੁ ਜੜ੍ਹ ਕਸ ਲਖੈਂ ॥

ਚੌਪਈ
ਵਿੱਦਯਾ ਪਰਮ ਗੁਪਤ ਧਨ ਭਾਰੀ । ਤਸ ਕਰ ਵਸਿ ਕਰ ਛਿਤਪ ਪੁਜਾਰੀ ॥
ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਬਢਤ ਖਰਚ ਜਸ ਹੋਵੈ । ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਜਗ ਪਗ ਧੋਵੈ ।

ਲੋਚਨ ਲਲਿਤ ਤ੍ਰਿਤੀਯ ਸੁ ਜੋਤੀ। ਨਹਿ ਅਸ ਰਤਨ ਕੁਲਸ ਮਣਿ ਮੋਤੀ॥
ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਯਸ ਹ੍ਵੈ ਭਾਰੀ। ਮਤਿ ਸੂਠ ਮਹਾ ਵਾਕ ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਿਯਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਵਾਨੀ। ਸਬਹਿ ਨ ਮੁਦਤਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਵਖਾਨ॥
ਜਨਨੀ ਜਨਕ ਜਗ ਦੀਸ਼ੂਰ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਤੁਮ ਹਮਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਯਾਮੀ॥
ਹਮ ਜੜ੍ਹ ਬਾਲਕ ਅਬਲ ਪਰਮਾਦੀ। ਅੰਧ ਬਧਿਰ ਪਗ ਪੰਗੁ ਅਨਾਦੀ॥
ਅਕਰ ਗੁੰਗ ਇਵ ਅਵਗ੍ਰਿਨ ਆਲੈ। ਯਦਿ ਪੱਖ ਮਨ ਅਹਿ ਸਰਲ ਨ ਚਾਲੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਹ ਭਵ ਉਦਧਿ ਅਗਾਧ ਅਤਿ ਸ੍ਵੇਤ ਸੁ ਯਸ ਜੱਹਿ ਸੇਤੁ।
ਭਕਤ ਸੁਬੱਲਭ ਜਗਤ ਪਤਿ ਦੁਸਟ ਦਮਨ ਅਸਿ ਕੇਤੁ॥

ਸੋਰਠਾ
ਧ੍ਰਿਤ ਸੁਧਰਾ ਧਰ ਬੀਰ ਧਰਮ ਧੁਰੰਧਰ ਧਰਨਿ ਪਤਿ।
ਜੱਹਿ ਪਦ ਪਦਮ ਸੁਨੀ ਸੇਵਤ ਗੰਗ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਮੂਦ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ
ਸੁਨੀ ਸ਼੍ਰੌਨ ਵਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸਾਰੀ। ਘਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਆਨੰਦ ਹ੍ਵੈ ਮੌਨਜ ਧਾਰੀ॥
ਯਥਾ ਸੰਭੁ ਤਾਰੀ ਵ੍ਹੀ ਠੌਰ ਲਾਗੀ। ਭਯੇ ਦਾਸ ਹੂੰ ਤੂੰ ਸਨੀਜੇ ਸੁਭਾਗੀ॥

ਕਬਿੱਤ
ਵਾਹਿ ਸਮੈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਪਰਧਾਨ ਸੋ ਸੁਨਾਊ ਨਾਮ ਕੇ ਸਗੰ
ਨਿਹਾਲਯਾਂ ਮੈ ਝੂਠ ਕੀ ਨ ਲੇਸ ਹੈ।
ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਸੈਣਾ ਸਿੰਘ, ਗਰਜਾ ਸਿਾਂਘ,
ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਚੰਦਨ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਹੈ॥
ਗਾਥਾ ਸਰਬ ਲੋਹ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਵਖਾਨੈ ਬੂਢ ਕੇਤੇ
ਔਰ ਗਰੰਥ ਸੈ ਪਰਮੋਦਨੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੈ।
ਯਾਂਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੈਂ ਉਚਾਰਯੋ ਹੈ ਛਵੀਲੋ ਛੰਦ
ਕੀਜਿਯੇ ਅਧੇਨ ਪਜਾਰੇ ਰਾਵ ਰੇ ਸੁਪੇਸ਼ ਹੈ॥

ਛੰਦ
ਇਹ ਬ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁ ਉਚਾਰ ਬਹੁਰ ਸੁਭ ਸਭਾ ਨਿਹਾਰੀ।

ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਸਿੱਖ ਯੁਗਲ ਕਰਮ ਹਰਿ ਬੀਰ ਮ੍ਰਿਗਾਰੀ ॥
ਸੰਤ ਰੂਪ ਤਹਿ ਬਕਸ ਪਠਾਯਸਿ ਮਾਦਰ ਕਾਸੀ ।
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਨਿਪੁਨ ਭਵਹੁ ਦ੍ਰਤ ਗਿਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥
ਨਿਗ ਮਾਗਮ ਸਾਂਗੋ ਪਾਂਗ ਸਬ ਪੰਚ ਬਰਸ ਮਹਿ ਕਿਯਸਿ ਉਰ ॥
ਭਲ ਸੰਬਤ ਬਲਿ ਸਰ ਅਗਨਿ ਸਸਿ ਭੇ ਹਾਜਰ ਆਨੰਦਪੁਰ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵੰਦੌ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਚਰਨ ਰਜ ਅਚਰਜ ਚੂਰਨ ਚਾਰੁ ।
ਦਰਸ ਪਰਸ ਭਵ ਜਨਿਤ ਰੁਜ ਜਰਤ ਅਨਲ ਜਸ ਦਾਰੂ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਬ ਨਾਥ ਪਠਾਯਸਿ ਸਿੰਘ ਬਨਾਰਸਿ ਪਾਛਲ ਬਾਤ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੁਨਾਊਂ ।
ਦ੍ਵਿਜ ਸੌ ਜਗ ਦੀਸ ਵਿਲਾਸ ਯਥਾ ਬ੍ਰਿਤ ਗਰੰਥ ਯਥਾਰਥ ਗੀਤ ਅਲਾਊਂ ॥
ਨਿਧਿ ਵੇਦ ਮੁਨੀ ਮਹਿ ਬਸੰਤ ਕੋ ਇਹ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਕਪੋਲਨ ਗਾਊਂ ।
ਸਬ ਲੋਹ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਿਖੈ ਭਲ ਗਾਥ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪਢੋ ਤੁ ਪਢਾਊਂ ॥

ਚੌਪਈ
ਸਰਬ ਸ਼ਕਤਿ ਯੁਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਵਾਮੀ । ਪ੍ਰਤਿ ਘਟ ਬਜਾਪਕ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ॥
ਕਛੁ ਦਿਵ ਸਾਂਤਰ ਪਾਯ ਪਰ-ਭਾਤੇ । ਬੈਠੇ ਸਭਾ ਸਾਜ ਦਾਤੇ ॥
ਜਨ ਪਦ ਦ੍ਵਿਜ ਕਵਿਕੋ ਵਿਦ ਜੇਤੇ । ਸ੍ਰੀ ਜੱਗ ਦੀਸ ਬੁਲਾਯਸਿ ਤੇਤੇ ॥
ਬਹੁ ਬਿਤ ਦਿਯਸਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਸੁਕੀਨੀ । ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸ ਆਸਯ ਦੀਨੀ ॥
ਇਹ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਸੁਭ ਜਹਿ ਮਤਿ ਚਾਰੂ । ਜਾਨਲ ਜਗਤ ਮ੍ਰਿਖਾ ਜਲ ਮਾਰੂ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਰਮ ਧ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ । ਜਪ ਤਪ ਭਵਨ ਸੁ ਪਰਮ ਵਿਚਾਰੀ ॥
ਸੰਸਕਾਰ ਸਬ ਕਰ ਹਮ ਕੀਨੋ । ਛਾਤਰ ਸੁ ਪਦ ਛਿਤ ਛਤਰ ਸੁ ਦੀਨੋ ॥
ਸੁਭਾਗ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਦਯਾ ਜੋਈ । ਇਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਉ ਦੂਜ ਸੋਈ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਈਸ ਮਾਯਾ ਪਟਲ ਅਤਿਸਯ ਪਰਬਲ ਅਨੰਤ ॥
ਭਰਮਤਿ ਸੁ ਬੁੱਧ ਸੁਰ ਸਿੱਧ ਮੁਨਿ ਜੜਨ ਜਨ ਕਵਨ ਬ੍ਰਿਤੰਤ ॥

ਸੋਰਠਾ

ਸਬ ਦ੍ਵਿਜ ਕਿਯਸਿ ਵਿਚਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਕਰ ਵਚਨ ਸੁਨ।
ਨਹਿ ਇਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੁਨ ਵਾਚਾ ਇਹ ਪਰਮ ਸੁਚ॥

ਚੌਪਈ
ਅਸ ਮਨ ਸਮਝ ਨ ਕੇ ਚਿੱਤ ਬੋਲੇ। ਬਨ ਭੋਲੇ ਜਨ ਹਨ ਨਭ ਗੋਲੋ॥
ਕੋਇਕ ਵਚਨ ਭਨਤਿ ਭੇ ਐਸੇ। ਕਾਰਾਗਾਰ ਦੁਖਿਤ ਜਨ ਜੈਸੇ॥
ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਇਹ ਬਿਰਿਯਾ ਐ ਹੈਂ। ਮੰਤ੍ਰ ਪਕਾਯ ਹਜ਼ੂਰ ਸੁਨੈ ਹੈਂ॥
ਲਯ ਆਯਸ ਜੱਗਦੀਸ਼ੂਰ ਕੇਰੀ। ਸਬ ਉਠਗੇ ਦ੍ਵਿਜ ਤਜ ਕਰ ਦੇਰੀ॥
ਆਪਸ ਮਿਲ ਕਰ ਸਭਾ ਲਗਾਈ। ਕਰ ਕੌਂਸਲ ਅਸਬਾਤ ਪਕਾਈ॥
ਅਨ ਅਧਿਕਾਰਨ ਵਿੱਦਯਾ ਦੀਜੋ। ਤਜਹੁ ਠਵਰ ਇਹ ਮਾਰਗ ਲੀਜੋ॥
ਪਰਬਲ ਪਰਤਾਪ ਭਯਲ ਵੱਡ ਸੋਝੀ। ਅਨਿਸ ਅਨੀਤਿ ਚਦਰਿਯਾ ਓਢੀ॥
ਆਪਨ ਸਿਰ ਨਿਜ ਕਰ ਤਲ ਲੇਵੈ। ਸੋ ਸਨਮੁਖ ਹ੍ਵੈ ਊਤਰ ਦੇਵੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਨੁ ਰਘੁਰਾਥ ਮੁਖ ਦੁਰਗਾ ਦੱਤ ਗਣੇਸ।
ਵਿੱਦਯਾ ਧਰ ਬਲ ਭੱਦ੍ਰ ਦੱਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਚਰਣ ਭਟੇਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਹਰਿ ਹਰ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਾਸ਼ੀ ਵਾਸੀ ਗੌੜ ਦ੍ਵਿਜ।
ਅਧਿਕ ਚਾਟੜੇ ਸਾਥ ਨਿਗਮਾਗਮ ਅਤਿ ਨਿਪੁਨ ਮਤਿ॥

ਚੌਪਈ
ਅਪਰ ਬਯਜ ਨਾਥਦਿਕ ਬੋਲੇ। ਕਸ ਬਯਾਕੁਲ ਹ੍ਵੈ ਅਸ ਤੁਮ ਡੋਲੇ॥
ਹਮ ਸਨ ਮੁਖ ਹ੍ਵੈ ਊਤਰ ਦੈਹੈ। ਉਕਤਿ ਯੁਕਿਤ ਕਰ ਬਹੁ ਸਮਝੈ ਹੈਂ॥
ਇਹ ਸਲਾਹ ਭਲ ਠੱਠ ਕਰ ਸਾਚੀ। ਕਰ ਸਨਾਨ ਜਲ ਦਯ ਦਿਸ ਪ੍ਰਾਚੀ॥
ਧੁਤਿਆ ਪਹਰ ਕਨਰਿਆ ਵਾਰੀ। ਬਿਬਿਧਿ ਸੁ ਤਿਲਕ ਭਾਲ ਭਲ ਭਾਰੀ॥
ਅਤਿ ਵੱਡ ਵਾਗ ਸੁ ਚੁੰਚ ਨਿਕਾਸੀ। ਕਾਂਖ ਸੁ ਪੁਸਤਕ ਪਢ ਲਜੁ ਕਾਸ਼ੀ॥
ਚਰਨ ਪਾਦੂ ਕਾ ਸੁਭਗ ਸਜੀਲੀ। ਲਲਿਤ ਮੂਠ ਜੱਹਿ ਜੱਹਿ ਜਗ ਦੀਸ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਭਾਰੇ॥
ਲਖ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਬ ਕਾਂਪਨ ਲਾਗੇ। ਕੋਇ ਨਾ ਬਾਤ ਬਾਤ ਫੁਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਘਟਿਕਾ ਏਕ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਭ ਕਾਂਪਤ ਥਰ ਧਰ ਗਾਤ।
ਦੇਤ ਅਸੀਸ ਪਸਾਰ ਹਥ ਮੁਖਹੁ ਨ ਆਵਤਿ ਬਾਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਦਿ ਸੁਰ ਵਰਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਅੰਤਸ ਕਰਨ ਮਲੀਨ ਅਤਿ।
ਵਿਰਤਿ ਵਿਵੇਕ ਵਿਹੀਨ ਝੀਨ ਵਾਸਨਾ ਦੀਨ ਕਿਯ॥

ਚੌਪਈ
ਪਰਮ ਕੌਤੁ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ। ਨਟ ਇਵਚਰਿਤ ਕਰਤ ਭਲ ਭਾਰੀ॥
ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਜਨ ਵਤ ਵਚਨ ਅਲਾਯੋ। ਕਹਉ ਮਿਸਰ ਕਸ ਮੰਤ੍ਰ ਪਕਾਯੋ॥
ਸੁਨ ਕਰ ਹਠ ਬੋਲਤ ਭੇ ਐਸੇ। ਅਧ ਮੰਦ ਮਤਿ ਪਾਮਰ ਜੈਸੇ॥
ਆਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੁਹਾਰ ਘਨੇਰੋ। ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਤ ਜਗ ਭਾ ਚੇਰੋ॥
ਕਸਨ ਚਲੈ ਹੋਰੀਤਿ ਅਨੂਠੀ। ਸ੍ਵੀਕ੍ਰਿਤ ਸਕਲ ਭਨਉ ਸਚ ਝੂਠੀ॥
ਕੇਵਟ ਰਜਕ ਕੁਲਾਲ ਕਟੋਰੇ। ਅਯਸ ਕਾਰ ਮਹਤਉ ਜਟ ਜੋਰੇ॥
ਸੂਦ ਵਰਨ ਕਾਰ ਅਤਿ ਪਾਪੀ। ਦਿਯਸਿ ਕਲਾਲਨ ਪਤਰੀ ਥਾਪੀ॥
ਕਾਯਬ ਗੁਰ ਜਰ ਅਧਮ ਅਭਾਗੀ। ਬੰਚਕ ਬਨਿਕ ਬ੍ਰਿਖਲ ਅਘ ਦਾਗੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਧਮ ਦਾਰ ਦੀ ਦੀਨ ਅਇਤ ਜੜ੍ਹ ਮਤਿ ਨਿੰਦਤ ਨੀਹ।
ਜੱਹਿ ਛਾਯਾ ਛ੍ਵੈਵ ਪਤਤ ਹ੍ਵੈ ਖਰ ਸੂਕਰ ਜਗ ਵੀਚ॥

ਸੋਰਠਾ
ਤੱਹਿ ਪਰ ਭਯਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਾਹੁਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛੋਰ ਦਿਯਾ।
ਕਿਯਸਿ ਪੰਥ ਨਿਜ ਭੰਨ ਛਤਿਸ ਕੌਮ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ
ਜਿਤੇ ਊਚ ਔ ਨੀਚ ਹੈਂ ਰੰਕ ਰਾਨੇ। ਸਦਾ ਦਾਨ ਦੇਵੈਂ ਘਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਨੇ॥
ਜਿਸੇ ਪੰਥ ਮੈ ਪ੍ਰੇਰ ਹੈਂ ਬਿਪ੍ਰ ਵਾਕੋ। ਚਲੈਂ ਆਖ ਮੂੰਦੇ ਨ ਦੇਂ ਉਤ੍ਰ ਤਾਂਕੋ॥
ਲਖੀ ਰਾਵਰੀ ਰੀਤਿ ਏਤੌਂ ਅਨੂਠੀ। ਉਲੰਘੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਪੁਰਾ ਜਾਨ ਝੂਠੀ॥
ਰਚਯੋ ਪੰਥ ਨਯਾਰੋ ਖਚਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਔਰੇ। ਮਚਯੋ ਸੋਕ ਭਾਰੀ ਜਿਤੋ ਲੋਕ ਦੌਰੈ॥
ਮਹਾਂ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ਬ੍ਰਿਪ ਜੇਤੇ। ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਸਯ ਤੇ ਜਨਯ ਤੇਤੇ॥

ਭਯੇ ਬਿੰਦ ਛਤ੍ਰੀ ਭੁਜੌਂ ਸੇ ਸੋ ਯੋਧੇ। ਧਨੁਰ ਵੇਦ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਪਢੇ ਸਤ੍ਰ ਸੋਧੇ॥
ਜੇਤੇ ਵੈਸ੍ਯ ਵਿੱਦ੍ਵਾਨ ਤੇ ਜੰਘ ਜਾਯੇ। ਅਧਓ ਪਾਤ ਹੈਂ ਸੂਦਰ ਅੰਘ੍ਰੀ ਉਪਾਯੇ॥
ਨਹੀਂ ਬਿਪਰ ਕੇ ਤੁਲ੍ਯ ਹੈ ਜਾਤ ਕੋਈ। ਵਡੋ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਹੈ ਬਾਤ ਗੋਈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਾਤਰ ਸਬ ਜਗ ਬਾਤ ਇਹ ਮਾਨਤ ਰੁਚਿਕ ਪ੍ਰਤੀਤਿ।
ਆਨਤ ਹ੍ਰਿਦਯ ਨ ਏਕ ਤੁਮ ਠਾਨਤ ਔਰੇ ਰੀਤਿ॥

ਚੌਪਈ
ਬਾਹੁਜ ਦ੍ਵਿਜ ਵਰ ਕੁਲ ਜੁ ਆਵੈਂ। ਤੱਹਿ ਉਪਵੀਤ ਤੁਰਤ ਉਤਰਾਵੈਂ॥
ਭੋਜਨ ਜਾਤਿ ਕੁਜਾਤਿ ਮਿਲਾਯੋ। ਅਬ ਚਾਹਤ ਉਪਨਿਖਦ ਪਢਾਯੋ॥
ਕਸ ਅਨੀਤਿ ਪਰ ਤਹਿ ਕਟਿ ਬਾਂਧੀ। ਮੂੰਦ ਆਂਖ ਸਬ ਕਰ ਜਸ ਆਂਧੀ॥
ਸ੍ਵਪਚ ਬਿਖਲ ਹਥ ਆਯੁਧ ਦੀਨੇ। ਭਟ ਰਜ ਪੂਤ ਪਰਾ ਭਵ ਕੀਨੇ॥
ਹ੍ਵੈ ਕਰ ਸਾਧੁ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਲਾਵੈਂ। ਸੱਸਤ੍ਰ ਵੱਸਤ੍ਰ ਨਿਜ ਅੰਗ ਸਜਾਵੈ॥
ਸੰਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਧ ਭੇ ਥਾਰੇ। ਬਨ ਗਰੀਬ ਕਟ ਗਯਲ ਦਿਹਾਰੇ॥
ਪ੍ਰਾਕ ਨਿਗਮ ਨਿਜ ਰੀਤਿ ਵਿਹਾਈ। ਅਦਭੁਤ ਨਵਲ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਚਲਾਈ॥
ਸੋ ਸਨਮੁਖ ਨਹਿ ਚਲਹਿ ਪਿਛਾਰੀ। ਪੁਨ ਪੂਜਹਿ ਦ੍ਵਿਜ ਪਗ ਨਰ ਨਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੁਭਾਗ ਸਨਾਤਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ।
ਪ੍ਰਖਲ ਅਧਮ ਅਘ ਭਵਨ ਜੜ ਮਲਨ ਚਲਨ ਦੁਰ ਰੀਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਰਤਨ ਅਮੋਲ ਉੂਤਮ ਉਰ ਕੁੰਦਰ ਸਜਯਾ।
ਸੁਰ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਘੋਲ ਕੁੰਕ ਮਾਦਿ ਛਵਿਲ ਲਿਲਤ ਪਟ॥

ਚੌਪਈ
ਗੋ ਚੰਡਾਲ ਦੁਗਧ ਅਹਿ ਜੈਸੋ। ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਦਾਨ ਨੀਚ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸੋ॥
ਆਯੁਸ ਬ੍ਰਿਤਿ ਬਰ ਬਾਹੁਜ ਕੇਰੀ। ਸੂਦ੍ਰਨ ਦਿਯਸਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦਨ ਹੇਰੀ॥
ਅਬ ਚਾਹਤ ਦ੍ਵਿਜ ਬਰ ਬ੍ਰਿਤਿ ਛੀਨੀ। ਕਰਤ ਚਤੁਰਤਾ ਹਮ ਲਖ ਲੀਨੀ॥
ਦੇਵ ਜਜਨ ਕ੍ਰਿਤ ਬਹੁ ਬਿਧ ਜੇਤੇ। ਕਿਯਸਿ ਨਿਖੇਧ ਸਕਲ ਤੁਹਿ ਤੇਤੇ॥

ਯਵਨ ਅਵਯਨ ਪ੍ਰਿਥਕ ਮਗ ਥਾਰੋ। ਨਿਜ ਸ੍ਵਤੰਤਰ ਰਚ ਲਿਯਸਿ ਅਖਾਰੋ॥
ਪਰਬਲ ਮਲੇਛ ਅਧਿਪ ਗਿਰ ਰਾਜੇ। ਤਹਿ ਸਨ ਦ੍ਵੈਸ ਬਜਾ ਯਸਿ ਬਾਜੇ॥
ਨਿਜ ਲੋਚਨ ਹਮ ਦੇਖ ਸੁ ਲੈਹੈਂ। ਕਬਲਗ ਝੰਡੇ ਊਚ ਝੂਲੈ ਹੈਂ॥
ਪੀਵਤ ਪਹਤ ਪਰਤ ਮੁਖ ਮੂੰਛੈਂ। ਅਸ ਗ੍ਵਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿ ਮੰਤਰ ਸੁ ਪੂੰਛੈਂ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੱਯਦ ਸੇਖ ਪਠਾਨ ਸਬ ਮੁਗਲ ਚਢਹਿ ਜਯ ਜੰਗ।
ਪਰਬਲ ਸੁ ਭਟ ਰਜਪੂਤ ਮਿਲ ਆਯੁਧ ਧ੍ਵਜ ਨੀਸੰਗ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯੋਗ ਲਗਨ ਤਿਥਿ ਵਾਰ ਰਾਸ ਨਿਛੱਤਰ ਵਿਲੋਕ ਭਲ।
ਹਿਮ ਗਿਰ ਗੰਗ ਮਝਾਰ ਪਾਟ ਸਾਲ ਰਣ ਭੂਮਿਕਾ॥

ਚੌਪਈ
ਵਹਿ ਇਨ ਕਉ ਭਲ ਸਿੱਛਾ ਦੈਹੈਂ। ਯਾਵਤ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਸਕਲ ਪਢੈਹੈਂ॥
ਨਾਵਲ ਸ੍ਵਾਂਗ ਤੁਹਿ ਜੱਗ ਦਿਖਲਾਯੋ। ਸਬ ਸਨ ਕਥਤਿ ਜਨਮ ਬਦਲਾਯੋ॥
ਜਹਿ ਲਘੁ ਮਤਿ ਜਨ ਕਰਤ ਪਰਤੀਤੀ। ਸੁਨ ਰੁਚਿ ਵਤਨ ਧਰਤ ਤੁਹਿ ਗੀਤੀ॥
ਵਹਿ ਵਦਲਾਯ ਵਿੱਦਤ ਦਿਖਲੈ ਹੈਂ। ਦਾਰਦ ਦਰਦ ਦੁਖ ਦੈ ਹੈਂ॥
ਤਰੂਟ ਵਿਰਾਟਕ ਕਾਜ ਨਾ ਆਵੈਂ॥ ਅਸ ਕੇਸਨ ਕਹਿ ਮੁਹਰ ਅਲਾਵੈਂ॥
ਸੋ ਸੰਪਟ ਯੁਤ ਛਿਤ ਤਲ ਧੂਲੀ। ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਮੇਲ ਅਨੁਕੂਲੀ॥
ਕੋ ਵੱਡ ਭਾਗੀ ਪਾਵਰ ਦੈਹੈ। ਢਾਲ ਸੁ ਵਰਨ ਸੁੱਧ ਕਰ ਲੈਹੈ॥
ਸਬ ਕਟੁੰਬ ਯੁਤ ਕਾਜ ਸਧੈਗੋ। ਨ ਤੁਰ ਪੁਰਟ ਛਿਤ ਬੀਚ ਬਧੈਗੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਤਿ ਅਹੰ ਕ੍ਰਿਤਿ ਈਰਖਾ ਕ੍ਰੋਧ ਤਰਕ ਯੁਤ ਵਯਨ।
ਬੋਲਤ ਭੇ ਬਿਪ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਮਦ ਵਯ ਸਯਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਾਹੂ ਪ੍ਰਤਿ ਨਹਿ ਦੋਸ ਅਹੋ ਪ੍ਰਬਲ ਭਵ ਤਬੱਯਤਾ।
ਦੁਰਯੋਧਨ ਮਤਿ ਕੋਸ ਪੰਚ ਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੱਹਿ॥

ਚੌਪਈ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੱਹਿ ਸ੍ਰਤਿ ਸ੍ਵਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਦਲਤ ਦੋਖ ਦੁਖ ਦੀਨ ਦਯਾਲੂ॥
ਧਰਮ ਧੁਰੰ ਧਰ ਧਿਤ੍ਰ ਧ੍ਰਵਧਾਰੀ। ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੀਲ ਸੁਚ ਸਾਰੀ॥
ਅਤਿ ਸੁਭ ਨਾਮ ਭਵੋ ਵਧਿ ਸੇਤੂ। ਜਸ ਨਿਤ ਨਵਲ ਧਵਲ ਯਸ ਕੇਤੂ॥
ਸਿੱਧ ਸੁਰਾ ਸੁਰ ਰਿਖਿ ਮੁਨਿ ਭਾਰੇ। ਜੱਹਿ ਪਦ ਪਦਮ ਪਰ ਪੂਜਤਿ ਸਾਰੇ॥
ਸਰਬ ਸ਼ਕਤਿ ਯੁਤ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਸੋਢ ਵੰਸ਼ ਵਰ ਅੰਤਰ ਯਾਮੀ॥
ਜਸ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਉਚਰਤਿ ਤੱਹਿ ਵਾਚਾ॥ ਵਹਿ ਬਿਧਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਿ ਸਾਚਾ॥
ਸੁਨਹੁ ਦ੍ਵਿਜੇਸ ਪਰਮ ਤੁਮ ਗਜ਼ਾਨੀ। ਊਚ ਵਰਨ ਛਿਤ ਸੁਰ ਭਲ ਧਜ਼ਾਨੀ॥
ਕਸ ਅਸ ਕ੍ਰੋਧ ਅਕਾਰਨ ਕੈਹੋ। ਨਯਸਕ ਬਾਤ ਪਰਬੰਧ ਬਢੈਹੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਸਨ ਕਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਸਨ ਜਸ ਤਸ ਉਤ੍ਰ ਰਛ ਵਿਦੇਤ।
ਯਾਤਕ ਪ੍ਰਤਿ ਦਾਤਾ ਰਜਨ ਭਵਨਤਿ ਅਭਯ ਨਿਜ ਭੇਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਰਹਯੋ ਤੇਜ ਅਤਿ ਛਾਯ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ ਅਕਾਲ ਕੋ॥
ਨਿਜ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾਯ ਸਕਲ ਅਚਰ ਚਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕੋ॥

ਚੌਪਈ
ਦੂਸਰ ਤੱਹਿ ਕਰ ਭਕਤ ਮਿਲਾਪੀ। ਸੋਪਿ ਯਥਾਰਥ ਪਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਬੀ॥
ਅਹੱਹਿ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਤ ਰੁਚਿਰ ਅਚਾਰੀ॥ ਵਿਦਤ ਵਾਤ ਬੁਧ ਵੇਦ ਉਚਾਰੀ॥
ਜਤ ਸਤ ਜਪ ਤਪ ਪਥ ਸ੍ਰਤਿ ਕੇਰੇ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਚਲਤ ਨ ਅਹ ਮਿਤਿ ਨੇਰੇ॥
ਭਗਵਤ ਭ ਜਨ ਤੇਜ ਵਡ ਭਾਰੀ। ਸਬ ਕਰੇ ਸਾਂਝ ਸਬਹਿ ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਜਸ ਬਨ ਗਯਲ ਪ੍ਰਿਥਮ ਦਿਨ ਗੀਤੀ। ਵੁਹੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸਕਲ ਯੁਗ ਬੀਤੀ॥
ਕੱਹਿ ਕਰ ਸਕਤਿ ਉਲਟ ਪਲਟਾ ਵੈ। ਜਹਿ ਭੁਜ ਹ੍ਵੈ ਨਿਜ ਬਲ ਦਿਖਲਾਵੈ॥
ਨਖ ਸਿਖ ਤਨ ਜਸ ਈਸ ਬਨਾਯੋ। ਵਹਿਸ ਜਾਯ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪ ਜਪਾਯੋ॥
ਸਾਚ ਬਾਤ ਸਬ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕੈਹੈ। ਸੁਨਤਿ ਮ੍ਰਿਖਾ ਮਿਤ ਹੂੰ ਤਜ ਜੈਹੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਰ ਨਾਰਾਯਨ ਦੇਹ ਇਹ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਵਿਚਾਰ।

ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਅਚਰਨ ਭਲ ਹੈ ਸਬ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰਾ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਕਛੂ ਦੋਸ ਨ ਹ੍ਵੈ ਗੁਨੀ ਦੀਨ ਦੇਨੋ । ਜਿਤੋ ਲੋਕ ਸਯੋ ਪ੍ਰੇਰੋ ਲੂਟ ਲੇਨੋ ॥
ਬਿਨਾ ਤੱਤ ਕੇ ਬੋਧ ਹੈਂ ਜੀਵ ਧੰਧੇ । ਘਨੇ ਜਾਲ ਬੰਧੇ ਫੱਧੇ ਪ੍ਰੇਤ ਧੰਧੇ ॥
ਲਖੋ ਕਾਲ ਅਸੋ ਮਹਾਂ ਘੋਰ ਛਾਯੋ । ਛਲੀ ਦੂਸ਼ਟ ਦੰਭੀ ਅਘੀ ਮਾਨ ਪਾਯੋ ॥
ਨਸ੍ਵੈ ਬੁਧਿ ਕਾਹੂ ਲਗੈ ਝੂਠ ਮੀਠੋ । ਚਲੈ ਭੇਡ ਜਯੋਂ ਮੂਢ ਅੱਗ੍ਰੇਨ ਦੀਠੋ ॥
ਖਰੋ ਪੰਥ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ੍ਵੀਕਾਰ ਮੋਕੋ । ਚਿਰੰਕਾਰ ਸਯੋਂ ਲੋਪ ਹ੍ਵੈ ਗੋਵਿ ਲੋਕੋ ॥
ਨਯੋ ਹੈਨ ਬੂਝੋ ਪੁਰਾ ਸ੍ਵਛ ਰੀਤੀ । ਭਲੀ ਬਾਤ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕੀ ਹ੍ਵੈ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ॥
ਸੁਨੋ ਬਾਤ ਮਿਸਰੋ ਗਨੋ ਚਿੰਤ ਨੀਕੇ । ਪਢੋ ਤੰਤ੍ਰ ਆਛੇ ਘਨੇ ਮੂਲ ਟੀਕੇ ॥
ਅਹੋ ਵੇਦ ਕੋ ਗੂਢ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋਤੇ । ਨਸੋ ਹਾਥ ਆਯੋ ਰਹਯੋ ਦੂਰ ਤੇਤੋ ॥
ਜਿਤੇ ਬ੍ਰਿਧ ਬਯਾਸਾਦਿ ਪ੍ਰਚੀਨ ਹੂਯੇ । ਲਿਖੈ ਸਾਚ ਕੋਈ ਘਨੇ ਪੱਖ ਮੂਏ ॥
ਕਿਤੇ ਬਾਲ ਬਾਲਾ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਅਲਾਵੈ । ਵਿਨਾ ਪੁੱਤ੍ਰਕੇ ਨਾਹਿ ਕੱਲਯਾਨ ਗਾਵੈ ॥
ਕਿਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਕੇ ਭੋਗ ਭਾਰੀ ਉਚਾਰੈਂ । ਮਹਾਂ ਕਰਮਕੇ ਜਾਲ ਮੈਂ ਮੂਝ ਡਾਰੈਂ ॥
ਜਹਾਂ ਜੋ ਵਸਯੋ ਤੀਰਥੋ ਕੋ ਅਲਾਯੋ । ਘਨੋ ਹੌਸਲੋ ਔਰ ਹੂੰ ਕੋ ਬਢਾਯੋ ॥
ਪੁਨਾ ਦੇਵਤਾ ਆਪਨੋ ਇਸ਼ਟ ਜੋਈ । ਸੁਥਾਪਯੋ ਪਰ ਸੰਸਯੋ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਸੋਈ ॥
ਜਿਸੇ ਜੋਮ ਤੋ ਨੀਕ ਲਾਗਯੋ ਵਖਾਨਯੋ । ਵੁਹੀ ਭੁਕਿਤ ਔਰ ਮੁਕਿਤ ਕੀ ਯੁਕਿਤ ਠਾਨਯੋ ॥
ਕਿਤੇ ਮੰਦ ਬੁਧੀ ਸ੍ਵਜਾਤੀ ਪਰਸੰਸੈਂ । ਮਹਾਂ ਸੱਤਵਾ ਦੀਸ ਹੈ ਵੇਦ ਦੰਸੈ ॥
ਤਜੈਂ ਸੁਧ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਸੱਛ ਸੂਚੋ । ਗਨੈ । ਆਪ ਹੀ ਕੋ ਘਨੋ ਮਾਨ ਊਚੋ ॥
ਤੁਮੈ ਪਾਛਲੇ ਪਾ ਕੋ ਐਂਚ ਲੀਨੋ । ਨਹੀਂ ਵੇਦ ਕੋ ਭਾਵ ਜਨਾਯੋ ਪ੍ਰਬੀਨੋ ॥
ਯਥਾ ਵਾਕ ਭਾਖਯੋ ਤਥਾ ਹੈ ਨ ਬੂਝੋ । ਬਿਨਾ ਗਯਾਤ ਐਸੇਨ ਹ੍ਵੈ ਕ੍ਰੋਧ ਲੂਝੋ ॥
ਤਹਾਂ ਵੇਦ ਕੋਭਾਵ ਹੈ ਗੂਢ ਐਸੋ । ਲਖੋ ਲੋਕ ਮੈ ਹੋਤ ਸੱਖਯਾਤ ਜੈਸੋ ॥
ਉਹਾਂ ਜਾਤਿ ਓ ਜਾਤ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀਂ । ਜਾਨਿਯੇ ਅਰਥ ਬਯੋ ਹਾਰ ਮਾਹੀਂ ॥
ਭਲੀ ਜੀਵਿਕਾ ਬਿਪ ਕੀ ਆਸਯ ਕੈਕੈ । ਸੁ ਛੱਤ੍ਰੀ ਭਜੋ ਸੇ ਕਰੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲੈਕੈ ॥
ਤਥਾ ਵੈਸਯ ਜੰਘੈਂਪੌਂ ਸੂਦ੍ਰ ਕੇਰੀ । ਸੁਧੀ ਚਿਤ ਆਵੈ ਭਵੇ ਲੋਕ ਹੇਰੀ ॥
ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਿਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਨੈ ਬੁਧਿ ਕਾਚੀ । ਕਥੇ ਹ੍ਵੈ ਸਕੈ ਬਾਤ ਆਲਾਪ ਸਾਚੀ ॥
ਨ ਹੈ ਈਸ਼੍ਵਰੋਂ ਕੀ ਕਥੀ ਗੋਤ੍ਰ ਜਾਤੀ । ਯਦੀ ਜਾਤਿ ਸੰਬੰਧ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਤੀ ॥
ਕਥੋ ਜੂੰ ਕਥੰ ਬ੍ਰਿਪ ਹੈ ਕੰਜ ਪੇਖੋ । ਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗ੍ਰੰਥੇਖੁ ਉਲੇਖ ਦੇਖੋ ॥
ਸੁਨੋ ਔਰ ਹੂੰ ਬਾਤ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਜੋ । ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਸਯੋਂ ਚਿਤ ਮੈ ਬੂਝ ਲੀਜੋ ॥
ਜਿਤੀ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬਯਕਤੀ ਵਿਧਾਤਾ ਸਜਾਈ । ਸੋਤੋ ਕਰਮ ਹੈ ਸੂਦ੍ਰ ਕੋ ਲੋਕ ਭਾਈ ॥
ਭਲਾ ਏਹ ਤੌ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨ ਦੀਜੋ । ਰਜੋ ਧਾਰ ਛੱਤ੍ਰੀ ਸਰੀ ਚਿੱਤ ਕੀਜੋ ॥

1 to 113 {Nirmal Parbhakar}
114 to 222 {Sikhi Parbhakar}

D: (Billu) Giani G (H Sahib) {56}

ਸੁਨੋ ਬ੍ਰਿਪ ਜੌ ਵਾਕ ਸਾਚੇ ਤੁਹਾਰੇ। ਬਨੇ ਆਪ ਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਾਚੇ ਨਿਕਾਰੇ॥
ਕਹੋ ਮੂਤ੍ਰ ਕੋ ਦ੍ਵਾਰ ਸ੍ਵੀਕਾਰ ਕੈਸੇ। ਜਨੋ ਵਕਤ ਸਜੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੈਸੇ॥
ਯਥਾ ਜਾਤ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਰੰਗ ਵੈਸੀ। ਤਥਾ ਵਸਤੁ ਸਾਰੀ ਸਜਜੋਂ ਪ੍ਰਾਕ ਹੈਸੀ॥
ਬਲਾ ਈਸ ਮਾਯਾ ਅਹੋ ਬੁਧਿਵਾਨੋ। ਜਹਾਂ ਜੀਵ ਕੋ ਵਾਸ ਕਲਜਾਨ ਮਾਨੋ॥
ਭ੍ਰਮੈ ਜੋ ਚੁਰਾਸੀ ਆਦਿਸ਼ਟਾਨ ਸਾਰੀ। ਸੁਨਾਸੀਰ ਲੌਂ ਕੀਟ ਵਿਸ਼ਟਾ ਵਿਹਾਰੀ॥
ਕਿਤੀ ਵਾਰ ਚੰਡਾਲ ਔ ਬਿਪ੍ਰ ਊਚੋ। ਕੰਥ ਜਾਤਿ ਸੇ ਜੀਵ ਹ੍ਵੈ ਜਾਤ ਸੂਚੋ॥
ਅਹੈ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਤੌਂ ਮੂਤ੍ਰ ਜੈਸੇ। ਪੁਨਾ ਛਾਰ ਕੀ ਮੁਸ਼ਿਟਕਾ ਅੰਤ ਤੈਸੇ॥
ਨਖੌਂ ਸੇ ਸਿਖਾ ਲੌਂ ਨ ਹੈ ਭੇਦ ਕੋਈ। ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮ ਹੂੰ ਤੁਲਜ ਨਾ ਬਾਤ ਗੋਈ॥

ਸੋਰਠਾ

ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਚੈਤੰਨ ਯਾਵਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਜ ਅਨੇਕ ਧਾ।
ਕਤ ਤਰੰਗ ਉਤਪੰਨ ਪ੍ਰਿਥਕ ਸਲਿਲ ਸਨ ਬੁਧ ਭਨਉ॥

ਚੌਪਈ

ਈਸ ਸਫੁਰਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜਗ ਸਾਰੋ। ਕੋ ਊਤਮ ਤਹਿ ਕਵਨ ਨਿਕਾਰੋ॥
ਚਤੁਰ ਵਰਨ ਹਰਿ ਸਨ ਭਵ ਲੀਨੋ। ਪਿਤੁ ਕਰ ਸਬ ਸੁਤ ਸਮ ਚਿਤ ਚੀਨੋ॥
ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਵਾਸਨ ਵਸਨ ਸੁਤੰਤੂ। ਕਨਿਕ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਤਸ ਜੰਤੂ॥
ਜੀਵਨ ਜਨਮ ਤੇ ਸੂਦ੍ਰ ਵਿਚਾਰੋ। ਰਕਤ ਰੇਤ ਤਨ ਉਪਜਤ ਸਾਰੋ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭੂਤ ਘਨੇਰੀ। ਕੀਰਤਿ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਸੁਮਤਿ ਸਬ ਕੇਰੀ॥
ਰੁਧਿਰ ਮੇਦ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰਕ ਥੈਲੀ। ਇਕ ਸਮ ਦੇਹ ਸਬਰ ਕਰ ਮੈਲੀ॥
ਚੇਤਨਤਾ ਸਬ ਸਕਤਿ ਅਦੂਜੀ। ਸੰਮਕ ਸਮਝ ਸੰਤ ਜਨ ਪੂਜੀ॥
ਸਬਹਿ ਨਿਯੰਤਾ ਸਬ ਕਰ ਸਾਖੀ। ਈਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਸੁਖਜ ਸੁਰ ਸਾਖੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਮਾਰਗ ਏਕ ਜਗ ਅੰਤ ਮੀਚ ਸਮ ਜਾਨ।
ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਵਿੱਦਜਾ ਸ੍ਰਿੰਖਮਾ ਸਬ ਪਗ ਏਕ ਸਮਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ

ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਹਿਰਾਨ ਗਮਨਾ ਗਮਨ ਵਿਹਾਰ ਸਬ।
ਕਰਨ ਵਹੰਨ ਮਤਿ ਤਾਨ ਤ੍ਰਿਬਿ ਅਵਸਥਾ ਏਕ ਸਮ॥

ਚੌਪਈ
ਬਜਾਸਾਦਿਕ ਸਬ ਦ੍ਵਿਜ ਵਰ ਜੇਤੇ। ਪਰਮ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ ਭ ਤੇਤੇ॥
ਪਸੁ ਜੜ ਅਧਮ ਉਦਰ ਭਵ ਲੀਨੋ। ਸਮਕ ਸਮਝਉ ਸਕਲ ਪ੍ਰਬੀਨੋ॥
ਸਬ ਕਰ ਮੂੜ ਏਕ ਸਮ ਜਾਨੋ। ਤਹਿ ਨਾ ਤਾਰ ਤਮ ਨ ਯਸਕ ਮਾਨੋ॥
ਪੰਚ ਕੋਸ ਵੰਧਨ ਵਡ ਭਾਰੀ। ਬੀਜ ਅਹੰ ਮਮ ਅੰਕੁਰ ਜਾਰੀ॥
ਵਿਵਿਧਿ ਵਾਸਨਾ ਵਿਸਯਨ ਕੇਰੀ। ਤਨ ਅੱਧਜਾਸ ਮੋਹ ਪਗ ਬੇਰੀ॥
ਪਰਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਯਾ। ਚਿੰਤਾ ਗਨਿ ਸਬ ਜਗਤ ਜਰਾਯਾ॥
ਲੋਭ ਲਹਰ ਬੂਡਲ ਜਗ ਸਾਰੋ। ਭ੍ਰਮਤਿ ਸ੍ਵਾਨ ਸਮ ਸਹ ਦੁਖ ਭਾਰੋ॥
ਖਾਤ ਅੰਸ ਪਰ ਠਗ ਹਰ ਚੋਰੀ। ਵਹਿ ਵਿਟ ਪਲ ਸਵ ਅਦਤਿ ਅਘੋਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਆਛੋ ਚਮਕਤ ਰਾਮ ਲਖ ਚੀਤ ਚੰਚਲਾ ਬੀਚ।
ਸਮਝਤ ਬੁਧ ਸੁਭ ਸੰਤ ਜਨ ਚਰਮ ਕਾਰ ਵਹਿ ਨੀਚ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪਰ ਮਗ ਵਾਸਨ ਜਾਨ ਦਯਾ ਧਰਮ ਸੁਨ ਸੂਨਜੋ।
ਯਦਿਵਿ ਨ ਪੂੰਛ ਵਿਖਾਨ ਚਤੁਰ ਵਰਨ ਪਸੁ ਅੱਗ ਜਨ॥

ਚੌਪਈ
ਪਰ ਨਿੰਦਰ ਮੁਖ ਮ੍ਰਿਖਾ ਅਲਾਪੀ। ਅਤਿ ਰਿਸਵੰਤ ਸ੍ਵਪਚ ਵਡ ਪਾਪੀ॥
ਤਨ ਮਨ ਬਚਨ ਕਰਮ ਜਸ ਕੈ ਹੈ। ਊਚ ਨੀਚ ਤਸ ਜੀਵ ਕਹੈ ਹੈ॥
ਗੋ ਬੱਧ ਆਦਿ ਕਰਮ ਜਹਿ ਕੀਨੋ। ਸੋ ਕਸ ਕਾਰਨ ਤੁਮ ਤਜ ਦੀਨੋ॥
ਸਿਖਾ ਸੂਤ੍ਰ ਸਬ ਤਹਿ ਕਰ ਵੈਸੋ। ਅੰਗ ਅਭੰਗ ਰੰਗ ਬਪੁ ਤੈਸੋ॥
ਬਾਦਲ ਨ ਗਯਲ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਬਿੰਦੂ। ਨਹਿ ਕਛੁ ਚਿਹਨ ਉਤਰਗੋ ਹਿੰਦੂ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰੁਤਿ ਸੰਤ ਵਖਾਨੈ। ਭਲ ਭਲ ਮੰਦ ਮੰਦ ਜਗ ਜਾਨੈ॥
ਹਮ ਵਡ ਊਚ ਭਨਤਿ ਅਸ ਜੋਈ। ਬ੍ਰਿਖਲ ਸ੍ਵਪਚ ਅਧਿਮਾਧਿਮ ਸੋਈ॥
ਬਾਲਮੀਕ ਸਬਰੀ ਕ੍ਰਿਤਬਾਈ। ਦਿਯਤਿ ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਕ ਮਿਟਾਈ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਦੀਨ ਵੰਧੁ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੁ ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ।
ਮਦਵੰਤ ਨ ਵਿਧ੍ਵੰਸ ਕਰ ਮਾਨਦ ਜੇ ਗਤਿ ਸਾਮ॥

ਸੋਰਠਾ
ਰਚਿਨਾ ਰੁਚਿਰ ਅਨੰਤ ਵਿਰਚਿ ਵਿਰੰਚਿ ਪਿਪੀਲ ਕਾ।
ਕ੍ਰਿਤ ਕੌਤੁਕ ਭਗਵੰਤ ਉਪਲ ਸੁਧਾ ਵਿਖ ਰਜਤ ਤੁਲ॥

ਚੌਪਈ
ਛੱਤ੍ਰੀ ਜਗ ਮੈ ਰਹਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਸੰਮਰ ਵਰਣ ਪ੍ਰਜਾ ਸਬ ਹੋਈ॥
ਜਤ ਕਤ ਤੁਰਕ ਪ੍ਰਬਲ ਛਿਤ ਫੈਲੇ। ਸੂੰਸਕ ਧਰਮ ਕਰਮ ਅਤਿ ਮੈਲੇ॥
ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਲਾਖਨ ਸੰਤ ਦੁਖੈਵੈਂ। ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਜੇਲ ਹ੍ਵੈ ਰੋਵੈਂ॥
ਆਰਯ ਸੁਤਾ ਸਨੁਖਾ ਨ ਛੋਰੈਂ। ਹਿੰਦੂ ਯਵਨ ਤ੍ਰਿਯ ਲਗ ਕੁਲ ਬੋਰੈਂ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਉਪੱਦ੍ਰਵ ਕਹਿ ਲਗ ਭਾਖੋਂ। ਯਗ ਉਪਵੀਤ ਉਤਾਰਤ ਲਾਖੋਂ॥
ਸੁਰ ਮੰਦਰ ਸਬ ਖੰਡਤਿ ਕੀਨੇ। ਤੀਰਥ ਦੰਡ ਧਨੀ ਧਨ ਛੀਨੇ॥
ਹਿੰਦੁ ਸਮਾਗਮ ਸਕਲ ਮਟਾਯੇ। ਜਨ ਜਤ ਕਤ ਨਿਜ ਮਜ੍ਹਬ ਚਲਾਯੇ॥
ਪੂਜਤ ਯਵਨ ਸਿੱਧ ਸਭ ਜਾਤੀ। ਧਾਵਤ ਦੂਰ ਦੂਰ ਨਿਦ ਰਾਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਘਰ ਸਤ ਮਸਤਕ ਗੋਰ ਪਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭੇਟ ਚਢਾਤ।
ਤੁਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਪਢ ਵਸਤੁ ਸਬ ਦੇਤ ਹਿੰਦੂ ਭਲ ਖਾਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਪੂਜਯ ਅਸੇਖ ਸਬ ਸਨ ਸੇਖ ਵਿਸੇਖ ਜਜ।
ਰਹਯੋ ਕਰਮ ਕੋ ਸੇਖ ਡੁਲਯੋ ਸੇਖ ਸੇਖੀ ਕਵਨ॥

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇਂ ਦੀ ਆਗਯਾਨ ਦੀ ਹਾਲਤ
ਚੌਪਈ
ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੁ ਮੰਗਲ ਕ੍ਰਿਤ ਹ੍ਵੈ ਜੋਈ। ਕਰਤ ਜਾਤਿ ਪ੍ਰਤਿ ਹਿੰਦੂ ਰਸੋਈ॥
ਕਰਮ ਸੁ ਲੇਪਨ ਆਦਿ ਮਿਟਾਯੇ। ਆਰਯ ਪਾਚਕ ਦੂਰ ਹਟਾਯੇ॥
ਪਾਵਕ ਕਰ ਤ੍ਰਿਕ ਸੂਪਚ ਲਗਾਯੋ। ਯਵਨਨ ਪਤਰੀ ਅੰਨ ਪਕਾਯੋ॥
ਪਸੁ ਚਰਮ ਕਚ ਵਰ ਤਨ ਲੈਕੈ। ਭਰਤ ਤੁਰਕ ਜਲ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਐਕੈ॥

ਅੱਸਤ ਬਯਸਤ ਸੰਪਟ ਘਟ ਜਾਹੀ। ਕਰ ਸੰਕੋਚ ਛੁਹਤ ਕਰ ਨਾਹੀਂ॥
ਪਨਹੀ ਨੋਕਨਿ ਸੰਗ ਲਗੈਕੈ। ਸਰਲ ਨਗਨ ਕਰ ਭਰਤ ਅਭੈਕੈ॥
ਅੰਨ ਸੁ ਚੂਰਨ ਨੀਰ ਮਿਲਾਵੈਂ। ਦੇਤ ਮੁਸਾਕਾ ਸੁਭਗ ਸਜਾਵੈਂ॥
ਲੋਹਠ ਵਰ ਜੱਹਿ ਤੱਹਿ ਨ ਪਧਾਰੈਂ। ਆਰਯ ਭੋਜਨ ਮੁਖਉ ਉਚਾਰੈਂ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਬ ਸਨ ਵਰਤਨ ਰਾਵਰੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਰੋ ਸੋ ਲੋਤ।
ਦੇਵ ਅਧੀਨ ਜੁ ਭੂਲ ਤੋ ਅਨਿਕ ਸ੍ਰਾਪ ਤਹਿ ਦੇਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਗਿਰ ਵਾਸੀ ਮਤਿ ਨੀਚ ਮਹਿਖ ਅਹਾਰ ਵਿਹਾਰ ਪਸੁ।
ਰਖਤ ਰਸੋਈ ਵੀਚ ਸੂਪਚ ਸੁ ਵਾਸਨ ਮਾਂਜ ਕਰ॥
ਚੌਪਈ
ਕ੍ਰਿਖੀ ਨਵੀਨ ਅੰਨ ਜਬ ਆਵੈ। ਸੇਖ ਮਲੰਗ ਮਲੇਸ਼ ਬੁਲਾਵੈ॥
ਦੇਤ ਰੋਟ ਅਜ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭੇਟਾ। ਕਰਤ ਸਲਾਮ ਰਟਿਤ ਤੁਹਿ ਬੇਟਾ।
ਤੁਰਕ ਤੇਜ ਲਖ ਬਾਹੁਖ ਡੋਲੇ। ਸੁਤਾ ਸਿੰਗਾਰ ਦੇਤ ਨਿਜ ਡੋਲੇ॥
ਅਹਿਨਿਸ ਪਢਤਿ ਯਵਨ ਕਰ ਭਾਸ਼ਾ। ਦਿਲ ਕਰ ਮਜਬ ਮਲੇਸ਼ ਸੁਭਾਸਾ॥
ਕਠਨ ਕਰੋਠ ਹ੍ਰਿਦਯ ਗਿਰਵਾਸੀ। ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਮਤਿ ਕਸਮਲ ਰਾਸੀ॥
ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿੱਧਾਂਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਵਿਸਾਰੀ। ਕਲਤਿ ਕੁਪੰਥ ਯਵਨ ਅਨੁਸਾਰੀ॥
ਦ੍ਵਿਜ ਮਤਿ ਅਲਪ ਅਨਾਛਰ ਦੰਭੀ। ਪਢਤਿ ਯਦਪਿ ਅਤਿ ਵਾਦ ਅਰੰਭੀ॥
ਸਿਸਨੋ ਦਰਵਸਿ ਅਧਮ ਅਭਾਗੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੇਖ ਅਗਲਾਗੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਿੱਧਨ ਭਵਤਿ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਛੁ ਦੇਵ ਇਸਟ ਬਲ ਨਾਹਿ।
ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨ ਨਯਕ ਹੂੰ ਅਹਿਨਿਸ ਅਘਮਨ ਮਾਹਿ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੁਤਿ ਕਰ ਆਸਯ ਗੂਢ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਸੁਪਰਮ ਪਦ।
ਨਹਿ ਪਹੁੱਚਤਿ ਮਤਿ ਮੂਢਰ ਮਥਤਿ ਸਲਿਲ ਨਵ ਨੀਤ ਕਸ॥

ਚੌਪਈ

ਅਤਿ ਉਨਮੰਤ ਅਹੰਕ੍ਰਿਤਿ ਜਾਤੀ। ਕਬਹੂੰ ਮੀਚ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨ ਜਾਤੀ॥
ਮਲਨ ਕੁਧਾਨ ਮੁਗਧ ਮੁਦ ਖਾਤੇ। ਰਟਤਿ ਅਪਰ ਪਥ ਪੜ ਨਿਜ ਖਾਤੇ॥
ਅਹੰਕਾਰ ਜਹਿ ਬਡਲ ਸੋਊ। ਬਿਪ ਬਾਹੁਜ ਮਦ ਗਿਰਵਡ ਦੋਊ॥
ਸਪਰ ਜਾਤਿ ਇਹ ਦੀਨ ਦੁਖਾਰੇ। ਨਿਰਛਲ ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਚਾਰੇ॥
ਮੋਰ ਸੋਸਨਾ ਅਨਿਕ ਸਹਾਰੈ। ਜਸ ਮਮ ਆਯਸ ਝਟਤ ਸਧਾਰੈ।
ਭਕਤ ਸੁਵਤ ਸਲ-ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ। ਦੀਨ ਵੰਧੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਗਮ ਉਚਾਰਨ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਲਘੁ ਸੁਤ ਪਰ ਮਾਪੇ। ਨਵਨ ਸਥਾਨ ਦ੍ਰਵਤਿ ਜਲ ਆਪੇ॥
ਊਚਿਤਾ ਨਿੰਦ ਛੋਟ ਵਡਿਆਈ॥ ਸ੍ਰਤਿ ਸੁਭ ਸੰਤ ਅਨੰਤ ਅਲਾਈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਚਹੁੱ ਯੁਗ ਬਾਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜਗ ਜੱਹਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੱਹਿ ਦਾਸ।
ਬਾਲ ਖਿਲੱਜ ਸਨਮੁਖਿ ਅਟਹਿ ਜਤ ਜਤ ਚਲਤਿ ਵਿਭਾਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਪਿ ਯੁਤ ਸ੍ਰੀ ਰਘੁਨਾਥ ਗ੍ਵਾਲ ਯੂਥ ਗੋਪਾਲ ਹਿਤ।
ਅਬ ਸਿਖ ਭੇ ਗੁਰੁ ਸਾਥ ਬਹੁ ਉਲ ਕਿਯਸਿ ਪੁਨੀਤ ਸੁਰ॥

ਸਿੰਘਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਵਰ

ਚੌਪਈ
ਪ੍ਰਾਕ ਮਿਲਾਪ ਸਬਨ ਸਨ ਮੋਰੋ। ਜੋ ਕਛੁ ਦੇਉਂ ਇਨਹਿ ਸਬ ਥੋਰੋ॥
ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਜਬ ਘਾਲ ਸੁ ਘਾਲੀ। ਦਿਯਸਿ ਅਹੰ ਤਬ ਨਿਜ ਘਰ ਤਾਲੀ।
ਜੱਹਿ ਸੰਜੋਗ ਮਿਲਤਿ ਵਹਿ ਐਕੈ। ਅਪਰ ਨਿਕਟ ਯੱਹਿ ਰਹਿ ਪਿਠ ਦੈਕੈ॥
ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਘਰ ਅਤਿ ਵਡ ਭਾਰੀ। ਮੁਖ ਸੂਚੀ ਸਮ ਛੋਟ ਅਗਾਰੀ॥
ਆਪਨ ਆਪ ਬਹਿਰ ਜਤ ਆਵੈ। ਪੈਠਤ ਸੁਗਮ ਸਾਂਤਿ ਤਬ ਪਾਵੈ॥
ਅਧਮ ਅੰਧ ਭਟਕਤ ਦਿਨ ਰਾਤੀ। ਦ੍ਵਾਰਨ ਮਿਲਤਿ ਰੁਦਤਿ ਦੁਖ ਛਾਤੀ॥
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਛੁਕ ਜੱਹਿ ਊਚ ਸਿਰ ਕੀਨੋ। ਹ੍ਵੈ ਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਝਲਕ ਮੁਦਲੀਨੋ॥
ਸੁਰਤਰੁ ਸਮ ਗੁਰੁ ਸਬਕਰ ਸਾਖੀ। ਤਸ ਫਲ ਪ੍ਰਦ ਜਸ ਹ੍ਵੈ ਅਭਿਲਾਖੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਸਰਲ ਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਯੁਤ ਇਹ ਸਬ ਮਿਲਗੇ ਆਪ।
ਦ੍ਵਿਜ ਬਾਹੁਜ ਨਿਜ ਬਿਛਰਗੇ ਜਿਨ ਕਰ ਅਤਿ ਵਡ ਪਾਪ॥

ਸੋਰਠਾ
ਲਲਿਤ ਗੁਰੁ ਮੁਖ ਚਾਲ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਮਰਾਲ ਇਵ।
ਜਾਸ ਵਰਨ ਭਲ ਭਾਲ ਲੇਤ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਮਾਦ ਤਜ॥

ਚੌਪਈ
ਜੋ ਨਿਸ ਕਪਟ ਨਿਕਟ ਨਿਜ ਆਵੈ। ਹ੍ਵੈ ਅਧੀਨ ਸਤਗੁਰੁ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥
ਹਉ ਤੱਹਿ ਪ੍ਰਦ ਜਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਘਨੇਰੀ। ਇਹ ਸਬ ਰੀਤਿ ਸਨਾਤਨ ਕੇਰੀ॥
ਇਹ ਕਲਿ ਕਾਲ ਕਠਨ ਅਤਿ ਆਯੋ। ਧਰ ਧਸ ਧਰਮ ਕੇਵਲ ਦਹਿ ਲਾਯੋ॥
ਯਵਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਧਿਕ ਘਟ ਹਿੰਦੂ। ਰਹਯੋ ਯਥਾਰਥ ਕੋ ਪਿਤੁ ਬਿੰਦੂ॥
ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬੁਧਿ ਬਪਿ ਬਾਹੁਜ ਦੇਖੇ। ਬਨਿਕ ਬ੍ਰਿਖਲ ਬਪੁਰੇ ਕੱਹਿ ਲੇਖੇ॥
ਨਹਿ ਅਕੇਲ ਅਸਕੋ ਭਟ ਭਾਰੀ। ਕਰਯ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹਿੰਦੂ ਰਖਵਾਰੀ॥
ਇਹ ਕਾਰਨ ਹਮ ਰੀਤਿ ਚਲਾਈ। ਦਿਯਸਿ ਮਿਲਾਯ ਸੁ ਆਰਯ ਭਾਈ॥
ਪਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਯਲ ਅਬ ਐਸੋ। ਸ੍ਰੀ ਰਘੁਨੰਦਰ ਯਦੁਪਤਿ ਜੈਸੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਮਿਲਨ ਸਮਾਨ ਨ ਅਪਰ ਕੋ ਜਗ ਮਹਿ ਦੂਸਰ ਬਾਤ।
ਬੰਧ ਮੁਸਟ ਭ੍ਰਮ ਸਬਨ ਕੋ ਖੁਲਤ ਪਟਲ ਉਡ ਜਾਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪੂੰਗੀ ਫਲ ਤਾਂਲੂਲ ਸੁਧਾਸੁ ਕੱਥ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹ੍ਵੈ।
ਬਹੁ ਗੁਨ ਸਦ ਅਨੁਕੂਲ ਮੁਖ ਸ੍ਰਿੰਗਾਰ ਸੁਰ ਸਿਕ ਪ੍ਰਿਯਾ॥

ਚੌਪਈ
ਬਹੁਕਰ ਬਾਂਧ ਸੀਕ ਬਹੁ ਜੋਰੈਂ। ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਕਤਵਾਰ ਬਟੋਰੈ॥
ਰੱਜੁ ਸੁ ਮੂੰਜ ਆਦਿ ਤ੍ਰਿਣ ਕੇਰੀ। ਨਿਜ ਵਸਿ ਕਰਤ ਪ੍ਰਬਲ ਗਜ ਬੇਰੀ॥
ਸੁਧਾਈਟ ਮਿਲ ਲਾਖਨ ਲਾਗੈ। ਭਵਤਿ ਭਵਨ ਗਢ ਬਹੁ ਦੁਖ ਭਾਗੈ॥
ਅਪਰ ਪੋਤ ਵਸ ਨਾਦਿਕ ਜੇਤੇ। ਕਾਸ਼ਟ ਤੰਤੁ ਆਦਿ ਮਿਲ ਤੇਤੇ।
ਕਿਯਸਿ ਇਕੱਤ੍ਰ ਤਥਾ ਸਭ ਜਾਤੀ। ਪਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਵਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥

ਅਬ ਉਪਾਰ ਜਰ ਤੁਰਕਨ ਕੇਰੀ। ਰਖਹੱਹਿ ਧਰਮ ਸੁ ਕਲਾ ਘਨੇਰੀ॥
ਸਬ ਕਰ ਸੰਸਕਾਰ ਹਮ ਕੈਕੈ। ਬਾਹੁਜ ਪਰਬਲ ਕਿਸਯਿ ਅਸਿ ਦੈਕੈ॥
ਇਹ ਅਕਾਲ ਕਰ ਪੰਥ ਪ੍ਰਤਾਪੀ। ਮੇਟਹ ਤਹਿ ਕੋ ਚੁਨ ਪਾਪੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰੱਛਕ ਸੰਤ ਗਰੀਬ ਸੋ ਪੱਛਕ ਪਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ।
ਰਾਜ ਯੋਗ ਯੁਤ ਪੰਥ ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਯਵਨ ਪਰ ਕੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਹਾਯ ਕੇਚਿਤ ਮੁਨਿ ਭਟ ਕਾਯ ਦਿਯ।
ਤੁਰਕ ਤੇਜ ਕਲਿ ਛਾਯ ਬਿੰਦੂ ਮਾਤ੍ਰ ਕੋ ਹਿੰਦੂ ਜਨ॥

ਚੌਪਈ
ਇਹ ਜਗ ਬਿਪਨ ਬਿਪਤ ਵਡਭਾਗੀ। ਕੰਟਕ ਬਿਬਿਧਿ ਅਪਥ ਵਿਨ ਵਾਰੀ॥
ਭਯ ਪ੍ਰਦ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਮੋਦ ਨ ਨੇਰੇ। ਜਤ ਕਤ ਕੰਕਰ ਗਰਤ ਘਨੇਰੇ॥
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਯਤਨ ਹਮ ਕੀਨੇ। ਚੁਨ ਚੁਨ ਰੁਚਿਰ ਨਵਲ ਤਰੁ ਲੀਨੇ॥
ਕਲਮ ਸਜਾਯ ਰੂਪ ਪਲਟਾਏ। ਆਲ ਬਾਲ ਜਲ ਸੀਂਚ ਲਗਾਯੇ॥
ਵਰਨ ਵਰਨ ਵਰ ਸੁਮਨ ਸਜੀਲੇ। ਪਰਮ ਸੁਗੰਧਤ ਵਡ ਚਟਕੀਲੇ॥
ਅਤਿ ਰਸ ਮਧੁਰ ਲਲਿਤ ਫਲ ਸੋਹੈਂ। ਕਵਨ ਗਨਤਿ ਨਰ ਸੁਰ ਮਨ ਮੋਹੈ॥
ਜੱਹਿ ਵਡਭਾਗ ਬਾਗ ਇਹ ਪਾਵੈ। ਕਰਮ ਹੀਨ ਬਨ ਕਉ ਉਠ ਧਾਵੈ॥
ਆਦਿ ਸਕਤਿ ਅਹਿਨਿਸ ਰਖਵਾਲੀ। ਪਤਿ ਅਕਾਲ ਹਉਂ ਤੱਹਿ ਕਰ ਮਾਲੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਦਯਾ ਸੁਜਤ ਸੰਤੋਖ ਸਤ ਅਜਰ ਜਨੇਊ ਜਾਨ।
ਅਪਰ ਨ ਆਦਿ ਨ ਅੰਤ ਜਗ ਵੰਧਨ ਅਵਿਗੁਨ ਖਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਤ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਵਨ ਅਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਮੁਖ।
ਸੁਤਹਿ ਸਿੱਧ ਸੱਨਯਾਸ ਕਰ ਮਠ ਸੁਰ ਪਸੁ ਕਵਲ ਫਲ॥

ਚੌਪਈ

ਇਹ ਸੁਭ ਸੰਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਨਿਰਾਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਿਯ ਸ੍ਰੁਤਿ ਅਨੁਸਾਰੀ॥
ਏਕ ਜਨਿਕ ਸੁਤ ਸਨ ਸੁਭ ਸਾਰੇ। ਕਵਨ ਸਿਰੋਮਨਿ ਕਵਨ ਨਿਕਾਰੇ॥
ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਹਿਰਾਨ ਸੁਆਸਾ। ਇਸਟ ਸੁਮੰਤ੍ਰ ਭੇਦ ਨਹਿ ਮਾਸਾ॥
ਆਸ੍ਰਮ ਚਤੁਰ ਧਰਮ ਹਮ ਲੀਨੋ। ਕਛੁ ਸ੍ਰੂਕ੍ਰਿਤ ਕਛੁ ਕਲਿ ਤਜ ਦੀਨੋ॥
ਤਸਕ੍ਰਿ ਕਾਂਡਿ ਜਾਲ ਵਡ ਭਾਰੀ। ਸੁਮਨ ਸੁਗੰਧਤ ਸਮ ਸ੍ਰਿਕ ਧਾਰੀ॥
ਜੋ ਨਵ ਪ੍ਰਿਥਕ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਨਿਹਾਰੋ। ਅਪਰ ਸੁਆਸ੍ਰ ਮਲਿਯਸਿ ਵਿਚਾਰੋ॥
ਨਿਗਮ ਸੁਆਗਮ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤਾਈ। ਯਾਵਤ ਰਿਖਨ ਸੰਗਤਾ ਗਾਈ॥
ਅਪਰ ਪੁਰਾਨ ਆਦਿ ਮਤ ਜੇਤੇ। ਸੰਮਕ ਸਮਝ ਸਕਲ ਸੁਭ ਤੇਤੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਹ ਕਲਿ ਕਾਲ ਕਰਾਲ ਅਤਿ ਅਲਪ ਬਯਸ ਬਲ ਥੋਰ।
ਪ੍ਰਬਲ ਬਿਸਯਰਤਿ ਮੰਦ ਮਤਿ ਜੀਵ ਅਚਰਨ ਅਘੋਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਵਿਦਯਾ ਨੀਕ ਲੌਕਿਕ ਵੈਦਿਕ ਵਿਦਤ ਜਗ।
ਜੜ ਮਤਿ ਵਦਤਿ ਅਲੀਕ ਅੰਤ ਲਹਤ ਨਹਿ ਏਕ ਹੂੰ॥

ਚੌਪਈ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਪਠਨ ਕਠਨ ਬੁਧ ਹਾਰੈ। ਕਹਿ ਕਰ ਬਲ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸਬ ਧਾਰੈ॥
ਜੱਹਿ ਪਢ ਸਕਲ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸਾ। ਸੋ ਹਮਾਰ ਸਮਝਤ ਭਲ ਆਸਾ॥
ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਯ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਲਿਯਸਿ ਰੀਤਿ ਚੁਨ ਚੁਨ ਸੁਚ ਸਾਰੀ॥
ਯਾਵਤ ਸਬਦ ਜਾਲ ਸੁਭ ਸਾਰੋ। ਸਕਲ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚਾਰੋ॥
ਬ੍ਰਿਪ ਕਰਮ ਦ੍ਵਾਦਸ ਭਲ ਧਾਰੈ। ਧਰਮਾਗਮ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਹਾਰੈ॥
ਹ੍ਵੈ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਂਡ ਪ੍ਰਬੀਨ ਅਚਾਰੀ। ਯਗ ਉਪਜੀਵਤ ਤੰਤੁ ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਜੋ ਕਲਿ ਕਾਲ ਕਠਨ ਜਗ ਜਾਨੈ॥ ਭਕਤਿ ਵਿਰਾਗ ਆਦਿ ਬੁਧ ਮਾਨੈ॥
ਯਗ ਉਪਵੀਤ ਖੜਗ ਭਲ ਪਾਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ ਵਿਹਾਰ ਦ੍ਰਿੜਾਯੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਹ ਸਰੂਪ ਅਸਿਕੇਤ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਜ ਬਪੁ ਧਰ ਦਿਖਲਾਯ।
ਆਯਸ ਦਿਯਸਿ ਚਲਾਯ ਜਗ ਤਬ ਹੱਉਂ ਕਿਯਸਿ ਉਪਾਯ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਸ ਜਗਦੀਸ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਭਯ ਚਕ੍ਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚਤੁਰ ਵਰਨ ਇਕ ਮੇਲ ਤਸ॥

ਚੌਪਈ
ਇਹ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸੁਰ ਸਰਿਤ ਸੁਧਾਰਾ। ਅਪਰਸੁ ਰੀਤਿ ਨਦੀ ਨਦਨਾਰਾ॥
ਮਿਲ ਕਰਸਬ ਅਭਾਵ ਹ੍ਵੈਜੈ ਹੈਂ। ਪਰ ਪੁਨੀਤ ਊਚ ਪਦ ਪੈਹੈਂ॥
ਇਹ ਅਕਾਲ ਕਰ ਪੰਥ ਨ ਮੇਰੋ। ਬਾਹੁਜ ਵਰਨ ਸਬਨ ਕਰ ਹੇਰੋ॥
ਨਿਗਮ ਅਧੈਨ ਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਰੁਚਿਰ ਅਚਾਰੀ॥
ਕੁਤਸਿਤ ਰੀਤ ਮਿਟਾਵਨ ਹੇਤੂ। ਦਿਯਸਿ ਖੜਗ ਹਥ ਸ੍ਰੀ ਅਸਕੇਤੂ॥
ਕਿਯਸਿ ਅੰਧ ਜਗ ਸਚ ਨਿਜ ਚੇਰੇ। ਦਿੱਬ ਸੁਲੋਚਨ, ਬਕਸ ਉਚੇਰੇ॥
ਦਾਸਨ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਤ ਵਡਾਈ। ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਲਘੁਤਾ ਨਿਜ ਪਾਈ॥
ਜੇ ਮਤਿ ਅੰਧ ਮੂਢ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਤਾਰੋ ਪਰਾ ਭਵ ਰੀਤਿ ਪੁਰਾਨੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਤਿ ਸੁਭ ਸੰਤ ਨਿਤ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿਕੀ ਰੂਪ।
ਪੁਰਸ ਕਾਮਿਨਾ ਵੰਤ ਹਿਤ ਹੌਂ ਸੁਰ ਵਿਟਪ ਅਨੂਪ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜੇ ਅਨੱਨਯ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸ ਨਿਰਛਲ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨ ਸੁਚ।
ਅਹੰ ਸੁਹ੍ਰਿਦ ਨਿਤ ਤਾਸ ਦੁਸਟ ਮ੍ਰਿਗਨ ਪ੍ਰਤਿ ਸਿੰਘ ਹੌ॥

ਚੌਪਈ
ਵਡ ਹਮਾਰ ਕਟ ਗਯਲ ਦਿਹਾਰੇ। ਸ੍ਰਿਕ ਧਰ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਵਿਚਾਰੇ॥
ਕਟਹੌ ਦੁਸਟ ਮੂਲ ਜਰ ਸਰੀ। ਕਰ ਹਉ ਸੰਤ ਗਰੀਬ ਰਖਵਾਰੀ॥
ਸ੍ਰੁਤਿ ਗੁਰੁ ਰੀਤਿ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀਂ। ਸੋ ਹਮਾਰ ਸਮਝਉ ਮਨ ਮਾਹੀਂ॥
ਲੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਿਯ ਪੂਰਬ ਬੀਤੀ। ਤਹਿ ਕਰ ਹ੍ਵੈ ਜੜ੍ਹ ਨਵਲ ਪ੍ਰਤੀਤੀ॥
ਇਹ ਅਦ੍ਵੈਤ ਪ੍ਰਬਲ ਮਤ ਭਾਰੀ। ਕੱਹਿ ਕਰ ਸਕਤਿ ਜੁ ਭਵਹਿ ਅਗਾਰੀ॥
ਮਾਨ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਨਿਜ ਤਪ ਕੇਰੀ। ਪੂਜਤ ਗੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਘਨੇਰੀ॥
ਚਲ ਦਲ ਜੰਡ ਜਟੀਸੁਰ ਭਾਰੀ। ਬਾਗ ਲਗਾਯਨ ਸੀਂਚਤਿ ਵਾਰੀ॥
ਲਲਿਤ ਫੂਲ ਫੂਲ ਲੁਠਤਿ ਸੁਡਾਲੀ। ਸੇਵ ਕਰਤ ਤੱਹਿ ਕਰ ਨਿਤ ਮਾਲੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵਿਦੱਯਾ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਜਸ ਤਸ ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਗੀਤ।
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਉਚ ਪੁੰਨਾਤਮਾ ਰੁਚਿਰ ਅਚਰਨ ਸੁ ਗੀਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਿੱਦਯਾ ਦਾਨ ਸਮਾਨ ਨਹਿ ਨਹਿ ਵਿਭੂਤਿ ਛਿਤਰ ਤਨ ਵਰ।
ਹ੍ਵੈ ਸੁਰ ਸਿੱਧ ਸੁਜਾਨ ਨਾਂਤਰ ਪਸੁ ਪੁਮਾਨ ਬਪੁ॥

ਚੌਪਈ
ਤ੍ਰਿਖਤ ਸਲਿਲ ਪਯ ਸਿਸੁ ਲਘੁ ਜੈਸੋ। ਵਿੱਦਯਾ ਦਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸੋ॥
ਸੋਢ ਵੰਸ ਇਹ ਸਬ ਸੁਭ ਜਾਨੋ। ਹੱਉ ਸਿਖ ਹੱਉ ਭੇਦ ਨ ਮਾਨੋ॥
ਆਯੁਧ ਆਗਮ ਬਲ ਬੁਧਿ ਕੇਰੇ। ਕਾਤਰ ਮੁਗਧ ਬਕਤ ਮੁਖ ਮੇਰੇ॥
ਜਹਿ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਵਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਕੀ। ਵਹਿ ਭਟ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਬਲ ਮਤਿ ਨੀਕੀ॥
ਸਬ ਕਰ ਬ੍ਰਿਤਿ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਅਛੂਠੀ। ਹ੍ਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਥਿਤ ਬ ਧ ਸੁ ਮੂਠੀ॥
ਜੀਵ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਕਰਮ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਈਸ਼੍ਵਰ ਤੱਹਿ ਫਲ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੈਵੈ॥
ਇਹ ਕਲੁ ਕਠਨ ਘੋਰ ਯੁਗ ਆਯੋ। ਧਰਮ ਲੁਪਤ ਅਘ ਸਬ ਛਿਤ ਛਾਯੋ॥
ਬਯੋਮ ਖਨਭ ਅਕਾਲ ਮਹਿ ਸੰਬਤ। ਪ੍ਰਭ ਸੰਬਾਦ ਸੰਤ ਅਵਿ ਲੰਬਤ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਹਿ ਕਰ ਅਰਧੁ ਸੁਰਗੰਗ ਜਲ ਤੱਹਿ ਆਧੋ ਸੁਰ ਗ੍ਰਾਮ।
ਕਹਿ ਪੂਜਉ ਵਹਿ ਗਗਨ ਗੇ ਰਹੇ ਸੂਨ ਸਬ ਠਾਮ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਗ ਮਗ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਚੰਡ ਆਦਿ ਸਕਤਿ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰੀ।
ਵਿਸਵ ਸੁ ਯਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਦਤ ਚਤੁਰ ਯੁਗ ਦੇਵਤਾ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੰਬਾ ਸੋ ਹਮ ਮਾਨੈ। ਅਪਰਗਣਾ ਧਿਪ ਅਮਰ ਨ ਜਾਨੈ॥
ਕੋਸ ਏਕ ਮਹਿ ਦ੍ਵੈ ਨ ਸਮਾਵੈ। ਯੁਗਲ ਨਾਵਲ ਚਪਾਰ ਨ ਜਾਵੈ॥

ਸੁਨਹੁ ਬਾਤ ਬੁਧ ਸਾਚ ਬਖਾਨੋ। ਰੰਚਿਕ ਹੂੰ ਕਛੁ ਪੇਚ ਨ ਜਾਨੋ॥
ਸਬ ਤੀਰਥ ਮਯ ਗੰਗ ਵਖਾਨੀ। ਧਰਮ ਅਵਧਿ ਸੁਚ ਦਯਾ ਸੁ ਮਾਨੀ॥
ਰਸ ਵਿਯੂਖ ਹਰਿ ਸਮ ਸੁਰ ਨਾਹੀਂ। ਸਮਝਤ ਸਕਲ ਸੁ ਬੁਧ ਮਨ ਮਾਹੀਂ॥
ਸੰਤ ਟਹਲ ਜਸ ਅਪਰ ਨ ਪੂਜਾ। ਸੁਖ ਪ੍ਰਦ ਲੁਲ ਵਿਚਾਰ ਨ ਦੂਜਾ॥
ਗਜ ਪਦ ਯਾਵਤ ਚਰਨ ਸਮਾਵੈਂ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਭਜਨ ਜਜਨ ਸਭ ਆਵੈਂ।
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕਰ ਨਾਮ ਸਭਾਖੌਂ। ਇਤਰ ਦੇਵ ਕਰ ਕਾਨ ਨ ਰਾਖੌਂ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਜਤ ਅਮਰ ਸਬ ਪਢਤਿ ਸੁ ਨਿਗਮ
ਪੁਰਾਨ। ਨਹਿ ਸੰਮਕ ਨਿਜ ਗਯਾਤ ਜੱਹਿ ਕੇਵਲ ਸੁਰ ਪਸੁ ਜਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਰਤਨ ਸੁ ਜਟਿਤ ਅਗਾਰ ਸੁ ਮਨ ਸੁਗੰਧਤ ਸੇਜ ਸਜ।
ਨਵ ਸਤ ਕਰ ਸ੍ਰਿੰਗਾਰ ਵਿਨ ਭਰ ਤਾਰ ਪ੍ਰਮੋਦ ਕਸ॥

ਚੌਪਈ
ਦ੍ਵੈਤ ਮਲਨਤਾਂ ਜਹਿ ਚਿਤ ਲਾਗੀ। ਕਾ ਆਚਾਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕਦਰ ਅਭਾਗੀ॥
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਵਾਸਨ ਵਹਿਰ ਬਿਨਾਵੈ। ਯਦਿ ਅੰਤਰ ਦੁਰ ਗੰਧ ਨ ਜਾਵੈ॥
ਭਕਤਿ ਵਿਰਾਗ ਗਯਾਨ ਬੁਧ ਪਯਾਰੋ। ਯਵਨਾਰਜ ਕਰ ਮਾਰਗ ਨਯਾਰੋ॥
ਮਹਤ ਪਰਸ ਪ੍ਰਭੁ ਪਥ ਪਗ ਧਾਰੈਂ। ਤੱਹਿ ਅਨੁਗਾਮੀ ਜਗ ਮਗ ਟਾਰੈਂ॥
ਮਾਲਨ ਮਲੇਛ ਦੁਸਟ ਗਿਰ ਵਾਸੀ। ਧੂੰਸਕ ਧਰਨ ਬੁਧਿ ਜੱਹਿ ਨਾਸੀ॥
ਤਹਿ ਸਨ ਮਯਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸਲ ਹ੍ਵੈ ਹੈ। ਬੁਧ ਜਨ ਅਧਮ ਛਾਂਹਿ ਨਹਿ ਛ੍ਵੈ ਹੈਂ॥
ਯਦਿ ਭੁਜ ਪ੍ਰਬਲ ਦੁਸ਼ਟ ਸਿਰ ਕਾਟੈ। ਨਾਤੁਰ ਠਵਰ ਛਡ ਵਿਦਖ ਉਚਾਟੈ॥
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕਰ ਝੂਲਤ ਝੰਡੇ। ਖਲ ਖੰਡਨ ਹਿਤ ਲਸਕਰ ਖੰਡੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਝੰਡੇ ਸਦਾ ਅੱਟਲ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਜਗ ਦੰਬਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੀ ਰੱਛਕ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਆਪ॥

ਸੋਰਠਾ

ਦੰਡੇ ਦੁਸ਼ਟ ਅਦੰਡ ਖੰਡੇ ਤੁਰਕ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭਟ।
ਭੰਡੇ ਦੰਭ ਪਖੰਡ ਝੰਡੇ ਮੰਡੇ ਧਰਮ ਕੇ ॥

ਚੌਪਈ
ਕੋ ਤਮ ਗਨਤਿ ਲਖਯ ਜਗ ਸਾਰੋ। ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਅਤਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹ੍ਵੈ ਭਾਰੋ ॥
ਸਿੰਘ ਹਠੀਲੇ ਜਬ ਇਹ ਗਾਜੈਂ। ਝੂਲਹਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੁ ਬਾਜੈਂ ॥
ਮੂਛ ਸਿੰਘ ਮਰਦਨ ਮੁਖ ਹੋਵੈਂ। ਵੈਸਜ਼ਾ ਵਦਨ ਮ੍ਰਿਦੁਲ ਭਲ ਧੋਵੈ ॥
ਖਾਨ ਪਾਨ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪਿਛਾਰੀ। ਮੂੰਛ ਮਰੋਰਨ ਭਟ ਹ੍ਵੈ ਭਾਰੀ ॥
ਕਵਨ ਸੁ ਬੁਧ ਅਸ ਗਰੰਥ ਵਖਾਨਜੋ। ਮੂੰਛ ਐਂਠ ਵਡ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਾਨਜੋ ॥
ਯਵਨ ਕੁਟਿਲ ਰਜ ਪੂਤ ਸੁਸੈਨਾ। ਭਲ ਆਵਹਿ ਇਨ ਕਹੁੰ ਕਛ ਭੈ ਨਾ ॥
ਸੁਭ ਸਿੱਛਜ਼ਾ ਵਿੱਦਜ਼ਾ ਜਸ ਦੈਹੈਂ। ਤਸ ਨਿਜ ਤੁਰਤ ਦਛਨਾ ਪੈਹੈਂ ॥
ਇਹ ਮਮ ਸਿੰਘ ਧਨਾਢ ਘਨੇ ਹੈਂ। ਕਰਹਿ ਨ ਫਰਕ ਉਦਾਰ ਬਨੇ ਹੈਂ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਕਰ ਪੰਥ ਇਹ ਕਲਪ ਸੁ ਬ੍ਰਿਛ ਬਨ ਜਾਨ।
ਜਸ ਯਾਚਕ ਦਾਤਾਰ ਤਸ ਸਬ ਰਸ ਰੁਚਿਰ ਨਧਾਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਰੱਹਿ ਵਾਰਤਾ ਲਾਪ ਜਗਦੀਸ਼੍ਵਰ ਅਸ ਦ੍ਵਿਜਨ ਸਨ।
ਇਕ ਅਚ ਜਨਿਸ ਪਾਪ ਅਕਸਮਾਤ੍ਰ ਤਬ ਚਰਤ ਭਾ ॥

ਚੌਪਈ
ਬਾਯਸ ਤਾਲੀ ਨਜ਼ਾਯਸੁ ਕੈਕੈ। ਦੈਵ ਸੰਯੋਗ ਬਨਜੋ ਅਸ ਐਕੇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਭਾ ਸੁਭਗ ਜੱਹਿ ਭਾਰੀ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਤ੍ਰਯ ਪੁਰਸ ਅਗਾਰੀ ॥
ਸੁੰਦਰ ਸਰਲ ਭਕਤ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ। ਭੂਖਨ ਬਸਨ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਨੀਕੇ ॥
ਵਿਸਦ ਵਿਦਗਧ ਧਨੀ ਭਟ ਜੰਗੀ। ਧਰਮ ਧੁਰੰਧਰ ਸੁਭ ਸਤ ਸੰਗੀ ॥
ਰਜ ਪਦ ਤ੍ਰਾਨ ਸੁ ਮਸਤਕ ਧਾਰੀ। ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੁਦਤ ਪ੍ਰਸੰਸ ਉਚਾਰੀ ॥
ਜੋਰ ਜੁਗਲ ਕਰ ਭੇ ਥਿਤ ਆਗੇ। ਸੰਚਿਤ ਪ੍ਰਾਕ ਭਾਗ ਵਡ ਜਾਗੈ ॥
ਦ੍ਵੈ ਇਕੱਤ੍ਰ ਥਿਤ ਏਕ ਅਕੇਲੋ। ਦੱਛਨ ਪ੍ਰਿਸਟ ਬਾਮ ਅਤਿ ਮੇਲੋ ॥
ਸਰਬ ਸਕਤਿ ਨਿਧਿ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਬੋਲਤ ਭੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਕਵਨ ਨਗਰ ਕੋ ਜਾਤ ਤੁਹਿ ਨਾਮ ਕਵਨ ਕੋ ਭਾਉ।
ਕਸ ਕਾਰਨ ਆਗਮਨ ਭਾ ਨਿਖਲ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਅਲਾਉ॥

ਸੋਰਠਾ

ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਹਰ ਜਹ ਜੱਹਿ ਅੰਸ ਮਾਯਾ ਧੀਸ ਨ ਟੇਸ ਪ੍ਰਭੁ।
ਵੇਦ ਸੁ ਵਦਤਿ ਪਸੰਸ ਲੀਲਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਮਾਨ ਇਵ॥

ਚੌਪਈ

ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ਼੍ਵਰ ਸੁਨ ਕਰ ਵਾਨੀ। ਸੀਸ ਲੁਠਾਯ ਜ਼ੋਰ ਜੁਗ ਪਾਨੀ॥
ਬੋਲਤ ਭਯੋ ਏਕ ਜਨ ਐਸੋ। ਵਰਨਤ ਗਰੰਥ ਸੁ ਪੰਡਿਤ ਜੈਸੋ॥
ਸਾਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਨ ਲੀਜੈ। ਕੋ ਊਤਰ ਤਵ ਸਨਮੁਖ ਦੀਜੈ॥
ਜਾਨਤ ਹੋ ਸਬ ਹਉਂ ਬਲਹਾਰੀ। ਕੁਲ ਕੂਟੱਸਥ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਮਾਰੀ॥
ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਵਸੱਥਾ ਤ੍ਰਯ ਜਗ ਜਾਨੈ॥ ਪੰਸਕੋਸ ਮਤਿ ਵੰਤ ਵਖਾਨੈ॥
ਨਿਜ ਅੱਗਯਾਨ ਨਗਰ ਵਡ ਭਾਰੀ। ਬੀਥੀ ਕੁਤ ਸਿਤ ਗੀਤਿ ਨਿਰਾਰੀ॥
ਪ੍ਰਾਗ-ਦਿਕ ਤ੍ਰਯ ਨਾਮ ਹਮਾਰੇ। ਨਾਗਰ ਭਨਤਿ ਉਜਾਗਰ ਸਾਰੇ॥
ਤ੍ਰਯ ਕਰ ਅਰਧੋ ਪਰਿ ਲੰਬਾਈ॥ ਇਹ ਤਨ ਅੰਹ ਭਾਵ ਨਾ ਆਈ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਚਵਰਾਸੀ ਲਖ ਯੂਨਿ ਮਹਿ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਰਮਨੀਕਾ।
ਪ੍ਰਭੁ ਜਪ ਹਿਤ ਆਗਮਨ ਭਾ ਭਯੋ ਨ ਸੋ ਅਬ ਤੀਕਾ॥

ਸੋਰਠਾ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿ ਪਰਬਲ ਅਨਲ ਸੰਸਾਰ ਬਨ।
ਮਾਯਾ ਈਸ ਅਨਾਦਿ ਬਿਧਿ ਭ੍ਰਮਾਵਤਿ ਮੁਗਧ ਬੁਧ॥

ਚੌਪਈ

ਚਲੇ ਜਾਤ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇਰੇ। ਯਥਾ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਹਮ ਘੇਰੇ॥
ਭਵ ਦੁਰ ਮਗ ਨਹਿ ਅਵਧਿ ਅਗਾਰੀ। ਰਖਨ ਯੋਗ ਰਖ ਲੈ ਅਸਿਧਾਰੀ॥
ਯਾਵਤ ਬਾਤ ਸਕਲ ਇਹ ਸਾਚੀ। ਰੰਚਿਕ ਹੂੰ ਕਛੁ ਯੁਕਤਿ ਨ ਕਾਚੀ॥

ਜਸ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਬਿਵਹਾਰਕ ਭਾਖੌਂ। ਪ੍ਰਭੁ ਸਨਮੁਖ ਨਿਜ ਭੇਦ ਨ ਰਾਖੌਂ॥
ਬਾਹੁਜ ਗੰਢ ਸੁਨਹੁ ਅਵਨਾਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਵ ਨਗਰ ਲਲਿਤ ਕਰ ਵਾਸੀ॥
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਮਮ ਇਸਹਿ ਵਿਹਾਰੀ। ਨਾਮ ਉਚਾਰਤ ਸਬ ਨਰ ਨਾਰੀ॥
ਜੂਵਾਲਾ ਮੁਖੀ ਰੁਚਿਰ ਗੁਨ ਗਾਵੈਂ। ਚੈਤ੍ਰ ਕਾਰ ਨਵਰਾਤ੍ਰ ਸੁਜਾਵੈਂ॥
ਬ੍ਰਿਪ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਨਿਕਟ ਪਧਾਰਜੋ। ਪ੍ਰੀਛਾ ਕਿਯਸਿਨ ਕੋ ਗੁਰ ਧਾਰਜੋ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਕਸਮਾਤ੍ਰ ਇਕ ਸਿੰਘ ਮੁਖ ਸ੍ਰਵਨ ਕਿਯਸ ਅਸ ਬਾਤ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਤ ਜੋ ਜਨਮ ਬਦਲ ਤੱਹਿ ਜਾਤ॥

ਸੋਰਠਾ

ਜੋ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਵਹੀਨ ਸੂਰ ਬਾਯਸ ਖਰ ਕੋਲ ਸਮ।
ਯਦਪਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਬਹੁਕੀਨ ਸਬ ਨਿਸਫਲ ਹ੍ਵੈ ਦਰਸ ਅਘ॥

ਚੌਪਈ

ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਤ ਤਿਹਾਵਲ ਕੀਨੋ। ਬਿਧਿ ਯੁਤ ਹਉਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੀਨੋ॥
ਇਨਕਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਸ ਮੁਹਿਦੀਨੀ। ਰਜਤ ਮੁੱਦ੍ਰਿਕਾ ਆਯੁਤ ਲੀਨੀ॥
ਇਹ ਮਾਂਗਤ ਭਾਨਿਜ ਪਦ ਐਕੈ। ਦਿਯਸਿ ਜਬਾਬ ਅਹੰ ਰਿਸ ਕੈਕੈ॥
ਜਬ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜਨਮ ਦਿਯੋ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਹਉ ਤਹਿ ਕਛੁ ਨ ਲਿਯੋ ਹੈ॥
ਛੁਭਤ ਕ੍ਰੋਧ ਯੁਤ ਗਾ ਸਰਕਾਨੇ। ਬਹੀ ਪਰਨ ਪਰ ਬਰਨ ਨਿਹਾਰੇ॥
ਕਹੂੰ ਨ ਨਿਸਰਯੋ ਨਾਮ ਹਮਾਰੋ। ਅਚਰਜ ਭਵਾ ਭਟਕ ਦਿਨ ਸਾਰੋ॥
ਯਵਨ ਰਾਜ ਪੁਨ ਮੋਹ ਬੁਲਾਯੋ। ਬੂਝ ਬਿਬਿਧਿ ਬਹੁਧਾ ਸਮਝਾਯੋ॥

ਉਤਰ ਮੁਦਤਿ ਪ੍ਰਾਕ ਵਦ ਦੀਨੋ। ਭਲ ਭਰੋਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਦਿਲ ਕੀਨੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਡਾਰਯੋ ਤਪਤ ਸੁਤੈਲ ਹਥ ਮੋਹ ਉਬਾਰਯੋ ਨਾਥ।
ਜਰਯੋ ਵਿਹਾਰੀ ਲਾਲਕੋ ਬਜ਼ਾਕਲ ਪਟਕਤ ਮਾਥ॥

ਸੋਰਠਿ
ਕੌਤੁਕ ਸਭਾ ਸਮੇਤ ਨਿਰਖਤ ਭਾ ਯਵਨੇਸ ਨਿਜ।
ਕਿਯਸਿ ਮੋਰ ਸਨ ਹੇਤ ਜਾਨਯੋ ਧਰਮ ਨਿਕੇਤ ਇਹ॥

ਚੌਪਈ
ਉਲਟੋ ਦਾਮਨ ਗਦੱਹ ਉਪਾਯੋ। ਇਜਤ ਮੂਲ ਸਰਕਾਰ ਦਿਵਾਯੋ॥
ਰਜਤ ਮੁੱਦ੍ਰਿਕਾ ਆਯੁਤ ਲੈਕੇ। ਨਿਪਟ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭਵਾ ਚਿਤ ਕੈਕੈ॥
ਕਿਸਹਿ ਨ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਪਹਿਚਾਨਯੋ। ਸਾਚਉ ਸਬਹਿ ਨ ਮੋਹ ਵਖਾਨਯੋ॥
ਇਹ ਝੂਠੋ ਨਿਜ ਭਵਨ ਪਧਾਰਯੋ। ਅਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤਵ ਸੁਧਾ ਨਿਹਾਰਯ॥
ਮਾਸੋਪਰਿ ਦਿਨ ਦਸਿਕ ਵਿਹਾਯੇ। ਮੁੱਦ੍ਰਾ ਗਨ ਬਦਰੇ ਭਰਵਾਏ॥
ਹੱਉਂ ਨਿਜ ਨਿੱਮ੍ਰਿਤ ਲਿਯ ਬਿਤ ਜੇਤੋ। ਕਰਸਨ ਮੁਖ ਸਬ ਧਰ ਤੇਤੋ॥
ਉਚਰਸਿ ਬਚਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਬ ਕੀਜੈ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਆਨ ਧਨ ਲੀਜੈ॥
ਅਚਰਜ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਲਖ ਹ੍ਵੈ ਐਸੋ। ਬਹੁਤ ਭਨਤਿ ਭਾ ਕੌਤੁਕ ਕੈਸੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੁ ਪਿਯੂਖ ਪ੍ਰਤਾਖ ਕੋ ਵਰਨਯੋ ਸਗਲ ਪ੍ਰਸੰਗ।
ਸਤਗੁਰੁ ਮਹਿਮਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਬੋਲਯੋ ਹ੍ਰਿਦਯ ਉਮੰਗ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗਾਦੀ ਭੁਕਤਿ ਸੁ ਮੁਕਤਿ ।
ਹੱਉਂ ਜੜ ਲਖਯੋ ਨ ਭੇਵ ਅਬ ਤਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਰੋਸਭਾ॥

ਚੌਪਈ
ਸਬ ਸੰਕਲਪ ਅਪਰ ਤੁਮ ਰੋਕੋ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਸੁਧਾ ਛਕਾਵਹੁ ਮੋਕੋ॥
ਇਹ ਧਨ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਕੋਰੋ। ਅਹੰਭਾਵ ਨਹਿ ਤੇਰੋ ਮੇਰੋ॥

ਹੱਉਂ ਗ੍ਰਿਸਥ ਨਹਿ ਸੁਧਾ ਛਕਾਯੋ। ਇਨਕੋ ਲਯ ਹਜ਼ੂਰ ਮੈਂ ਆਯੋ॥
ਬੀਸ ਹਜਾਰ ਮੁੱਦ੍ਰਿਕਾ ਜੋਈ। ਸਤਗੁਰੁ ਸਨਮੁਖ ਹੈ ਇਹ ਸੋਈ॥
ਅਸ ਕਹਿ ਨਮਸਕਾਰ ਦੁਹਿ ਕੀਨੀ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੀਨੀ॥
ਬੂਝਤ ਭੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੀਸਤਰ ਤਾਈਂ। ਕੋ ਤੁਮ ਕਵਨ ਤੁਹਾਨ ਗੁਸਾਈਂ॥
ਕੇਤਕ ਮੁਹਰਕ ਹਉਂ ਇਹ ਕੈਸੀ। ਸਾਚ ਉਚਾਰ ਬਾਤ ਜਬ ਜੈਸੀ॥
ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਕਰ ਅਸਵਾਨੀ। ਮੁਦਤਿ ਮਨੋਹਰਿ ਦਾਸ ਵਖਾਨੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪੁਰੀ ਜਲੰਧਰ ਬਨਕਿ ਹੱਉ ਮੋਰ ਜਨਕਿ ਤਵ ਦਾਸ।
ਇਹ ਪਦ ਪਦਮ ਪਿਯੂਖ ਛਕ ਕਿਯਸਿ ਅਮਗ ਪੁਰ ਵਾਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਤੱਹਿ ਬਿਤ ਬਹੁਤ ਲਗਾਯ ਧਰਮਸਾਲ ਸੁਭ ਰਚਸਿਰੁਚਿ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਾਯ ਪਧਰਾਯਸ ਪ੍ਰਭੁ ਰੀਤਿ ਜਸ॥

ਚੌਪਈ
ਰਾਵਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਰ ਦਾਯਾ। ਅਧਿਕ ਵਿਭੂਤਿ ਬਿਪਲ ਘਰ ਮਾਯਾ॥
ਹੱਉ ਬਾਲਕ ਕਛੁ ਬਾਤ ਨ ਜਾਨੋ। ਜਸ ਪਿਤੁ ਰੀਤਿ ਸੰਤ ਸਿਖ ਮਾਨੋ॥
ਏਕ ਦਿਵਸ ਇਕ ਦ੍ਵਿਜ ਵਰ ਆਯੋ। ਜੱਹਿ ਦਾਰਦ ਅਤਿ ਨਖ ਸਿੱਖ ਛਾਯੋ॥
ਦਿਯਸਿ ਅਸੀਸ ਬਿਬਿਧਿ ਬੁਧ ਮੋਕੋ। ਉੱਚਰਸ ਸਭਾ ਸੁਨ ਲੋਕੋ॥
ਧਰਮਸਾਲ ਹੱਉ ਗਯੋ ਸਕਾਰੇ। ਕਿਯਸਿ ਕਕਾ ਕਛ ਸਿੰਘਨ ਡਾਰੇ॥
ਵਹਿਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੈ ਸੇਕਲ ਬਟੋਰੇ। ਸੋ ਅਬ ਲਜਾਯੋ ਸਬ ਕਰ ਧੋਰੇ॥
ਇਹ ਗੁਰ ਮੋਹਰ ਸਕਲ ਤੁਮ ਟੋਰੇ। ਵਿਕ੍ਰੱਯ ਕਰਉ ਜਿ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਰੋ॥
ਸੁਨ ਅਸ ਵਚਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੱਉ ਕੀਨੀ। ਏਕੋਤਰ ਸਤ ਮੁੱਦ੍ਰਾ ਦੀਨੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਲਯ ਕਰ ਕੇਸ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਯੁਤ ਨਮਸਕਾਰ ਤੱਹਿ ਕੀਨ।
ਮਸਤਕ ਕੰਠ ਲਗਾਯ ਪੁਨ ਬਹੁਰ ਅਜਰ ਸੁਟ ਦੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕੇਸ ਨਿਰਰਥਕ ਜਾਨ ਉਦਾਸੀਨ ਤਜ ਦਿਯਸਿ ਪੁਨ।

ਇਸਟਿ ਬ੍ਰਿਧ ਮਨ ਮਾਨਯਿਸਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਨਮਾਨ ਭਲ ॥

ਚੌਪਈ
ਪੁਨ ਬਰ ਖਾਸ ਕਚਹਰੀ ਹੋਈ। ਨਿਜ ਨਿਜ ਭਵਨ ਜਵਾ ਸਬ ਕੋਈ ॥
ਪ੍ਰਾਚੀ ਰਾਜ ਅੱਸਤ ਗਿਰ ਧਾਯੋ। ਕੁਮਦ ਵੰਧੁ ਭਲ ਵਦਨ ਦਿਖਾਯੋ ॥
ਰਯਨ ਪ੍ਰਯੰਕ ਸਯਨ ਜਬ ਕੀਨੋ। ਮੁੱਹਿ ਅਤਿ ਮਦ ਭਾ ਬਹੁ ਬਿਤ ਦੀਨੋ ॥
ਤ੍ਰਟ ਵਿਰਾਟਕ ਮੌਲ ਨ ਯਾਂਕੋ। ਅਸ ਕਚ ਲਿਯਸਿ ਕਵਨ ਗੁਨ ਵਾਂਕੋ ॥
ਮੂਹਰਨ ਕਚ ਕਚ ਮੁਹਰ ਨਹ੍ਵੈਹੈ। ਮਮ ਸਮਕੋ ਬਾਵਰ ਧਨ ਖ੍ਵੈਹੈ ॥
ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਕਰਤ ਹੱਉ ਸੋਯੋ। ਉਠ ਪ੍ਰਭਾਤ ਨਿਜ ਬਿਤ ਲਖ ਰੋਯੋ ॥
ਰਜਤ ਸੁਵਰਨ ਮੁਦ੍ਰਿਕਾ ਸਾਰੀ। ਦਗਧ ਗੋਲ ਵਤ ਨਯਨ ਨਿਹਾਰੀ ॥
ਨਿਜ ਅਘ ਸਮਝ ਸਮਝ ਮੌਨ ਪੁਨ ਹ੍ਵੈਕੈ। ਉਰ ਧਰ ਗੁਰੁ ਪਦ ਮਸਤਕ ਨ੍ਵੈਕੈ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਵਡ ਛੋਟ ਘਰ ਸਕਲ ਸੂੰਨ ਹਮ ਹੇਰ।
ਅਗਣ ਕੌਨ ਕੱਚ ਠਵਰ ਇਕ ਕਨਿਕ ਮੁੱਦ੍ਰਿਕਾ ਢੇਰ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਲਖਯੋ ਨ ਹੱਉ ਅਬ ਤੀਕ ਅਸ ਅਦਭੁਤ ਕਲ ਧੌਤ ਭਲ।
ਵਰਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨੀਕ ਰਾਵਰ ਵਿਦਤ ਸੁ ਨਾਮ ਏਹ ॥

ਚੌਪਈ
ਆਗੇ ਏਕ ਮੁੱਦ੍ਰਿਕਾ ਪਾਈ। ਦ੍ਵੈ ਤੋਲੇ ਧਰ ਤੁਲਾ ਚੂਕਾਈ ॥
ਮੁਹਰ ਓਰ ਅਤਿ ਭਾਰ ਨਿਹਾਰਯੋ। ਪਾ ਅਧ ਸੇਰ ਸੇਰ ਪੁਨ ਡਾਰਯੋ ॥
ਜਬ ਊਰਧ ਕਰ ਤੁਲਾ ਉਠਾਈ। ਉਸੀ ਤਰਫ ਤਬ ਹੂੰ ਅਧਿਕਾਈ ॥
ਬਹੁਰ ਪੰਚ ਦਸ ਬੀਚ ਮਨਾਦੀ। ਜੰਹਿ ਲਗ ਤੋਲ ਪ੍ਰਮਾਨ ਅਨਾਦੀ ॥
ਲੈਲੈ ਬਿਪਲ ਭਾਰ ਅਤਿ ਪਾਵਾ। ਮੁੱਦ੍ਰਾ ਓਰ ਨ ਛਿਤ ਛਟਕਾਵਾ ॥
ਵਡ ਵਡ ਸੁਭਟ ਉਠਾਵਨ ਲਾਗੈ। ਡਰਯੋ ਨ ਨਯਕ ਅਮਦ ਯੁਤ ਭਾਗੇ ॥
ਤਬ ਹੱਉ ਆਤੁਰ ਹ੍ਵੈ ਕਰ ਜੋਹੈ। ਬਿਤ ਬਲ ਬੁੱਧਿ ਬਿਪਲ ਮਦ ਛੋਰੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪਦ ਅਰ ਬਿੰਦ ਚਿਤਾਰੇ। ਵਿਵਿਧਿ ਵਿਨਯ ਯੁਤ ਵਚਨ ਉਚਾਰੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਤਿ ਨਿੰਮ੍ਰਿਤ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਲਯ ਦਸ ਗੁਰੁ ਸੁਭ ਨਾਮ।
ਲਿਯਸਿ ਉਠਾਯ ਮਿਲਾਯ ਤੱਹਿ ਕਿਯਸ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਨਾਮ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਾਰੰਵਾਰ ਵਿਲੋਕ ਵਿਸਮਤ ਵਯਾਕੁਲ ਵਚਨ ਵਦ।
ਵਿਹਵਲ ਭਵਾ ਸਸੋਕ ਜੁਟੇ ਲੋਕ ਮਮ ਓਕ ਬਹੁ॥

ਚੌਪਈ
ਬਹੁਰ ਏਕ ਅਸਚਜ ਭਾ ਭਾਰੀ। ਜਿਨਾ ਵਿਭੂਤਿ ਸਭ ਨਯਨ ਨਿਹਾਰੀ॥
ਰਜਤ ਸੁਵਨ ਮੁੱਦ੍ਰਿਕਾ ਜੇਤੀ। ਲਖੀ ਪ੍ਰਾਕ ਵਤ ਲੋਚਨ ਤੇਤੀ॥
ਚਮਤਕਾਰ ਅਸ ਈਸ ਦਿਖਾਯੋ। ਬੁਧਿ ਭ੍ਰਮਣੀਕ ਸੂਪਨ ਜਨ ਆਯੋ॥
ਮੁਹਰ ਅਮੋਲਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇਰੀ। ਬਦਰੇ ਪੂਰ ਲਿਯਸਿ ਤਿਜ ਦੇਰੀ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਤੱਛ ਇਹ ਵਸਤੁ ਤੁਹਾਰੀ। ਜੱਹਿ ਦਿਖਰਾ ਯਸਿ ਕੌਤੁਕ ਭਾਰੀ॥
ਅਸ ਕਹਿ ਕਿਯਸਿ ਪ੍ਰਨਾਮ ਸਪ੍ਰੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਪ੍ਰਲੋਟ ਸੁ ਪੀਤੀ॥
ਯੁਗਲ ਸੁ ਕੌਤਕ ਸੁਨ ਅਸ ਭਾਰੀ। ਭੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਭੁ ਸੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ॥
ਬਹੁਰ ਜਗਤ ਪਤਿ ਦ੍ਵਿਜ ਦਿਸ ਹੇਰਯੇ। ਵਚਨ ਗਰਜ ਅਤਿ ਉਚ ਸੁਰ ਟੇਰਯੋ॥

ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਯਾ ਨਾ ਪੜ੍ਹਉਨੇ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਪ੍ਰਤਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਰਾਪ

ਦੋਹਿਰਾ

ਸੁਨਹੋ ਦ੍ਵਿਜ ਸਬ ਸ੍ਰਵਨ ਦਯ ਊਚੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਜਾਪ।
ਜਨਮ ਨਵਲ ਕਚ ਮੁਹਰ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਤਾਪ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਸ ਬਣ ਬਿਟਪ ਪਟੀ ਰਸ ਰਤ ਨੀਰ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗ ਮਿਲ।
ਸਿਖ ਮੁਰੀਦ ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਹ੍ਵੈ।ਅਭੇਦ ਜਗ ਪ੍ਰਗਟ ਤਸ॥

ਚੌਪਈ
ਦੇਖਹੁ ਵਿਦਤ ਵਿਭੂਤਿ ਘਨੇਰੀ।ਕੇਤਕ ਲਾਖ ਮੁਦ੍ਰਿਕਾ ਕੇਰੀ॥
ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤਰ ਛਲ ਨਹਿ ਚਤੁਰਾਈ।ਸਕਤਿ ਅਕਾਲ ਕਾਲਿਕਾ ਮਾਈ॥
ਸੁਨਹੁ ਦ੍ਵਿਜਹੁ ਤੁਹਿ ਸਾਚ ਵਖਾਨੋ।ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਨਿਜ ਕੁਲ ਤਾਰਕ ਜਾਨੋ॥
ਮਮ ਸਰੂਪ ਸਬ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਪਯਾਰੇ।ਰੁਚਿਰ ਅਚਰਨ ਅਮਰ ਵਤ ਨਯਾਰੇ॥
ਪ੍ਰਗਟ ਸੁ ਪੀਰੀ ਅਮਰ ਅਮੀਰੀ।ਜਬਰ ਵਜੀਰੀ ਅਮਲ ਫਕੀਰੀ॥
ਅਛਲ ਮੁਰੀਦੀ ਪ੍ਰਬਲ ਸ਼ਹੀਦੀ।ਹੱਉ ਪ੍ਰਤਛ ਇਨ ਕਹੁ ਸਬ ਹੀਦੀ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਸੰਨਯਾਸ ਮਿਲਾਯੋ।ਸਚ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਸਜਾਯੋ॥
ਦ੍ਵਿਜ ਊਜਲ ਵਿੱਦਯਾ ਦੀਜੋ।ਰੰਚਿਕ ਹੂੰ ਕਛੁ ਸੰਕ ਨ ਕੀਜੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਫਲ ਯੁਤ ਬਿਟਪ ਸੁ ਲੁਠਤ ਛਿਤ ਨਵਤ ਸਾਪ ਘਨ ਆਪ।
ਝੁਕਤ ਤਰਾਜੂ ਅਧਿਕਦਿਸ ਗੁਨੀ ਨਗਰ ਬਨ ਤਾਪ॥

ਸੋਰਠਾ
ਬੋਲਤ ਭੈ ਬਿਪ ਨੀਚ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸੂਰ ਵਚਨ ਸੁਨ।
ਸਕਤਿ ਸਗਾਦੀ ਬੀਚ ਨਹਿ ਤਵ ਤਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਛੁ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਯੇ ਹੈਂ।ਚਤੁਰ ਚਤੁਰਦਸ ਭਵਨ ਗਯੇ ਹੈਂ॥
ਤੱਹਿ ਕਰ ਸਕਤਿ ਕਛੁਕ ਇਹ ਗਾਦੀ।ਸੋ ਮਾਨਤ ਜੜ ਬ੍ਰਿਖਲ ਪ੍ਰਮਾਦੀ॥
ਇਹ ਵਿੱਦਯਾ ਕਰਨਹਿ ਅਧਿਕਾਰੀ।ਮਹਾਮੰਦ ਮਤਿ ਅਧਮ ਅਨਾਰੀ॥
ਕਾ ਅਸ ਪੁਨ ਪੁਨ ਵਚਨ ਅਲਾਵੈਂ।ਹਮ ਇਨਕਹੁ ਕਬਹੁੰ ਨ ਪਢਾਵੈ॥

ਕਰਖ ਅੰਹਕ੍ਰਿਤਿ ਯੁਤ ਸੁਨਬਾਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਭੌਂਉਹ ਭਲਤਾਨੀ॥
ਲੋਚਨ ਰਕਤ ਅਧਰ ਫਰਕਾਯੇ। ਕ੍ਰੋਧ ਸਹਤ ਅਸ ਵਚਨ ਅਲਾਯੇ॥
ਸੁਨਹੁ ਦ੍ਵਿਜ ਉਤਮ ਅਧਮ ਅਭਾਗੀ। ਜਾਤਿ ਅੰਹਕ੍ਰਿਤਿ ਪਾਵਕ ਲਾਗੀ॥
ਦ੍ਵੇਖੀ ਪ੍ਰਭ ਭਕਤ ਤਨ ਕਰ ਭਰੀ। ਉਰ ਅਤਿ ਕਠਨ ਪੱਧੇ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਰਾਗੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਿਗਮਾਗਮ ਯਦਿ ਪਢਤ ਨਿਤ ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਹੀਨ।
ਸਿਸਨ ਉਦਰ ਤਤਪਰ ਪਸੁ ਦੰਭਕ ਚਪਲ ਮਸ਼ੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਖਲ ਦ੍ਵਿਜ ਨੀਚ ਮ੍ਰਦੰਗ ਬੋਲਤ ਮਧੁਰ ਨ ਸੂੰਨ ਮੁਖ।
ਭ੍ਰਿਗ ਨੰਦਰ ਜਿਤ ਜੰਗ ਦਿਯਸਿ ਦਾਨ ਛਿਤ ਜਾਤੁ ਇਹ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹਰ ਨਾਖਸ ਬਲਿ ਚੰਦ ਹਰਿ ਨਸਟ ਕਿਯਸਿ ਘਰ ਵਾਰ।
ਕਰਨ ਰਦਨ ਕਰ ਕਦਨ ਕਿਯ ਦ੍ਵਿਜ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਯੁਗ ਚਾਰ॥

ਛਪਯ
ਪੁਨ ੨ ਦ੍ਵਿਜੱਹਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਭਰਮਾਵਹਿ ਤ੍ਰਿਯ ਨਰ ਸ੍ਵਾਰਥ।
ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਅਉਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤ੍ਰਿਬਿਤ ਗਹਿ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ॥
ਸ੍ਵਪਚ ਸਤੀ ਸਵ ਸੂਦਰ ਪਤਿਤ ਧਨ ਨਯਕ ਨ ਛੋਰੈਂ।
ਗ੍ਰਹਨ ਅਮਾਵਸ ਪਰਬ ਦਰਬ ਪ੍ਰਿਯ ਨਿਜ ਕੁਲ ਬੋਰੈਂ॥
ਸ੍ਵਯ ਕੰਨਯਾ ਸਮ ਜਜਮਾਨ ਕਰ ਲਹਿ ਦਾਨ ਹਥ ਛੁਰੀ ਕਸ।
ਪਲ ਤੁਰਕ ਕੁਮੰਤ੍ਰਤ ਖਾਤ ਨਿਤ ਰਾਖਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ ਬਿੱਪਰ ਅਸ॥
ਪ੍ਰਯ ਭਕਤਨ ਕਰ ਲਖਤ ਸੁ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਉਰਜਰ ਜਾਵਹਿ॥
ਸੁਨ ਸੁਭ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਸ ਦੰਸ ਲਗ ਨਿੰਦ ਅਲਾਵਹਿ॥
ਮੁਕਤਿ ਪੰਥ ਸਤ ਸੰਗ ਭਕਤਿ ਭਗਵੰਤ ਨ ਜਾਨਹਿ।
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਗਿਰਾ ਗਰੰਥ ਗੁਰੁ ਮ੍ਰਿਖਾ ਵਖਾਨਹਿ॥
ਜਗ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਜੜ ਜਨਨ ਪ੍ਰਤਿ ਮੁਗਧ ਪ੍ਰਬੋਧਤ ਮਥਤਿ ਜਲ।
ਨਹਿ ਤੁਸ਼ਟਤ ਦਾਰਦ ਰਹਤ ਸਦ ਅਹੋ ਨਿਲਜ ਦ੍ਵਿਜ ਬਨਤ ਭਲ॥

ਸੋਰਠਾ
ਮਾਰੀ ਦ੍ਵਿਜ ਨਿਜ ਲਾਤ ਹਰਿ ਸਨ ਨਿਰ ਅਪਰਾਧ ਰਿਸ।
ਚਿਹਨ ਜਗਤ ਦਿਖਲਾਤ ਯੁਗ ਯੁਗ ਬਪੁਧਰ ਦੁਖਿਤ ਹ੍ਵੈ ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਜਗ ਇਹਿ ਬਾਤ ਜਨਾਵੈ। ਮਤ ਮਤਿ ਦ੍ਵਿਜਨ ਪਤਿਆਵੇ ॥
ਮੁਹਿਸਨ ਅਸ ਕ੍ਰਤੂਤ ਸੱਹਿ ਕੀਨੀ। ਕੋ ਤੁਮ ਜੀਵ ਕੱਹਿਨ ਪਿਠ ਦੀਨੀ ॥
ਜੱਹਿ ਦ੍ਵਿਜ ਮੂਖ ਬੂਡਤ ਰਜਧਾਨੀ। ਦਰਸ ਪ੍ਰਭਾਤ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਪਾਨੀ ॥
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹ੍ਵੈ ਪਤਿ ਦ੍ਵਾਰ ਭਿਖਾਰੀ। ਤੀਰਥ ਭੂਤ ਰੰਕ ਤ੍ਰਿਣ ਧਾਰੀ ॥
ਵਰਨ ਵਰਨ ਵਡਬੰਧਨ ਵਾਂਧੇ। ਅਪਰ ਪ੍ਰਬੋਧਤ ਹ੍ਵੈ ਨਿਜ ਆਂਧੇ ॥
ਅਵਿਗੁਨ ਗਰਤ ਨ ਸਾਂਤਿ ਕਦਾਪੀ। ਮੁਗਧ ਦੁਗਧ ਉਰ ਮ੍ਰਿਖਾ ਅਲਾਪੀ ॥
ਰਟਅਸ ਵਚਨ ਚਰਾ ਚਰ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਯੁਗਲ ਸ੍ਰਾਪ ਦਿਯ ਦ੍ਵਿਜ ਲਖ ਬਾਮੀ ॥
ਜੱਹਿ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਕਰ ਮਦ ਤੁਮ ਕੋ ਹੈ। ਸੋ ਸ੍ਵਵਚ ਨ ਘਰ ਚਲ ਨਿਜ ਦੈ ਹੋ ॥

ਦੋਹਿਰਾ ਇਹ ਮਮ ਸਿਖ ਸੁਭ ਸੰਤ ਬਨ ਹ੍ਵੈ ਹਰਿ ਵਿਦ੍ਯਾ ਵਾਨ।
ਤੁਮ ਅਧੀਨ ਹ੍ਵੈ ਪਢਉਗੇ ਨਿਰਮਦ ਨਿਜ ਗੁਰੁ ਮਾਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸਾਧਾਰਨ ਸੰਜ੍ਞਾਨ ਵਿਰਚਉ ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਸੁਭ।
ਵਿਰਤ ਵਿਸਦ ਅਭ੍ਯਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਚਿੰਤਨ ਸੁਤਹਿ ਸਿਧ ॥

ਸਿੰਘਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਦਾ ਵਰ

ਚੌਪਈ
ਕਹਿ ਅਸ ਜਗ ਪਤਿ ਸਭਾ ਉਠਾਈ। ਦ੍ਵਿਜ ਕਰ ਨਸਟ ਤੇਜ ਪ੍ਰਭਤਾਂਈ ॥
ਰਜਤ ਸੁਵਰਨ ਮੁਦ੍ਰੀਕਾ ਜੇਤੀ। ਕੋਸ ਅਧੀਸ ਕਿਯਸਿ ਕਰਤੇਤੀ ॥
ਦੂਸਰ ਦਿਵਸ ਈਸ ਅਸ ਕੀਨੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਬਦ ਮੁਦਲੀਨੋ ॥
ਪਰਮ ਸਾਂਤਿਕੀ ਸੁਭ ਸਿੱਖ ਸਾਰੇ। ਜੱਹਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਲ ਪਾਕ ਉਚਾਰੇ ॥

ਸੋ ਸਬ ਚਹੁੱਦਿਸ ਨਿਕਟ ਵਿਠਾਯੇ ਪੰਚਕ ਪਰਨ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਨਾਯੇ ॥
ਅਚਰਜ ਰੁਚਿਰ ਮਧੁਰ ਸੂਰ ਕੈ ਕੈ। ਬਰਸਤ ਜਨ ਪਿਯੂਖ ਘਨ ਐਕੈ ॥
ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੁਦ ਸਿਰ ਸਬਹਿ ਲੁਠਾਵਾ। ਜੁਗਲ ਜੋਰ ਕਰ ਵਚਨ ਅਲਾਵਾ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਇਹ ਵਿਨਯ ਹਮਾਰੀ। ਸਿਸ ਲਪ ਸੂਰਨ ਕਰਉ ਅਬ ਸਾਰੀ ॥

ਛੰਦ
ਇਹ ਵਿਨਯ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ ਜੂ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਸਿੰਧੁ ਅਗਾਧ ਹੈ ॥
ਮੁਨਿ ਬਿਬਿਧ ਮਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਵਕੱਹਿ। ਮਿਲਤ ਭਲ ਕਹੂੰ ਬਾਧ ਹੈ ॥
ਬਹੁ ਅਨਿਕਧਾ ਅਵਿ ਤਰਨ ਕਾ ਸੁਭ ਸ੍ਰਿੰਖਣ ਅਤਿ ਗੂਢ ਜੋ ॥
ਸੁਚ ਵਿਮਲ ਬ੍ਰਿਹਤ ਵਿਚੱਤ੍ਰ ਗਾਥਾ ਸ੍ਰੁਤ ਪੁਰਾਨ ਅਰੂਢ ਜੋ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਦਭੁਤ ਭਾਸਾ ਬਿਬਿਧਿ ਮਿਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸੁਹਾਤ।
ਤਾਤ ਪਰਜ ਅਤਿ ਗੂਢ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਹਿ ਬਿਨ ਕੌਨ ਲਖਾਤ ॥

ਚੌਪਈ
ਸੋ ਅਬ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਜ ਕੀਜੋ। ਇਹ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਕਠਨ ਕਢ ਲੀਜੋ ॥
ਯਦਪਿ ਅਲਪ ਮਤਿ ਅਧਮ ਅਭਾਗੀ। ਬਾਲ ਬਾਲ ਬਿਤ ਅਤਿ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥
ਤਦਪਿ ਪ੍ਰਭੋ ਨਿਜ ਵਿਰਦ ਵਿਚਾਰੋ। ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ ਤੁਹਾਰੋ ॥
ਸਰਨਾਗਤ ਪ੍ਰਤਿ ਤ੍ਰਾਣਕ ਭਾਰੀ। ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਰਿਜੁ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ ॥
ਸਬਦ ਅਰਥ ਕਰ ਗਯਾਤ ਉਚੈਰੀ। ਵਿਨਤਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਕਤਹੂੰ ਹੇਰੀ ॥
ਮਾਯਾ ਵਿਦਯਾ ਤਰਤ ਸੁ ਤਾਰੂ। ਕਥਾ ਸੁ ਕੀਰਤਨ ਸਾਧਨ ਚਾਰੂ ॥
ਸੁਚ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਜਗ ਵਡ ਲਾਹੂ। ਬ੍ਰਿਹਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਵਿਨ ਮਿਲਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ॥
ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਦੁਰਲਭ ਵਸਤੂ। ਅਸਿ ਬਿਧਿ ਵਿਰਚਹੁ ਜਸ ਸੁਭ ਮਸਤੂ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵਾਲਾ ਵਾਲਕ ਵਿਪਲ ਵਿਤਵਹੁ ਵਿਭੂਤਿ ਵਿ ਸਤਾਰ।
ਸੋ ਸੁਖ ਨਯਕਨ ਦੇਖਿਯੇ ਜੋ ਸਤ ਸੰਗ ਵਿਚਾਰ ॥

ਸੋਰਠਾ

ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ ਵਿਨਯ ਪ੍ਰੇਮ ਯੁਤ ਵਚਨ ਵਰ।
ਦਯਕਰ ਪਰਮ ਅਸੀਸ ਉਚਰਸ ਵਾਚਾ ਰੁਚਿਰ ਸੁਚ॥

ਚੌਪਈ
ਅਹੋ ਪੂਤ ਤੁਮ ਧੰਨ ਸੁ ਚਾਲੀ। ਭਲ ਧਰਲਿਯਸਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਮਰਾਲੀ॥
ਸਰਬ ਸਮਯ ਅਸ ਵਿਸਦ ਸੁ ਮੇਧਾ। ਰਹੈ ਅਨਿਸ ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਨ ਬੇਧਾ॥
ਇਹ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਯਥਾਰਥ ਐਸੀ। ਸਬ ਬਿਧਿ ਗੂਢ ਕਥਤ ਤੁਮ ਜੈਸੀ॥
ਸਕਲ ਭਾਵ ਜਗਦਾਤਮ ਜਾਨੈ॥ ਅਪਰ ਕਵਨ ਕਥ ਅਰਥ ਵਖਾਨੈ॥
ਯਵਨ ਗਿਰਾ ਸੁਰ ਵਾਚਾ ਮਾਂਹੀ। ਕੇ ਅਸਲ ਲਿਤ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਚ ਨਾਂਹੀ॥
ਜੱਹਿ ਕਰ ਉਲਥਾ ਅਰਥ ਵਿਰਾਜਾ। ਇਹ ਭਵਸੇਤ ਅਲੌਕਿਕ ਸਾਜਾ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਅਨਭਵ ਗਿਰਾਛਵੀਲੀ। ਮਿਲਤਿ ਸਬਹਿੱ ਸਨ ਪ੍ਰਿਥਕ ਰਸੀਲੀ॥
ਕੋ ਸੰਕੇਤਕ ਥਲ ਸੁਭ ਸੋਹੈ॥ ਕੋ ਸਾਧਾਰਨ ਧੁਨਿ ਮਨ ਮੋਹੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸੁਰੀਤਿ ਯੁਤ ਜੇ ਪਢਤਿ ਮਤਿ ਵੰਤ।
ਪੁਨ ਪੁਨ ਭਲ ਅਭਯਾਸ ਵਸੁ ਭਾਸਹਿ ਅਰਥ ਅਨੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗਿਰਾ ਗੰਭੀਰ ਰਤਨਾਕਰ ਵਰਸਕਤਿ ਨਿਧਿ।
ਸਸਿ ਹਿਮ ਸਰਦ ਪਟੀਰ ਜੱਹਿਲਵ ਸਾਂਤਿ ਨ ਸਰਸ ਸਬ॥

ਚੌਪਈ
ਕਾਮ ਧੇਨੁ ਇਵਸੁਖਦ ਸੁਹਾਤੀ। ਜਸ ਅਭਿਮਤ ਦਸ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਤੀ॥
ਲਘੁ ਸਿਸੁ ਵਤ ਯਾਵਤ ਮਨ ਧਾਰੀ। ਸਬ ਕਰ ਆਦਰਰ ਕਰਤ ਨਿਰਾਰੀ॥
ਨਿਜ ਅਦ੍ਵੈਤ ਗੂਢ ਮਤ ਛਾਈ। ਸ੍ਰਿਤਿ ਰਹਸਯਤਾ ਅਨਭਵ ਗਾਈ॥
ਜੇ ਮਤਿ ਵੰਤ ਸੰਤ ਤਤ ਬੇਤੇ। ਇਹ ਅਦਭੁਤ ਰਸ ਵਹਿ ਮੁਦ ਲੇਤੇ॥
ਇੰਦ੍ਰਯ ਦਮਨ ਸੁਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਬਾਧੀ। ਪਢਹਿ ਗਿਰਾ ਗੁਰੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ॥
ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਦਾਯਕ ਦੇਵੀ। ਲਹਤ ਮਹਤ ਜਨ ਜਹਿੱ ਭਲ ਸੇਵੀ॥
ਭਗਵਤ ਤਤ ਪਰਮਤਿ ਹ੍ਵੈ ਯਾਂਕੀ। ਇਹ ਕਰ ਗਤਿ ਸਮਝ ਤਵਹਿ ਵਾਂਕੀ॥
ਰਮਾਉਮਾ ਸਾਰਦ ਜੱਹਿ ਦਾਸੀ। ਅਤਿਵਰ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦਕਾਸੀ॥

ਛੰਦ
ਇਤਿਆਦਿ ਬਿਬਿਧਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਪੂਜ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰ ਬ੍ਰਿਧ ਧਜ਼ਾਨ ਕੈ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਰਥ ਸਰਬ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਪਢਜੋ ਭਲ ਵਖਜ਼ਾਨ ਕੈ॥
ਹ੍ਵੈ ਕਥਾ ਲਲਿਤ ਪ੍ਰਭਾਤ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਸਭ ਅਤਿ ਛਵਿਲ ਗਤੀ॥
ਸੁਰ ਸਿੱਧ ਗੁਪਤ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਨ ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਜ ਅਨੁ ਰਾਗਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਿਰਚਸਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਭ ਵਿਮਲ ਵਚਿੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਵੰਧ।
ਜਢ ਹੂੰ ਪਢ ਬੁਧਿ ਸਿੰਧੂ ਬਢ ਜਹਿ ਪਦ ਪਦਮ ਸੁਗੰਧ॥

ਚੌਪਈ
ਜਾਪ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਸੰਸ ਸਜੀਲੀ। ਮੰਤ੍ਰਵਲਿ ਅਤਿ ਲਲਿਤ ਰਸੀਲੀ॥
ਨਾਟਿਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਉਚਾਰਾ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਕਰਨ ਯੁਗਲ ਰਸ ਧਾਰਾ॥
ਮਛਲਕਲਕਾ ਅਵਿਤਾਰ ਤਥਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਅਧਿਕ ਰਸ ਅਪਰ ਕਥਾ ਹੈ॥
ਬਿਧਿ ਹਰ ਪਾਰਸ ਬਜ਼ਾਖਯਾ ਜੇਤੀ। ਗਜ਼ਾਨਾ ਵਿਰਾਗ ਭਕਤ ਸਬ ਤੇਤੀ॥
ਸਬਦ ਸਵੈਯੇ ਸ੍ਰਤਿ ਕਰ ਆਸਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸਰਲ ਸੁਗਮ ਸੁਚ ਭਾਸਾ।
ਸਭ ਬਿਧਿ ਰੁਚਿਰ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਖੇ। ਵਿਚ ਵਿਚ ਅਦਬੁਤ ਸਤ ਗੁਨ ਰਾਖੇ।
ਰਸਤਿ ਸੁਭ ਟਕਬਿ ਸੰਤ ਸੁ ਰਾਜਾ॥ ਚਰਿਤ ਜਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਜਾ॥
ਸਾਂਝੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ। ਲਖਹਿ ਭਾਵ ਨਿਜ ਜਸ ਅਧਿਕਾਰੀ।

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਾਵਤ ਇਹ ਪ੍ਰਕਰਨ ਸਬ ਉਚ ਰਸ ਨਿਜ ਸਿਧਾਂਤ।
ਸਿੰਧ ਕਿਯਸਿ ਅਦ੍ਵੈਤ ਮਤ ਪਰਮ ਸੁ ਰਸ ਵੇਦਾਂਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਿਦਜ਼ਾ ਸਾਗਰ ਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੁਖ ਓਚਰ ਨਿਜ।
ਅਤਭੁਤ ਕਥਾ ਲਲਾਮ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦ ਮੰਦ ਭਲ॥

ਚੌਪਈ
ਕੇਰ ਚਿਤ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਵੰਧ ਸੁ ਕੀਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਵਿਦਤ ਲਿਖ ਦੀਨੋ॥
ਇਹ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁ ਬੁਧ ਕਰ ਜਾਨੈ॥ ਅਚਤੁਰ ਅਨਰਥ ਵਖਾਨੈ॥

ਸ੍ਰੀ ਸੰਬੰਧ ਵਖ੍ਯ ਇਹ ਵਾਨੀ। ਕਿੰਬਾ ਸਨਮੁਖ ਦੂਾਰ ਵਖਾਨੀ॥
ਅਪਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਿਬਿਧਿ ਜੇ ਭਾਰੇ। ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਪ੍ਰਤਿ ਗਉਨ ਉਚਾਰੇ॥
ਭਨਤਿ ਮੁਗਧ ਇਹ ਨਾਥ ਅਲਾਵਾ॥ ਇਤਰ ਅਪਰ ਕਵਿ ਗ੍ਰੰਥ ਵਨਾਵਾ॥
ਨਹਿ ਕਛੁ ਬਾਤ ਸਮਝ ਚਿਤ ਆਵੈ॥ ਕੋ ਅਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿਸਦ ਸੁ ਗਾਵੈ॥
ਬਿਯ ਕ੍ਰਿਤ ਵਰਨ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਕਬ ਹੂੰ। ਯਦਿ ਪ੍ਰਵਿਸਤ ਬੁਧ ਸਮਝਤ ਤਬ ਹੂੰ॥
ਯਾਵਤ ਕਵਿ ਰਾਗੀ ਜਗ ਹ੍ਵੈ ਹੈ। ਵਾਚਾ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਰਸ ਚ੍ਵੈ ਹੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਹਿ ਸਮਝਤ ਅਸ ਅਲਪ ਮਤਿ ਜਹਿ ਰਚਿਨਾ ਇਹਿ ਕੀਨ।
ਕਾ ਅਚਰਜ ਤੱਹਿ ਅਵਰ ਕ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਬੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਹਿ ਸੰਕਲਪ ਅਧੀਨ ਭਵਥਿਤ ਪ੍ਰਲਯ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕਰ।
ਨਿਖਲ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪ੍ਰਬੀਨ ਮਾਯਾ ਧੀਸ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪਤਿ॥

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ

ਚੌਪਈ
ਸੰਸਯ ਠਵਰ ਅਨੇਕ ਮਿਟਾਵਾ। ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਰ ਨਿਜ ਨਾਥ ਅਲਾਵਾ॥
ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਚਾਰੇ। ਸੰਤ ਸਭਾ ਸੁਭ ਲਗਤਿ ਸਕਾਰੇ॥
ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਚਾਰੀ। ਗ੍ਯਾਨ ਵਿਰਾਗ ਭਕਤਿ ਵਿਸਤਾਰੀ॥
ਸਾਧਨ ਸਿੱਧ ਪਸਤੁ ਸਬ ਜੇਤੀ। ਵਰਨੀ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਭੁਤੇਤੀ॥
ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਕਲ ਸੁਨਾਯੋ। ਦੂਸਰ ਅਚਰਜ ਰੁਚਿਰ ਅਲਾਯੋ॥
ਪਰੰ ਪਰਾ ਪਰ ਅਰਥ ਪ੍ਰਪਾਟੀ। ਤਬ ਸਿੱਉ ਚਲਤਿ ਮੇਰੁ ਜਨ ਘਾਟੀ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਮਧ੍ਯਾਨ ਸਮਯ ਜਬ ਬੈਠੇ। ਲਗਤਿ ਸਭਾ ਕਵਿ ਪੰਡਿਤ ਪੈਠੇ॥
ਯਾਵਤ ਕਾਬ੍ਯ ਗ੍ਰੰਥ ਲਘੁ ਭਾਰੀ। ਸੁਨਤ ਸੁਨਾਵਤ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ॥

ਛੰਦ
ਬਿਹੁ ਬਿਬਿਧਿ ਦੰਡਕ ਆਦਿ ਗਤਿ ਕਵਿ ਬਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੋਲਤੇ।
ਭਲ ਭੇਦ ਨਾਯਕ ਨਾਯਕਾ ਰਸ ਭੇਵ ਕੋਸ ਸੁ ਖੋਲਤੇ॥
ਗੁਨ ਜਾਤਿ ਧੁਨਿ ਅਵਿਰੇਵ ਭੂਖਨ ਲਛਨਾ ਵਿਸਤਾਰ ਸੌ।
ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਤਜਤ ਨਵੀਨ ਕ੍ਰਿਤ ਇਕ ਕਢਤ ਬ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਿਸਤਾਰ ਸੌ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਚਿੱਤ੍ਰ ਬੰਧ ਕੁਟਾਦਿਰਚ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਰਤਿ ਹਿਤ ਗਾਯਾ।
ਮਦਦ ਭੱਵਹਿ ਕਵਿ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਭਲ ਵਿਭੂਤਿ ਬਿਤ ਪਾਯ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕੌਤੁਕ ਲਲਿਤ ਅਨੰਤ ਆਨੰਦ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪੁਰ।
ਕਵਿ ਕੋਵਿਦ ਸੁਭ ਸੰਤ ਜਤ ਕਤ ਸੋਭਤ ਹੰਸ ਇਵ॥

ਚੌਪਈ
ਵੇਦ ਵਾਚਯ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਯਾਮੀ। ਪਰਮ ਕੌਤੁਕੀ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ॥
ਨਿੱਤ ਨਵੀਨ ਕਵਿਤ ਰਚ ਚਾਰੂ। ਜਨ ਰਤਨਾਕਰ ਪਰਤ ਸੁ ਤਾਰੂ॥
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸਬ ਹਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਨਾਵੈਂ। ਕਵਿਤਾ ਭੇਦ ਸਕਲ ਬਤੁਲਾਵੈਂ॥
ਲਲਿਤ ਸੁਚਾਲ ਬਿਬਿਧਿ ਬ੍ਰਿਤਬੋਲੈਂ। ਮਨਹੁ ਸਾਰਦਾ ਕੋਟਿ ਕਲੋਲੈਂ॥
ਅਦਭੁਤ ਛਵਿ ਹਿਯ ਲਗਤਿ ਸੁ ਪਯਾਰੀ॥ ਨਹਿ ਉਪਮਾਨ ਅਪਰ ਇਹ ਨਯਾਰੀ॥
ਕਿੱਧਉ ਪਿਯੂਖ ਗਿਰਾ ਅਨੁਰਾਗੇ। ਝਰਨੇ ਝਰਤ ਕਿ ਝਰੀ ਸੁਲਾਗੈ॥
ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਤ ਤ੍ਰਯ ਤਾਪ ਪਲਾਵੈਂ। ਛੁਧਾ ਪਿਪਾਸਾ ਨਿਕਟ ਨ ਆਵੈਂ॥
ਰੁਚਿਰ ਵਰਨ ਜਨ ਰਤਨ ਪਰੋਯੇ। ਸੁੰਦਰ ਅਚਰਜ ਅਰਥ ਸਮੋਏ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕਵਿ ਕੋਵਿਦ ਗਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਬਿਸਮਤ ਭਵੱਹਿ ਸਮੂਹ।
ਈਸ਼੍ਵਰ ਲਲਿਤ ਸੁ ਕਵਿਤ ਮਹਿ ਜੀਵ ਸਕਤਿ ਕਤ ਊਹ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਤ ਨਿਛੱਤ੍ਰ ਕਤ ਇੰਦੁ ਕਤ ਸੁਮੇਰ ਕਤ ਗੁੰਜਿਕਾ।
ਕਤ ਜਲ ਪਤਿ ਕਤ ਬਿੰਦੁ ਕਤ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕਤ ਜੀਵ ਗਤਿ॥

ਚੌਪਈ
ਪਹਰ ਤ੍ਰਿਤੀਯ ਸੁ ਭਟ ਸਜਬਾਨੋ। ਸੋਭਤ ਬਿੰਬ ਬੀਰ ਰਸ ਮਾਨੋ॥
ਸੱਸਤ੍ਰ ਬੱਸਤ੍ਰ ਜਹਿ ਕੀਮਤ ਭਾਰੀ। ਕਲਗੀ ਜਿਗਾ ਆਦਿ ਛਵਿ ਸਾਰੀ॥
ਰਤਨ ਜਟਿਤ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸੋਹੈ। ਯਾਵਤ ਸੁਨ ਨਰ ਮੁਨਿ ਮਨ ਮੋਹੈ॥

ਚਹੁੰਦਿਸ ਯੋਧੇ ਸਿੰਘ ਹਠੀਲੇ। ਝਲ ਕਤ ਆਯੁਧ ਬਿਬਿਧਿ ਛਬੀਲੇ॥

ਛੰਦ
ਸੁ ਭਟ ਸਨੱਧ ਬੱਧ ਵਡਭਾਗੀ। ਯੁਧ ਪ੍ਰਬੰਧ ਭਨਤਿ ਕਵਿ ਰਾਗੀ॥
ਸਬ ਕਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ ਲਖ ਲੇਵੈਂ। ਹੈ੍ ਕਛੁ ਕਸਰ ਪ੍ਰਮੁਦ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈਂ॥
ਕਦ ਹੂੰ ਕਵਾਯਦ ਬੀਰਨ ਕੇਰੀ। ਕੰਬੂ ਭਜਾਵਤ ਸਯਦ ਲੁਟੇਰੀ॥
ਕਬ ਸਿਕਾਰ ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਰੈਂ। ਕਬਹੂੰ ਦਰਜਨ ਗਰਜ ਵਿਦਾਰੈਂ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਹ ਬਿਧਿ ਅਦਭੁਤ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕਸਨ ਏਕ ਨਵੀਨ।
ਲਹਯ ਅੰਤ ਭਗਵੰਤ ਗੁਨ ਕੋ ਅਸ ਜੰਤ ਪ੍ਰਬੀਨ॥

ਛੰਦ
ਜੰਤੁ ਗੁਲਰ ਅਵਧਿ ਨਭਕਰ ਲਹ ਨ ਸਕਤ ਕਦਾਂਚ ਕੋ॥
ਜਸ ਕੂਪ ਦਾਦਰ ਓਦਤਿ ਮਿਤਿ ਖਚਯੋਤ ਰਵਿ ਭਾ ਆਚ ਕੋ॥
ਤਸ ਜੀਵ ਗਤਿ ਕਤਈਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਚਰਿਤ ਸੀਮਾ ਜੌਕ ਹੈ॥
ਹਰਿ ਸੰਭੁ ਅਜਅਹਿ ਨਾਥ ਸਾਰਦ ਕਥਤਿ ਅੰਤ ਨ ਕੋ ਲਹੈ॥
ਇਤਿ ਦ੍ਵਿਜ ਪ੍ਰਸੰਗ
—o—

ਉਸਤਤੀ

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਵਾਚਾ ਪਤਿ ਵਿਸਦ ਸੁਤ ਕਤ ਚਿਤ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ।
ਸਗੁਨ ਅਗੁਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨਮਸਕ੍ਰਿਤ ਭੁਕਤਿ ਸੁ ਮੁਕਤਿ ਵਿਨੋਦ॥

ਛਪਯ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜਗ ਦੀਸ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਦਭੁਤ॥
ਅਮਰਦਾਸ ਜਨ ਅਮਰ ਪ੍ਰਮੁਦ ਪ੍ਰਦ ਰਾਮ ਦਾਸ ਉਤ॥
ਅਰਜਨ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਥ ਹਰਿ ਰਾਯ ਜੋਤਿ ਰਵਿ॥
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਤੱਛ ਕ੍ਵਿ ਮਤਿਓਜ ਲਲਿਤ ਛਵਿ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਧਰਮ ਧਰ ਤੇਜਪੁੰਜ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ॥
ਪਦ ਵੰਦਉ ਸਬ ਕਰ ਧਜਾਨ ਜਹਿ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਬਲ ਅਗਜਾਨ ਕਰਿ ॥

ਪਹਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਯੁੱਧ

ਦੋਹਿਰਾ

ਸੁਨਹੁ ਸੁ ਸਜਨ ਸ੍ਰਵਨ ਦਯ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਚਰਿਤ ਨਵੀਨ ।
ਨਗਨ ਦਉਨ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਅਤਿ ਸਬ ਗਿਰ ਪਿਤਿ ਮਿਲ ਕੀਨ ॥

ਚੌਪਈ

ਇਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਯਨ ਸਹਿਤ ਰਿਸ ਧਾਯੇ । ਉਤ ਸਬ ਗਿਰ ਪਤਿ ਮਿਲ ਚਢ ਆਯੇ ॥
ਭਾਰਤ ਸਰਸ ਯੁਧ ਭਾ ਖਾਸਾ । ਕਰਤ ਭਯਲ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗ ਬਿਪਾਸਾ ॥
ਗਟ ਗਟ ਅਚਮਦ ਅਟਹ ਸਰਨ ਠਟ । ਖਟ ਪਟ ਕਰ ਝਟ ਨਟਨ ਪਲਟ ਹਟ ॥
ਡਟ ਡਟ ਪਟਕ ਨਿਪਟ ਅਟਪ ਟਰਟ । ਚਟ ਪਟ ਕਟ ਕਟ ਲੁਠੇ ਬਿਕਟ ਭਟ ॥
ਯਾਵਤਦੁਸਟ ਕਠਨ ਗਿਰ ਵਾਸੀ । ਤਹਿ ਸਬ ਕਰ ਗੁਰੁ ਇਕ ਸੰਨਜਾਸੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਰਨ ਵਿਜਯ ਭਾਰਤੀ ਸੰਗਜਾ । ਚੇਲਕ ਅਧਿਕ ਦੇਸ ਜਨ ਰੰਗਜਾ ॥
ਜ੍ਵਾਲਾ ਮੁਖੀ ਭਵਨ ਜੱਹਿ ਭ੍ਰਾਜੈ । ਅਸਟ ਪਹਰ ਦਰ ਨਉਬਤ ਬਾਜੈ ॥
ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਪੁਰੀਛ ਵਿਥਾਈ । ਜਨ ਅਮਰਾਵਤਿ ਪੂਜਨ ਆਈ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਤੱਹਿ ਮਟ ਲਲਿਤ ਵਿਸਾਲ ਤਹਿ ਜਨ ਗਢ ਛਵਿ ਲੰਕੇਸ਼ ।
ਦ੍ਵਿਯ ਬਿੰਸਤਿ ਗਿਰਾਧਰ ਸਬ ਪੂਜਤ ਲਯ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸੋਰਠਾ

ਸਬ ਰਾਜਨ ਕਰ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਨਮੁਖ ਮੋਰਚੇ ।
ਜਰਯੋ ਨ ਰੰਚਿਕ ਲਰਯੋ ਗਰਜਨ ਸੁਭੁਟਰਿਸ ॥

ਚੌਪਈ

ਜਬ ਸੰਗਰਾਮ ਚਕ੍ਰ ਧਰ ਕੋਪੇ । ਸ੍ਰੀ ਨਰ ਹਰਿ ਸਮਰਨ ਪਦ ਰੋਪੇ ॥
ਧਨ ਟਕੋਰ ਕੀਯਸਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ । ਛੁਟਗੀ ਝਟਤਿ ਸੰਭੁ ਕਰਤਾਰੀ ॥

ਚਲੇ ਦੰਡ ਭਰਸਾਯਕ ਐਸੇ। ਪਰਲਯ ਕਾਲ ਘਨ ਬਰਸਤ ਜੈਸੇ॥
ਜੂਝਤ ਭੇ ਭਟ ਅਧਿਕ ਹਠੀਲੇ। ਕਾਤਰ ਕਿਤਕ ਭਜੇ ਹਰ ਹੀਲੇ॥
ਤਬ ਰਨ ਵਿਜਯ ਭਾਰਤੀ ਗਾਜਯੋ। ਬਹੁ ਅਸਿ ਚਮਕ ਸੁ ਮਾਰੂ ਬਜਾਯੋ॥
ਕਿਯਸਿ ਯੁਧ ਵਡ ਅਤਿ ਰਿਸ ਕੈਕੈ। ਲੁਠਯੋ ਬਹੁ ਰਛਿਤ ਸੀਸ ਕਟੈਕੈ॥
ਧੂਜਨੀ ਪਰਬਤ ਨਿਖਲ ਪਲਾਈ। ਕਰਹ ਭੂਪ ਬਿਨ ਕਵਨ ਲਰਾਈ॥
ਤਬਯ ਕੂਦ ਪਰਭੁ ਸਯਨ ਲੁਟੇਰੀ। ਤੱਹਿ ਮਟ ਲੂਟੀ ਵਿਭੂਤਿ ਘਨੇਰੀ॥

ਛੰਦ
ਬਹੁ ਰਜਤ ਕਾਂਚਨ ਮੁੰਦ੍ਰਿਕਾ ਉਪਰਤਨ ਰਤਨ ਅਪਾਰ ਕੋ।
ਵਰ ਵੇਸ ਵਾਸਨ ਵਸਨ ਭੂਖਨ ਬਾਂਧ ਅਤਿ ਬਡ ਭਾਰਕੋ॥
ਨਵਿ ਛਪਿ ਵਿਛ ਵਿਨ ਛਤਰ ਚਾਮਰ ਸ਼ਸਤ ਵਿਜਨ ਵਿਤਾਨ ਕੋ।
ਸੰਦੂਕ ਚੌਂਕੀ ਆਦਿ ਅਦਭੁਤ ਗਨਯ ਸਰਬ ਸੁਜਾਨ ਕੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਲਲਿਤ ਵਿਸਾਲ ਪਵਾਲ ਸੁਚ ਉਚ ਰੁਦਰਾਛ ਸੁਮਾਲ।
ਵਰਨ ਸੁਗੇਰੂ ਵਸਨ ਬਹੁ ਸੂਖਮ ਸਾਲ ਦੁਸਾਲ॥

ਚੌਪਈ
ਸਕਲ ਸੌਜ ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸੌਹੈਂ। ਕਛੁ ਨ ਨਯਕ ਹੂੰ ਰਖੀ ਪਿਛੌ ਹੈਂ॥
ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਖ ਰਾਈ। ਧਰ ਕਰ ਪਰਮੁਦ ਸੁ ਫਤਹਿ ਬੁਲਾਈ॥
ਸੰਗਰਹ ਵਸਤੁ ਨਿਖਲ ਭਲ ਹੋਈ। ਲੈਗੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੋਦ ਪੁਰ ਸੋਈ॥
ਕੌਤੁਕ ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਸਜੀਲੇ। ਕਰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਛੈਲ ਛਵੀਲੇ॥
ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਵਿਹਾਯੋ। ਦਿਨ ਬਸੰਤ ਵਡ ਉਤਸਵ ਆਯੋ॥
ਸੁਰ ਸਮ ਸਭਾ ਸੁਭਗ ਵਰ ਲਾਗੀ। ਭਾ ਪਰਸਾਦ ਭਲ ਗਾਵਤ ਰਾਗੀ॥
ਦੇਵਨ ਲਗੇ ਖਿਲਤ ਸਬ ਤਾਂਈ। ਸ੍ਰੀ ਕਰ ਕਮਲ ਆਪ ਜਗ ਸਾਂਈ॥
ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਜਿਤੇ ਵਡ ਭਾਗੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਜਾਸ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪਿਰਥਮ ਲਗੇ ਤੱਹਿ ਦੇਨ ਗੁਰੁ ਭਲ ਪਟ ਪਸਮ ਅਸੇਸ।
ਆਯੁਧ ਭੂਖਨ ਅਮਰ ਜਨ ਜਨ ਰਤਨ ਜਟਿਤ ਅਤਿ ਵੇਸ॥

ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਸਿਰੋਪਾ

ਸੋਰਠਾ
ਵਾਹਨ ਵਿਵਿਧਿ ਬਿਅੰਤ ਵਾਸਨ ਵਿਸਨ ਵਜੰਤਰ ਬਹੁ।
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸਰੀ ਕੰਤ ਸਨਮੁਖ ਸੁੰਦਰ ਤੇਜ ਸਬ॥

ਚੌਪਈ
ਨਾਥ ਜੋਰ ਸਬ ਠਾਢੇ ਹ੍ਵੈ ਕੈ। ਕਿਯਸਿ ਵਿਨਯ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹਿ ਸਿਰ ਨ੍ਵੈ ਕੈ॥
ਹੇ ਪਰਮਾਤਮ ਸਬ ਕਰ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਵਦਤਿ ਵੇਦ ਤੁਹਿ ਅੰਤਰ ਯਾਮੀ॥
ਨਮਸਕਾਰ ਇਹ ਪੋਦ ਬਲਿਹਾਰੀ। ਸੋਢ ਸਰੋਮਣਿ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ॥
ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਛੋਭ ਅਨਾਦੀ। ਚਿੰਤਨੀਯ ਪਰਮਾਰਥ ਵਾਦੀ॥
ਅਜ ਅਨੰਤ ਅਵਿਚਲ ਅਨਵਾਸੀ। ਸੁਤਹਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਖਲ ਘਟ ਵਾਸੀ॥
ਸੁਧ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਅਮਾਯਾ। ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਸੁ ਛਾਯਾ॥
ਰੂਪ ਨ ਰੰਗ ਨ ਰੇਖ ਨ ਕੋਊ। ਨਿਰ ਅਵਯਵ ਨਿਰਦੂਸਨ ਜੋਊ॥
ਭੇਦ ਨ ਸੁਗਤਿ ਸਜਾਤਿ ਵਿਜਾਤੀ। ਜਹਿ ਨਿਤ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਸਰਤਿ ਗਾਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹੇ ਅਕਾਲ ਅਸਧਯਾਨ ਤਵ ਜੋ ਮੁਨਿ ਪੁੰਗਵ ਕੀਨ।
ਇਹ ਅਸੀਸ ਬਕਸੀਸ ਦਯ ਹ੍ਵੈ ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਿਵ ਲੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਨਿਜ ਆਤਮ ਪਦ ਹੀਨ ਦੀਨ ਭਯੋ ਇਹ ਜੀਵ ਜੜ।
ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਹੁ ਕੀਨ ਸਮਝਤਿ ਨਹਿ ਮਤਿ ਮੰਦ ਖਲ॥

ਚੌਪਈ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਦਿਯਸਿ ਨਰ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ। ਸੁਰ ਦੁਰਲੱਭ ਹਰਿ ਮਿਲਤਿ ਸਨੇਹੀ॥
ਰਕਤ ਰੇਤ ਛਵਿ ਅਦਭੁਤ ਸਾਜੀ। ਜਨਨਿ ਜਠਨ ਦਸ ਮਾਸ ਵਿਰਾਜੀ॥
ਆ ਦੁਰਗੰਧ ਲਘੁ ਠਵਰ ਨਿਵਾਸਾ। ਲਗਤਿ ਅਧਿਕ ਬਹੁ ਛੁਧਾ ਪਿਪਾਸਾ॥
ਤਲਯ ਸੀਸ ਪਦ ਉਰਧ ਪੁਕਾਰੈ। ਅਗਨਿ ਆਂਚ ਮਰਚਾਦਿਕ ਜਾਰੈ॥
ਬਿਲਪਤ ਪਲ ਪਲ ਕਲਪ ਵਿਹਾਵੈ। ਤਰਾਹਿ ੨ ਅਤਿ ਰੁਦਤਿ ਅਲਾਵੈ॥
ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ਅਸ ਸਬਦ ਸ਼ੁਭਾਖੇ। ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰਤਿ ਭਲ ਰਾਖੈ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਵਿਨਯ ਯੁਤ ਵਚਨ ਵਖਾਨਾ। ਕਉਲ ਕਰਾਰ ਕਿਯਸਿ ਬਹੁ ਨਾਨਾ॥

ਨਿਕਸਹੁ ਜਉ ਕਦਾਚ ਇਹ ਬੇਰੀ। ਹਰਯ ਬਿਪਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜੁ ਜਬ ਮੇਰੀ॥

ਛੰਦ
ਇਹ ਬਿਪਤ ਹਮਾਰੀ ਅਤਿ ਯਸ ਭਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ ਕਟਯ ਜਬੈ।
ਜਬ ਜਬ ਲਗ ਜੀਵੌਂ ਪ੍ਰਭੁ ਰਸ ਪੀਵੌਂ ਨਿਜ ਮਨ ਸੀਵੌਂ ਪਰੇਮ ਤਬੈ॥
ਦੂਰ ਪੰਥ ਨ ਜਾਵੌਂ ਗੁਰ ਜਸ ਗਾਵੌਂ ਤਹਿ ਉਠ ਧਾਵੌਂ ਜਹਿ ਸੁਕਥਾ॥
ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਹੋ ਪਗ ਰਜ ਪੈਹੋ ਸੁਭ ਸਿੱਖ ਲੈਹੌਂ ਗੀਤਿ ਯਥਾ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹਾਯ ੨ ਇਤਿ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਪੀੜਤ ਰੁਦਤਿ ਸਦੀਵਾ।
ਸੰਕਟ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਸਮ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਿਲਪਤ ਜੀਵ॥

ਚੌਪਈ
ਕਿਯਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੰਹਿ ਤੁਮ ਅਸਿ ਕੇਤੂ। ਦਿਯਸਿ ਨਿਕਾਸ ਭਜਨ ਨਿਜ ਹੇਤੂ॥
ਕਵਲ ਕਰਾਰ ਨਾਥ ਸਨ ਜੋਊ। ਲਾਗਤਿ ਪਵਨ ਵਿਸਰ ਗੋ ਸੋਊ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਹੁਰ ਕਿਯਸ ਤੁਸ ਦਾਯਾ॥ ਤਨ ਦ੍ਰਗੰਧ ਕੁਚ ਦੁਗਧ ਸਮਾਯਾ॥
ਸਰਵਤਿ ਸੁਧਾ ਸਮ ਵਿਨ ਸਰਮ ਪਾਯੋ। ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਲਲਿਚ ਜਨਨਿ ਲਪਟਾਯੋ॥
ਖਾਨ ਪਾਨ ਰਸ ਯਾਵਤ ਸਾਰੇ। ਵਸਨ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਅਤਿ ਛਵਿ ਵਾਰੇ॥
ਸੁਮਨ ਸੁਗੰਧਤ ਸੇਜ ਸਲੀਜੀ। ਭ੍ਰਿਤ ਗਨ ਭਲ ਅਲਿ ਅਵਲਿ ਰਸੀਲੀ॥
ਵਾਹਿਨ ਵਿਸਦ ਵਿਵਿਧਿ ਵਿਧਿ ਵਾਂਕੇ। ਚਕਿਤ ਰਹਤ ਸੁਰ ਨਿਰਖਤ ਯਾਂਕੇ॥
ਭਰੇ ਭਵਨ ਭੰਡਾਰ ਵਿਭੂਤੀ। ਧ੍ਵਜਨੀ ਆਯੁਧ ਗਢ ਮਜ਼ਬੂਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਕਲ ਸਕਲ ਭੁਜ ਅਧਿਕ ਬਲ ਯਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਧਨ ਕੋਸ।
ਰਾਜ ਨਿਰੰਕੁਸ ਪੁੱਤ੍ਰ ਯੁਤ ਬੰਧੁ ਸੁਹ੍ਰਿਦ ਨਿਰ ਦੋਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯੂਨਿ ਚੁਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੀਵ ਜੰਤੁ ਲਘੁ ਬ੍ਰਿਹਤ ਸਬ।
ਕਰਤ ਜਾਸ ਅਭਿਲਾਖ ਅਸ ਮਾਨਸ ਤਨ ਦਿਯਸਿ ਪ੍ਰਭੁ॥

ਚੌਪਈ

ਅੰਗ ਅਭੰਗ ਸੁਭਗ ਸਬ ਦੀਨੇ। ਪੰਚ ਤਤ ਵਾਕ ਤਨ ਕਹੁ ਕੀਨੇ॥
ਰੁਚਿਰ ਵਸਤੁ ਜਗ ਯਾਵਤ ਸਾਰੀ। ਕੇਵਲ ਨਰ ਹਿਤ ਨਾਥ ਸਵਾਰੀ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੁ ਉਪਕਾਰ ਤੁਹਾਰੇ। ਜੀਹ ਅਨੰਤ ਨ ਜਾਤ ਉਚਾਰੇ॥
ਕੋ ਅਸ ਵਸਤੁ ਜੁਨਹਿ ਜਗ ਦੀਨੀ। ਕਵਨ ੨ ਪ੍ਰਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨ ਕੀਨੀ॥
ਅਧਮ ਜੀਵ ਇਹੇ ਕ ਨਾ ਜਾਨੈ। ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਯਸਿ ਪ੍ਰਤੱਛ ਵਖਾਨੈ॥
ਮ੍ਰਿਗ ਇਵ ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਗ ਰਸ ਧਾਵੈ। ਵਿਨ ਸੰਤੋਖ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹਿ ਪਾਵੈ॥
ਤੁਹਿ ਪਦ ਰਿਤੇ ਕਿਤੇ ਸੁਖ ਨਾਹੀ। ਸੰਮਕ ਹਮ ਸਮਝ੍ਯੋ ਮਨ ਮਾਂਹੀ॥
ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਖਿਲਤ ਵੁਹਿ ਦੀਜੋ। ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ ਪਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁ ਕੀਜੋ॥
ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਅਸ ਵਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਅਸਟਾਂਗ ਪ੍ਰਨਾਮ।
ਪਰਗੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਪਰ ਹ੍ਵੈ ਜਗ ਰਸ ਨਿਸਕਾਮ॥

ਚੌਪਈ
ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਭਯਲ ਜਗ ਸਾਈਂ। ਸਾਦਰ ਵਿਠ ਰਾਯਸਿ ਸਬ ਤਾਈਂ॥
ਸਾਂਖ੍ਯ ਯੋਗ ਪੁਨ ਕਰਮਅਲਾਯੋ। ਕ੍ਰਿਤ ਸੰਨ੍ਯਾਸ ਬਹੁਰ ਭਲ ਗਾਯੋ॥
ਪੁਨ ਸੰਨ੍ਯਾਸ ਯੋਗ ਸਬ ਰੀਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਉਚਰਤਿ ਰੁਚਿਰਸ ਪ੍ਰੀਤੀ॥
ਆਤਮ ਸੰਯਮ ਯੋਗ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ। ਸੁਨਿ ਉਸ ਬਹਿ ਕਸ ਰਹ੍ਯੋ ਇਰਾਦਾ॥
ਵਿਸਦ ਗ੍ਯਾਨ ਵਿੱਗ੍ਯਾਨ ਸੁ ਜੇਤੋ। ਵਰਨਯੋ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਤੋ॥
ਕਹਿ ਗਲ ਕਬਉ ਕਥਾ ਇਹ ਭਾਰੀ। ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾ ਰੁਚਿਰ ਉਚਾਰੀ।
ਦ੍ਵਾਦਸ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਸ੍ਰੁਤਿ ਗਾਯੇ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸਾਰਥ ਸਕਲ ਸੁਨਾਯੇ॥
ਸਬ ਉਪਨਿਖਦ ਭਾਵ ਸੁਭ ਜੋਤੋ। ਉਚਰ੍ਯੋ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਤੇਤੋ॥

ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਰਚਨਾ

ਦੋਹਿਰਾ
ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਅਨੇਕ ਬਿਧਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲ।
ਬਹੁਰ ਕਖਾਯ ਸੁਵਸਨ ਵਹੁ ਲਿਯ ਕਰ ਕਮਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥

ਛੰਦ
ਕਰ ਕਮਲ ਨਿਜ ਜਗ ਦੀਸ ਜੂ ਪਟ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬਿੰਦ ਉਤਾਰਕੈ।
ਦਯ ਜਤੀ ਭੇਖ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭੇ ਅਸਭਨ੍ਯੋ ਬਚਨ ਬਿਚਾਰਕੈ॥
ਇਹ ਪੰਥ ਨਿਰਮਲ ਸਾਂਤਿਕੀ ਸੁਚ ਪੂਜਨੀਯ ਅਨੂਪ ਹੈ।
ਜਹਿ ਦਰਸ ਪੁਨ ਸੁ ਵਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ॥

ਚੌਪਈ
ਭਗਵਤ ਭਿਖ ਜਿਤੇ ਜਗ ਸਾਰੇ। ਇਕਸਨ ਏਕ ਅਧਿਕ ਭਲ ਭਾਰੇ॥
ਪਰਮ ਲਲਿਤ ਇਹ ਅਦਭੁਤ ਨਯਾਰੋ। ਸ੍ਰੁਤਿ ਅਨਗਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪਯਾਰੋ॥
ਸਟ ਗੁਰੁ ਭੇਖ ਸੁਪਗ ਅਤਿ ਪਾਵਨ। ਪਰ ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਅਧਿਕ ਸੁਹਾਵਨ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੀਲ ਸੁਚ ਸਾਗਰ। ਜਪ ਤਪ ਸਮਦਮ ਉਪਰਿਤ ਨਾਗਰ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿਦਯਾ ਕਰ ਅਵਿ ਗਾਹਨ। ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਸੱਧ ਅਵਾਹਨ॥
ਧਰ ਵੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕ ਬਿਪਨ ਬਸ। ਭਜਯ ਅਮਰ ਗੁਨ ਤਜਯ ਜਗਤ ਰਸ॥
ਪ੍ਰਭ ਯਸ ਕਵਿ ਗੁਰੂ ਭਗਤ ਸਰਲ ਅਤਿ। ਸ੍ਰ ਸੁਤਿ ਫਨਿਪਤਿ ਸਰਸ ਵਿਸਦ ਮਤਿ॥
ਵਸਹਹਿ ਪਦਰਜ ਸਬ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ। ਰਹਯ ਮਗਨ ਨਿਜਸਉਤ ਕਰਯ ਬਿਧਿ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹ੍ਵੈ ਹਰਿ ਸੁਭ ਇਸ ਪੰਥ ਮਹਿ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਅਨੰਤ।
ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦ ਸਕਤਿ ਸਬ ਬਲਬ ਗੁਰੁ ਭਗਵੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਲਖਹਿ ਸਥਾਰਥ ਨੀਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰਹਸਯਕੋ।
ਛੋਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਅਲੀਕ ਇੰਦ੍ਰ ਜਾਲ ਸਮ ਸਮਝ ਕਰ॥

ਚੌਪਈ
ਹ੍ਵੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਅਤਿ ਭਾਰੀ। ਕਰਹਉ ਨਿਜ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਖ ਵਾਰੀ॥
ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਸੁਭਗ ਪਦ ਧਾਰੌਂ। ਸੰਤਤ ਹੌਂ ਇਸ ਪੰਥ ਵਿਹਾਰੌਂ॥
ਸੂਖਮ ਤਾਤਪਰਜ ਸਬ ਮੇਰੇ। ਭਲ ਸਮਝਯੋ ਹੌਂ ਇਨ ਕਰ ਚੇਰੇ॥
ਕਰਨੀ ਕਰਤ ਮੋਰ ਸਿਖ ਸੋਊ। ਪੂਜਨੀਯ ਮਮ ਹ੍ਵੈ ਯਦਿ ਕੋਊ॥
ਯੁਜ ਯੁਗ ਬਿਬਿਧਿ ਰੂਪ ਧਰ ਆਵੌਂ। ਸੰਤ ਚਰਨ ਰਜ ਮਸਤਕ ਲਾਵੋਂ॥
ਇਨ ਹਿਤ ਸਹੰਉ ਦੁਸਹ ਦੁਖ ਭਾਰੀ। ਹਨ ਰਿਪ ਗਨ ਰਨ ਜਨ ਹਿਤ ਕਾਰੀ॥
ਨਿਤ ਅਵਿਤਾਰ ਨਵਲ ਇਹ ਮੇਰੋ। ਦ੍ਰਤ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਕਢਤਿ ਨਿਜ ਚੇਰੋ॥
ਇਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਪ੍ਰਸੰਸਾ। ਰਹਯੋ ਨ ਨੈਕ ਵਿਪਰਜਯ ਸੰਸਾ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਪ੍ਰਪਦ ਪ੍ਰਸੰਸ ਕਰ ਪੁਨ ਅਸਕਿਯਸਿ ਵਖਾਨ।

ਵਿਚਰਉ ਪਰਮ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਅਬ ਸੁਕ ਸਨਕਾਦਿ ਸਮਾਨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਯਾਸ ਪ੍ਰਨਾਮ ਜੋਰ ਜੁਗਲ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਯੁਤ ।
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸਬਦ ਲਲਾਪ ਜਯਤਿ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਕਹਿ ॥

ਚੌਪਈ
ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਮਗਨ ਭੇ ਸਾਰੇ । ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਪਦ ਥਿਤ ਮੁਨਿ ਭਾਰੇ ॥
ਸ੍ਰੁਤ ਸਿਧਾਂਤ ਜੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਭਾਖਾ । ਸੋ ਭਲ ਸਵਾਧਾਨ ਉਰ ਰਾਖਾ ॥
ਲਬ ਨਿਜਾਤਮ ਪਦ ਭਾ ਐਸੋ । ਨ੍ਰਿਪ ਸਿੰਘਾਸਨ ਰਿਪੁਹਨ ਜੈਸੋ ॥
ਕਸਨ ਭਵੱਹਿ ਅਸ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਪਜਾਰੇ ॥ ਸੰਤ ਹੰਸ ਨਿਤ ਨਿਰਮਲ ਨਜਾਰੇ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਪ੍ਰਨਾਮ ਸੁ ਕੈ ਕੈ । ਕਿਯਸਿ ਪ੍ਰਸੰਸ ਹ੍ਰਿਦਯ ਉਮ ਗੈ ਕੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਆਯ ਸਮਾਨੀ । ਸ੍ਵੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਸੁ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪੁਰਾਨੀ ॥
ਮਦਨ ਮਨੋਹਰ ਮੂਰਤਿ ਵਾਂਕੀ । ਛਯਲ ਛਵੀਲੀ ਅਦਭੁਤ ਝਾਂਕੀ ॥
ਜਹਿ ਉਰਵਸੀ ਪਰਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ । ਬਹੁਤ ਸੁ ਰਹਤ ਗਹਤ ਵਡ ਭਾਗੀ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਸੁਕਲ ਸੁਵਸਨ ਸਬ ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸਮੇਤ ।
ਸ੍ਰਿਕ ਆਸਨ ਪਦ ਪਾਦਕਾ ਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਕੇਤ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਰਹਤ ਪੁਨੀਤ ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਨਿਜ ਨਿਗਮ ਕਹਿ ।
ਹ੍ਵੈ ਨਿਰਮਲ ਜਹਿ ਚੀਤ ਸੋ ਉਪਦੇਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਿਯ ॥

ਚੌਪਈ
ਸੁਨਹੁ ਸ੍ਰਵਨ ਦਯ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪਜਾਰੇ । ਤੁਮ ਸੁਭ ਸੰਤ ਸਕਲ ਜਗ ਨਜਾਰੇ ॥
ਇਹ ਪਰਪੰਚ ਸਬ ਸੁਖ ਛਾਯਾ । ਚਮਤਕਾਰ ਛਿਨ ਦੁਤਵਤ ਮਾਯਾ ॥
ਤਮ ਬਧੂ ਸਮ ਇਹ ਛਿਤ ਸਾਰੀ । ਭੋਗੀ ਬਹੁਤ ਵਿਭਚਾਰੀ ॥
ਮਮਿਤਾ ਕਰ ਕਰ ਵਯਸ ਗਵਾਈ ॥ ਕਾਹੂ ਸੰਗ ਸਿਧਾਈ ॥
ਯਾਵਤ ਵਿਸਯ ਸੰਕੇਧ ਰਸ ਰੂਰੇ ॥ ਮਤਸਰ ਈਰਖ ਦੁਖ ਅਤਿ ॥

ਜਸ ਘਿਰਤ ਅਨਲਦਾਰ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ। ਵਿਨ ਪਖ ਨ ਕਬਹੂੰ ਸਾਂਤੀ॥
ਦੁਰਲਭ ਤਨ ਹਥ ਬਹੁਰ ਐਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਬੀਤ ਸਮੋ ਛਲ ਜੈਹੈ॥
ਪੱਸਚਾਤਾਪ ਰਹਤ ਉਰਮਾਹੀ। ਅਸ ਭਲ ਬਜੋਤ ਬਨਤਿ ਮਾਹੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਪਸੁ ਰਿਖਿ ਈਸ਼੍ਵਰ ਅਵਿਤਾਰ।
ਦੁਖ ਵਿਕਾਰ ਘਰ ਦੇਹ ਧਰ ਰਹਜੋ ਨ ਕੋ ਸਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸਬਦ ਮਿਲਾਪ ਸਦੀਵ ਤਨ ਸੰਯੋਗ ਨ ਹਜੋ ਸਦ।
ਪਸਤ੍ਰੀ ਪੁੰਸਕ ਲੀਵ ਸਬ ਜਾਨਤ ਇਹ ਬਾਤ ਕੋ॥

ਚੌਪਈ
ਤਾਂਤੇ ਪਰ ਮਮ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰੀਤੀਤੀ। ਕਰਹੁ ਸਾਧੁ ਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀ॥
ਤਰਹੁ ਆਪ ਸਬ ਨਿਜ ਕੁਲ ਤਾਰੋ। ਮਮ ਸੁਧਾਰ ਅਨੇਕ ਉਧਾਰੋ॥
ਬਹਿ ਰਾਂਤ੍ਰ ਮਮ ਸਿੱਖਜ਼ਾ ਜੈਸੀ। ਸਿੱਖੀ ਗੀਤਿ ਧਰਹੁ ਤੁਮ ਤੈਸੀ॥
ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਚਾਰ ਧਰਮ ਛਿਤ ਸਾਰੀ। ਹ੍ਵੈ ਥਿਤ ਪ੍ਰਤਿਧੁਨੀ ਜੱਹਿ ਇਛ ਥਾਰੀ॥
ਨਿਰ ਉਪਾਧਿ ਸੁਚ ਠਵਰ ਵਿਚ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੁ ਮੰਦਰ ਸਾਜੋ॥
ਜਹਿ ਸੁਥਾਨ ਸੁ ਸਭਾ ਲਗਾਵੋ। ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਹੁ ਵਿਧਿ ਵਿਮਲ ਬਨੀ॥
ਅਪਰ ਬ੍ਰਿਹਤ ਲਘੁ ਜਸ ਵਨ ਆਵੈ। ਜੱਹਿ ਸੁਭ ਸੰਕ ਪਥਿਕ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥
ਬਾਪੀ ਕੂਪ ਤੜਾਗ ਸੁਵਾਰੀ। ਅਤਿ ਅਨੁਰਾਗ ਬਾਗ ਫੁਲਵਾਰੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵਿਚਰਹੁ ਰੁਚਿਰ ਖਰਾਸ ਵਡ ਭਲ ਭਾਂਡੇ ਭੰਡਾਰ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸਮਾਜ ਸਬ ਰਾਖਹੁ ਵਿਸਦ ਸਵਾਰ॥

ਚੌਪਈ
ਸੁਪਨਹੁ ਭੂਲ ਨ ਅਹਿ ਮਿਤਿ ਗਾਜੋ। ਸਕਲ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਹਿਤ ਸਾਜੋ॥
ਅੰਨ ਦਾਨ ਸਬ ਹੂੰ ਕਹਿ ਦੀਜੋ। ਨੈਸਕ ਹੂੰ ਨਿਜ ਭੇਦ ਨ ਕੀਜੋ॥
ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਮ ਮੁਨਿ ਕੈਕੈ। ਅਰਚਹੁ ਅਤਿ ਹਿਤ ਯੁਤ ਪਦ ਪੈਕੈ॥
ਹ੍ਵੈ ਗਨਵੰਤ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਧਿ ਪੂਜੋ। ਭਜ ਭਗਵੰਤ ਭਾਵ ਤਜ ਦੂਜੋ॥

ਸਿਖ ਤਿਯ ਸੁਤਾ ਸਨੁਖਾ ਜੁ ਆਵੈਂ। ਸੰਤ ਜਾਨ ਪਦ ਸੀਸ ਲੁਰਾਵੈਂ॥
ਕਬਹੂੰ ਭੁਲ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨ ਹੋਰੋ। ਸੰਗਤਿ ਸਰਬ ਰੂਪ ਨਿਜ ਮੋਰੋ॥
ਅੰਗ ਭੰਗ ਬ੍ਰਿਧ ਆਰਤ ਰੋਗੀ। ਇਨ ਕਰ ਟਹਲ ਜਾਨ ਹੋਗੀ॥
ਤਜਹੁ ਅਧਮ ਖਲ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ। ਦਿਲ ਕਠੋਰ ਕਪਟ ਕਟੁ ਕਾਮੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਪਰਚਾਰ ਸੁਭ ਰਖਹੁ ਅੱਸਟ ਜੰਗਮ।
ਇੰਦਰਯ ਦਮਨ ਅਲੋਲ ਚਿਤ ਕਰਹੁ ਰਸਨਾ ਖਾਮ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੁਚ ਸੰਤੋਖ ਵਿਚਾਰ ਜਪ ਤਪ ਜਤ ਸਤ ਧਰਮ ਖਰੜ।
ਅਲਪ ਗੁੜਾਕਾਹਾਰ ਗੁਰੁ ਡਰ ਉਰ ਧਰ ਸੈਜਿਯੇ॥

ਚੌਪਈ
ਚੈਤਨਯ ਪਰਬਲ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਯਾ। ਸਕਲ ਪਰਪੰਚ ਲੋਚ ਪਪਟਾਯਾ॥
ਸੁਖ ਅਤਿ ਅਲਪ ਅਧਿਕ ਦੁਖ । ਪਠਵਤ ਨਰਕ ਅਨਲ ਚਵਰਾਸੀ॥
ਇਨ ਪਰਿ ਯਤਨ ਵਿਦੁਖ ਜਨ ਭਾਸੈ॥ ਲੋਹ ਦੂਾਰ ਭਲ ਪ੍ਰਥਮ ਨਿਕਾਸੈਂ॥
ਸੰਗ੍ਰਹ ਸੰਤ ਕਰਤ ਜਗ ਹਾਸਾ। ਕਲਹਿ ਕਲੇਸ਼ ਚਿੰਤ ਡਰ ਆਸਾ॥
ਦੂਸਰ ਯਦ ਕੁੰਚਤ ਸੁਖ ਦਾਤੀ। ਬਲ ਬੁਧਿ ਬਯਸ ਤੇਜ ਜਸ ਨਾਤੀ॥
ਜਪ ਤਪ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਬ ਜੇਤੇ। ਪ੍ਰਬਲ ਭੰਜਨ ਇਹ ਘਨ ਤੇਤੇ॥
ਇਹ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਸਬ ਹੁ ਬੋਰੈ। ਦੋਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਧਰ ਬੁਧਿ ਜਨ ਛੋਰੈ॥
ਵਸ ਗੜ ਸੰਗ ਸੁ ਸੰਤਨ ਕੇਰੋ। ਚਰਮ ਕੋਟ ਵਡ ਰੱਛੇ ਹੋਰੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹ੍ਵੈ ਗ੍ਰਹਸਥ ਵਿਨ ਦਰਬ ਤ੍ਰਿਯ ਸਹ ਦੁਖ ਜਗ ਹਾਸ।
ਰਖਤ ਜੁਗਲ ਯਦਿ ਸਾਧ ਜੋ ਤਹਿ ਕਰ ਸੱਤਯਾਨਾਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਸਕਲ ਪ੍ਰਪੰਚ ਸੁਰ ਨਰ ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਕੀ ਪਸ।
ਤ੍ਰਿਯ ਅਹਾਰ ਨਿਜ ਸੰਚ ਬੂਡੇ ਰਸਨਾ ਸਿਸਨ ਰਸ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਮਨ ਕਰ ਬੰਧਨ ਬਹੁਤ ਜਗ ਇਕ ਸੇ ਏਕੈ ਮਹਾਨ।
ਤਾ ਮਹਿ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤ੍ਰਯ ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਮਾਨ॥ ੧॥
ਦੁਰਲਭ ਐਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਹ ਲਗਤ ਨ ਪੈਸੋ ਨੀਕ।
ਰਾਖਤ ਮੁਹਰ ਨਿਤੰਬ ਜਟ ਲਖੇ ਸੰਤ ਰਮਕੀਕ॥ ੨॥

ਤ੍ਰਯ ਤ੍ਰਯ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋ ਉਤਰ ਪੁਨ ਸਮਸਤ
ਛਪਯ
ਕੋ ਚਲਿੱਤ੍ਰ ਕੀ ਖਾਨ ਕਵਨ ਜੜ ਕੋ ਤਨ ਮੰਡਨ।
ਕੋ ਚੰਹ ਉਤਪਤਿ ਸਿਯ ਕਵਨ ਹਰਤ ਰੁਜ ਕੋ ਰਿਪੁ ਖੰਡਨ॥
ਕਯਾ ਸੁਰ ਲੇਤ ਪਤਾਲ ਨ੍ਰਿਪਤਿ ਕੋ ਕਾਂਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਹਲ।
ਕਯਾ ਰਿਪੁ ਕ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਕਵਨ ਭਵਨ ਕਹਿ ਮ੍ਰਿਗ ਗਨ ਘਰ ਭਲ॥੧॥
ਕਯਾ ਦੇਤ ਦੁਦਤਿ ਮੁਨਿ ਰਹਤਿ ਤ੍ਰਿਯਾਕਯਾਂ ਕੋ ਗੁਣ ਯੁਤ ਨਮਤ ਨਰ।
ਸੁਨ ਲਾਲ ਨਿਹਾਲ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ੍ਰ ਭਨ ਬਾਲ ਬਲਾ ਬਲਿ ਬਾਰ ਬਰ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਦਰਸਨ ਤੇ ਬੁਧਿ ਹਰਤਿ ਹੈ ਪਰਸਨ ਤੇ ਬਲ ਹਾਨਿ।
ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਬਯ ਨਾਸ ਹ੍ਵੈ ਬਾਲ ਨਿਸਚਰੀ ਜਾਨਿ॥
ਜੋ ਚਿਤ ਜਿਹਵਾ ਨਾਹਿ ਸੌ ਤੋ ਜਿਹਵਾ ਨਹਿ ਖੋਲ।
ਜੋ ਬੋਲਤ ਨਹਿ ਕਰਤ ਪੁਨ ਅਦਭੁਤ ਬਾਲ ਕਲੋਲ॥

ਨਿਸਾਕਰ ਛੰਦ
ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਚਤੁਸਟਯ ਸਾਧਨ ਤੀਨ ਕਾਂਡ ਹਰ ਲੀਨ ਸਰਬ।
ਸੌ ਚੰਦ੍ਰ ਬਦਨ ਮ੍ਰਿਗਲੋਚਨਿ ਰਤਿ ਸਮ ਨਵਲ ਬਧੂ ਨਿਗਲ ਗਰਮ ਸੌ।
ਕਿਯੇਸਿ ਤੀਨ ਤ੍ਰਿਕ ਕੌਤਕ ਕੇਹਿਤੁ ਪ੍ਰਿਥਕ ੨ ਨਿਤ ਦੇਖਤ ਜਨ ਜੌ।
ਮਸਤਕ ਕੰਠ ਉਦਰ ਤ੍ਰਯ ਸੋਭਤ ਤ੍ਰਿ ਬਲੀ ਨਾਮ ਕਥਤਿ ਕਵਿ ਗਨ ਜੌ॥

ਗੀਤਕਾ ਛੰਦ
ਭਲ ਝੀਨ ਬਸਨ ਸੁਕੰਚ ਕੀ ਲੰਬਾਯ ਮਾਨ ਵਿਸਾਲ ਹੈ।
ਅਤਿ ਗ੍ਰਥਿਤ ਅੰਗੀ ਸਯਾਮ ਰੰਗੀ ਮਨੀ ਚੰਗੀ ਭਾਲ ਹੈ॥
ਅਸ ਬਲ ਬੇਨੀ ਸਰਪਨੀ ਲਖ ਚਢਤ ਜਹਰ ਕਰਾਲ ਹੈ।

ਹੂੈ ਪੁਰਖ ਬਹੁਤ ਬਿਹਾਲ ਮਨ ਤਿਹ ਦਵਾ ਬਚਨ ਜਿਵਾਲ ਹੈ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਕਾਲ ਕੂਟ ਕਲ ਕੰਠ ਕਰ ਕਛੁ ਨਹਿ ਸੰਕਾ ਮਾਨ।
ਜੋ ਅਪਿਦਾ ਹੈਂ ਬਾਲ ਜਗ ਨਾਰਿ ਪਰਮ ਬਿਖ ਜਾਨ ॥ ੨ ॥
ਰਾਖਤ ਪਿਤਾ ਕੁਮਾਰ ਮੈ ਜੋਬਨ ਮੈ ਪਤਿ ਰੋਤ ॥
ਚੌਕਸ ਰਹਤ ਸਪੂਤ ਪੁਨ ਤ੍ਰਿਯ ਬਸਿ ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਤ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਕਾਕਨੀ ਸੀ ਡਾਕਨੀ ਸੀ ਜੋਗਨੀ ਸੀ ਰੋਗਨੀ ਸੀ
ਬੰਦਸੀ ਸੀ ਚੰਦਰੀ ਸੀ ਕਾਜਰ ਕੀ ਢੇਰੀ ਸੀ।
ਕਾਂਕੁਰ ਸੀ ਸਾਂਕੁਰੀ ਸੀ ਕੂਕਰੀ ਸੀ ਸੂਕਰੀ ਸੀ
ਕੰਦਰਾ ਸੀ ਤੰਦਰਾ ਸੀ ਆਰੀ ਸੀ ਅਹੋਰੀ ਸੀ।
ਦੇਖਿਯੇਜੁ ਪਜਾਰੇ ਬਾਲਾ ਨਾਵਕ ਸੀ ਪਾਵਕ ਸੀ
ਆਂਧਨੀ ਸੀ ਬਾਂਧਨੀ ਸੀ ਕਾਲ ਕੀ ਹਥੇਰੀ ਸੀ।
ਬੀਘਨੀ ਸੀ ਬਾਘਨੀ ਸੀ ਬਜਾਲਨੀ ਸੀ ਬੀਜਲੀ ਸੀ
ਬੰਚਨੀ ਸੀ ਬੀਛਨੀ ਸੀ ਬਾਰਨੀ ਸੀ ਬੇਰੀ ਸੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ੂਰ ਸਜੌ ਤੋਰਤੀ ਅਨੇਕ ਬੀਚ
ਬੋਰਤੀ ਅਪਾਰ ਪਾਰਾ ਵਾਰ ਪੂਰ ਸੇਕ ਮੈ।
ਘੋਰ ਕਰ ਕਾਗਨ ਸੌ ਬਾਂਧੇ ਨਰ ਕਾਗਨ ਕੋ
ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਚੰਡ ਨਰ ਕਾਗਨਿ ਕੀ ਝੋਕੈ ॥
ਦੇਖਿਯੇ ਜੂ ਪਜਾਰੇ ਬਾਲਾ ਅੰਗ ਮੈ ਲਗਾਯੇ ਅੰਗ
ਸੋਖਤੀ ਸੁ ਖੂਨ ਜ਼ੋਰ ਕਹਾਂ ਜੋਰ ਮੈ।
ਜ੍ਵਾਲਾ ਜਗੈ ਗਾਤ ਮੈ ਉਜਾਲਾ ਕਰੈ ਭਾਰੀ ਦੂਖ
ਛਾਲਾ ਪਰੈ ਚੀਤ ਮੈ ਔਕਾਲਾ ਮੁੱਖ ਲੋਕ ਮੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰੇਤਨੀ ਮਸਾਨੀ ਹੈ ਪ੍ਰਚੰਦ ਮੀਰ ਸਾਨੀ ਹੈ
ਕਿ ਪਾਪਨ ਕੀ ਸਾਨੀ ਹੈ ਕਲੰਕ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।
ਕਾਲ ਕੂਤ ਛਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿ ਕਾਜਰ ਕੀ ਛਾਨੀ ਹੈ।
ਸੁ ਸੰਤਨ ਪਛਾਨੀ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਸੋ ਬਾਤ ਛਾਨੀ ਹੈ।

ਦੇਖਿਯੇ ਜੂ ਪਜਾਰੇ ਬਾਲਾ ਦੇਖਵੇ ਸੁਹਾਨੀ ਹੈ ਜੂ
ਦੇਖ ਚੌ ਮੁਹਾਨੀ ਹੈ ਜਹਾਨ ਬੀਚ ਹਾਨੀ ਹੈ ॥
ਜੇਤੀ ਮਰਦਾਨੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਸੈ ਦੁਖਦਾਨੀ ਹੈ
ਸਲਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਦਾਨੀ ਹੈ ਗਲਾਨੀ ਪੀਕ ਦਾਨੀ ਹੈ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਗ ਜਾਂ ਸੁਤ ਬੀਚ ਪਰਾਗ ਪਰੀ ਰਮਨੀਕ ਬਧੂ ਬਹੁ ਬੂੰਦ ਭਈ ਹੈ।
ਨਿਤ ਰੱਖ ਲੈ ਲਖ ਸੂਰਜ ਕੋ ਝਕਝੋਰ ਸੁਗੰਧਿ ਕੀ ਫੈਲ ਗਈ ਹੈ ॥
ਅਲਿ ਮੋਦ ਕਰੈ ਛਵਿ ਪੁੰਜਨ ਦੀ ਅਸਧਾਰ ਲਿਯੋ ਭਲ ਸੋਭ ਦਈ ਹੈ।
ਖਲ ਰੰਕ ਨਿਸੰਕ ਨ ਅੰਕ ਮਲੋ ਇਹਨਾਂਤਰ ਪੰਕ ਕਲੰਕ ਮਈ ਹੈ ॥

ਕਬਿੱਤ
ਲੀਜਿਯੇ ਵਿਹਾਰ ਪਜਾਰੇ ਕਾਮਨੀ ਮਢਾਰ ਏਤੌਂ
ਜੇਤੋ ਅੰਗ ੨ ਦੋਖ ਪੂਰਯੋ ਹੈ ਨਿਕਾਮ ਕੋ।
ਖੂਨ ਪੂਰਜ ਮਾਂਸ ਪੂਰਜੋ ਰੇਤ ਪੂਰਜੋ ਬਾਤ ਪੂਰਜੋ
ਆਂਤਨ ਕੋ ਜਾਲ ਪੂਰਜੋ ਟਾਲ ਪੂਰਜੋ ਆਮ ਕੋ ॥
ਮੇਦ ਪੂਰਜੋ ਗੀਤ ਪੂਰਜੋ ਸਿੰਢ ਪੂਰਜੋ ਪੀਕ ਪਾਤਿਕ
ਪ੍ਰਚੰਡ ਪੂਰਜ ਰੋਗੁ ਪੂਰਜੋ ਧਾਮ ਕੋ।
ਮੈਲ ਪੂਰਜੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪੂਰਜੋ ਰੋਗੁ ਪੂਰਜੋ ਲਾ
ਔਕੱਘਾਰ ਪੂਰਜੋ ਹਾਡਨਕੋ ਪਿੰਜਰੋ ਲਪੇਟਜੋ ਚੋ ਚਾਮ ਕੋ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਨ ਆਗ ਦਗੈ ਤ੍ਰਿਨਕੋ ਬਚ ਹੈ ਸੁਪ ਲੈਘਨ ਕੋ ਅਸ ਭੂਮਿ ਨ ਗੀਲੀ।
ਛਿਤ ਕੰਪਨਤ ਕੋ ਗੜ ਹੈ ਹੜ ਸਾਵਨ ਕੋ ਰਚ ਭੀਤਿ ਸਜੀਲੀ ॥
ਸਪ ਸਿੰਘ ਅਸੀ ਪਿਥ ਕੋ ਥਿਰ ਹੈ ਪਰਬਲਾ ਨਿਲ ਕੋ ਤਰੁ ਸਾਖ ਨਹੀਲੀ।
ਜਨ ਕੋ ਧ੍ਰਿਤ ਵੰਤ ਲਖੈ ਲਲਿਨਾ ਨਵ ਨਾਗਰਿ ਯੋ ਬਨ ਛੈਲ ਛਵੀਲੀ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤ੍ਰਿਯ ਮਾਯਾ ਚੈਤੰਨਜ ਵਡ ਵਚਤਿ ਸੂਰਮਾ ਕੋਇ।
ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਰਿਖਿ ਜਿਤਕ ਜਗ ਲਖ ਮੁਖਢੀਲੋ ਹੋਇ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਰਪੀਪਰ ਕਾਨਨ ਸੈਲ ਨਦੀ ਸਰ ਬੈਠ ਇਕਾਂਤ ਜਪੈ ਜੁ ਹਰੀ।
ਬਰਸਾਪ ਚਲੈ ਤਨ ਤੇਜ ਤਪੀਸਰ ਸੰਜਮ ਕੈ ਜਗ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੀ॥
ਬਰਫੂਲਨਕੋ ਧਨੁ ਐਚ ਹਨੈ ਸਰ ਕਾਮ ਥਲੀ ਕ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਾਨ ਹਰੀ।
ਬਰਸੌ ਬਿਧਿ ਆਦਿਕ ਜਾਂਹਿ ਕਰੇ ਸਰ ਮਾਨਸ ਕੌਨ ਨਿਹਾਲ ਹਰੀ॥

ਰਚਨ ਮਾਲਕਾ ਛੰਦ
ਵਲ ਵੈਸ ਛਵਿ ਅੰਗ ਲਟੈ ਜਗ ਮਾਨ ਘਟੈ ਲਟੈ ਕੁਲ ਚਾਲ।
ਭਲਨੀਤ ਡਗੈ ਜਸ ਪੁੰਨ ਭਗੈ ਚਿਤ ਚਿੰਤ ਜਗੈ ਨ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲ॥
ਤਨ ਰੋਗ ਵਡੈਅਤਿਯ ਪਾਪ ਚਢੈ ਸੁਚ ਤੇਜ ਕਢੈ ਸੁ ਮਢੈ ਜਗ ਜਾਲ।
ਖਲਬਾਲ ਬਧੁ ਮੁਦ ਰੰਚਿਕ ਕਾਰਨ ਫੈਕਤ ਬਿੰਦੁ ਅਮੋਲਕ ਲਾਲ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਸਿ ਵਿਖਲਤਾ ਸੁ ਅਨਲ ਤਮ ਸਰਪਨਿ ਸਰਤ ਪ੍ਰਵਾਹ।
ਲਖਿਯਤਿ ਲਲਿਤ ਸਪਰਸ ਮ੍ਰਿਤੁ ਜਸ ਇਹ ਤਸ ਤ੍ਰਿਯਦਾਹ॥

ਅਬ ਮਾਨ ਦੋਹਿਰਾ
ਤਬ ਲਗ ਸਾਧਨ ਯੂਰਿ ਸਬ ਜਬ ਲਗ ਮਾਨ ਨ ਜਾਇ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਉਚਾਰ ਕਿਯ ਮਾਨ ਸਬੀ ਕੋ ਖਾਇ॥

ਸਵੈਯਾ
ਨਿਗਮ ਅਗਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਭਾਂਤਿਨ ਭਾਂਤਿ ਅਨੇਕ ਨਵਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਹਯੋ ਹੈ।
ਇਹ ਵੰਧਨ ਭੂਰਿ ਪ੍ਰਪੰਚ ਜਿਤੋ ਦੁਖ ਪੂਰ ਅਨਾਦਿ ਪ੍ਰਵਾਨਹ ਵਹਯੋ ਹੈ॥
ਵਰ ਵਾਕ ਸੁਧਾ ਸਮ ਸ੍ਰੌਨ ਸੁਨਯੋ ਜਬ ਤੌ ਹਮ ਸੰਮਕ ਚੀਤ ਗਹਯੋ ਹੈ।
ਜਗ ਬਾਂਧਵ ਮੋਹ ਤਜਯੋ ਮਨ ਤੇ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਾਰਨ ਮਾਨ ਰਹਯੋ ਹੈ॥੧॥
ਮਿਤ ਏਕ ਏਹੋ ਵਿਸਮਾਦ ਵਡੋ ਤਜਸੇ ਵਰਨਾਸ੍ਰਮ ਕੀ ਹਦਕੋ।
ਹਿਮਤੇ ਸਿਸ ਰਾਂਤ ਇਕਾਂਤ ਘਨੇ ਜਤਨ ਸੇਵਤ ਨੀਦ ਨਦੀ ਨਦ ਕੋ।
ਰਮਨੀਕ ਵਨਾਯ ਭਨੇ ਬਤੀਆਂ ਅਤਿ ਛੋਰਤਿ ਸੰਗਿਤ੍ਰਯਾਵਦਕੋ॥
ਭਲ ਸਜੈ ਸੁਭ ਦੇਵ ਜਜੈ ਭਗਵੰਤ ਭਜੈ ਨ ਤਜੈ ਮਦਕੋ॥੨॥
ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਤਹਿਕਾਲ ਸਨਾਨ ਕਰੈ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਧਰੈ ਨ ਛੁਹੈਂ ਪਰਛਾਈਂ॥
ਭਲ ਦਾਨ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਯੇ ਅਤਿ ਦੀਨ ਅਨਾਥ ਗਰੀਬਨ ਤਾਂਈ॥

ਸਭ ਦੇਵ ਜਜੈ ਜਗ ਭੋਗ ਤਜੈ ਭਲ ਭੇਖ ਸਜੈ ਸੁ ਭਜੈ ਨਿਜ ਸਾਈਂ।
ਇਹ ਬ੍ਰਿੰਦ ਵਰੂਦ ਵਿਚਾਰ ਸੁਗੋਲ ਜੁ ਮਾਨ ਸਿਖੀ ਲਛ ਹ੍ਵੈ ਭੜ ਸਾਈਂ॥

ਅੰਤਰਲਾਪਿ ਕਾਗ ਤਾਗ ਰਸ ਰਲਾ। ਛਪਯ
ਕਬ ਲਗ ਗੁਰੁ ਜਸ ਗਾਯ ਕਵਨ ਹਰਿ ਕਰ ਜੋਸਿਤ।
ਕਾਰਾਗੀ ਗੁਰੁ ਉਚ ਗਤੀ ਰਥਨ ਕਯਾ ਕਰਿਯੇ ਨਿਤ॥
ਕਾਧਨੁ ਮੁਖ ਕਸਮੀਤ ਵਿਟਪਿ ਕਸ ਪ੍ਰਕਟ ਪਾਨ ਭਵ।
ਕੋਤਰ ਬੇਧੇ ਰਾਮ ਵਨ ਰਿਪੁਕ ਭਨ ਕਵਿ ਨਵ॥
ਕਸਹ੍ਵੈ ਸੁਸੰਤਕਾ ਚਹਤਿ ਤ੍ਰਿਯ ਕਿਹ ਵਿਨ ਭੋਜਨ ਰਸ ਗਤਾ।
ਕੈਮੁਖ ਅਵਿਤਾਰ ਪਿਯੂਖ ਕਾ ਉਤਰ ਸਦ ਰਵ ਸਰਲਤਾ॥

ਉੱਤਰ ਬਯਸਤ ਸਮਸਤ। ਕਾਬਯ ਛੰਦ
ਕਾ ਹ੍ਵੈ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਤਾਪਵਿਘਨ ਕੋਕਰਤ ਦੁਸਟ ਜਨ।
ਕਹ ਸਤ ਕਾਰਨਜਗਤ ਕਵਨ ਵਡ ਆਂਧਰ ਤਨਮਨ॥
ਵਨ ਦੁਖਤ ਨਰ ਕਵਨ ਸੁਚਿਤ ਜਹਿ ਪ੍ਰਮੁਦ ਕਾਸਨ।
ਵਿਰਚਿਤ ਕਵਨ ਪ੍ਰਪੰਚ ਉਤਰ ਸਬ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਸਨ॥

ਸੰਖਣੀ ਚੌਪਈ।
ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਮਤਿ ਵੰਡ ਸੰਭਾਰੋ। ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਗਰਤ ਅਤਿ ਭਾਰੋ॥
ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਜਜਨ ਗੁਰੁ ਕੀਜੋ। ਦੁਰਲਭ ਜਨਮ ਸਫਲ ਕਰ ਲੀਜੋ॥
ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰਨ ਕਰ ਟਹਲ ਸ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਸੁਚ ਨਿਸਕਾਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਤੀਤੀ॥
ਕਰਹੁ ਨਿਰੰਤਰ ਸਦ ਗੁਨ ਤੋਸਾ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਚਿਤ ਰਖੁ ਭਰੋਸਾ॥
ਯਾਵਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁ ਵਾਚਾ। ਧਰਹੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਪਰਹੁ ਪਥ ਸਾਚਾ॥
ਮੋਰ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਵਿਮਲ ਭਲ ਕੈ ਕੈ। ਮੁਕਤਿ ਭਵਹੁ ਆਤਮ ਪਦ ਲੈ ਕੈ॥
ਭਲ ਅਭਯਾਸ ਵਿਰਾਗ ਜੁ ਆਛੋ। ਧਰ ਕਰ ਸੁਭਗ ਸੰਤ ਪਥ ਗਾਛੋ॥
ਇੰਦ੍ਰਯ ਦਮਨ ਸੁਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਰੋਕੋ। ਸੰਮਕ ਨਿਜ ਸੁਰੂਪ ਅਵਿ ਲੋਕੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਿਖ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਅਰਪ ਗੁਰੁ ਨਾਮ ਸਨਾਨ ਸੁ ਦਾਨ।
ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗਮ ਨਿਗਮ ਵਖਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਲ ਉਪਦੇਸ ਕਿਯਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜਗਤ ਪਤਿ।
ਸੁਨ ਕਰ ਵਿਦੁਖ ਅਸੇਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭੇ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸਿੱਛਜਾ ਸ੍ਵੀਕ੍ਰਿਤ ਕੈਕੈ। ਕਿਯਸਿ ਪ੍ਰਨਾਮ ਮਬਜ਼ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੈਕੈ॥
ਪਰ ਨਿਰਮਲ ਪਥ ਤਜ ਮਤਿ ਖੋਟੀ। ਤੇ ਭਲ ਭਯਲ ਅਚਾਰਜ ਕੋਟੀ॥
ਅਪਰ ਸਭਾ ਥਿਤ ਜੇਭਟ ਭਾਰੀ। ਭਲ ਭੂਖਨ ਆਯੁਧ ਪਟ ਧਾਰੀ॥
ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਯਸਿ ਤਹਿ ਤੈਸੋ। ਉਤਸਵ ਕਿਯਸਿ ਭਵਤਿ ਜਗ ਜੈਸੋ॥
ਤ੍ਰਯ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਸਿਖ ਜਾਨੌ। ਉਤਮ ਸਮ ਨਕ੍ਰਿਸਟ ਪਹਿਚਾਨੋ॥
ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਰਹਤ ਮੁਖ ਧਾਰੀ॥ ਬਹਿਰ ਗੌਨਵਰ ਵਿਮਲ ਵਿਚਾਰੀ॥
ਅੰਤਰ ਗਉਨ ਬਹਿਨ ਮੁਖ ਜਾਨੈ। ਤੇ ਮੱਧਜਮ ਵਰ ਵਿਦੁਖ ਵਖਾਨੈ॥
ਕੇਵਲ ਬਹਿਰ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਵਿਹਾਰੈ। ਸੋ ਨਕ੍ਰਿਸਟ ਪਰ ਤਰਕ ਉਚਾਰੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕਰਮ ਨਕ੍ਰਿਸਟ ਉਪਾਸਨਾ ਮਜਮ ਪ੍ਰਤਿ ਜਿਯ ਜਾਨ।
ਦਜਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਫ ਸੰਤ ਜਨਿ ਤੇ ਉਤਮ ਮਤਿ ਵਾਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਕੇਤ ਰਹਤ ਸੁਪਰਨ ਪ੍ਰਸੂਨ ਫਲ।
ਜਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲੇਤ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦ ਸਿੱਧ ਹ੍ਵੈ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਸੋਢੀਸ ਵਿਸਟ ਜਸ ਇੰਦੂ। ਸੰਤਤ ਸ੍ਰਵਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿੰਦੂ॥
ਚਖਤ ਚਕੋਰ ਚਤੁਰ ਸਰਧਾਲੂ। ਖਲਗਨ ਕੋਕ ਸੁਸਕ ਹ੍ਵੈ ਤਾਲੂ॥
ਪ੍ਰਗਟਾਹਿ ਪੁੰਨ ਪੁੰਜ ਇਕ ਵਾਰੀ। ਤਬ ਤੂਟਤਿ ਬਾਂਧਵ ਹਿਤ ਜਾਰੀ।
ਉਪਜਤਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਰੁਚਿ ਨੀਕੀ। ਲਾਗਤਿ ਅਪਰ ਬਾਤ ਸਬ ਫੀਕੀ॥
ਵਹੁਰ ਵਿਸੇਸ ਪੁੰਨ ਫਲ ਵਾਕੋ। ਸੰਤ ਸੁ ਟਹਲ ਮਿਲਤਿ ਨਿਤ ਯਾਂਕੋ॥
ਤੰਹਿ ਸਨ ਅਧਿਕ ਪੁਰਖ ਵਡ ਭਾਗੀ। ਧ੍ਰਿਤ ਸਾਧਨ ਧ੍ਰਵ ਸਾਧੁ ਸੁਰਾਗੀ॥
ਸਬ ਸਨ ਸੁਭ ਕ੍ਰਿਤ ਅਤਿ ਵਡ ਭਾਰੀ। ਗੁਰੁ ਪਦ ਪਦਮ ਸੁਰਜ ਰੁਚ ਧਾਰੀ॥
ਪਰਮ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਦਾਤੀ। ਪ੍ਰਬੁ ਕਲ ਕੀਰਤਿ ਲਗਤਿ ਸੁਹਾਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਾਸਤ੍ਰ ਚਿੰਤਨ ਸਰਲ ਚਿਤ ਰੁਚਿਰ ਅਚਨ ਸੁਸੰਗ।
ਸਬ ਕਰ ਫਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਭਗ ਯਸ਼ ਗਾਵਤਿ ਹਿਰਦਯ ਉਮੰਗ॥

ਸੋਰਠਾ
ਗੁਰੁ ਗੁਨ ਗਾਥ ਸੁਗੰਗ ਗਰੁ ਗਿਰ ਗਦਤਿ ਗੁਨ ਗਯਮਨ।
ਉਤਮ ਉਚਰ ਉਮੰਗ ਉਧਰਤਿ ਉਜਲ ਉਮਪ ਉਚ॥

ਇਤਿ ਨਦ ਉਨਰਨ ਵਿਜਯ ਭਾਰਤੀ ਬਧ ਸੰਨਯਾਸ ਚਿੰਨ ਛੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਵਯ ਬਲ ਭਨੁ ਪ੍ਰਤੀ ਬਖਸੀਸ ਪ੍ਰਸੰਗ॥
—o—

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਬ ਪਦ ਪਦਮ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰ ਪੁਨ ਪ੍ਰਣਵਉ ਸੁਭ ਸੰਤ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰ ਜੂ ਅਮਰੇਸ਼੍ਵਰ ਰਾਮ ਸੁਦਾਸਨਕੋ।
ਜਗ ਜੀਵ ਉਧਾਰਕ ਅਰਜਨ ਜੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਮੋਦ ਪ੍ਰਕਾਸਨ ਕੋ॥
ਹਰਿ ਰਾਯ ਯਥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਥਾ ਦੁਖ ਦਾਰਦ ਦੋਸ ਵਿਨਾਸਨ ਕੋ।
ਪ੍ਰਭ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਵਾਕ ਸੁਧਾਨਵ ਈਸ ਨਮੋ ਯਮ ਸਾਸਨ ਕੋ॥

ਸੋਰਠਾ
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਈਸ ਸਰਬ ਸਕਤਿ ਸੰਯੁਕਤਿ ਪ੍ਰਭੁ।
ਰਾਜ ਯੋਗ ਬਖਸੀਸ ਕਿਯਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੀਟਕਲਿ॥ ੧॥
ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਰਨ ਧੀਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭੁ।
ਜੱਹਿ ਕਰ ਜਸ ਛਿਤ ਛੀਰ ਭਾਥਿ ਤਦੁ ਸਰਸਿੰਧੁ ਵਡ॥

ਸਵੈਯਾ
ਅਤਿ ਬਜਾਕੁਲ ਡੋਲਤਿ ਪੰਥ ਲਖਯੋ ਯਵ ਨੇਸ ਅਘੀ ਅਵਿਨੀਸ ਵਿਕਾਰੀ।
ਬਪਦਿਵਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਭਾਰਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰਗਟੇ ਦਸਮੇਸ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸਿ ਧਾਰੀ॥
ਜਨ ਗੋ ਦ੍ਵਿਜ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮੋਦ ਦਿਯੋ ਖਲ ਨੀਚਨਕੀ ਜਰ ਮੋਖ ਉਚਾਰੀ।
ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਪਦੰ ਦ੍ਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਸੁਵੰਦ ਹਮਾਰੀ॥

ਛੰਦ
ਜੱਹਿ ਵਡ ਭਾਗ ਵਿਭਾਗ ਭਾਗ ਜਗ ਭਜਯੋ ਭਾਗ ਹਰਿ।
ਗਯਾਨ ਭਗਤਿ ਵੈਰਾਗ ਜਾਗ ਅਨੁਰਾਸ ਲਾਗ ਹਰਿ॥
ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧ ਨਿਧਿ ਉਦਧਿ ਅਵਧਿ ਬੁਧ ਭਟ ਪੰਚਾਨਨ।
ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਭੰਡਾਰਿ ਭੋਲ ਭਲ ਜਨੁ ਪੰਚਾਨਨ॥
ਸਭ ਸਤ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰੀ ਯਸ ਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੋਤੀ ਨੇਸਟੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ।
ਸਿਸ ਹ੍ਰਿਦਯ ਗਗਨ ਤਮ ਤੋਮਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਗਿਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਨੁ ਕਰ॥

ਚੌਪਈ
ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਯਾਰੋ। ਭਗਤ ਸੁ ਵਤਸਲ ਸਬ ਕਰ ਪਯਾਰੋ॥
ਸੋਢ ਵੰਸ ਅਤਿ ਪਾਵਨ ਕੀਨੀ। ਨਿਰਮਲ ਰਹਤ ਰੁਚਿਰ ਧਰ ਲੀਨੀ॥
ਅਨਿਕ ਚਰਿਤ ਤਵਿ ਕਵਨ ਵਖਾਨੇ। ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਅਨੂਠ ਸੁਹਾਨੇ॥
ਜਿਹਵਾ ਸੁਚ ਹਿਤ ਬੁਧ ਜਨ ਜੋਈ। ਮਤਿ ਅਨੁ ਹਰਤ ਰਹਤ ਸਬ ਕੋਈ॥
ਸੁਨਹੁ ਸੁ ਜਨ ਸਦ ਸਤ ਗੁਰ ਲੀਲਾ। ਇਹ ਗੁਨ ਕੁਤ ਸਤ ਕਰਉਨ ਢੀਲਾ॥
ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਨ ਗਾਥਾ। ਮਿਲਤਿ ਸੁ ਕ੍ਰਿਤ ਊਜਲ ਮਾਥਾ॥
ਰਘੁਵਰ ਦਾਸ ਅਵਧਿ ਪੁਰਿ ਵਾਸੀ। ਦ੍ਵਿਜ ਕਰ ਰਹਾ ਪਢਸਿ ਭਲ ਕਾਸੀ॥
ਯਾਵਤ ਤੰਤ੍ਰ ਨਿਪੁਨ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ। ਜਯ ਕਵਨਾ ਰਸ ਦਿਯਾ ਸਾਂਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਬਸਨ ਚਰਚਾ ਕਰਤ ਵਦ ਜੋ ਹਾਰਯ ਸੋ ਦਾਸ।
ਸਕਲ ਵਸਤੁ ਤਹਿ ਛੀਨ ਕਰ ਰਖਨੋ ਸਦ ਨਿਜ ਪਾਸ।

ਛੰਦ
ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਕੋ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਨਯਪਾਲ ਜੀਤਯੋ ਜਾਯਕੇ।
ਕਲ ਕਾਵਰੂ ਭੋਟਾਨ ਭਲ ਬੁਧ ਚਲਯੋ ਨਿਜ ਪਗ ਲਾਯਕੈ॥

ਪੁਨ ਅੰਗ ਬੰਗ ਕਲਿੰਗ ਮਗਧ ਤਿਲੰਗ ਵਿਦੁਖ ਸਬੈ ਕਿਯੇ।
ਮੰਦਰਾਜ ਕਵਿ ਕਰ ਨਾਟਿਕਾਦਕਿ ਨਿਖਲ ਪੰਡਿਤਜੈ ਕਿਯੇ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਜਿਤੇ ਤੀਰਥੋ ਮੈ ਸੁਧੀ ਜੀਤ ਲੀਨੇ। ਘਨੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਗੁਨੀ ਭੌਨ ਛੀਨੇ॥
ਭਲੀ ਪੋਥਿਯਾਂ ਬੀਨ ਸੰਦੂਕ ਘਾਲੈ। ਕਿਤੀ ਉਠਗ ਡੀਨ ਕੀ ਪਾਂਤਿ ਚਾਲੈ॥
ਜਹਾਂ ਜਾਤ ਡੇਰੋ ਪਰੈ ਧੂਮ ਆਗੈ। ਘਨੀ ਲਾਂਬੁ ਡੋਰੀ ਚਢਯੇ ਭੂਪ ਲਾਗੈ॥
ਕਿਤੇ ਨਾਗ ਬਾਜੀ ਚਲੈਂ ਸੰਗ ਵਾਂਕੇ। ਬਜੈ ਭੀਮ ਧੌਂਸਾਂ ਰਹੈ ਮੋਦ ਕਾਂਕੇ॥
ਥਵੈ ਤੰਤ੍ਰ ਸੰਵਾਦ ਹੇਤੂ ਪਤਾਕਾ। ਸੁਦੈ ਡਿੰਡ ਮੂਚੀ ਸੁਨਾਵੈ ਸਭਾਕਾ॥
ਰਹੈ ਸਾਥ ਵਿੱਦਯਾਰਥੀ ਭੀਰ ਭਾਰੀ। ਜਪੈ ਮੰਤ੍ਰ ਯਥਾ ਰੀਤਿ ਸਾਰੀ॥
ਜਿਸੇ ਦੇਸ ਜਾਵੈ ਘਨੋ ਮਾਨ । ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਭੂਪਾਲ ਭੇਟਾ ਚਢਾਵੈ॥
ਮਿਲੈਂ ਬ੍ਰਿੰਦ ਵਿਦਵਾਨ ਆਗੇ ਸੁ ਪੂਜਾਸ਼ ਲਖੈਂ ਬਯਾਸ ਸੱਖਾਤ ਭਾਵ ਦੂਜਾ॥
ਦਿਸਾ ਦ੍ਵੈਸਨ ਵਿੱਦਯਾ ਸਮੁਦ੍ਰਾਂਤ ਜੀਤੀ। ਕਰੈ ਕੰਮ ਸਾਰੇ ਯਥਾ ਵੇਦ ਰੀਤੀ॥
ਸਮਾ ਪਾਯ ਪੰਚਾਲ ਪਧਾਰਯੋ। ਸੁਧੀ ਗ੍ਰਬ ਵਿੱਧ੍ਵਸ ਕੈ ਸਿੰਧੂ ਡਾਰਯੋ॥
ਗਯੋ ਕਾਸਮੀਰੰ ਘਨੋ ਸੋਰ ਕੀਨੋ। ਵਿਜੈ ਹੋਤੁ ਝੰਡਾ ਬਡੋ ਗਾਜ ਦੀਨੋ॥
ਜਿਤੋ ਜੋ ਮਤੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਆਨ ਖੋਲੈ। ਮਹਾਂ ਭਾਸਯ ਲੌ ਕੰਠ ਵਿੱਦ੍ਵਾਨ ਬੋਲੈ॥
ਬਡੇ ਪੰਡਿਤੌਂ ਕੀ ਸਭਾ ਆਨ ਲਾਗੀ। ਲਖਯੋ ਤੇਜ ਭਾਰੀ ਘਨੀ ਚਿੰਤ ਜਾਗੀ॥
ਕਿਤੇ ਪੱਖ ਕੋਟੀ ਉਠਾਵੈਂ ਸੁ ਖੰਡੈ। ਕਿਤੇ ਭੇਦ ਵਾਦੀ ਭਲੈ ਦ੍ਵੈਤ ਮੰਡੇ॥
ਭਾਈ ਦੀਹ ਚਰਚਾ ਕਹਾਂ ਲੌ ਵਖਾਨੋ। ਸਭਾ ਬੀਚ ਮੈਂ ਸੰਕਰਾ ਚਾਰਜ ਮਾਨੋ॥
ਵਿਜੈ ਤ੍ਰੈ ਦਿਨੋ ਮੈ ਸੁਧੀ ਸਰਬ ਕੀਨੇ। ਦੁਨੀ ਬਿੰਦ ਜੇ ਪਾਂਯ ਮੈ ਲਾਯ ਲੀਨੇ॥
ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਸਯੋ ਪੂਜ ਦੰਡੌਂਤ ਕੈਕੈ। ਸਭੈ ਦਾਸ ਹੂਯੈ ਘਨੀ ਭੇਟ ਦੈਕੈ॥
ਧਰਾ ਨਾਥ ਜੇਤੇ ਧਨੀ ਪਾਯ ਲਾਗੇ। ਪਰਜਾ ਭੀਰ ਭਾਰੀ ਬਡੇ ਭਾਗ ਜਾਗੇ॥
ਇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਸੌ ਕਾਲ ਕੇਤੋ ਵਿਹਾਯੋ। ਪੰਨ-ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਚੀ ਦਿਸਾਚੀ ਤਲਾਯੋ॥
ਪੁਰੀ ਰੱਮਯ ਵੈਕੁੰਠ ਸੋਢੀ ਸਜੂਕੀ। ਲਖੀ ਸਾਂਤਿ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭਾ ਪੁੰਨਯ ਭੂਕੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਦਭੁੱਤ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਸ਼ ਤ੍ਰਿਯ ਜਨ ਸੁਭ ਦੇਵੀ ਦੇਵ।
ਸੁਧਾ ਸਨਾਨ ਪਰ ਪੂਜ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪ ਸੰਤ ਸੁ ਸੇਵ॥

ਚੌਪਈ

ਬੀਥਿ ਬਜ਼ਾਰ ਬਿਬਿਧਿ ਲਖ ਸੋਭਾ। ਕੇਤਕ ਦਿਵਸ ਭਰਮਤਿ ਭਾ ਲੋਥਾ॥

ਬਿਪਲ ਬਿਭੂਤਿ ਭਵਨ ਭਲ ਪੇਖੇ। ਯਾਵਤ ਚਰਿਤ ਅਲੌਕਿਕ ਦੇਖੇ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਿਰਾ ਜੁ ਗ੍ਰੰਥ ਉਚਾਰੀ॥ ਜਤ ਕਤ ਪਢਤਿ ਪਰੀਤਿ ਨਰ ਨਾਰੀ॥
ਸੁਗਮ ਅਤਰਕ ਨੀਯ ਸਰੁਤਿ ਆਸਾ। ਸਮਝ ਪਰਮੁਦ ਭਾ ਹ੍ਰਿਦਯਾ ਹੁਲਾਸਾ॥
ਅਤਿ ਛਵਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੇਰੀ। ਸਬ ਸਨ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਸੰਸ ਘਨੇਰੀ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਦਰਸ ਚਟਕ ਚਿੱਤ ਲਾਗੀ। ਆਵਤ ਭਯਲ ਪਰਮੁਦ ਵਡਭਾਗੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗਾ ਜਹਿ ਐਸੋ। ਰਤਨ ਜਟਿਤ ਗਿਰ ਕੰਚਨ ਜੈਸੋ॥
ਤਹਿ ਸਨਮੁਖ ਮਨਿ ਚੌਕ ਸਜੀਲੋ। ਵਿਸਦ ਵਿਸਾਲ ਵਚਿੱਤਰ ਛਵੀਲੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਹਿ ਦੀਵਨ ਅਚਰਜ ਛਵਿ ਜਨ ਸੁਰ ਸਭਾ ਵਿਸਾਲ।
ਗਰੰਥ ਨਾਥ ਮਨਿ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕਰਤ ਸੁ ਕਥਾ ਰਸਾਲ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਿਸਮਯ ਭਯਲ ਨਿਹਾਰ ਥਿਤ ਸੋ ਪਾਨ ਸੁ ਚਿਤ੍ਰ ਇਵ।
ਸਾਦਰ ਸਭਾ ਮਝਾਰ ਵਿਠ ਲਾਯਸਿ ਦ੍ਵਿਜ ਸਕੁਲ ਯੁਤ॥

ਚੌਪਈ
ਬਹੁਰ ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਲੱਗੀ ਸੁ ਬਰਸਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ॥
ਸਰੋਤੇ ਸੁਚ ਮਤਿ ਮਨ ਗਤਿ ਬਾਧੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ ਨਿਮਗਨ ਸਮਾਧੀ॥
ਨਿਗਮ ਨਿਚੋਰ ਨਿਖਲ ਗੁਰੁ ਵਾਨੀ। ਪ੍ਰਤਿਪਦ ਮੰਤਰ ਸਰਸ ਰਸ ਸਾਨੀ॥
ਗਯਾਨ ਵਿਰਾਗ ਭਗਤਿ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ। ਦ੍ਵਿਜ ਕਰ ਸ਼੍ਰਵਨ ਭਯਲ ਉਰ ਸ਼ਾਂਤੀ॥
ਪਰਮ ਪਰਮੋਦ ਪਰੇਮ ਅਤਿ ਜਾਗਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿ ਪੂਛਨ ਲਾਗਯੋ॥
ਸਰੁਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਯਾਂਕੋ। ਕਵਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਰਸ ਹ੍ਵੈ ਵਾਂਕੋ॥
ਕਿਹਠਾਂ ਰਹਤ ਰਹਤ ਬਤੁਲਾਵੋ। ਉਚਰਉ ਸਾਚ ਬਿਲੰਬ ਨ ਲਾਵੋ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਲਭ ਸੁਨ ਅਸਵਾਨੀ। ਪ੍ਰਸੰਸ ਪਰਮੁਦ ਸੁਚ ਗਿਰਾ ਵਖਾਨੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਮੇਰੁ ਪਰਮਾਣੁ ਸਮਾਨ ਇਕ ਬਯਾਪਕ ਨਾਥ ਹਮਾਰ।
ਸੁਰਤਿ ਇਹ ਇਹ ਜਨ ਕੱਲਯਾਨ ਹਿਤ ਸਤਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ

ਵਾਨੀ ਸ੍ਰਈ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਤਪੁ ਵਿੱਦਤ ਜੱਗ।
ਪੁਨ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਇਹ ਪੰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਪਰਤਾਪ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪਤਿ॥

ਚੌਪਈ
ਇਹ ਭਵਜਲਧਿ ਸੁ ਜੱਸ ਜਹਿ ਸੇਤੂ। ਕਲਿ ਅਵਿਲੋਕ ਧਰਮ ਰੱਛ ਹੋਤੂ॥
ਤਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਵ ਸੁਰੂਪ ਨਵ ਧਾਰੇ। ਜਸ ਜਨ ਤਸ ਬਹੁੰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰੇ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਚਮ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕੀਨੋ। ਇਹ ਸਬ ਗਰੰਥ ਵਿਰਚ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨੋ॥
ਸੋ ਈਸ਼੍ਵਰ ਸ੍ਵਯ ਇੱਥਆ ਚਾਰੀ। ਦਸਮ ਸਰੂਪ ਤੇਜ ਅਤਿ ਭਾਰੀ॥
ਹਿਮ ਗਿਰ ਪਰਮ ਪੁਨੀਲ ਸਜੀਲੋ। ਸੱਤਦ੍ਰਵ ਗੰਗ ਪਰਵਾਹ ਛਵੀਲੋ॥
ਆਦਿ ਸ਼ਕਤਿ ਸ੍ਰੀ ਲੋਚਨ ਦੇਵੀ। ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦ ਜਹਿ ਜਨ ਸੇਵੀ॥
ਤਹਿ ਸਮੀਪ ਛਿਤ ਸੁਚ ਅਤਿ ਚਾਰੂ॥ ਨਹਿ ਕੰਕਰ ਨਹਿ ਉਸਰ ਬਾਰੁ॥
ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੋਦ ਪੁਰ ਛਵਿ ਨਿਧਿ ਐਸੇ। ਜਹਿ ਅਨੁ ਕਰਣਨ ਵਿਕੁੰਠ ਅਨੈਸੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰਾਜ ਯੋਗ ਧਰ ਜਗਤ ਪਤਿ ਤਹਿ ਅਬ ਕਰਤ ਵਿਹਾਰ।
ਨਾਮ ਸੁ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਦਾਤਾਰ॥

ਚੌਪਈ
ਸੁਨਿਉ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਪਰੀਤਿ ਅਤਿ ਗਾਢੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਦਰਸ ਲਾਲਸਾ ਬਾਢੀ॥
ਸੁਧਾ ਸਨਾਨ ਆਚਵਨ ਲੀਨੋ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਨੋ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਪਰਕਾਰ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਜਾ। ਵਿਨ ਸ਼੍ਰਤਿ ਈਸ ਭਾਵ ਜੰਹ ਦੂਜਾ॥
ਸਬ ਸਰ ਨਗਰ ਪਰਕਰਮਾ ਕੀਨੀ। ਸਿੱਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਧਰਨ ਉਰ ਲੀਨੀ॥
ਕਿਯਸਿ ਦੰਡ ਇਵ ਨਮੋ ਸੁ ਪਰੀਤੀ। ਪੱਥ ਰਜ ਮਸੱਤਰ ਲਾਯ ਪਰਤੀਤੀ॥
ਕੰਠ ਰੁਮਾਲ ਯੁਗਲ ਕਰ ਜੋਰੇ। ਚਲਿਉ ਨਗਨ ਪੱਗ ਉਠ ਵੱਡ ਭੋਰੇ॥
ਸਕਲ ਸਮਾਜ ਸਾਥ ਨਿਜ ਲੈਕੈ। ਸੱਤਦ੍ਰਵ ਤਟ ਪਹੁਚਤ ਭਾ ਐਕੈ।
ਵਾਰ ਪਾਰ ਸਬ ਸਿੰਘ ਨਿਹਾਰੇ। ਸਾ ਯੁਧ ਵਿਕਟ ਪ੍ਰਬਲ ਭੱਟ ਭਾਰੇ॥

ਛੰਦ
ਕਹਿ ਬੰਦ ਮੁਗਦਰ ਆਦਿ ਕੌਤੁਕ ਜੁਟੀ ਮੱਲ ਸੁ ਜੋਟਿਯਾਂ।
ਕਹਿਤਾਸ ਹਾਸ ਵਿਲਾਸ ਮੁਦ ਸਤਰੰਜ ਚੌਪਰ ਗੋਟਿਯਾਂ॥
ਕਹਿ ਕਲ ਤਪੋਤ ਸੁ ਸਾਰਿਕਾ ਸੁ ਕਲਾਲ ਬੁਲਬੁਲ ਤੂਤਿਯਾਂ॥

ਕਹਿ ਰਾਜ ਸਾਜ ਸਮਾਜ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਇੰਦਰ ਵਰੁਨ ਵਿਭੂਤਿਯਾ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਸਯਨ ਕਹੁੰ ਚਤੁਰੰਗਨੀ ਜਨ ਤਰੰਗਨੀ ਬੀਰ।
ਵਾਜਤਿ ਵਾਜੇ ਵਿਵਿਧਿ ਵਿਧਿ ਹਨ ਲਛ ਗੋਲੀ ਤੀਰ॥

ਚੌਪਈ

ਕਹੂੰ ਭਿਰਤ ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਪਸੁ ਡੰਤੂ। ਕਹੂੰ ਪਤੰਗ ਉਡਤ ਵਡ ਤੰਤੂ॥
ਕਹੂੰ ਅਕੇਲ ਕੁਦਾਵਤ ਵਾਜ॥ ਕਹੂੰ ਅਸੋਫੀ ਅਵਲਿ ਵਿਰਾਜੀ॥
ਅਸ ਕੌਤਕ ਲਖ ਭਯਲ ਅਚੰਭਾ। ਪੁਨ ਪਹੁਚਤ ਭਾਜਹਿ ਜਗ ਥੰਭਾ॥
ਊਚ ਤਖਤ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਮੋਹੈ। ਰਤਨ ਜਣਿਤ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸੋਹੈ।
ਤਹਿ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੋਭਤਿ ਐਸੇ। ਸੁਭ ਸੁਰ ਸਭਾ ਅਮਰ ਪਤਿ ਜੈਸੇ॥
ਭੀਮਸਯਨ ਸਮ ਸੁਭੱਟ ਵਿਰਾਜੈਂ॥ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ ਜਰ ਜਟਿਤ ਸੁਭਾਜੈਂ॥
ਬੂਝਤਿ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਪਰਮੁਦ ਵਿਲਾਸੀ। ਕੇਤਕ ਦੂਰ ਤੁਰਕ ਗਿਰ ਵਾਸੀ॥
ਵਦਤਿ ਅਮਰ ਸਿੰਘਾਦਿਕ ਠਾਂਢੇ। ਯੋਜਨ ਤ੍ਰਯ ਦਲ ਸਤੱਦ੍ਰਵ ਕਾਂਢੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਸ ਕੌਤੁਕ ਲਖ ਚਕਿਤ ਭਾ ਲਗਯੋ ਵਿਚਾਰਨ ਚੀਤ।
ਕੱਹਿ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪਤਿ ਯਵਨ ਡਰ ਕਹਾਂ ਯਵਨ ਭਯ ਭੀਤ॥

ਸੋਰਠਾ

ਵਹਿ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਪੁਨਿਤ ਸੁਨਿਤ ਸਾਂਤਿ ਚਿਤ ਹਰਤਿ ਅਘ।
ਆਸਯ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਗਯਾਨ ਭਕਤਿ ਵੈਰਾਗ ਮਿਲ॥

ਚੌਪਈ

ਇਹ ਕਰ ਸਕਲ ਵਿਹਾਰ ਅਨੂਠੋ। ਪੁਨ ਕਸ ਗ੍ਰਹਿਉ ਸਮਝ ਜਗ ਝੂਠੋ॥
ਯਾਵਤ ਰਹਤ ਸੁ ਰਾਜਨ ਕੇਰੀ। ਸੰਤ ਮ੍ਰਯਾਦਨ ਨੈਸਕ ਹੇਰੀ॥
ਮਣਿ ਹਰਿ ਯਦਪਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਮਝਾਯਾ। ਤਦਿਪਿ ਭ੍ਰਮਤਿ ਭਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਮਾਯਾ॥
ਪੁਨ ਸੰਕਲਪ ਕਿਯਸਿ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਜਉ ਪ੍ਰਭੁ ਤਉ ਕਛੁ ਸੰਸਯ ਨਾਹੀਂ॥

ਮਮ ਅਭਿਲਾਖ ਨਿਖਲ ਲਖ ਜਾਵੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਰਘੁ ਨਾਥ ਰੂਪ ਦਿਖਰਾਵੈਂ॥
ਜੱਹਿ ਛਿਨ ਅਸ ਬਿਧਿ ਚਿਤਵਨ ਕੀਨੋ। ਸਨਮੁਖ ਦਰਸ ਵਿਸਦ ਬੁਧ ਲੀਨੋ॥
ਮੂਰਤਿ ਅਦਭੁਤ ਅਤਿ ਛਵਿ ਧਾਰੀ। ਮਾਨਸ ਨੰਦਨਿ ਅਵਧਿ ਵਿਹਾਰੀ॥
ਅਤਸਿ ਪੁਸਪ ਸਮ ਸਯਾਮ ਸਜੀਲੀ॥ ਚਮਕ ਸੁ ਦਾਮਨਿ ਦਮਕ ਛਵੀਲੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰੁਚਿਰ ਕੱਛ ਕਟਿ ਪੀਤ ਪਟ ਮੁਕਟ ਪੁਰਟ ਮਣਿ ਸੀਸ।
ਲਲਿਤ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਅਧਿਕ ਛਵਿ ਜੂਲਤਿ ਤੇਜ ਦਿਵ ਸੀਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਬਿਰਾਸਨ ਥਿਤ ਨਾਥ ਦਛਨ ਸਰਧਨੁ ਵਾਮ ਕਰਾ।
ਕਪਿ ਪੁੰਗਵ ਗਨ ਸਾਥ ਸਾ ਯੁਧ ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਮਨ॥

ਚੌਪਈ
ਬਾਮ ਅੰਗ ਸ੍ਰੀ ਜਨਿਕ ਕਿਸੋਰੀ। ਅਚਰਜ ਰੁਚਿਰ ਵਿਰਾਜਿਤ ਜੋਰੀ॥
ਲਛਮਣ ਚੱਮਰਵਿਜਨ ਰਿਪੁ ਘਾਤੀ। ਕਰਤ ਪ੍ਰਮੁਤ ਚਿਤ ਛਵਿ ਨ ਸਮਾਤ॥
ਛਤਰ ਲੰਕ ਪਤਿ ਕਰਥਿਤ ਪਾਛੇ। ਬਰਤ ਸੁ ਛਕਾਵਤ ਆਛੇ॥
ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ ਚਰਨ ਹਿਤ ਚਾਂਪ। ਜੱਹਿ ਕਰ ਨਾਮ ਸੁਨਤਿ ਰਿਪੁ ਕਾਂਪੈ॥
ਜੋਰ ਯੁਰ ਕਰ ਕਪਿ ਪਤਿ ਸੌਹੈਂ। ਅੰਗਦ ਨਲ ਨੀਲ ਪਿੱਛੌਂ ਹੈਂ॥
ਮਰਕਟ ਅਪਰ ਅਲੰਕਿਰਤ ਨਾਨਾ। ਦਿਸ ਰੁਚਿਰ ਪਹਿਨ ਭਟ ਬਾਨਾ॥
ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਸੁ ਭਨਤਿ ਪ੍ਰਸੰਸਾ। ਵਦਤਿ ਵੇਦ ਨੁਤ ਤਜ ਸਭ ਸੰਸਾ॥
ਦੂਯ ਘਟਿਕਾ ਅਸ ਚਰਿਤ ਨਿਹਾਰੇ। ਸਾਤ੍ਵਿਕ ਭਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਭੇ ਸਾਰੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਚਮਤਕਾਰ ਅਸ ਰੁਚਿਰ ਲਖ ਭਾ ਪ੍ਰਮੋਦ ਲਿਵ ਲੀਨ।
ਬਹੁਰ ਵਿਲੇਕਤ ਭਯਲ ਤਸੁ ਪ੍ਰਾਕ ਦਰਸ ਜਸ ਕੀਨ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਰਨ ਸੁ ਕੁੰਦਨ ਵੇਸ ਕੱਲਗੀ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਵਿ।
ਰਹਿਤ ਪੁਸਾਕ ਅਸੇਸ ਚਹੁੰ ਦਿਸ ਭਟ ਸ੍ਰੀ ਖਾਲਸਾ॥

ਚੌਪਈ
ਅਸ ਅਦਭੁਤ ਜਬ ਚਰਿਤ ਨਿਹਾਰਜੋ। ਤਬ ਦ੍ਵਿਜ ਨਿਜ ਉਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਧਾਰਜੋ॥
ਅਸਟ ਅੰਗ ਸਹਿ ਸਕੈਕੈ। ਪੁਨ ਪੁਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੈਕੈ॥
ਪਦ ਪਦਮ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮਹਿ ਡੋਰੇ। ਚਢ ਝੁਮਤਿ ਭਾ ਮੁਦਹਿ ਲੋਰੇ॥
ਸਰਵਤਿ ਸ੍ਵੇਦ ਰੋਮਾਵਲਿ ਠਾਂਢੀ। ਸੁਬਿੰਦ ਮੁਕਤਾਵਲ ਵਾਢੀ॥
ਪਲਕ ਨ ਲਗਤਿ ਤ੍ਰਾਇਵ ਹ੍ਵੈ ਗੋ। ਜਨ ਸਿਵ ਸਾਂਤਿ ਸੇਜ ਸੁਖ ਸ੍ਵੈਗੋ॥
ਸੰ੍ਗਾਮ ਸੁਭਟ ਬ੍ਰਿਣ ਲਾਗਜੋ। ਕਿਧੌਬਧਿਕ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਰਸਿ ਭਾਗਜੋ॥
ਮਨਹੁ ਸੁ ਮਦ ਅਚ ਕਛੁ ਨ ਦਿਖਾ ਤੇ। ਸੀਸੀ ਅਮਲ ਸੂੰਘ ਜਨ ਮਾਤੋ॥
ਘਾਟਿਕਾ ਅਰਧ ਭਯਲ ਗਤਿ ਐਸੀ। ਸਨਮੁਖ ਨਾਥ ਸਭਾ ਜਹਿੱ ਵੈਸੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬਹੁਰ ਕਛੁਕ ਚੈਤੰਨਯ ਹ੍ਵੈ ਠਾਂਢੋ ਦ੍ਵਯ ਕਰ ਜੋਰ।
ਗਦਗਦ ਹ੍ਰਿਦਯ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮਮੁਦ ਤਰੁਟਤਿ ਵਰਨ ਰਵ ਥੋਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਗਾਧ ਮਧੁਰ ਅਨਵਧਿ ਸੁ ਅਮਲ ਸੁਚ।
ਪੈਰਤ ਕੋ ਸੁਭ ਸਾਧੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਦਧਿ ਬੂਡਤਿ ਘਨੇ॥

ਚੌਪਈ
ਦ੍ਵਿਜ ਕਰ ਨਿਰਖ ਅਵਸਥਾ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਬੋਲੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਅੰਤਰ ਯਾਮੀ॥
ਕੋ ਤੁਮ ਕਵਨ ਠਵਰ ਕਰ ਵਾਸੀ। ਕਹਿ ਆਵਤਿ ਕਹਿ ਜਾਤਿ ਵਿਲਾਸੀ॥
ਨਾਥ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਵਰ ਵਾਨੀ। ਸੁਨ ਕਰ ਦ੍ਵਜ ਅਸ ਗਿਰਾ ਵਖਾਨੀ॥
ਏਤਤ ਅਪਿ ਨਿਜ ਅਹੰ ਨ ਜਾਨੋ। ਕਰਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੱਹਿ ਬਿਧਿ ਪਹਿਚਾਨੋ॥
ਲਖਜੋ ਜਗਤ ਗੁਰ ਜਸ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਤਸ ਪ੍ਰਮੁਦਤ ਭਲ ਗਿਰ ਉਚਾਰੀ॥
ਗੂਢ ਬਾਤ ਇਹ ਜਾਨਤਿ ਯੋਗੀ। ਨਹਿ ਸਮਝਤ ਜੜ੍ਹ ਜਗ ਰਸ ਭੋਗੀ॥
ਭਲ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪ੍ਰਾਕੁ ਤਵ ਜਾਗੀ। ਜੱਹਿ ਕਰ ਅਨੁਘ ਲਗਨ ਅਸ ਲਾਗੀ॥
ਸੁਨਹੁ ਸ੍ਰਵਨ ਦਯ ਬਤਿਯਾਂ ਸਾਚੀ। ਤਜਹੁ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜਗ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਚੀ॥

ਛੰਦ
ਕੁਲਗੋਤ ਗੁਨ ਬਲ ਰੂਪ ਵਿੱਦਯਾ ਜਗ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਮਾਨ ਜੋ।
ਬਿਤ ਬਿਪਲ ਬ੍ਰਿਹਤ ਵਿਭੂਤਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਵਨਿ ਭਲ ਅਭਿਮਾਨ ਜੋ॥

ਪਿਤ ਮਾਤ ਭ੍ਰਾਤ ਸੁ ਤਾਤ ਲਲਿਨਾ ਅਪਰ ਕਾਜ ਅਵਾਸ ਜੋ।
ਇਹ ਸ੍ਰਿੰਖਲਾ ਕਰ ਜੀਵ ਬਾਂਧਯੋ ਕੋ ਛਟਯੋ ਗੁਰੁ ਦਾਸ ਜੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਾਂਬੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਯਤਨ ਕਰ ਧਰ ਸੰਮਕ ਸੰਨਯਾਸ।
ਮੁਕਤਿ ਅਟਾਸੋ ਪਾਨ ਜਗ ਭਲ ਵਿਰਾਗ ਅਭੱਯਾਸ॥

ਚੌਪਈ
ਬੋਲਯੋ ਦ੍ਵਿਜ ਸੁਨ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਵਾਚਾ। ਨਾਥ ਤੁਹਾਰ ਵਚਨ ਸਬ ਸਾਚਾ॥
ਦਯਾ ਸਿੰਧੁ ਅਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁ ਕੀਜੋ। ਸੰਸਕਾਰ ਜਸ ਨਿਜ ਕਰ ਦੀਜੋ॥
ਸਭ ਸੰਨਯਾਸ ਰਹਤ ਹ੍ਵੈ ਜੈਸੀ। ਲਖ ਅਧਿਕਾਰ ਸੁਵਰਨਉ ਤੈਸੀ॥
ਸੋਢ ਸਿਰੋਮਣਿ ਸੁਨ ਅਸ ਵਾਨੀ। ਸੁਧਾ ਛਕਾਯਸਿ ਦ੍ਵਿਜ ਨਿਜ ਪਾਨੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਆਇਦ ਪਦ ਭਾਖਯੋ। ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁ ਰਾਖਯੋ॥
ਬਾਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਮੁਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੀ। ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਸੁਭ ਸਿੱਛਾ ਦੀਨੀ॥
ਨਖ ਸਿਖ ਅੰਗ ਅਭੰਗ ਸੁਹਾਯੋ। ਕਚ ਸਮੇਤ ਤਨ ਈਸ ਵਨਾਯੋ॥
ਜਪ ਤਪ ਸਾਧ ਸਫਲ ਕਰ ਲੀਜੋ। ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ ਪਰਾਯਨ ਕੀਜੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਚਿਤ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਵਾਸ।
ਜਸ ਨਿਰਵਾਹ ਵਿਹਾਰਤਸ ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਨਿਰਾਸ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਪ ਸਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਗਿਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਚ।
ਮੁਨਿ ਕਰ ਵਹਿਨ ਵਿਹਾਰ ਧਰਕਾਰ ਵਿਚਰਉ ਧਰਨਿ ਮੁਦ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੁ ਪਢਉ ਪਰ ਪੂਜੋ। ਮਤ ਅਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਤਜ ਦੂਜੋ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰਤਿ ਕਰ ਵਥ ਨਿੰਦਤ ਜੇਤੀ। ਸਕਲ ਵਿਹਾਰ ਸਪਤ ਕਰ ਤੇਤੀ॥
ਯਾਵਤ ਵਿੱਦਯਾ ਸੁਚ ਸੁਰ ਵਾਚਾ। ਕਰਉ ਪ੍ਰਚਾਰ ਧਰਉ ਪਥ ਸਾਚਾ॥
ਗਿਰ ਅੰਰਨ ਬਨ ਭੇਖ ਜੁ ਪਾਛੇ। ਵਿਚਰਉ ਰੁਚਿਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹਰਿ ਆਛੇ॥
ਮਦ ਮਦਨਾਦਿ ਮ੍ਰਿਗਧ ਵਲਿ ਮਾਰੋ। ਮਨ ਉਨਮਤ ਗਜੇਂਦ੍ਰ ਵਿਦਾਰੋ॥

ਨਿਜਾ ਨੰਦ ਵਿਨ ਜਗ ਰਸ ਰੂਰੇ। ਨਿਰਖ ਕੁਮ੍ਰਿਤਕ ਤਜਉ ਹ੍ਵੈ ਸਰੇ॥
ਮਯਤ੍ਰੀ ਸਮਿਤਾਦਾਕਿ ਸਬ ਧਾਰੋ। ਪਢ ਨਿਗਮਾਂਤ ਇਕਾਂਤ ਤਿਹਾਰੋ॥
ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਭਜਨ ਜਜਨ ਨਿਰਵਾਹੋ। ਨਿਰ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਿਰ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਚਾਹੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਾਕਰੀਤਿ ਸੰਨਯਾਸ ਪਨ ਪਲ ਪਿੰਡਾਦਿਕ ਪੰਚ।
ਵਿਦੁਖ ਵਿਵਰਜਤ ਵਿਦਲ ਕਲਿ ਅਧਿ ਕ੍ਰਿਤ ਰਿਤੇ ਪ੍ਰਪੰਚ॥

ਸੋਰਠਾ
ਤੱਹਿ ਕਰ ਹੂੰ ਇਹ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਯਾਨ ਜੀਵ ਹ੍ਵੈ।
ਨਾਂਤਰ ਉਧਰ ਉਪਾਵ ਵਿਨ ਕਰਨੀ ਜਗ ਦੰਭ ਸਬ॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰਿਤਿ ਕਰ ਦੰਡ ਬੇਨੁ ਪਕਰਾਵਾ। ਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਭਲ ਬਹੁ ਭਾਵ ਜਨਾਵਾ॥
ਜਸ ਇਹ ਸੁਭ ਸਨਿਗਧ ਛਿਤ ਲਾਗੈ। ਭਕਤਿ ਅਨੱਨਯ ਰੁਚਿਰ ਚਿਤ ਪਾਗੈ॥
ਵਰਧਤਿ ਵਿਨ ਵਿਲੰਬ ਬਹੁ ਸੂਧੋ। ਸਾਖ ਸ ਮਿਲਤਿ ਪਰਸ ਪਰ ਰੂਧੋ॥
ਸੰਤਤ ਚਿਤ ਪ੍ਰਵਾਹ ਤਸ ਬਾਢੈ। ਚਿਦਾ ਕਾਸਗਤ ਬਹੁਰ ਨ ਕਾਢੈ॥
ਸੁਭ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤਨ ਕੇਰੀ। ਵਤ ਵੇਤਨ ਸਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਘਨੇਰੀ॥
ਨਹਿ ਮਾਰਤ ਸੁਰ ਵਿਘਨ ਉਪਾਰੈ॥ ਕਾਟ ਲਹੂੰ ਉਰ ਬਲ ਬਲ ਧਾਰੈ॥
ਗਯਾਨ ਅਗਨਿ ਨਿਜ ਹ੍ਰਿਦਯ ਨਿਸਾਰੈ। ਅਹੰ ਭਾਵ ਸਹਿ ਮੂਲ ਸੁ ਜਾਰੈ॥
ਉਰ ਨਿਰ ਦੁੰਦ ਲਲਿਤ ਛਵਿ ਯਾਂਕੀ। ਸੁਭ ਗੁਨ ਗੰਠ ਵਿਰਾਜਿਤ ਵਾਂਕੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅੰਧ ਅੰਧਾਰ ਪੁਨੀਤ ਅਤਿ ਮਧੁਰ ਸਬਦ ਦਾਤਾਰ।
ਲਲਿਤਾ ਸਲਿਲ ਪ੍ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਦ ਨਵਕਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੁਰ ਮੰਦਰ ਨੀਸਾਨ ਸੁੰਦਰ ਮੰਗਲ ਮੋਦ ਪ੍ਰਦ।
ਸੁਚ ਵਾਸ ਨ ਜਲ ਪਾਨ ਵਿਦਤ ਵੰਸ ਗੁਨ ਖਾਨ ਸਬ॥

ਚੌਪਈ
ਨਿਜ ਤਰੁ ਤੁਟ ਲਸਿਟਕਾ ਜੈਸੀ। ਜਤੀ ਵਵਸਥਾ ਹ੍ਵੈ ਜਗ ਐਸੀ॥

ਕਰਯ ਸੁ ਸਕਤ ਨ ਤਪ ਕਰ ਚਾਰੂ। ਸੂਚਕ ਨਿਰ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰ ਦਾਰੂ॥
ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਹਰਖਾਦਿਕ ਜੇਤੇ। ਦੂੰਦ ਵਿਹਾਯ ਯਥਾ ਤਤ ਬੇਤੇ॥
ਹ੍ਵੈ ਜੜ ਵਿਰਸ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਵੈ। ਤ੍ਰਿ ਗੁਨ ਉਲੰਘ ਤ੍ਰਿ ਗੰਠ ਜਨਾਵੈ॥
ਕਲਕ ਪਾਸ ਤਨ ਸਹ ਦੁਖ ਭਾਰੀ। ਹੈ ਪਟ ਪਰ ਪਰਦਾ ਨਰ ਨਾਰੀ॥
ਗੇਰੂ ਭਾਵ ਰੂਮ ਭਲ ਜਾਨੋ। ਮਿਰਤਕਾ ਧਰ ਸੁ ਮਿਰਤਕ ਪਹਿਚਾਨੋ॥
ਮਿਲ ਜਲ ਘਸ ਭਲ ਨਿਜ ਬਪੁ ਖੈ। ਸਰਦ ਅਪਨੀ ਪਉ ਵਸਨ ਸਮੋਵੈ॥
ਜਗਤ ਪਿਰਥਕ ਨਵ ਰੰਗ ਸੁਹਾਵੈ। ਜਸ ਇਹ ਲਾਲ ਲਾਲ ਹ੍ਵੈ ਜਾਵੈ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪਾਵਕ ਚਕ੍ਰ ਕੁਲਾਲ ਕਰ ਸਹ ਦੁਖ ਪਰਗਟ ਅਨੰਤ।
ਪਰ ਹਿਤ ਕਰਤਿ ਨ ਧਰਤਿ ਮਦ ਮਿਰਤਕਾ ਵਾਸਨ ਸੰਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਇਹ ਰਚਯੋ ਕੁਲਾਲ ਤੁਟਤਿ ਅਚਾਨਕ ਚੋਟ ਕਰ।
ਕਲਿਤ ਕਲੇਵਾ ਕਾਲ ਛਨ ਭੰਗਰ ਤਨ ਅਵਧਿ ਤਸਾ॥

ਚੌਪਈ
ਤਜਯ ਸੁ ਸੌਜ ਵਿਰੰਚਿ ਜੁ ਠਾਟੀ। ਵਿਨ ਸੰਗਰਹ ਸੁਭ ਸੂਚਕ ਮਾਟੀ॥
ਦਯ ਵਾਸ ਨ ਬਿਰਧ ਭਾਵ ਜਨਾਵਾ। ਇਹ ਜਗ ਮਿਰਤਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲਖਾਵਾ॥
ਸੂਤਰ ਸਿਖਾਦਿ ਮਰਯਾਦ ਜੂ ਤੋਰੈ। ਤੱਹਿ ਕਰ ਜਾਤਿ ਅਹੰ ਕ੍ਰਿਤਿ ਛੋਰੈ॥
ਰੁਦਰ ਨਯਨ ਭਸਮਾਦਿਕ ਬਾਨਾ। ਭਾਵ ਸਕਲ ਕਰ ਅਸ ਬੁਧ ਜਾਨਾ॥
ਯੇਨ ਕੇਨ ਬਿਧਿ ਤਜਯ ਉਪਾਧੀ। ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਥਿਤ ਭਵਹਿ ਸਮਾਧੀ॥
ਵਿਤਰੀਵਕ ਸੰਨਯਾਸ ਉਚੇਰੋ। ਧਰ ਕਰ ਏਕ ਬ੍ਰੰਹਮ ਨਾਲ ਹੇਰੋ॥
ਬਹਿਰ ਅਤੀਤ ਭੇਸ ਭਲ ਧਾਰੋ। ਗੇਰੁ ਸੁ ਜਟਾਂ ਜੂਟ ਜਤ ਭਾਰੋ॥
ਕਾਸਟ ਕਿੰਬਾ ਫਲ ਹ੍ਵੈ ਨੀਕੋ। ਵਰ ਵਾਸਨ ਸੁਚ ਛਾਢੋ ਟੀਕੋ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਕਥਾਦਿ ਕਲ ਕੁੰਕਮ ਸੁਕਲ ਪਟੀਰ।
ਕਰਯ ਤਿੱਲਕ ਭਲ ਭਾਲ ਮੁਨਿ ਧਰਯ ਨ ਦੰਭ ਸਰੀਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੁੱਧ ਅੰਨ ਅਵਿਲੋਕ ਭਿੱਛਯਾ ਕਰਉ ਪਰਮੋਦ ਮਿਤਿ।

ਪਰਤਿ ਬੰਧਿਕ ਕਿਰਤ ਲੋਕਤ ਤਹਿ ਤਜ ਵਿਚਰਉ ਸੰਤ ਮਤ ॥

ਚੌਪਈ
ਊਰਨ ਆਸਨ ਸੁਚ ਫਲ ਮਾਲਾ। ਰੁਚਿਰ ਅਚਰਨ ਸੁ ਪੰਥ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ਨਿਰ ਵਿਵਾਦ ਨਿਗਮਾਗਮ ਗਾਹੋ। ਬਹਮ ਸੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਅਘ ਦਾਹੋ ॥
ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਬਹੁ ਰੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰੁਤਿ ਵਿਹਤ ਅਨਘ ਨਿਵ ਭੀਤੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਨਿਜ ਭਾਖੀ। ਸੋ ਸੁਨ ਸਬ ਸੰਮਕ ਉਰ ਰਾਖੀ ॥
ਸਕਲ ਵਸਤੁ ਗੁਰੁ ਅਰਪਨ ਕੀਨੀ। ਜਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਖ ਤਸ ਦੀਨੀ ॥
ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ ਵਿਹਾਯੋ। ਬਿਬਿਧਿ ਟਹਲ ਚਿਤ ਭਜਨ ਸੁਲਾਯੋ ॥
ਕਥਾ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਹਾਨੀ। ਅਤਿ ਅਦਭੁਤ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਨੀ ॥
ਸ੍ਰੁਤਿ ਜੱਹਿ ਸ੍ਵਾਸਨਾਥ ਨਿਜ ਐਕੈ। ਸਾਦਰ ਸੁਨਤ ਸੁ ਸਭਾ ਲੱਗੈਕੈ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਭਾ ਪੂਰਨ ਆਨੰਦ।
ਬਿਹਰਤ ਜਹਿ ਜਗ ਦੀਸ ਨਿਜ ਵਿਸਦ ਸੁ ਜਸ ਜਸ ਚੰਦ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਰ ਪਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਨਿ ਜਨ ਚਤੁਰ ਪ੍ਰਭੀਨ ਘਨ।
ਬਰਸਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਕਥਾ ਸੁ ਕੀਰਤਨ ਲਲਿਤ ਰਸ ॥

ਚੌਪਈ
ਯਦਪਿ ਏਕ ਸਨ ਇਕ ਵਡ ਭਾਗੀ। ਮਨਿ ਗਨ ਵਿਦੁਖ ਸੁ ਕਵਿ ਸੁਠ ਰਾਗੀ ॥
ਤਦਪਿ ਸੁਮੇਰੁ ਸਮਾਨ ਸੁਹਾਨੋ। ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹਰਿ ਸੁਖ ਪਹਿਚਾਨੋ ॥
ਨਿਰਮਲ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਮਨੀਖਾ। ਵਿਦਯਾ ਜਨ ਵਿਰੰਚਿ ਸਨ ਸੀਖਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁ ਪਾਤਰ ਭਾਰੀ। ਸਦ ਗੁਨ ਸਦਨ ਮਗਨ ਨਿਜ ਤਾਰੀ ॥
ਲਗਲ ਏਕ ਦਿਨ ਸਭਾ ਸਜੀਲੀ। ਕਿਯਸਿ ਕਥਾ ਨਿਗ ਮਾਂਤਰ ਸੀਲੀ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਰੁਚਿਰ ਉਚਾਰੀ। ਗਯਾਨ ਵਿਰਾਗ ਭਕਤਿ ਵਿਸਥਾਰੀ ॥
ਸੁਭਗ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੁਨੀ ਸਨਕੇਰੇ। ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਅਨੂਠ ਘਨੇਰੇ ॥
ਬਿਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰੂਪਨ ਕੀਨੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਸੁਧਾ ਰਸ ਭੀਨੇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਕੰਠ ਗਿਰਾ ਅਤਿ ਮਧੁਰ ਸੁਰ ਜਸ ਬ੍ਰਿਤਿ ਗਤਿ ਸੰਗੀਤ।
ਅਸੰ ਪ੍ਰਗਯ਼ਾਤ ਸਮਾਧਿ ਥਿਤ ਸ੍ਰੋਤੇ ਸਕਲ ਪੁਨੀਤ॥

ਸੋਰਠਾ
ਵਕਤੇ ਪ੍ਰਾਕ ਅਨੰਤ ਸੁਕ ਵਸਿਸ਼ਟ ਬਯ਼ਾਸਾਦਿ ਜਸ।
ਤਸਕਲਿ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਸੰਤ ਲਖ ਬ੍ਰਿਤਿ ਨਾਥ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭੇ॥

ਚੌਪਈ
ਜਗਤ ਜਨਿਕ ਅਸ ਵਾਤ ਵਿਚਾਰੀ। ਇਹ ਮ੍ਰਯਾਦ ਸੁਭ ਸਤ ਸੁਚ ਸਾਰੀ॥
ਯਦਤਿ ਸੁ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਯੋ। ਤਦਪਿ ਤੁਰਕ ਰਜਹਿਤ ਘਨ ਗਾਜਯੋ॥
ਰਜ ਗੁਨ ਧਰਮ ਗ੍ਰਹਸਥ ਲਗਾਯੋ। ਭਾਵ ਭਗਤਿ ਬਾਹੁਜ ਕ੍ਰਿਤ ਲਾਯੌ॥
ਇਹ ਚਿਤ ਚਪਲ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਯਾ। ਯਾਵਤ ਸਕਲ ਪ੍ਰਪੰਚ ਭ੍ਰਮਾਯਾ॥
ਹ੍ਵੈ ਸਮੀਪਤਾ ਵਿਸਯਨ ਕੇਰੀ। ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਖੁਭਤਿ ਲਗਤਿ ਨਹਿ ਦੇਰੀ॥
ਵਿਨ ਨਬ੍ਰਿਤਿ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਨ ਕੇਹੂੰ। ਅੰਕੁਰ ਅਗਨਿ ਦਹਤਿ ਯਦਿ ਗੇਹੂੰ॥
ਇਹ ਬਿਧ ਬਹੁ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈਕੈ। ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਹ੍ਰਿਦਯ ਹੁਲ ਸੈਕੈ॥
ਕਥਾ ਸਮਾਪਤਿ ਸਮਯਸ ਪੂਜਾ। ਸਤ ਨਿਰਮਲ ਪਥ ਵਿਰਚਸਿ ਦੂਜਾ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਾਵਤ ਸਿਖ ਸੁਚ ਸਾਂਤਿਕੀ ਸਨਮੁਖ ਸਰੁਚਿ ਵਿਠਾਰ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮ੍ਰਿਗ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸ ਵਚਨ ਉਚਾਰ॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਰਉ ਅਤੀਤ ਸੁ ਭੇਸ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਸੁ ਕੇਸ ਧਰ।
ਵਿਚਰਉ ਦੇਸ ਅਸੇਸ ਹਰਉ ਕਲੇਸ ਹਮੇਸ ਇਵ॥

ਚੌਪਈ
ਅਹੰ ਧਰ ਰਹਤ ਬਹਿਰ ਜਸ ਧਾਰੀ। ਤਹਿ ਕਰ ਜਗਤ ਸੁਭਟ ਅਧਿਕਾਰੀ॥
ਯਾਵਤ ਤੁਮ ਧਰ ਸਕਉ ਸੁ ਸਾਂਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਮੁਨਿ ਬਨਉ ਇਕਾਂਤੀ॥

ਸਵੈਯਾ
ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥ ਮੂਰਤਿ ਧਾਰਕੈ ਸੇਵ ਕਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਾ।
ਆਪਨ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਣ ਕੋ ਚਿੱਤ ਚਾਹਿਤ ਹੈ ਗੁਰ ਦੇਵਕੀ ਰੀਤਾ॥

ਸਜ ਸਿੰਘਨ ਮੂਰਤੀ ਪਾਵਨ ਕੋ ਗੁਰ ਸੇਵ ਵਿਖੇ ਅਭਿੰਨ ਹੀ ਚੀਤਾ।
ਚੌਸੱਠ ਸਿੰਘ ਜੂ ਪਾਵਨ ਦੇਖ ਕੈ ਪਾਵਨ ਪਾਵਨ ਮਾਨ ਦੇਹਿ ਕੀਤਾ॥

ਸਵੈਯਾ
ਚਾਰ ਸਿਰੋਮਣ ਹੈ ਜੁਗਕੇ ਸਮ ਤਾਂਹਿਕੇ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਯਕ।
ਚੰਦਨ ਚਾਂਦਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਕੇ ਸਮ ਸੰਗਤਿ ਲਾਯਕ ਸਿੰਘਨ ਭਾਯਕ॥
ਬੀਰਨ ਮੈਂ ਵਡ ਬੀਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਜੂ ਭਾਨੂ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸੁ ਬਾਇਕ।
ਰਾਮ ਸਮਾਨ ਹੈ ਰਾਮ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਜੂ ਜੋਗੀ ਧਯਾਨ ਧਯਾਨ ਲੁਬਾਯਕ॥
ਬੇਗਾਹੀ ਸਿੰਘ ਜੂ ਬੇਗ ਵਡੇ ਭਵ ਤਯਾਦਿਕ ਨਾਮ ਮਨੌਤ ਸਹਾਯਕ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਿੰਘਨਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਜੀ ਵਾਕ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਰਰੇ।
ਜਿਹਿ ਭੇਖ ਸੰਨਯਾਸ ਅਕਾਲ ਦੀਯੋ ਧਰਮ ਪਾਲ ਕਰੇ ਬਹੁ ਦ੍ਰਬ ਭਰੇ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਔ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਹੋਹਿ ਕੰਠਾਗਰ ਨਯਾਏ ਭਰੇ।
ਦੇਸ ਦਿਸ਼ਾਂਤ੍ਰਮੈਂ ਵਿਚਰੋ ਤੁਮ ਜਾਵਤ ਪੰਡਿਤ ਪਾਯ ਪਰੇ॥

ਸਵੈਯਾ
ਗੇਰੂ ਕੋ ਵਸਤ੍ਰ ਚਿੱਪੀ ਲੁਦ੍ਰਾਸ ਜਜੀ ਆਪ ਪਹਿ-ਰਾਵਣ ਸਿੰਘ ਖਰੇ।
ਪੁਸਤਕ ਆਪ ਮੰਗਾਵਨ ਕੈ ਸਬ ਵਾਂਟ ਦੀਯੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰੇ॥
ਬ੍ਰਹਿਮ ਗਯਾਨ ਭਵੋ ਭਲ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਹਿ ਜਾਹਿ ਦਿਸੰਤ੍ਰ ਪੂਜਾਵਣ ਵਰੇ।
ਥਾਪੀ ਕੋ ਦੇਵਤ ਹੈ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਜਾਹੁ ਬਨਾਂਰਸ ਸ਼ਿਵ ਧਾਮ ਹਰੇ॥

ਸਵੈਯਾ
ਗੁਰ ਜੀ ਉਠਕੈ ਸੁ ਸੰਘਾਸਨ ਸੈ ਸਬ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਬਿਦਯਾ ਕਰ ਦੀਨਾ।
ਮੁਦ ਆਏ ਰਸੋਈ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਤਿਹਿਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਇ ਸੰਘਾਸਨ ਸੀਨਾ॥
ਪਾਤ ਭਏ ਸਬ ਸਿੰਘ ਸਮਾਗਮ ਧਾਮ ਬਨਾਰਸ ਕਾ ਮਗ ਲੀਨਾ।
ਮਗਕੋ ਕਟਕੇ ਸ਼ਿਵ ਧਾਮ ਬਰੇ ਦ੍ਵਿਜ ਪਾਦਿ ਅਰਾਧਤ ਵਿੱਦਯਾ ਪਠੀਨਾ॥

ਸਵੈਯਾ
ਵਿਪਰ ਬਤਾਵਤ ਹੈ ਕੁਛ ਰੰਚਕ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਬ ਆਪ ਹੀ ਆਵਤ।
ਜੋਤਸ਼ ਪਿੰਗਲ ਨਯਾਯ ਬਯਾਕਰਣ ਸੰਘਤਾ ਵੇਦਾਂਤ ਤਾਹਿਕੇ ਗਾਵਤ॥

ਵੇਦ ਜੋ ਰਾਵਣ ਭਾਸ ਪੁਰਾਣ ਹੈ ਸਿਮਰਤੀ ਔਰ ਪੰਤਜਲ ਭਾਵਤ।
ਥੋੜੇ ਹੀ ਕਾਲ ਕੀਯੇ ਹੈ ਕੰਠਾਗਰ ਆਇ ਦਿਸੰਤ੍ਰ ਤਾਹਿ ਸੁਨਾਵਤ॥

ਸਵੈਯਾ
ਗੁਰ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਬ ਦੇਸ਼ ਦਿਸ਼ੰਤ੍ਰ ਜੀਤ ਲੀਯੇ ਸਬ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵਤ।
ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਅਮੋਲਕ ਵਾਕਹੈ ਵਾਰ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਜਨਾਵਤ॥
ਵਿਪਰ ਸਬੈ ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਸੰਗਤਿ ਵਾਂਸ ਸਮਾਨ ਸੀ ਚੰਦਨ ਜਾਵਤ।
ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਕੀ ਓਪ ਕਹਾ ਕਹੋ ਸਾਰਸੁਤੀ ਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵਤ॥

ਚੌਪਈ
ਏਹੁ ਵਰ ਦਾਨ ਚਹੋ ਕਰ ਜੋਰੇ।ਦੇਹੁ ਅਕਾਲ ਬਾਲਕੇ ਨਿਹੋਰੇ॥
ਚਾਰੋ ਵਰਨ ਚਾਰੋ ਆਸ਼੍ਰਮ।ਪੜ੍ਹੇ ਗਰੰਥ ਸੂਖਮ ਜਿਸ ਧਰਮ॥
ਹੇਰੇ ਲਲਿਤ ਛਬੀਲੀ ਬਾਨੀ।ਕਵੀ ਸ਼ਰਮ ਸਫਲਾ ਕਰ ਮਾਨੀ।
ਹੇ ਅਕਾਲ ਚਾਹੋ ਵਰ ਏਹੂ।ਜਨਮ ਜਨਮ ਤੁਮਰੇ ਪਦ ਨੇਹੂ॥
ਜੋ ਏਹਿ ਗਰੰਥ ਪੜ੍ਹੇ ਚਿੱਤ ਲਾਈ।ਸਿੱਖੀ ਧਰਮ ਬਖਸ਼ੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਈ॥
ਸਰਬ ਸੰਤਨ ਕਵਿ ਬੰਧ ਹਮਾਰੀ।ਬਖਸ਼ੋ ਭੂਲ ਕਹੀ ਰਹਿ ਭਾਰੀ॥
ਪੱਖਯ ਪਾਤਿ ਇਸਮੈਂ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ।ਕੇਵਲ ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਸਲਾਹੀ॥
ਸਿੰਘ ਘੁੰਦਾਰੁ ਪੁਕਾਰੁ ਉਚਾਰੁ।ਦੇਖੋ ਸਾਜਿਨ ਭੇਟਿ ਹਮਾਰੁ॥

ਇਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸਗਲ ਕਲਿ ਕਲਪ ਨਿਵਾਰਣ ਨਿਰਮਲ
ਪ੍ਰਭਾਵਕੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘੇਨ
ਕ੍ਰਿਤੰ ਸਮਾਪਤੰ ਸ਼ੁਭੰ
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਸਹਾਯ

—o—

1 to 113 **{Nirmal Parbhakar}**
114 to 222 **{Sikhi Parbhakar}**

D: (Billu) Giani G (H Sahib) {113}

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰਿ

ਉਤਾਰਧ

ੳ ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀਵੰਸਾ ਅਵਤੰਸਾਯਨਮ.
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਚਰਨਣਾਰਗ਼ ਬੰਦੇ ਭਜੇ ਨ ਮੋਨਮ–
ਛਪਯ
ਬੰਦੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਿਬੁਧ ਵਿਧ ਪਵਰ ਵਿਦੁੱਖ ਵਖਾਨਤ।
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਾਧਨ ਸੂਲਪ ਇਸਟ ਨਿਜ ਸਬ ਜਗ ਜਾਨਤਿ॥
ਵਿਭੂ ਸਚਿਦਾਨੰਦ ਅਚਲ ਅਜ ਅਘ ਦੁਖ ਦਾਹਿਤ।
ਛਾਂਹਿ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਅਨਵਧਿ ਸੁਤੰਤਰ ਰਛ ਨ ਚਾਹਿਤ॥
ਨਿਤ ਨਵਨ ਪ੍ਰਨੰਮਤ ਨਯਨ ਹੂੰ ਧਰਤ ਧਯਾਨ ਜਿਸ ਜਲਨ ਹਰੁ।
ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਖ ਚਤੁਰ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਗਟ ਫਲ ਦਰਸ ਪੁਰਸ ਹੈ ਸਰਸ ਨਰੂ॥ ੧॥
ਮੁਖ ਓਚਰਤਿ ਸੁਚ ਨਾਮ ਨਿਖਲ ਦੁਖ ਦਾਰਦ ਨਾਸੈ।
ਮੂਰਤਿ ਲਲਿਤ ਸੁ ਧਯਾਨ ਧਰਤ ਅਤਿ ਹਿਰਦੈ ਹੁਲਾਸੈ॥
ਪਰ ਸਤ ਪਯ ਪਦ ਪਦਮ ਪੀਨ ਹੂੰ ਪਾਪ ਪਲਾਵਹਿ।
ਸਰਵਨ ਪਰਤ ਵਰ ਵਚਨ ਸੁਲਖਿਤਾ ਨਿਜ ਉਪਜਾਵਹਿ॥
ਹੈ ਜਹਿ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਟਾਛ ਵਹਿ ਮਾਨਵ ਮੁਕਤ ਪਰਮੋਦ ਲਯ।
ਸੁਭ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰੀ ਯਸਤਿ ਵੰਤ ਹਰਿ ਕਰਤ ਵੰਧਨਾ ਵਿਘਨ ਛਯ॥ ੨॥

ਸਵੈਯਾ
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੁ ਪੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਜਾਵਤ ਸੰਤ ਮੰਹਤਨ ਪੈ ਬਲਿਹਾਰੀ।
ਪੁਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੁਲ ਗੋਤ ਜਿਵੇ ਵਡ ਬਲਵ ਜੇ ਪਰਮਾਰਥ ਕਾਰੀ॥
ਗੁਨ ਦਾਧਕ ਬਿਦ ਹਿਤੂ ਉਪਕਾਰਕ ਸਾਰਸੁਤੀ ਪੁਨਕੋ ਵਦ ਭਾਰੀ।
ਹਥ ਜੋਰ ਲੂਠੈ ਕਰ ਮਾਥ ਪਗੋ ਪਰ ਹੈ ਸਬ ਕੋ ਅਵਿਵੰਦ ਹਮਾਰੀ॥ ੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਵੇਦੀ ਕੁਲ ਮੁਕਟ ਮਣਿ ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਿਮ ਅਵਤਾਰੁ।
ਵੇਦ ਵਿਹਤ ਵਰ ਮੁਕਤਿ ਮੱਗ ਵਿਚ ਰਸਿ ਬਹੁ ਬਪ ਧਾਰੁ॥ ੪॥
ਸੁ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ਰੀਤ ਮ੍ਰਜਾਂਦ ਕ੍ਰਤ ਬਜਤਾ ਬਿਤਾ ਬਿਧਿ ਚਰਨਿ ਮੁਨੀ ਭਾਖ।
ਤਤ ਪ੍ਰਯਾਯ ਸ੍ਰੀ ਜਗਤ ਗੁਰੁ ਸੰਗਯਾ ਸਿਖੀ ਰਾਖ॥ ੫॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਸੁਭਟ ਪਰਯੰਤ ਯਦਪਿ ਸੁਬੋਯਸ ਬੀਜ ਬਹੁ।
ਵਿਸਿਤਰਤਿ ਕੀਯਸਿ ਅਨੰਦ ਤਦਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ॥ ੬ ॥
ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਬਢਤਿ ਪੁਨੀਤ ਸਾ ਸਸਿ ਕਲਾ ਵਿਸੇਸ ਵਰੁ।
ਕਤ ਸੁ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ਸੁਰ ਤਰੰਗਨੀ ਸਰਸ ਰਸ ॥ ੭ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਦੈਵੀ ਗੁਨ ਦੇਵਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਬਡਾਵੇ ਬੇਗ
ਸੌਂ ਬਸੋਂ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੋ ਬਿਦਾਰੈ ਸੰਭੁ ਦਾਰਾਸੀ ॥
ਦਾਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਭੀ ਸਰਾਹੀ ਸੀ ਪਿਯੂਖ ਪੂਰੀ
ਤਾਂਬੋ ਚੀਤ ਸਿਜਾਹੀ ਕੋ ਇਲਾਹੀ ਖਾਕ ਪਾਰਾਸੀ ॥
ਤੀਨੋ ਤਾਪ ਸਾਪਨ ਕੇ ਝਾਪਨ ਕੇ ਜਾਪਨ ਸੀ
ਪਾਪ ਕਲਾ ਕਾਪਨ ਕੋ ਭਾਰੀ ਦਾਂਤ ਆਰਾਸੀ।
ਕਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਜਾ ਪੂਤਨ ਕੇ ਕਾਟਬੇ ਕੋ
ਸਿਖੀ ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੀ ਸੋ ਤਿਖੀ ਤੇਗ ਧਾਰਸੀ ॥ ੮ ॥

ਸਿਖੀ ਜਗਦੀਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸੈਂ ਭਾਨ
ਕੇਸ ਸੀ ਸਰਾਈ ਝੀਨ ਤਿਖੀ ਤੇਗ ਤੀਰਸੀ।
ਓਚੀ ਤੋ ਸੁਮੇਰ ਸੀ ਸੁ ਹੀਰਨ ਸੀ ਧੌਲ ਪੀਨ
ਸੀਤਲ ਹਿਮਾਲੈ ਸੀ ਸੁਗੰਦ ਹੈ ਪਟੈਰਸੀ ॥
ਫੂਲੈਹੈ ਬਸੰਤ ਸੀ ਅਨੰਤ ਸੀ ਚਿਤਾਈਸ
ਕਾਮਦਾ ਭਵਾਨੀ ਸੀ ਅਲੇ ਪਹੈ ਸਮੀਰਸੀ।
ਗੰਗ ਸੀ ਪੁਨੀਤ ਭਾਰੀ ਸਿੰਧ ਸੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪੂਰੀ
ਮਾਦੁਰੀ ਪਿਯੂਖ ਸੀ ਸੁਹਾਨੀ ਧੇਰ ਠੀਕ ਸੀ ॥ ੯ ॥

ਏਕ ਤੋ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ ਭੂਪਨਕੇ ਭੂਪ ਭਾਲ
ਭਾਰੀ ਤੇਜ ਭਾਨਸੋ ਚੜ੍ਹਾਈ ਨੀਤ ਜੰਗ ਕੀ।
ਏਕ ਪੈਸਾ ਪੁੰਨ ਕੋ ਉਪਾਇ ਕੈ ਛਕਾਵੈ ਮੀਤ
ਏਕ ਤੋ ਵੈਰਾਗੀ ਭੌਨ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਧ ਸੰਗਕੀ ॥
ਏਕ ਤੋ ਵਿਰੰਚਕੀ ਵਿਭੂਤੀ ਹੂੰ ਨ ਹੇਰੇ ਨੈਕ

ਲੀਨ ਹੈਂ ਨਿਜਾਪਮੈ ਨ ਚਾਹ ਪਾਪ ਰੰਗ ਕੀ।
ਕਾਰੇ ਪੀਰੇ ਧੌਰੇ ਲਾਲ ਰੂਪ ਤੌ ਅਨੇਕ ਧਾਰੇ
ਸਿਖੀ ਦੀਨ ਬੰਧੁਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੀ ॥੧੦॥

ਸਿੱਖੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪਾਤਕੀ ਪੁਨੀਤ ਚੀਤ
ਕੇਤੇ ਹੀ ਕਲੰਕ ਪੰਕਅੰਮੈਲੇ ਧ੍ਵੈ ਗਏ।
ਥਾਕੇ ਜਨ ਮਾਂਤਰਕੇ ਜੀਵ ਜੇ ਵਿਕਾਰੀ ਨੀਚ
ਆਛੋ ਨਿਜਾ ਨੰਦ ਜੋ ਪ੍ਰਯੰਗ ਸੇਜ ਸ੍ਵੈਗਯੇ ॥
ਸਯਾਨਰਤੇ ਸਿੰਘ ਹੋਏ ਕੂਕਰਤੇ ਨੰਦੀ ਵੇਸ
ਰਾਸਭ ਤੇ ਬਾਜੀ ਹ੍ਵੈ ਖਗੇਸ ਦੰਸ ਖ੍ਵੈ ਗਯੇ।
ਸਾਕ ਸੇ ਸਰੋਯ ਹੂਯੇ ਆਕਾਸੇ ਮਦਾਰ ਹੂਯੇ
ਖਾਕਸੇ ਸੁਮੇਰੁ ਹੂਯੇ ਕਾਕ ਹੰਸ ਹ੍ਵੈ ਗਯੇ ॥ ੧੧ ॥

ਲਾਖੌਂ ਜਾਪ ਲਾਖੌਂ ਤਾਪ ਲਾਖੌਂ ਹੀ ਸੁ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ
ਲਾਖੌਂ ਹੀ ਪ੍ਰਯਾਗ ਯਾਗ ਨੈ ਕਹੂੰ ਨ ਛ੍ਵੈਸਕੈਂ।
ਲਾਖੌਂ ਵਾਸ ਤੀਰਥ ਕੋ ਲਾਖੌਂ ਹੀ ਸਨਾਨ ਕੁੰਭ
ਲਾਖੌਂ ਦਾਨ ਪੁੰਨਸੌਂ ਨ ਹੀਯੇ ਮੈਲ ਖ੍ਵੈਸਕੈਂ ॥
ਜੰਤਰ ਲਾਖੌਂ ਤੰਤ੍ਰ ਲਾਖੌਂ ਹੀ ਅਰਾਧੈ
ਮੰਤਰ ਲਾਖੌਂ ਸਿੰਧੁ ਚੰਦਨਾ ਪਿਯੂਖ ਐਸੋ ਚ੍ਵੈਸਕੈਂ।
ਲਾਖੌਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹਿਮਾਲੈ ਬੀਚ
ਸਾਚ ਹੌ ਬਖਾਨੋ ਨਾਥ ਸਿੱਖੀ ਸੌ ਨਹ੍ਵੈਸਕੈਂ ॥। ੧੨ ॥

ਧਾਵੈਂਗੋ ਨਭੂਤਸੌਂ ਵਿਭੂਤਿ ਕੇ ਪਿਛੋਹੈਂ ਛੀਨ
ਪਾਵੈਂਗੋ ਅਕਾਲ ਸੁਖੇਨ ਗੇਹ ਸੂਖਸੌਂ।
ਲੂਟੈਗੋ ਨਿਜਾਪਕੋ ਪ੍ਰਮੋਦ ਤੌਂ ਸਦੀਵਕਾਲ
ਛੂਟੈਂਗੋ ਤਰੰਤ ਹੀ ਪ੍ਰਪੰਚ ਭਾਰੀ ਦੂਖ ਸੌਂ ॥
ਧੋਵੈਂਗੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਵਰੇ ਪਦਾਰਬਿੰਦ
ਰੋਵੈਂਗੇ ਕ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦੂਤ ਤੇਜ ਪੇਖ ਪੂਖ ਸੌਂ।
ਏਰੇ ਚੀਤ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਮਾਨਲ ਹਮਾਰੀ ਬਾਤ
ਚਾਟਲੈ ਅਲੂਣੀ ਮਿਲ ਸ੍ਵਾਦਹੈ ਪਿਯੂਖਸੌਂ ॥ ੧੩ ॥

ਸਿੱਖੀ ਨਿਰਾ ਕਾਰ ਕੀ ਸਕਾਰਤੇ ਨਿਵਾਰ ਦੇਤ
ਨੈਕਹੂੰ ਨਿਹਾਰੀ ਨ ਨਿਹਾਰੈਂ ਔਰ ਰੂਪਕੋ।
ਚਾਖਤੈ ਪਿਯੂਖ ਸੀ ਨ ਲਾਗਤੀ ਮਿਠਾਈ ਮੀਠ
ਰਾਖਤੇ ਸਮੀਪਨ ਨ ਵਿਲੋਕੈਂ ਆਨ ਭੂਪ ਕੋ॥
ਸੌਂਨਕੈ ਸੁਨਾਦ ਲੋਕ ਬਾਦ ਕੋ ਨ ਸ੍ਵਾਦਲੇਸ
ਐਸੀ ਹੈ ਸੁਗੰਧ ਨ ਬਨਾਈ ਈਸ ਊਪਕੋ।
ਹੋਵਤੇ ਪਰਸ ਜੌ ਸਿਰਸਕੋ ਪ੍ਰਸੂਨ ਛੋਟ
ਲਾਗਤੋ ਪਖਾਨ ਪੀਨ ਈਹਾਂ ਕਾਮ ਚੂਪਕੋ॥ ੧੪॥

ਆਛੋ ਅਭਿਆਸ ਕੈ ਨਿਜਾਪਕੋ ਚਿਤਾਰੀਯਤ ਸੂਖ
ਦੂਖ ਸੀਤ ਆਦਿ ਦ੍ਵੰਦ ਸਹੀਯਤਿ ਹੈ।
ਈਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੌ ਵਿਥਾਰੀਯਤਿ
ਗ੍ੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸੁ ਵਾਣੀ ਗਹੀਯਤਿ ਹੈ॥
ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਲੇਸ ਨੈਕ
ਹ੍ਵੈਕੈ ਛੀਨ ਛਾਰਸੌਂ ਨ ਮਨ ਚਹੀਯਤਿ ਹੈ।
ਦੈਵੀ ਗੁਨ ਭੂਖਨ ਪ੍ਰਪੰਚ ਤੇ ਉਦਾਸ ਚੀਤ
ਸਿੱਖੀ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਜੂਕੀ ਐਸੀ ਕਹੀਯਤਿ ਹੈ॥ ੧੫॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਿਧਿ ਸੰਭੁ ਖਟਾਨਨ ਇੰਦ੍ਰਫਨੀ ਪਤਿ ਅੰਤ ਨਦੇਖ ਸਕੈ ਬਹ ਪਿੱਖੀ।
ਕਵਿ ਸਾਰਦ ਪ੍ਰੇਮ ਪਸੰਸ ਭਨੀ ਪਰ ਸੀਮ ਲਖੀ ਨ ਯਦੀ ਮਤਿ ਤਿੱਖੀ॥
ਗੁਪਤਾਦਿਕ ਲੇਖਕ ਸੰਕਰ ਕੋ ਸ੍ਰੁਤਿ ਥਾਕ ਪਰੇ ਅਤਿ ਨਾਇਤਿ ਲਿਖੀ।
ਸ੍ਰਤਿ ਆਦਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸਨਾਤਨ ਕੀ ਜਗ ਮੈ ਕਹਿ ਲਾਵਤਿ ਸੋ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖੀ॥ ੧੬॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੰਚਤ ਜਨਮ ਅਨੇਕ ਜੱਹਿ ਅਤਿ ਵਡ ਪੁੰਨ ਅਪਾਰ।
ਗੁਰੁ ਸੱਖੀ ਇਹ ਪਰਮ ਨਿਧਿ ਸੋ ਕਰਹੱਹਿ ਸ੍ਵੀਕਾਰ॥ ੧੭॥
ਤਹਿ ਕਰ ਲਛਨ ਲਲਿਤ ਗੁਨ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵਤ ਸੇਸ॥
ਅਹੰਮੰਦ ਮਤਿ ਢੀਠ ਵਨ ਵਰਨਉ ਕਛੁ ਲਵ ਲੇਸ॥ ੧੮॥

ਸਵੈਯਾ

ਗੁਰੁ ਸਿੱਖਨ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਭਲੀ ਡਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਕਰਤੇ ਅਘ ਹਾਨੀ।
ਛਪਤੇ ਜਗਤੇ ਜਪਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਢਪਤੇ ਗੁਨ ਕੋ ਤਪਤ ਨ ਅਮਾਨੀ॥
ਕਲਤੇ ਖਲਤੇ ਪਲਤੇ ਟਲਤੇ ਚਲਤੇ ਛਲਤੇ ਢਲਤੇ ਜਸ ਪਾਨੀ।
ਭਨਤੇ ਮਨਤੇ ਧਨਤੇ ਭਨਤੇ ਸੁਨਤੇ ਗੁਨਤੇ ਗੁਰੁ ਵਾਨੀ॥੧੯॥
ਜਬ ਲੌਂ ਤਨ ਪਾਛਲ ਰੈਨ ਜਗੈਂ ਗੁਰ ਨਾਮ ਸਨਾਨ ਸੁ ਦਾਨ ਕਰੈ॥
ਅਤਿ ਨਿੱਮ੍ਰਤ ਬੋਲਤ ਮੀਠ ਮਧੁ ਹਬ ਹੂੰ ਨ ਮ੍ਰਿਖਾ ਮੁਖ ਵੈਨ ਰਰੈ।
ਤੁਛ ਨੀਂਦ ਅਹਾਰ ਵਿਹਾਰ ਜਿਤੋ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲ ਅਮਾਨ ਚਰੈਂ॥
ਅਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਪਗ ਪੈ ਸਬ ਰੰਕ ਸੁਰਾ ਸੁਰ ਸੀਸ ਧਰੈ॥੨੦॥
ਵਰਣਾਸ਼੍ਰਮ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਰਲੈਂ ਪਟ ਬੀਜਨ ਕੇ ਤੁਲ ਤੇਜ ਪਰਕਾਸੈ॥
ਭਕਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਮ ਦੀਪਕ ਕੇ ਮਣਿ ਜੋਤਿ ਅਕਾਲ ਸੁ ਨਾਮ ਉਪਾਸੈ॥
ਜਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੱਖ ਊਜਲ ਜੇ ਤਹਿ ਗਜਾਨਲ ਕਲਾ ਪ੍ਰਗਟੀ ਦੁਤਿ ਭਾਸੈ।
ਜਨ ਭਾਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਚਢਜੋ ਤਮ ਤੋਮ ਅਨਾਦਿ ਪਰਮਾਦ ਵਿਨਾਸੈ॥੨੧॥
ਰਿਸ ਬਾਹਰ ਟੇਢ ਭੁਜੰਗ ਅਟੈ ਨਿਜ ਭੌਨ ਵਿਖੇ ਸਰਲਾਧਿਕ ਜੈਸੇ।
ਲਜਤੀ ਵੱਡ ਲੋਕਨ ਵੀਚ ਬਧੂ ਮਿਲਤੀ ਪਤਿ ਸੇਜ ਪਰਮੋਦ ਅਨੈਸੇ॥
ਬਹੁ ਦੇ ਕਰ ਬੰਕ ਚਲੈ ਸਲਿਤਾ ਰਲਤੀ ਜਬ ਸਿੰਧੂ ਕਲੋਲਨ ਵੈਸੇ।
ਸੱਤ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਅਤਸ੍ਰਧ ਭਵੈਂ ਤਜ ਬਜੰਗ ਮਿਲੈਂ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿੱਖ ਤੈਸੇ॥੨੨॥
ਜਗ ਹਾਟਕ ਹੋਤ ਵਿਰਾਟਕ ਨਾ ਮਣਿ ਦੇਵਨ ਕੰਕਰ ਹ੍ਵੈ ਛਿਤਕੋ।
ਤਰੁ ਹ੍ਵੈ ਨ ਪਟੀਰ ਕਨੇਰ ਲਘੂ ਸੁਰ ਪੇੜ ਕਰੀਰ ਨ ਹ੍ਵੈ ਇਤਕੋ॥
ਸੁਮ ਰਾਲ ਨ ਕਾਕ ਕਰਾਲ ਭਵੈਂ ਨਹਿ ਘੋਟਕ ਰਾਸਭ ਹ੍ਵੈ ਕਿਤਕੋ।
ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿੱਖ ਸਾਕਤ ਹ੍ਵੈ ਨ ਕਬੂੰ ਨਿਤ ਰਾਖਤ ਨਾਥ ਵਿਖੈ ਚਿੱਤਕੋ॥੨੩॥
ਸਮਝੈ ਨਿਤ ਨੈਨ ਇਸਾਰਨਕੋ ਚਲ ਆਯਸ ਮੈਂ ਭ੍ਰਿਤ ਹੈ ਦਿਲ ਜਾਨੀ।
ਜਿਨ ਪੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਨ ਮਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੱਗ ਬੀਚ ਵੁਹੀ ਮੈਂ ਅਗਵਾਨੀ॥
ਗਹਿ ਤੇਗ ਬਬੇਕ ਪਰਮਾਦ ਹਨਜੋ ਰਿਪੁ ਹੈ ਬਲ ਵੰਡ ਵਹੀ ਭਟਮਾਨੀ।
ਨਰਿਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਾਨ ਪ੍ਰਿਯਾ ਸਿੱਖ ਹੈ ਜਹਿ ਪੂਤ ਪਰਬੋਧ ਵਹੀ ਪਟਰਾਨੀ॥੨੪॥
ਰਤਨਾ ਮਲ ਮਾਨਸ ਨੀਰਧਿ ਮੈਂ ਗਿਰ ਪਾਰਸ ਲੋਕ ਪਖਾਨ ਕਹਾਵੈਂ।
ਅਹਿ ਸੰਗਤਿ ਜਜੋਂ ਬਨ ਖੰਡ ਸੁ ਚੰਦਨ ਦੇਵ ਤਰੂ ਕਵਿ ਕਾਠ ਵਤਾਵੈਂ॥
ਸੁਰ ਭੀ ਪਸੁ ਭੀਮ ਭੁਜੰਗ ਮਣੀ ਮੂਕਤਾ ਗਜ ਸੀਸ ਮੁਨੀਸ ਅਲਾਵੈਂ।
ਸਬ ਦੇਖਤ ਹੈਂ ਨ ਮਰਾਲ ਕਹੂੰ ਗੁਰੂਕੇ ਸਿੱਖ ਆਪਨ ਆਪ ਦੁਰਾਵੈਂ॥੨੫॥
ਲੋਚਨ ਸੌ ਕਰਤੇ ਦਰ ਸਾਧਿਕ ਦ੍ਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਸੁ ਗਰੰਥ ਅਗਾਰੀ।
ਪੁਨ ਬੈਸ ਯਥਾ ਅਧਿਕਾਰਨ ਮੋ ਕਰ ਮੀਠ ਸੁਧਾ ਵਤ ਵਾਤ ਉਚਾਰੀ॥

ਭੁਲ ਬੰਲੁ ਵਿਲੋਕ ਸਭਾਖਿਤਜੇ ਤਜ ਦੰਭਰ ਸੁ ਦੇਵ ਕਰੈਂ ਅਤਿ ਸਾਰੀ।
ਅਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਜੇ ਜੱਗ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨਾਂਬੁਜ ਪੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੨੬ ॥
ਉਠ ਪ੍ਰਾਤ ਸਨਾਨ ਸਦਾ ਕਰਕੈ ਚਿੱਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਵਾਹਗੁਰੂ ਲਪਤਾਨੀ।
ਜਪ ਜਾਪ ਜਪਾਦਿਕ ਦਾਨ ਕ੍ਰਿਯਾ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਗਾਯ ਸੁਨੈ ਪ੍ਰਭੁ ਵਾਨੀ ॥
ਪੁਰਬਾਦਿਕ ਰੀਤਿ ਜਿਤੀ ਚਲ ਹੈ ਕ੍ਰਿਤ ਦੇਤ ਦਸੌਂ ਧਰ ਜੋਤ ਮਹਾਨੀ।
ਅਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਤਾਂ ਪਦ ਪੰਕ ਜਪੈ ਕੁਰਵਾਨੀ ॥੨੭ ॥
ਹਿਯ ਕੋਮਲ ਦੀਨ ਦਲਾਲੁਹਾਠੀ ਧ੍ਰਿਤ ਵੰਤ ਲਖੈਂ ਸਬਕੋ ਨਿਜਭਾਈ।
ਮਤਿ ਸੰਤ ਪਿਪਾਸ ਛੁਧਾ ਜੇ ਸੁਰ ਭੀ ਪਲ ਜਾਨਤ ਚੀਜ ਪਰਾਈ ॥
ਤ੍ਰਿਯ ਸੁਤਾ ਤੁਲ ਹੈ ਭਗਨੀ ਬ੍ਰਿਧ ਕੋ ਮਨ ਮਾਨਤ ਹੈ ਮਮ ਮਾਈ।
ਕਲ ਹੰਸਨ ਕ ਸ੍ਰਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੌ ਤਿਨ ਪੈਸਦ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ॥੨੮ ॥
ਤਨ ਹੋਵਤ ਤਾਣ ਨਿਤਾਣ ਰਹੈ ਨਹਿ ਬੋਲਤ ਬੋਲ ਕਬੂੰ ਮਦਕੇ।
ਨਿਰ ਓਟ ਨ ਓਟ ਨਿਰਾਸਾਰ ਕੀ ਧਿਰ ਬਾਤ ਭਨੈ ਨ ਕਵੀ ਬਦਕੇ ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਈਸ਼ੂਰ ਸ੍ਵੀਕ੍ਰਿਤ ਭੋਲ ਸੁਧੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪੰਥ ਪ੍ਰਮੋਦਮਿਲੇ ਕਦਕੇ।
ਪਰ ਨਿੰਦ ਬੁਰੋਂ ਚੁਗਲੀ ਨ ਕਰੈਂ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿੱਖ ਪੈ ਸਦ ਹੋ ਸਦਕੇ ॥ ੨੯ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਨਾਗਸੇ ਪਟੀਰ ਜੈਸੇ ਗੰਧਸੇ ਸਮੀਰ ਜੈਸੋ
ਚੀਰ ਸੇ ਸਰੀਰ ਜੈਸੋ ਤੀਰਜਯੋ ਨਿਖੰਗ ਹੈ।
ਮੇਘਸੇ ਵਿਭਾਸ ਜੈਸੋ ਧੂਲਿਸੇ ਜੈਸੋ ਭਔਨਸੇ
ਪ੍ਰਕਾਸਜੈਸੋ ਦੀਪ ਕੋ ਉਮੰਗ ਹੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਲਸੇ ਬੈਲਜਯੋ ਕੂਪਨਸੇ ਡੋਲ ਜੈਸੋ
ਚੀਜਨਸੇ ਮੋਲ ਜੈਸੇ ਬੋਲਜਯੋ ਵਿੰਰਗਹੈ।
ਭੋਜਨ ਸੇ ਥਾਲ ਜੈਸੋ ਲਾਖਸੇ ਸੂ ਲਾਲ ਜੈਸੋ
ਲਾਡੁਲੋ ਅਕਾਲ ਤੈਸੇ ਜਾਲਸੇ ਅੰਸਗਹੇ ॥ ੩੦ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਜਲਜਯੋ ਅਤਿ ਲੋਲਾ ਚਟਾ ਮੁਕਤਾ ਚੁਗਲੇਤ ਮਰਾਲਨ ਬੂਢਤ ਹੈਸੋ।
ਗਿਰ ਪਾਥਰ ਗਿਰਾ ਬੀਚ ਬਸੈ ਨਿਤ ਪਾਰਸ ਮੋਲ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਘਟੈ ਨੀਹ ਜੈਸੋ ॥
ਅਹਿ ਸੀਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਿ ਤੇਜ ਮਣੀ ਵਿਖ ਹੋਤਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਨਨੈਕ ਅਨੈਸੋ।
ਗ੍ਰ ਰਜ ਵਿਖੈ ਕਰ ਯੋਗ ਸਦਾ ਡਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੋ ਸਿਖ ਲੇਪ ਨ ਤੈਸੋ ॥ ੩੧ ॥

ਕਬਿੱਤ॥

ਦੇਸਨ ਦੇਸ ਕੇਤ ਤੇਜ ਸੌ ਲਗਾਯ ਪਾਯ
ਆਰਯ ਮਲੇਛਨ ਕੇ ਪੂਜਜੇ ਝੂਕਾਯੇ ਹੈਂ।
ਸਾਤਿਵੋ ਪਤਾਲ ਸੋਂ ਵਿੱਕੁੰਠ ਲੌ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵੀਚ
ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਤਾਪਕੈ ਪਰਮੋਦ ਕੈ ਸਿਧਾਯੇ ਹੈਂ॥
ਸਾਤੋ ਦੀਪ ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਖੰਜ ਕੈ ਪਖੰਡ ਦੰਬ
ਆਦਿਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਿ ਮੈ ਅਸੰਖ ਲੋਕ ਲਾਯੇ ਹੈਂ।
ਦੈ ਕੈ ਮੰਤਰ ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਨਿਵਾਰ ਕੈ ਕਲੇਸ ਸਿੰਘ
ਏਕ ਹੀ ਅਕਾਲ ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੁ ਧ ਜਾਯੇ ਹੈਂ॥ ੩੨॥
ਅਭਾਗੇ ਮੂੜ ਪਾਤਿਕੀ ਪ੍ਰਪੰਚ ਵੀਚ ਡੂਬੇ
ਮੋਹਿ ਕੀਚਸੋ ਪੁਨੀਤ ਕੈਕੈ ਸਦਾਹੀ ਪੂਜਾਯੇ ਹੈਂ।
ਆਛੇ ਪੁੰਨ ਪੰਥ ਕੇ ਵਿਰੋਧੀ ਜੇ ਨਿਰੋਧ ਨੀਚ
ਕ੍ਰੋਧੀ ਪਾਪ ਕਾ ਜਮੈਂ ਪ੍ਰਬੋਧੀ ਸੁ ਖਪਾਯੇ ਹੈਂ॥
ਫੇਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਈਸ ਕੀਰਤੀ ਪਤਾਕਾ ਵੇਸ
ਐਸੇ ਕਾਮ ਕੈਕੈ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਤੌਂ ਕਹਾਯੇ ਹੈਂ।
ਮਾਰੂ ਭੂਮ ਬਾਰੂ ਮੈ ਅਜਾਯਬ ਹੀ ਬਾਗ ਲਾਯਓ
ਜਾਹਿ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਚੀਤ ਭਾਯੋ ਹੈਂ॥ ੩੩॥

ਜੇਤੇ ਭੁਰ ਭਾਗੀ ਸੁਨ ਰਾਗੀ ਭੇ ਪਦਾਰਬਿੰਦ ਲਾਗੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਏਕ ਸੋ ਵਿਰਾਗੀ ਲੋਕ ਭਾਯੇ ਹੈ।
ਕੇਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂਯੋ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਚਲਾਈ ਤਾਸਿ
ਕੇਤੇ ਨਿਜਾਨੰਦ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਸੇ ਸਮਾਯੇ ਹੈਂ॥
ਕੌਤੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਕੋ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਹੌਂ ਵਖਾਨੋ
ਕੌਨ ਏਕ ਸੇਵਾ ਚਿਤ ਏਕ ਗੁਨਹਗਾਰ ਛਾਏ ਹੈਂ।
ਰਾਜ ਦੀਨੋ ਯੋਗ ਦੀਨੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀਨੋ
ਐਸੇ ਕੀਮ ਕੀਨੋ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਤੋ ਕਹਾਯੇ ਹੈ॥ ੩੪॥

ਰੂਪ ਰੰਗ ਰਖ ਰਾਗ ਪੰਥ ਕੋ ਸਜੀਲੋ ਦੀਨ
ਖੰਡੇ ਕੇਤੁ ਸੀਸ ਬਾਂਕੇ ਝੁੰਡੇ ਸੁ ਝੁਲਾਯੇ ਹੈਂ।
ਬੋਲੀ ਰੀਤਿ ਮਾਧੁਰੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਕੀ ਨਿਰਾਰੀ ਰਾਖਿ
ਐਸੇ ਕਾਜਕੈ ਕੈ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਤੋ ਕਹਾਯੇ ਹੈ॥

ਪ੍ਰਾਤਿ ਕਾਲਿ ਕੈਕੈਨਾਨ ਜਾਪ ਔ ਧਿਯਾਨ ਕ
ੈਪਾਪਨ ਕੇ ਪੁੰਜ ਨਾਮ ਪੁੰਨ ਪੰਜ ਛਾਯੇ ਹੈਂ।
ਜਾਸ ਕੀ ਚਹੂਗਾ ਝੂਮ ਜਾਗਤੀ ਜੂਾਲਾ ਜੋਤ
ਤਾਸ ਕੀ ਬਰਾਬਰੀ ਟਣਾਣਾ ਕੈਸੇ ਪਾਯੇ ਹੈਂ॥ ੩੫॥

ਬਾਂਕੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸੇਂ ਅਨੂਠੇ ਚਾਵ
ਦਿੱਬਯ ਮਣੀ ਕੁੰਦ ਮਮੈਂ ਕੇਤੇ ਰੰਗ ਛਾਯੇ ਹੈਂ।
ਵੀਨਕੈ ਵਿਸੇਸ ਵੇਸ ਆਪਨੈ ਸਜਾਯੇ ਸਾਜ
ਰਾਗ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰਭੀਨ ਇੰਦ੍ਰ ਭਾਯੇ ਹੈਂ॥
ਬਿਦਯਾ ਬ੍ਰਿੰਦ ਅਯੁਦ ਪ੍ਰਕਾਸਕੈ ਪਰ ਕੌਪਧਾਰ
ਜੰਗ ਮੈ ਮਲੇਛ ਸੈਨਾ ਮੂਲ ਸੈ ਖਪਾਯੈਂ ਹੈ।
ਪੰਡਿਤ ਕਵੀਸ ਗੁਣਾ ਧੂੰਸਤੇ ਲਿਖਾਰੀ ਚੋਖ
ਐਸੇ ਕਾਗ ਕੈਕੈ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਤੌਂ ਕਹਾਯੇ ਹੈਂ॥ ੩੬॥

ਖੰਡ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾਦਿ ਕੋ ਸੁਮੰਡਕੈ ਅਖੰਡ ਏਕ
ਧਾਰਕੈ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤੇਜ ਦੰਡਦੈ ਦਬਾਯੇ ਹੈਂ।
ਛੋਰਕੈ ਪਖੰਡ ਪੱਛ ਸੂਛਮੈਂ ਵਿਹਾਰੈ ਅਛ
ਦੱਛਕੇ ਪ੍ਰਤੱਛ ਭੇਦ ਬ੍ਰਿੰਦ ਹੀ ਬਤਾਯੇ ਹੈਂ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਕੀ ਪ੍ਰਬੀਚਕਾ ਡੁਬਾਯ ਜਾਤਿ
ਹਾਥ ਦੈਕੈ ਰਾਖੇਨਾਥ ਸਦਾ ਹੀ ਸਹਾਯੇ ਹੈਂ।
ਸਾਧਕ ਸੁਹਾਯ ਕਰੇ ਬਾਧਕ ਕੁਪਾਂਤਿ ਹੇਰੈ
ਐਸੇ ਕਾਂਮ ਕਰੇਨਾਥ ਗੁਰੂ ਤੌਂ ਕਹਾਯੇ ਹੈਂ॥ ੩੭॥

ਜੇਤੀ ਸ੍ਰੌਤ ਸ੍ਰੌਨਨ ਮੈਂ ਵੇਦ ਸੌਂ ਪਰਬੋਧ ਹੇਤੁ
ਜੇਤੀ ਕ੍ਰਿਤਯ ਭਾਵਨਾ ਕੈ ਈਸਕੋ ਜੁਹਾਰ ਸੌਂ।
ਜੇਤੋ ਪੁੰਜ ਦ੍ਰਿਸਯਕੋ ਵਿਲੋਕਨੋ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਧਯਾਨ
ਜੇਤੋ ਬੋਲ ਬੋਲੈ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਉਚਾਰ ਸੌਂ॥
ਜੇਤੋ ਪੰਥ ਚਾਲਨੋ ਪਰਦੱਛਨਾ ਪਰਮੋਦ ਦੇਤ
ਜੇਤੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਯੋਗ ਧਾਰਨਾ ਆਚਾਰ ਸੌਂ।
ਜੇਤੋ ਘੋਰ ਸੂਤਨੋ ਸਮਾਧਿ ਜੋ ਉਪਾਧਿ ਹੀਨ
ਲਾਡੁਲੋ ਅਕਾਲ ਕੋ ਨਿਰਾਲੋ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਸੌਂ॥ ੩੮॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਰੁਜ ਗਗਨ ਰਜਮਹਿ ਕੰਪਾਰਿਜੁ ਹੋਇ।
ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਤਦਪਿ ਨਲੁਭਧ ਜਗ ਸੰਤ ਸੁ ਬੱਲਭ ਜੋਇ॥ ੩੯॥

ਕਬਿੱਤ

ਜੈਸੋ ਮੁਖ ਆਰਸੀ ਕੇ ਵੀਚ ਮੈਂ ਵਿਲੋਕੀ ਯਤਿ
ਤੈਸੋ ਹੀ ਨਿਹਾਰਿਯੇ ਪ੍ਰਤਖ ਸੋਤੋ ਬਾਤ ਹੈ।
ਜੈਸੋ ਸੈਲ ਸੋਧ ਕੂਪ ਬੋਲਿਯੇ ਪਰਮੋਦ ਕੋਪ
ਤੈਸੋਹੀ ਅਗਾਰੀ ਬੋਲ ਬੇਗ ਹੀ ਸਨਾਤ ਹੈ॥
ਜੈਸੋ ਨੈਨ ਆਪਨੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕੋ ਸਦੋਸ ਚਾਰੁ
ਤੈਸੋ ਹੀ ਸੁਧਾਂਕ ਜੁ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਲਖਾਤ ਹੈਂ।
ਜੈਸੋ ਚੀਤ ਊਡਲ ਮਲੀਨਤਾ ਪਰਵੇਸ਼ ਹੋਤ
ਤੈਸੋ ਹੀ ਪ੍ਰਪੰਚ ਸੇ ਅਨਾਦਿਕੋ ਦਿਖਾਤ ਹੈ॥ ੪੦॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਨ ਊਤਮ ਅਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ੂਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਵਿਖਾਨ ਸਸੀ ਅਗ ਹ੍ਵੈ।
ਮਨ ਮੱਧਜਮ ਕੇ ਨਭ ਨੀਲ ਮਤਾ ਮ੍ਰਿਗ ਨੀਰ ਤੱਬੂਲਰਸੋ ਨਗ ਹ੍ਵੈ॥
ਉਰ ਬੀਚਨ ਕ੍ਰਿਚਟ ਪਿਖੈ ਸੂਪਨੋ ਅਹਿਦਾਮ ਸੁ ਠੂਠ ਬਿਖੈਂ ਠਗ ਹ੍ਵੈ।
ਜਗ ਕੋਤਗਤੀਨਤੀਨ ਪਰਕਾਰ ਲਖੈਂ ਸਿਸ ਮੋਖ ਭਵੇ ਜਿਨ ਕੋ ਮਗ ਹ੍ਵੈ॥ ੪੧॥
ਛਿਤ ਜਯੋ ਅਤਿ ਨੀਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਮਿਲੈ ਜਬੁ ਗੰਗ ਪੁਨੀਤ ਕਹਾਵੈ।
ਭਲ ਪਾਰਸ ਪਾਯ ਸੁਕੰਚਨ ਹ੍ਵੈ ਜਬ ਤਾਂਬਰ ਤੌਂ ਨਿਜ ਜਾਤਿ ਗਵਾਵੈ॥
ਮਲ ਯਾ ਚਲ ਚੰਦਨ ਹੋਤ ਜਿਤੇ ਤਰੁ ਅੰਬੁਧਿ ਮੈਂ ਸਰਤਾਨ ਰਹਾਵੈ।
ਸਿੱਖ ਤਜੋਂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਬਰਨਾਧਿਮ ਹੂੰ ਸੁਚ ਪੰਥ ਚਲੈ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਵੈ॥ ੪੨॥
ਸਜ ਨੀਰਨ ਨੀਰ ਗਲਾਵਤ ਹੈ ਨ ਜਲਾਵਤ ਹੈ ਅਗਨੀ ਆਗਕੋ।
ਵਰ ਵਾਯੁ ਨ ਸੋਖਤ ਵਾਯੁ ਕਬੂੰ ਨਗਤੌਂ ਨ ਪਕਰਾਸ਼ ਕਰੈ ਨਗਕੋ॥
ਰਵਿ ਤੇਜ ਤਪਾਵਤ ਨ ਰਾਵਿਕੇ ਨ ਥਕਾਵਤ ਹੈ ਮਗ ਹੂੰ ਮਗਕੋ।
ਤਸ ਆਪਨ ਆਪ ਸਰੂਪ ਜਿਤੋ ਜਗ ਕੌਨ ਦੁਖਾਯ ਸਕੈ ਤਗਕੋ॥ ੪੩॥
ਮੁਕਤਾ ਮਣਿ ਮਾਨਿਕ ਮੀਠ ਮਧੂਪ ਸਮਾਂਬਰ ਔਸਧਿ ਗੰਗਹਿ ਲੋਰੇ।
ਕਸਤੂਰਿਕਪੂਰ ਸੁ ਕੁੰਕਮ ਕੰਚਨ ਕਾਸ ਕੁਸ਼ਾ ਕਲਿ ਸਾਦਿਕ ਕੋਰੇ॥
ਸਰਤਾ ਸਰ ਚੰਦਨ ਔਘ੍ਰਿਤ ਠਾਕਰ ਫੂਲ ਫਲਾਦਿਕ ਪਾਟ ਪਟੋਰੇ।

ਅਸ ਊਚ ਪੁਨੀਤ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਜੋ ਅਧਿ ਮਾਧਿਮ ਹੂੰ ਕੁਲ ਬਾਵਲ ਭੋਰੇ ॥ ੪੪ ॥
ਸਰਤਾ ਤਟ ਮੈਂ ਸੁਤ ਕੂਰਮ ਕੇ ਪਲਤੇ ਥਲ ਮੈਂ ਵਜ ਹ੍ਵੈ ਜਲ ਧਾਵੈਂ।
ਬਨ ਕੂੰਜਨ ਕੂੰਜ ਕੁਮਾਰ ਜਨੈ ਜਬ ਜੋਬਨ ਹ੍ਵੈ ਖਗ ਮੈਂ ਨ ਭਜਾਵੈਂ ॥
ਗ੍ਰਹ ਕਾਕਕ ਕੇਪਿ ਕਪੂਤ ਪਲੈਂ ਭਲ ਹ੍ਵੈ ਬਲ ਬਾਗ ਫਲੇ ਚਲ ਆਵੈਂ।
ਬਰਨਾਧਿਮ ਹੂੰ ਸਿੱਖ ਜੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸੱਤ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈਂ ॥ ੪੫ ॥
ਮ੍ਰਿਤਕਾਦਿਕ ਸੁੰਦਰ ਵਾਸਨ ਹ੍ਵੈ ਤਮ ਡੋਭੁਨ ਤੇ ਮਿਸਰੀ ਭਲ ਹੋਤੀ।
ਲਘੁ ਪੇੜ ਸਕੰਟਕ ਧਾਟਲ ਕੋ ਜੜ ਸੈਲਨ ਤੇ ਰਤ ਨਾਵਲਿ ਜੋਤੀ ॥
ਵਰਵੰਸ ਚਖੂ ਗਵ ਲੋਕਨ ਪੰਕਜ ਨਾਮ ਹਿਤੇ ਸਮਝੋ ਸਿੱਪ ਮੋਤੀ।
ਵਰਨਾਧਿਮ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੀਤਿ ਚਲੈਂ ਸਿੱਖ ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਗੋਤੀ ॥ ੪੬ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਜੈਸੇ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਵਿਭੂਰਜੈਂ ਸੁ ਮੋਲ ਬੇਸ
ਜੈਸੇ ਏਕ ਚੰਦ ਲੋਕ ਕੋਟਿ ਹੀ ਉਮੰਗ ਹੈ।
ਜੈਸੇ ਏਕ ਲੱਛ ਲੱਛ ਆਯੁਧ ਚਲਾਵੈਂ ਬੀਰ
ਜੈਸੇ ਏਕ ਜੀਵ ਨਜਾਰੇ ਨਜਾਰੇ ਦੇਹ ਅੰਗ ਹੈਂ ॥
ਜੈਸੇ ਏਕ ਦੂਧ ਸ੍ਵੇਤ ਧੇਨੁ ਤੌਂ ਅਨੇਕ ਰੂਪ
ਜੈਸੇ ਏਕ ਆਗ ਕੇਤੇ ਰੂਖਨ ਕੇ ਝੰਗ ਹੈਂ।
ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਪਜਰਨ ਕੋ ਏਕ ਹੀ ਅਮੈਲੋ ਮਤ
ਊਪਰ ਤੇ ਕਾਰੇ ਪੀਰੇ ਧੌਰੇ ਰੰਗ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥

ਏਕ ਹੀ ਛਿਤੇਸਦਾਮ ਐਂਚ ਤੋ ਅਸੇਸ ਦੇਸ
ਏਕਹੀ ਦੂਸਾਲੋ ਮੋਦ ਬ੍ਰਾਤ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੋ।
ਇਕ ਹੀ ਅਗਾਰੀ ਪੰਥ ਯੂਥਕੋ ਨਿਵਾ ਹੈ ਬੇਸ
ਏਕਹੀ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਲਾ ਰੇਲ ਕੀ ਚਲਾਵਤੋ ॥
ਏਕ ਹੀ ਪਰ ਜੇਸ ਦਾਸ ਕੋਸਕੋ ਬਚਾਯ ਲੇਤ
ਏਕ ਹੀ ਸੁ ਕੇਵਟ ਅਨੇਕ ਜੀ ਲੰਘਾਵਤੋ ਹੈ।
ਏਕਹੀ ਅਕਾਲ ਕੋ ਸੁ ਲਾਲ ਹ੍ਵੈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
ਔਰ ਸੰਗ ਜੇਤੇ ਕਾਲ ਜਾਲ ਤੇ ਛਡਾਵਤੋ ॥ ੪੮ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵਿੱਦਤ ਪਦਮਨੀ ਨੀਚ ਘਰ ਮੇਂਦ ਵਿਲਾਰ ਮਝਾਰ।

ਰਤਨ ਜਨਿਕ ਜੜਖਾਰ ਜੱਗ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਅਸ ਅਵਿਤਾਰ ॥ ੪੯ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਮੁਨਿ ਨਾਥ ਜਿਤੇ ਚਿਰ ਜੀਵ ਜਤੀ ਅਵਿਤਾਸ ਸੁ ਤੀਰਥ ਦੇਵ ਸਬਾਯੇ।
ਸੁਰ ਲੋਕ ਵਿਡੂਰਜ ਔ ਰਤਨਾਧਿਕ ਯਾਵਤ ਹੈਂ ਗੁਨ ਰਾਗ ਅਲਾਯੇ ॥
ਸ਼ੁਭ ਸਿੰਧਿ ਨਿਧੀ ਰਸ ਊਚ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਜੱਗ ਦੀਸ਼ ਭਲੇ ਉਪਜਾਯੇ।
ਚਰਨਾਂ ਬੁਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਸੁ ਵਿਲੋਕਤ ਹੀ ਸੁਖ ਸੋ ਸਬ ਪਾਯੇ ॥ ੫੦ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਪਠ ਨਾਰਧ ਸੌ ਨਿਗਮਾਗਮਕੋ ਸਬ ਸਾਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੁ ਰਾਗ ਉਚਾਰੇ।
ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਬਿਧਿ ਸੰਭੂ ਰਮਾਪਤਿ ਲੋਕ ਪਧਾਰੇ ॥
ਲਛ ਪਾਰਸ ਚਿੰਤ ਮਨੀ ਲਛਮੀ ਸੁਰ ਭੀਤਰੁ ਦੇਵ ਜਿਤੈ ਕਰ ਧਾਰੈ।
ਗੁਰ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਬੁਜਕੀ ਰਜਕੇ ਸਮਹੂ ਨ ਸਕੈਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ॥ ੫੧ ॥
ਮ੍ਰਿਗਸੌ ਗੁਰੁ ਵਾਕ ਸ ਪਰੇਮ ਸਨੈ ਅਲਿਸੋ ਚਰਨਾਂਬੁਜ ਮੈ ਲਿਵ ਲਾਈ।
ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਮੀਨ ਸਮਾਨ ਭਾਵ ਚਿਤ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਸੌ ਅਭਿਲਾਖ ਬੁਢਾਈ ॥
ਦਰਸਾਧਿਕ ਦੇਖ ਪਤੰਗਨ ਸੌ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋਤਿਹਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ।
ਤਜਕੈ ਮਮਿਤਾ ਭਜਤੋ ਸਮਿਤਾ ਅਸ ਹੈ ਵਿਰਲੋ ਗੁਰੁ ਕੌ ਸਿਖ ਰਾਈ ॥ ੫੨ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਪ੍ਰਾਤਹੀ ਪਿਯੂਖ ਸਮੈਂ ਗਾਤਕੋ ਪੁਨੀਤ ਕੀਨ
ਚੀਤਕੋ ਨ ਜਾਨਦੇਤ ਨੈਕਹੂੰ ਵਿਕਾਰ ਮੈ।
ਆਸਨਕੋ ਸਾਧਕੈ ਅਰਾਧਕੈ ਅਗਾਧ ਮੰਤ
ਬਾਧਕੈ ਉਪਾਧਿਕੋ ਸਮਾਧਿ ਨਿਰਾ ਕਾਰ ਮੈਂ ॥
ਵਾਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੌ ਚਿਤਾਰੈ ਚਾਰ
ਕੁੰਜ ਜਯੋ ਅਲੇਪ ਹੈ ਸਰੀਰ ਜੋ ਵਿਹਾਰਮੈ।
ਨਿੱਮ੍ਰਿਤਾ ਉਦਾਰਤਾਈ ਭਾਵਨਾ ਅਕਾਲ ਪੰਥ
ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖਜਕੋ ਜੁਹਾਰੌਵਾਰ ਵਾਰ ਮੈ ॥੫੩ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸੈਨਿਜ ਪਾਯ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸਦਾ ਸਬਦਾਦਿ ਵਿਰੰਚ ਵਿੱਕੁੰਠ ਲਖੈਂ ਵਿਖਾ।

ਜਾਂ ਸੁਭ ਕੀਰਤਿ ਕੋ ਜਗਮੈ ਨਨਾਯਕਸਾਰਦ ਹੂਨ ਸਕੈਂ ਲਿਖਾਂ॥
ਹ੍ਵੈ ਕਚ ਦਾਟਯਤ ਚਿੰਤ ਮਨੀ ਮਸ ਊਜਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸੀ ਲਿਖਨੀ ਇਖਾ।
ਸੁਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਭੇਦ ਨ ਰੰਚਿਕ ਧੰਨਯ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਧੰਨਯ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖਾ॥ ੫੪॥
ਮੁਕ ਤਾਧਿਕ ਸ੍ਵੇਤ ਮਰਾਲ ਰੁਗੈਂ। ਉਦਗਾਰ ਸੁਲਾਲ ਵਿਸਾਲ ਕਰੈਂ।
ਅਤਿ ਖਾਰਮਹੋ ਦਧਿ ਨੀਰ ਅਚੈਂਘਨ ਮੀਠ ਸੁਧਾਵਤ ਭੂਮਿ ਢਰੈਂ॥
ਤ੍ਰਿਨ ਖਾਤ ਅਰੰਨ ਸਦਾ ਸੁਰ ਭੀ ਮਧੁਰਾਂਮ੍ਰਿਤ ਛੀਰ ਸੁਧਾਰ ਝਰੈਂ॥
ਗ੍ਰਹ ਲੋਚਨ ਸੌ ਪੁਰਦੋਖ ਯਦੀ ਗੁਨਸੌ ਗੁਰੁ ਕੋ ਸਿੱਖ ਬੂਝ ਧਰੈਂ॥ ੫੫॥
ਮੁਕਤਾ ਗਜਕੇ ਹਰਿ ਮੂਛਨਕੋ ਮਦਕੋ ਮ੍ਰਿਗ ਪਾਦਰ ਕੰਚਨ ਕੈਕੈ।
ਕਦਲੀ ਫਲ ਦੂਸਰ ਭੋਗ ਪਤੀ ਬ੍ਰਤ ਸੂਮਧਨੀ ਬਿਤਕੋ ਹਥ ਲੈਕੈ॥
ਕਪਿਲਾ ਬਿਯ ਬੱਛ ਭੁਜੰਗ ਮਣੀ ਭਟ ਮੁੰਡ ਮਹਾਂ ਰਨ ਖੇਤਰਿਸੈਕੈ।
ਗੁਰੁਕੇ ਸਿਖ ਜੇ ਨਿਗ ਵਾਕਨਕੋ ਪਿਠ ਜੀਵਤ ਦੇਤਨ ਹ੍ਵੈ ਨਿਰ ਭੈਕੈਂ॥ ੫੬॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਮਧੁ ਮਾਖੀ ਅਲਿਪੁ ਸੁ ਪਰਸ ਸੂਪ ਅੰਨ ਪਯ ਹੰਸ।
ਪਾਰਦ ਚੁੰਬਕ ਕਨਿਕ ਅਯ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਗਹਿ ਗੁਨ ਅੰਸ॥੫੭॥

ਕਬਿੱਤ
ਦੋਊ ਨਾਥ ਗ੍ਰੰਥ ਵਾਣੀ ਮੁਦ੍ਰਿਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਵੇਸ
ਗੋਦਰੀ ਗਰੀਬੀ ਸੂੱਛ ਕਾਲਸੇ ਅਸੋਗੀ ਹੈਂ।
ਵਾਜੈ ਲਿਵ ਸੰਗੀ ਸੰਤ ਧੂਰਕੀ ਵਿਭੂਤਿ ਸਾਜੈ
ਭੱਕਤਿਕੀ ਵਿਰਾਜੈ ਜਟ ਹੌਮੈਤੇ ਅਰੋਗੀ ਹੈਂ॥
ਭਾਰੀ ਪਰੇਮ ਖੱਪਰ ਲੈ ਧੀਰਜ ਕੀ ਝੋਲੀ ਧਾਰ
ਸੋਹੈ ਦੰਡ ਗਯਾਨ ਧਯਾਨ ਗੁਫਾਮੈ ਅਭੋਗੀ।
ਲਾਗੀ ਹੈ ਸਮਾਧਿ ਤੋ ਅਖੰਡ ਧਾਰਾਵਤ ਟੇਖੋ
ਗੁਰੂ ਪਯਾਰੇ ਲਾਲ ਸਾਚੇ ਇਹ ਯੋਗੀ ਹੈ॥ ੫੮॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਹੁ ਰੰਗ ਕੇ ਘਨ ਫੂਲ ਅਹੈਂ ਸੁਭ ਨੀਰ ਸੁਗੀ ਧਨ ਭੇਦ ਰਤੀਹੈ।
ਰਸ ਏਕ ਸਮਾਨ ਲਖੈਂ ਵਰ ਵੈਦ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਹੈ॥
ਮਕਰਾਦਿਕ ਜੰਤੁ ਜਿਤੇ ਖਗਹੈਂ ਤਹਿ ਸਿੰਧੁ ਅਕਾਸ ਨਿਵਾਸ ਗਤੀਹੈ।
ਜਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁਕੇ ਸਿਖ ਭਾਂਤਿਨਭਾਂਤਿ ਪ੍ਰਬੋਧ ਵਿਖੈ ਸਮ ਊਚ ਮਤੀ ਹੈ॥ ੫੯॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕੈਸਕਹੂੰ ਤਨ ਕਸਟ ਹੈ ਖਲ ਦੁਖ ਬਿਪਤ ਅਨੰਤ।
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਪ੍ਰਭ ਪਦ ਪਰੇਮ ਸੁਚ ਤਜਹਿ ਨ ਅੰਤ ਪਰਯੰਤ ॥ ੯੦ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਅਲਿ ਮੀਨ ਚਕੋਰ ਪਤੰਗ ਭੁਜੰਗ ਕੁਰੰਗ ਮਤੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸਜੀਲੇ।
ਕਮਲੋਦਕ ਰੈਨਵ ਦੀਪ ਕਬੀ ਨ ਸੁਘੰਟ ਧੂਨੀ ਗਜਨੀਲਖਢੀਲੇ ॥
ਦੁਖਦਾਯਕ ਸ੍ਰੀਤਿ ਕਠੋਰਨਸੋਪ ਸੁਮੀਚ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨਛੋਰਤ ਕੀਲੇ।
ਗੁਰੁ ਪਰੇਮਪ੍ਰਤੀਤਿ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭਰੇ ਕਸ ਤਯਾਗਸਕੈਂ ਸਿੱਖ ਬੀਰ ਹਠੀਲੇ ॥ ੯੧ ॥
ਅਮਲੀ ਮਦਰਾਦਿਕ ਮੂਢ ਪਰਮਾਦਕ ਜੇ ਦੁਰਨਾਦਕ ਜੀਵ ਕਟੀਲੇ।
ਬਿਭਚਾਰਕ ਜੂਪ ਵਿਹਾਰਕ ਜੇ ਮੁਰਦਾਰ ਅਹਾਰਕ ਮਾਂਸ ਚਖੀਲੇ ॥
ਗਨਿਕਾਰਤਿ ਵੰਤ ਰਟੰਤਿ ਮ੍ਰਿਖਾਧਰ ਨਿੰਦਤ ਕਾਜ ਤਜੈਂ ਨ ਗੰਧੀਲੇ।
ਹਿਤ ਮੋਦ ਪ੍ਰਦਾਯਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੋ ਕਸ ਤਯਾਗ ਸਕੈਂ ਬੀਰ ਹਟੀਲੇ ॥ ੯੨ ॥

ਛੰਦ
ਜਸ ਗਰਾਮ ਸੇ ਵਡ ਸੂਛ ਮਾਰਗ ਚਲਤਿ ਬਨ ਭਲ ਪੇਖਿਯੇ।
ਹੈ ਤੁੱਛ-ਤੁੱਛ ਪ੍ਰਤੱਛ ਅੱਗੇ੍ ਖੋਜ ਨਰਕ ਨੇ ਦੇਖਿਯ ॥
ਬਿਪਨਾਤ ਪਾਰਸੁ ਦੇਵ ਦਰਸਨ ਕਠਨ ਭਾਕਸ ਕੀਜਿਯੇ।
ਤਸ ਨਿਗਮ ਸ੍ਰੀ ਪਥਲੁਪਤ ਭਾ ਜਗ ਵਿਦੁਖ ਸਮਝ ਸੁ ਲੀਜਿਯੇ ॥ ੯੩ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਤਿਹਾਦਿਕ ਗੁਨ ਯੁਕਤ ਸਿਖ ਨਵ ਗੁਰੂ ਕਿਯਸਿ ਅਨੰਤ।
ਦਿਯਸਿ ਨ ਮੰਤਰ ਨਿਜ ਸਬ ਕੱਹਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ॥ ੯੪ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰੀ ਗੁਰੁ ਗੀਤਿ ਜਿਤੀ ਤੁਰ ਕਾਧਮ ਕੀ ਜਰ ਮੂਲ ਉਪਾਰੀ।
ਨਿਜ ਬੰਦਹਿ ਬੰਦ ਕਟਾਯ ਦਿਯੋ ਝਟ ਸ੍ਵੈ ਮੁਖ ਤੇ ਕਛੁ ਸੀਨ ਉਚਾਰੀ ॥
ਤਰੁਕੇ ਤੁਲ ਐਂਚਤੁ ਚਾਤਨ ਕੀ ਦ੍ਰਤਦੀਯਾਸਿਕੈ ਕਰਨੀ ਅਤਿ ਭਾਰੀ।
ਅਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁਕੇ ਸਿੱਖ ਬੀਰ ਹਠੀ ਧਰਮਾਤਮ ਸੀਮ ਸੁ ਬੰਦ ਹਮਾਰੀ ॥ ੯੫ ॥
ਜਯ ਯਾਵਤ ਸੁਖ ਤਜੇ ਤ੍ਰਿਨ ਸੌ ਨਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇ ਹਿਤ ਦੂਖ ਸਹੇ ਹੈਂ।

ਦਿਨ ਰੈਨ ਮਲੇਛਨ ਸੌਂ ਲੜਕੈ ਇਕ ਮੂਠ ਚਨੇ ਪਰ ਮੋਦ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਹਥ ਜੋਰ ਪ੍ਰਭੂ ਢਿਗ ਠਾਂਡ ਵਿਨੈ ਯੁਤ ਸੇਵ ਕਰੀ ਨਹਿ ਨੈਕ ਵਹੇ ਹੈਂ ॥
ਵਹਿ ਧੰਨਜ ਬਲੀ ਸਿਖ ਕੈ ਕਰਨੀ ਵਡ ਭੋਗਨ ਮੋਖਨ ਮਾਨ ਚਰੇ ਹੈਂ ॥ ੬੬ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਦਸਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਲਿ ਵਿਲੋਕ ਨਿਜ ਨੈਨ।
ਧਰਮ ਅਮਲ ਨ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਹਿਤ ਵਿਰਚਸਿ ਪੰਥ ਸੁਖੈਨ ॥ ੬੭ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਸ ਪ੍ਰਭੁ ਹ੍ਰਿਦਯ ਹੁਲਾਸ ਉਤਪਤਿ ਕਿਯ ਇਹ ਪੰਥ ਭਲ।
ਜਗ ਦੰਬਾ ਇਤਹਾਸ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬੁਧ ਮੰਡਿਲੀ ॥ ੬੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੇ ਦਸਮੇਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਵੇਦ ਮਹਾਤਮ ਗੂਢ ਜਨਾਯੋ।
ਖੰਡਨ ਕੀਨ ਪਖੰਡਨ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਚੰਡ ਜਪਾਯੋ ॥
ਧ੍ਰੂੰਸਨ ਕੈ ਅਤਿ ਦ੍ਵੈਤ ਜਿਤੇ ਮਗ ਬ੍ਰਿੰਦ ਮਲੇਛ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਿਟਾਯੋ ਹੈ।
ਸ੍ਵੈ ਬਲ ਸੌ ਭੁਕਤੀ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਗਰੰਥ ਬਨਾ ਸੁ ਪੰਥ ਸਜਾਯੋ ॥ ੬੯ ॥
ਨਿਜ ਧਾਮ ਪ੍ਰਯੰਤ ਬਨਯੋ ਵਡ ਜੋ ਨਿਗ ਮਾਗਮ ਗੀਤਿ ਭਰੀ ਭਰਤੀ।
ਮਦ ਦੰਭ ਧਰਾ ਧਰੁ ਧੂਰਿ ਧਸੇ ਜਗ ਦ੍ਵੈਤ ਬਨਾਤ ਪਤੀ ਜਰਤੀ ॥
ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਨਿਰੂਪਨ ਸੇਤੁ ਸਜੈ ਸੁਭ ਹੈ ਕਲਿਤਾ ਸਤਿਾ ਸਕਤੀ।
ਤਪ ਕੰਕਰ ਨਿੰਮਿਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਖਲ ਵਾਕ ਪਯੋਦ ਨਹੀਂ ਖਰਤੀ ॥ ੭੦ ॥
ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਭਾਂਤਿਨ ਭਾਂਤਿ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਸੁ ਪੇੜ ਲਗਾਯੇ।
ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਰਤਿ ਗਾਯਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਥਾਮ੍ਰਿਤ ਦੱਛਨ ਬਾਮ ਨਦੀ ਮੁਦ ਛਾਯੇ ॥
ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਬਾਜਾਰ ਅਪਾਰ ਭਰੇ ਬਥ ਰੱਛਕ ਸੰਤ ਫਿਰੈਂ ਚੂਖ ਸਾਯੇ।
ਦੁਰਗਾ ਕਰੁਨਾ ਨਿਜ ਭੀਤਿ ਸਜੀ ਵਡ ਗਰੰਥ ਉਭੈ ਕਲ ਕੋਟ ਸੁਹਾਏ ॥ ੭੧ ॥
ਭਕਤੀ ਭਗਵੰਤ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਕੀਨ ਅ੍ਵੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਛਾਈ।
ਜਗਦੀਸ ਭਰੋਸ ਵਿਤਾਨ ਤਨਯੋ ਭਵ ਭਾਨੁਜ ਆਤਪ ਦੂਰ ਪਲਾਈ ॥
ਰਿਧਿ ਸਿੱਧਿ ਨਿਧੀ ਫਲ ਫੂਲ ਧਰੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਚਾਰੁ ਸੁਗੰਧ ਸਿਚਾਈ।
ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਆਯਸ ਪੌਨ ਚਲੇ ਭਲ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਯੰਕ ਮਹਾਂ ਛਵਿ ਛਾਈ ॥ ੭੨ ॥
ਮਦ ਨਾਦਿਕ ਜੇ ਠਗ ਚੋਰ ਬਲੀ ਡਰ ਨੈਸਕੁ ਹੂੰ ਨ ਨਿਸੰਕ ਪਧਾਰੋ।
ਯਮਦੂਤ ਤਮੋ ਗੁਨ ਜੀਵ ਜਿਤੇ ਜੱਹਿ ਕੌਨ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਪ੍ਰਮੋਦ ਵਿਹਾਰੋ ॥
ਚਲਰੇ ਚਿਤ ਚੰਚਲ ਸ੍ਵੈ ਘਰ ਕੋ ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮੈ ਕਸ ਹੈ ਦੁਖ ਭਾਰੋ।

ਵਿਰਚਤ ਅਸ ਪਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜੂ ਨਹਿ ਭੀਰ ਭਵੈ ਜੁ ਅਟੈ ਜਗ ਸਾਰੋ ॥ ੭੩ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਭਾਰੀ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਯਾਂ ਕੋ ਵਾਰ ਹੂੰ ਨ ਪਾਰ ਕਛੁ
ਆਦਿ ਹੂੰ ਨ ਅੰਤ ਕਬੂੰ ਆਵਤੋ ਵਖਾਨ ਮੈਂ ।
ਯਾਂ ਕੇ ਤੀਰ ਹੋਇ ਬੋਕੋ ਕੋਟਿ ਹੂੰ ਉਪਾਯ ਕਰੈ
ਬੀਚ ਹੀ ਬਿਲਾਨੇ ਜਾਤ ਜੇਤੇ ਜਾਤ ਮਾਨ ਮੈਂ ॥
ਕਲੂ ਜੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪੌਨ ਕ੍ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਜੰਤੁ
ਕੂਦ ਕੈ ਧਰੰਤ ਸੰਤ ਊਚੇ ਆਸਮਾਨ ਮੈ ।
ਨੈਸਕ ਨਿਹਾਰੇ ਹੂੰ ਤੇ ਨਾਂਘ ਤੇ ਅਸੰਖ ਪੁਰ
ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ਜਹਾਨ ਮੈਂ ॥ ੭੪ ॥

ਜਨਮ ੨ ਜਮਾਂ ਕੀਨੇ ਨ ਅਨੰਤ ਪਪ
ਬੂਢਯੋ ਫੀਲ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਚ ਮੈ ।
ਰਾਸਭ ਸੌ ਖਾਯੋ ਢੇਰ ਸੂਤਯੋ ਹੀਯ ਭਾਯੋ ਬੈਲ
ਸੂਕਰ ਸੋ ਧਾਯੋ ਚੀਤ ਲਾਯੋ ਹੈ ਗਲੀਚ ਮੈਂ ॥
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਹਾਲ ਕਹਾ ਲੌਂ ਲਿਖਾਵੌਂ ਪੁੰਜ
ਜੇਤੋ ਬ੍ਰਹਮਡਤਾ ਮੈ ਮੰਦ ਭਾਗੀ ਨੀਚ ਮੈ ।
ਨਾਥ ਪੰਥ ਪਾਰ ਜਾਤ ਪੇਖ ਤੇ ਉਪੰਨੇ ਪੁੰਨ
ਭੋਗ ਮੋਖ ਦੇਨ ਵਾਰੋ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕ ਬੀਚ ਮੈਂ ॥ ੭੫ ॥

ਧ੍ਰਵ ਸੌ ਸੁ ਭਕਤ ਔ ਵਿਰਕਤ ਸੁਕਦੇਵ ਜੈਸ
ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਨੁਰਕਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਧਰਾ ਧੀਰ ਹੈ ।
ਵਿੱਦਯਾ ਵੀਚ ਬਯਾਸ ਬਸ ਬਲੀ ਜੈਸੋ ਦਾਨੀ ਬੇਸ
ਕਵੀ ਬਾਲਮੀਕ ਜਯੋਂ ਨੀਤ ਗੰਗ ਨੀਰ ਹੈਂ ॥
ਧਨੀ ਤੋ ਕੁਬੇਰ ਜਯੋਂ ਸੁਮੇਰ ਅਡੋਲ ਸਦਾ ਲੋਮ
ਸਜਯੋ ਬੈਸ ਆਛੀ ਕੀਮ ਜੈਸੇ ਗੌਰ ਹੈ ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂਕੋ ਬੇਸ ਪੰਥ ਐਸੋ
ਰਾਜਨ ਕੋ ਰਾਜੋ ਭਾਰੀ ਪੀਰਨ ਕੋ ਪੀਰ ਹੈ ॥ ੭੬ ॥

ਸਤ ਮੁਖ ਘੋਰਨ ਕੇ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਤਬੇਲੇ ਬੇਸ

ਐਰਾਵਤ ਕਥਿਨ ਕੀ ਕੋਟਿ ਹੀ ਚਿਘਾਰ ਹੈ।
ਯੂਥਨ ਕੇ ਯੂਥਹੀ ਵਲੋਕਿਯੇਸ ਕਾਮਧਏਨ
ਬਾਗ ਪਾਰ ਜਾਤਨ ਕੋ ਕੇਤੋ ਹੀ ਹਜਾਰ ਹੈ॥
ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਪਾਰਸ ਕੇ ਚੰਦਲੋ ਘਨੇਰੋ ਜਲ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਿੰਧੁ ਰਮਾਦਾਸੀ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੈ।
ਸੌਢੀ ਰਾਜ ਨਾਥ ਕੋ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ ਐਸੋ ਪੰਥ ਯਾਂਮੈ
ਕਰਾਮਾਤਨ ਕੋ ਵਾਰ ਹੈ ਨ ਪਾਰ ਹੈ।੭੭॥

ਅਜ ਮੋਰੇ ਭਾਗਮਾਨ ਥੋਰੇ ਹੀ ਉਪਾਯ ਜਾਨ
ਪੁੰਨ ਜੋ ਮਹਾਨਤਾ ਸੌ ਭੂਰਿ ਭੁਰਜੋ ਜੇਵਕੋ।
ਆਛੋ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਜੂ ਕੋ ਦੂਾਰ ਕੇ ਨਿਹਾਰ ਹੌ ਤੋ
ਚਾਰੋ ਫਲ ਪਾਯੇ ਮੋਦ ਕੈ ਕੈ ਨੈਕ ਸੇਵਕੋ॥
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਵਾਨੀ ਸੁਧੀਸੀ ਅਧ੍ਰੇ ਕੀਨ
ਵੇਦ ਔਕ ਪੁਰਾਨ ਕੋ ਪਛਾਨਯੇ ਝੀਨ ਭੇਵ ਕੋ॥
ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਖ ਮੈ ਤੌਂ ਦੇਖਯੋ ਜਗਦੀਸ਼ੂਰ ਕੋ
ਪਖਯੋ ਨਾਥ ਪੰਥ ਵਾਂਕੋ ਪੇਖਯੋ ਪੁੰਜ ਦੇਵਕੋ॥੭੮॥

ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਐਸੇ
ਯਾਂ ਮੇਂ ਭੋਗ ਸਛ ਕੋ ਪਰਮੋਦ ਲੀਜੀਯਤਿ ਹੈ।
ਆਛੋ ਬਿਰਰਾਮ ਔ ਪਰਸਾਦ ਆਠੋ ਯਾਮ ਸੁਧਾ
ਈਸ਼ੂਰ ਕੋ ਨਾਮ ਸਦਾ ਕਾਮ ਕੀਜੀਯਤਿ ਹੈ॥
ਕਾਹੂ ਕੀ ਨ ਕਾਨ ਰੰਕ ਭੂ ਪਤ ਸਮਾਨ ਏਕ
ਨੈਕ ਗੁਮਾਨੈ ਮੀਠ ਬੋਲ ਜੀ ਜੀਯਤਿ ਹੈ।
ਦਾਰਦੀ ਨਿਰਾਸਾਨ ਕੋ ਦੀਨਨ ਕੋ ਦਾਸਨ ਜੋ
ਭੂਖਨ ਕੋ ਪਜਾਸਨ ਕੋ ਮਾਨ ਦੀਜੀਯਤਿ ਹੈ॥੭੯॥

ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੋ ਛਬੀਲੋ ਛੈਲ
ਕਾਮਿਨੀ ਕਰੰਗ ਨੈਨੀ ਜਾਨੈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਹੈ।
ਗਜਾਨੀ ਅਵਿਧੂਤ ਜਾਨੈ ਨਾਥ ਜੂ ਸੁਪੂਤ ਜਾਨੈ
ਮੇਧਾ ਪੁਰ ਹੂਤ ਜਾਨੈ ਨਜਾਯ ਮੈਂ ਮਰਾਲ ਹੈ॥
ਦੌਲਤੀ ਧਨੇਸ ਜਾਨੈ ਪੰਡਿਤ ਗਨੇਸ਼ ਜਾਨੈ

ਧੀਰ ਵੰਤ ਸੇਸ ਜਾਨੈ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਮਾਲ ਹੈ।
ਰੋਗੀ ਤੌ ਹਕੀਮ ਜਾਨੈ ਦੇਵਤੇ ਕਦੀਮ ਜਾਨੈ
ਜੋਧੇ ਭੀਮ ਜਾਨੈ ਔਗਨੀਮ ਜਾਨੈ ਕਾਲ ਹੈ॥ ੯੦॥

ਬੋਲੈ ਬੋਲ ਮੀਠੇ ਬੀਨ ਬੁਧਿਕੇ ਵਿਨਾਸੇ ਦੋਸ
ਜੈਸਿਕ ਛੁਡਾਵੈ ਗੁਨੀ ਪਾਰਦ ਪਰਦ ਕੋ।
ਯਾਂਕੇ ਜਸ ਜੋਤਿ ਕੌ ਉਜਾਲਾ ਹੈ ਨਿਰਾਲਾ ਲੋਕ
ਮੰਦ ਕੈ ਮਰਾਲ ਚੰਦ ਸਾਰਦ ਸਰਦ ਕੋ॥
ਕੋਪ ਕੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕੋ ਫਿਰਾਵੈ ਜੋ ਸਮਰ ਬੀਚ
ਏਕੋ ਕਰ ਡਾਰੈ ਰਿਪ ਗਾਰਦ ਗਰਦ ਕੋ।
ਡਾਂਟ ਦੇਤ ਦੂਜਨ ਕੋ ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ
ਕਾਟ ਦੇਤ ਦੀਨਨ ਕੇ ਦਾਰਦ ਦਰਦ ਕੋ॥ ੯੧॥

ਜੇਤੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਔ ਨਾਰਦ ਸੇ ਦੇਵ ਰਿਖੀ
ਧਾਰਕੈ ਉਦਾਸੀ ਭੋਗ ਲਾਲਸਾ ਨਿਵਾਰੀ।
ਔਰ ਜਿਤੇ ਲੋਮ ਸਾਦਿ ਵੈਸੇ ਏਕ ਠੌਰ ਹੀ ਮੈ
ਤਾਪਸੀ ਕਹਾਯ ਕੈ ਵਿਹਾਯ ਵੈਸੁਜ਼ਾਰੀ ਹੈ॥
ਸਿਧ ਜੋ ਘਨੇਰੇ ਗਾਤ ਗਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਯੋਗ
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਮੈਨੇ ਬਾਤ ਸੋ ਵਿਚਾਰੀਹੈ।
ਪੰਥ ਜੋ ਸਜਾਯੋ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਬੇਸ
ਮਾਨੋ ਤੁਲਜ਼ ਤਾਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਪੁੰਜ ਧਾਰੀ ਹੈ॥ ੯੨॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਿਰ ਪਾਗ ਉਤਾਰਗ ਹੈਰਜ ਕੋ ਗਜ ਕੋਤਜ ਰਾਸਭ ਮੂਢ ਹੱਢੇ ਜਸ।
ਮਾਨਿਕੀ ਕਵਿਹਾਰ ਉਜਾਰ ਧਰੈ ਖਲ ਪੀਲ ਹਲਾ ਹਲ ਤਜ਼ਾਗ ਸੁਧਾਰਸ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਨਾਸ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨਿਖੇਧ ਨਦੀਸ਼ੂਰ ਨਿੰਦਤ ਮੰਦਰ ਰੰਧਰ ਮੈ ਵਿਚ।
ਜਗ ਮੈ ਜਨ ਨੀਚ ਪ੍ਰਮਾਦਕ ਜੋ ਗੁਰੁ ਮਾਰਗ ਫਿਰ ਕੁਪੰਥ ਭ੍ਰਮੈ ਤਸ॥ ੯੩॥

ਛਪਯ
ਗਰੁੜ ਸਰਨ ਡਰ ਸਰਪ ਸਰਦ ਭਲ ਭਵਨ ਤਪਤ ਡਰ।
ਡਰਤ ਸਕਰ ਢਿਗ ਭੂਪ ਅਗਨਿ ਡਰ ਥਰ ਸਤ ਘਨ ਬਰ॥

ਕਲਪ ਸੁ ਬ੍ਰਿਛ ਤਲ ਰਹਤ ਬਿਪਤ ਡਰ ਤਮ ਡਰ ਦਿਨ ਕਰ।
ਮਲਯਾ ਚਲ ਦੁਰਗੰਧ ਹਿਮਾਚਲ ਧੂਲਿ ਡਰਤ ਨਰ॥
ਘਰ ਸਾਰਦੂਲ ਸ੍ਰਿੰਗਾਲ ਡਰਰ ਚਟਕ ਬਟਕ ਡਰ ਬਾਜ ਪਗ।
ਧਰ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਪੁਨ ਯਮ ਨਰਕ ਡਰ ਵਡ ਅਚਰਜ ਬੁਧ ਸਮਝ ਜਗ॥ ੮੪॥

ਕਬਿੱਤ
ਵਿੱਦਯਾ ਕੋ ਪਰਚਾਰ ਪਾਯੋ ਵੇਦਨ ਕੋ ਸਾਰ ਪਾਯੇ
ਸਾਰੋ ਹੀ ਵਿਹਾਰ ਪਾਯੋ ਪਯਾਰ ਪਾਯੋ ਜਾਪ ਮੈਂ।
ਵਾਂਕੋ ਰੂਪ ਪੰਗ ਪਾਯੋ ਸੰਤਨਕੋ ਸੰਗ ਪਾਯੋ
ਪ੍ਰੇਮ ਤੋ ਉਤੰਗ ਪਾਯੋ ਭੰਗ ਪਾਯੋ ਪਾਪ ਮੈਂ॥
ਆਛੋ ਰਾਗ ਨਾਦ ਪਾਯੋ ਮਾਧੁਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਯੋ
ਲਾਖੋ ਅਹਲਾਦ ਪਾਯੋ ਸ੍ਵਾਦ ਪਾਯੋ ਆਪ ਮੈਂ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ ਕੌਲੌਂ ਹੋ ਸੁਨਾਊ ਨਾਥ ਪੰਥ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੈਂ॥ ੮੫॥

ਸਵੈਯਾ
ਨਿਤ ਨਾਮ ਸਨਾਨ ਸੁ ਦਾਨ ਅਮਾਨ ਪ੍ਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਯ ਦ੍ਰਿਸਯ ਵਿਸਾਰਨ।
ਛਮਿਤਾ ਸਮਿਤਾ ਗਮਿਤਾ ਮਮਿਤਾ ਬਿਨ ਸ੍ਵੈ ਨਮਿਤ ਰਮਿਤਾ ਤਪ ਧਾਰਨ॥
ਸੱਤ ਸਾਰ ਅਹਾਰ ਵਿਹਾਰ ਅਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਅਪਾਰ ਅਸਾਰ ਨਿਵਾਰਨ।
ਉਪਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮੁਖਤੌਂ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਔਰ ਸਧਾਰਨ॥ ੮੬॥
ਕਲਿ ਘੋਰ ਵਿਲੋਕ ਤ੍ਰਿਲੋ ਪਤੀ ਜੱਗ ਦਾਤਮ ਈਸ ਅਸੇਸ ਨਿਯੰਤਾ।
ਅਵਿਤਾਰ ਧਰੇ ਦਸ ਜੀਵ ਤਰੈ ਭਵ ਹੈ ਬਹੁ ਬਯਾਕੁਲ ਜੋਨਿ ਭਵੰਤਾ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਚਾਰਜਿ ਤੋ ਦੁਖ ਦੋਖਨ ਕੇ ਯਮ ਕੋ ਡਰਹੰਤਾ।
ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੋ ਇਹ ਗੂਢ ਮਤੋਂ ਕਹਿ ਬੂਢਨ ਮੂਢ ਅਰੂਢ ਅਹੰਤਾ॥ ੮੭॥
ਜਗ ਜੀਵਨ ਜੂ ਇਹ ਜੀਵਨ ਕੇ ਹਿਤ ਧਾਰਨ ਕੀਨ ਉਪਾਵਨ ਕੋ।
ਅਤਿ ਧਾਵਨ ਕੈ ਬਹੁ ਦੇਸਨ ਦੇਸ ਪ੍ਰਭੂ ਸਬਕੇ ਸਮਝਾਵਨ ਕੋ॥
ਦੁਰ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਵਨ ਕੋ ਮਿਜ ਪਾਵਨ ਰੂਪ ਸਮਾਵਨ ਕੋ।
ਅਘ ਓਘ ਪ੍ਰਚੰਡ ਮਿਟਾਵਨ ਕੋ ਸੁਭ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਚਲਾਨ ਕੋ॥ ੮੮॥
ਗੁਰੁ ਪੰਚਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਤੋ ਗੁਨ ਧਾਰ ਸੁਧਾ ਰਸ ਕਾਬਯ ਉਚਾਰੀ।
ਖਲ ਮੰਦ ਮਤੀ ਯਵਨਾਧਿਮ ਜੇ ਬਹੁ ਕੀਨ ਪ੍ਰਮਾਦ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਨ ਧਾਰੀ॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਘਭਾਰ ਉਤਾਰਨ ਕੋ ਭਟ ਮੂਰਤਿ ਹ੍ਵੈ ਝਟ ਸੈਨ ਸੰਘਾਰੀ।
ਪੁਨ ਸਾਂਤਿਕ ਤ੍ਰੈ ਅਵਿਤਾਰ ਧਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਧੀਰਜ ਸਿੰਧੂ ਛਿਮਾ ਵਧਿ ਭਾਰੀ॥ ੮੯॥

ਜਗ ਦਾਤਮ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਭਾਂਤਿਨ ਭਆਂਤਿ ਭਲੇ ਸਮਝਾਯੇ।
ਜਨ ਕੋਟਿਨ ਕੋਟਿ ਨਿਹਾਲ ਕਿਯੇ ਪਰ ਵੈ ਖਲ ਤੌ ਨ ਪ੍ਰਭੂ ਮਗ ਆਯੇ॥
ਜਸ ਭਾਨੁ ਉਲੂਕਨ ਜਾਨ ਸਕੌਂ ਤਸ ਤੇਜ ਵਿਲੋਕਤ ਹੂੰ ਮਦ ਛਾਯੇ।
ਗਹਿ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਲੀਨ ਮਤੀ ਉਲਟੇ ਵਡ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਉਠਾਯੇ॥ ੯੦॥
ਜਗ ਜੀਵ ਚਰਾਚਰ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦ ਅਨਾਹਤ।
ਸੁ ਗੋ ਦ੍ਵਿਜ ਦੀਨ ਧਰਾ ਮਹਦਾਤਮ ਟੇਰਤ ਭੇ ਜਬ ਹ੍ਵੈ ਕਰ ਆਰਤ॥
ਵੱਡ ਤੇਜ ਸਰੂਪ ਅਨੂਪ ਧਰਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਖੰਡਨ ਹੇਤੁ ਮਲੇਛ ਦੁਤੀ ਮਤ।
ਸਬ ਰੀਤਿ ਅਨੂਪ ਧਰਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਖੰਡਨ ਹੇਤੁ ਮਲੇਛ ਦੁਤੀ ਮਤ।
ਸਬ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸਨਾਤਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲਕ ਹ੍ਵੈ ਸਬ ਹਿੰਦੁ ਰੱਖਯੋ ਸੱਤ॥ ੯੧॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵੇਦ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸੁ ਤ੍ਰਾਣਕ ਹ੍ਵੈ ਭਟ ਆਯੁਧ ਕੋ ਗਹਿ ਲੀਨੋ।
ਆਦਿ ਮਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਕਰ ਪੂਜਨ ਰਾਮ ਯਥਾ ਸ਼ਿਵ ਥਾਪਨ ਕੀਨੋ॥
ਮਾਰ ਸੰਘਾਰ ਵਿਦਾਰ ਦਿਯੇ ਰਿਪੁ ਸ੍ਵੈ ਵਿਚਰਯੋ ਵੱਡ ਪੰਥ ਨਗੀਨੋ।
ਭੇਦ ਦੁਧਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲਖਯੋ ਜਸ ਤਯੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਦੀਨੋ॥ ੯੨॥
ਭਲ ਸੁੱਧ ਸਤੋਗੁਨ ਏਕ ਰਚਯੋ ਮਗ ਜਾਂ ਪਗ ਧਾਰਤ ਸ੍ਵੈ ਘਰ ਨੇਰੋ।
ਪਥ ਦੂਸਰ ਰਾਜ ਸੁ ਯੋਗ ਯਥਾ ਜਨਕਾਦਿ ਬਲੀ ਤਪ ਤੇਜ ਘਨੇਰੋ॥
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਰ ਪੂਜਨ ਮੁਖਯ ਅਚਾਰ ਅਕਾਲ ਆਧਾਰ ਸੁ ਮੰਤ ਉਚੇਰੋ।
ਇਹ ਏਕ ਸਮਾਨ ਉਭੇ ਪ੍ਰਤਿ ਜਾਨ ਵਿਹਾਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਹੇਰੋ॥ ੯੩॥
ਸੁਰ ਸੂਰ ਸੱਸੀ ਸੱਸ ਆਦਿ ਸਹਾਯਕ ਨੀਰ ਸਧਾ ਪ੍ਰਦ ਤੇਜ ਪਰਸ਼ਾਂਤੀ।
ਅਗਨੀ ਜਲ ਦਾਹਕ ਸੀਤਲ ਜਯੋਂ ਤਸ ਦ੍ਵੈਤ ਪਰੰਤੁ ਅਹੈਂ ਇਕ ਭਾਂਤੀ॥
ਯਦੁ ਨੰਦਨ ਸ੍ਰੀ ਰਘੁ ਨਾਥ ਹਰੀ ਹਰ ਆਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਕਾਂਤੀ।
ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਉਭੈ ਪ੍ਰਤਿ ਭੇਦ ਭਨੈ ਜੜ ਹੈ ਨ ਪਰਮਾਨ ਮਹਾਨ ਸੁ ਪਾਂਤੀ॥ ੯੪॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੱਤ ਗੁਨ ਭਗਵਤ ਜਾਪ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਨਿਰਮਲਨ ਮਨ।
ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪਰਤਾਪ ਨਾਮ ਖਾਲਸਾ ਸਿੰਘ ਭਟ॥ ੯੫॥

ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਭੇਦ

ਦੋਹਿਰਾ

ਚਤੁਰ ਭੇਦ ਇਹ ਦੁਹਨ ਕੋ ਜਾਨਤਿ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ।

ਜੁਗਲ ਜੁਗਲ ਸਾਖਾ ਪਰਗੱਟ ਸੋ ਅਬ ਕਰਉਂ ਵਖਾਨ ॥ ੯੬ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਮੁਚਾਯ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਦੂਸਰਨ ਸੁ ਭਟ ਨਿਰਿੰਗ।
ਬਾਹਜ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚੰਡ ਧਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜਪਤਿ ਉਮੰ ॥। ੯੭ ॥
ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਗਟ ਪਦ ਦੂਸਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁ ਭੇਦ।
ਸਾਧੁ ਸੰਤ ਬਿਯ ਵਿਦਤ ਜਗ ਵੇਦ ਵਿਹਤ ਨਿਰ ਵੇਦ ॥ ੯੮ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਬੀਚ ਨਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧਕ ਅਨਘ ਜੁਠ।
ਹ੍ਵੈ ਨ ਕੁਸੰਗਤਿ ਨੀਚ ਅਸ ਊਤਮ ਊਪਜੀ ਵਿਕਾ ॥ ੯੯ ॥
ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਜਸ ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਖਾਲਸਾ ਸੁ ਭਟ ਕਰ।
ਸੁਨਹੁ ਸੁ ਚਤੁਰ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਕਥਉਂ ਯਥਾ ਬ੍ਰਿਧ ਭਨਤਿ ਭਲ ॥ ੧੦੦ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹ੍ਵੈ ਗ੍ਰਹਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਸਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ।
ਛਾਤਰ ਧਰਮ ਧਰ ਪਰਮ ਬਰ ਸਾਯੁੱਧ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪਰ ਜੇਸ ॥ ੧੦੧ ॥
ਤਹਿ ਅਲਾਭ ਬਿਨ ਸ਼ਕਤਿਵਾ ਨਿਜ ਕੁਲ ਕ੍ਰਿਤ ਭਲ ਧਾਰ।
ਸੱਤ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਪਢ ਸਬ ਸੁਚ ਰੁਚਿਰ ਵਿਹਾਰ ॥ ੧੦੨ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਖਾਸਾ ਸੰਤ ਬਿਯ ਪੁਨ ਨਿਹੰਗ ਜਗ ਬੀਚ ॥
ਸਬ ਸ਼ਾਂਤਿਕ ਭਲ ਪੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਦ ਭਨਤਿ ਜੜ ਨੀਚ ॥ ੧੦੩ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਊਜਲ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਿਯ ਸ਼ਾਂਤਿਕ ਸ਼ਾਂਤਿਕ ਦ੍ਵੈਤ ਨ ਮਾਨੈ।
ਥਿਤ ਹ੍ਵੈ ਗ੍ਰਹ ਸਿੰਘ ਸੁ ਦੇਵ ਯਥਾ ਸੁਚ ਸ਼ਾਂਤਿਕ ਰਾਜਸ ਈਸ ਵਖਾਨੈ ॥
ਰਸ ਬੀਰ ਸਰੂਰ ਨਿਹੰਗ ਹਠੀ ਭਟ ਸ਼ਾਂਤਿਕ ਤਾਂਮਸ ਹੇਤ ਪਠਾਨੈ।
ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਭੇਦ ਤ੍ਰਿਧਾ ਯਦਿ ਏਕ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਬੁੱਧ ਜਾਨੈ ॥ ੧੦੪ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਦਿ ਸੱਖਜਾਤਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਪਰਸਿੱਧ ਸੁਤਕੇਰ।
ਤਦੱਪਿ ਮੁਖਜ ਏਕੇਸ਼ਟ ਕਰ ਨੀਲ ਵਰਣ ਹੂੰ ਨੇਰ ॥ ੧੦੫ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਕਹ ਕੰਕਨ ਲੋਹ ਸੁ ਕੱਛ ਕਟੀ ਪੱਟ ਸੀਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸਦਾ ਹਿਤ ਧਾਰੈ।
ਗਨਿਕਾ ਪਰ ਨਾਰਿ ਮਲੇਛਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਯ ਤਯਾਗ ਸਭੇ ਨਿਜ ਭੌਨ ਵਿਹਾਰੈ॥
ਦਿਨ ਸਾਤ ਅਨੰਤਰ ਕੇਲ ਕਰੈ ਪੁਨ ਦ੍ਵੈ ਨਿਸਕੇ ਮਧਜਾਮ ਨਿਹਾਰੈ।
ਨਿਗ ਮਾਗਮ ਰੀਤਿ ਜਿਤੀ ਤਿਥਿ ਊਤਮ ਪੂਰਨ ਮਾਦਰ ਸਾਦਿ ਨਿਵਾਰੈ॥ ੧੦੬॥
ਕੁਲ ਕੇਵਲ ਨਮਿੱਤ ਰਮੈ ਘਰ ਲੋਲਾਪ ਹ੍ਵੈ ਨ ਫਸੈ ਲੱਖ ਨਾਰੀ।
ਬ੍ਰਿਧ ਵੈਸ ਪਿਖੈ ਨਿਜ ਪੂਤ ਬਲੀ ਬੁੱਧ ਸੰਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਗਹੈ ਝਟ ਸਾਰੀ॥
ਦਿਨ ਚਾਰ ਕੁ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜਗ ਮੈਂ ਚਲਨੋਂ ਧਨ ਹੀਨ ਪਰਜੇਸ ਅਗਾਰੀ।
ਭਲ ਭੋਗ ਜਿਤੇ ਵੱਤ ਰੋਗ ਭਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਭਰਮਾਤ ਭੁਲਾਰਤ ਭਾਰੀ॥ ੧੦੭॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਨਮਿੱਤ ਬਿਤ ਚਿੱਤ ਕਰ ਦਸਮ ਅੰਸ ਕਰ ਵਾਨ।
ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰਨ ਭਲ ਭੇਟ ਦਯ ਸੇਵਾ ਸਹਿਤ ਮਹਾਨ॥ ੧੦੮॥

ਸਵੈਯਾ
ਰਿਸਕੈ ਜੱਸ ਛੀਨਤ ਭੂਪ ਜਿਤੋ ਧਨ ਜੋ ਬਚ ਹੈ ਤੁਛ ਸੋ ਭਲ ਜਾਨੈ।
ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਸ ਕਛੁ ਜੇਰ ਤੇ ਬਰ ਚੋਰਨ ਤੇ ਨਿਜ ਪੁੰਨ ਪਛਾਨੈ॥
ਵਡ ਬੋਹਥ ਬੂਢਤ ਵਾਰਿਧਿ ਮੈਂ ਮੈਂ ਬਚ ਤੋ ਬਿਧਿ ਕੋ ਬਰਬਾਤ ਵਖਾਨੈ।
ਮਿਤ ਬਾਂਧਵ ਤੇ ਬਿਤ ਜੋ ਉਬਰਯੋ ਖਰਚਯੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਹਿਤ ਚਯੋਂ ਮਨ ਮਾਨੈ॥ ੧੦੯॥
ਨਿਗਮਾਗਮ ਰੀਤਿ ਵਿਹਾ ਕਰੈ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਮਹਾਨ ਪਰ ਪੂਜਨ ਕੀਜੈ।
ਜੱਗ ਜੌ ਸਨਬੰਧ ਬਨੈ ਨ ਕਹੂੰ ਸੁਤ ਕੇ ਹਿਤ ਸੋਚ ਅਨੰਦ ਪਢੀਯੈ॥
ਕੁਲ ਬੀਚ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਭਵੇਤ ਯਦੀ ਤੁਲ ਆਯੁਖ ਜਾਤਿ ਭਲੇ ਲੱਖ ਲੀਜੈ।
ਨਿਜ ਨਾਰਿ ਬਿਨਾਂ ਤ੍ਰਿਯ ਬ੍ਰਿੰਦ ਜਿਤੀ ਜਨਨੀ ਭਗਨੀ ਸਮ ਸਾਚ ਪਤੀਜੈ॥ ੧੧੦॥
ਨਿਜ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਲਘੂ ਗੁਰੁ ਕਾਜਰ ਆਰਜ ਬੂਝ ਅਰੰਭ ਕਰੈ।
ਚਿੱਤ ਮੈਂ ਜੱਗ ਦੀਸ਼ ਭਰੋਸ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਮਾਨ ਹਰੈ॥
ਵੱਡ ਕਾਜ ਵਿਨਾ ਅਵਿਲੰਬ ਯਦੀ ਅਵਿਲੰਬ ਬਿਧੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਰਰੈ॥
ਕਠਿਨਾਧਿਕ ਹ੍ਵੈ। ਅਰਬਾਧਿਕ ਜੌ ਭਲ ਰੀਤਿ ਅਖੰਡ ਸੁ ਪਾਠ ਧਰੈ॥ ੧੧੧॥
ਚੌਪਈ
ਵਾਨੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਵਾਨੀ। ਸੁਖ ਮੁਖ ਮੁਖਿਰ ਪ੍ਰਸੰਸ ਵਖਾਨੀ॥
ਤੱਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸੁਰੀਤੀ। ਅਹਿ ਨਿਸ ਧਰਤਿ ਹਰਤਿ ਭਵ ਭੀਤੀ॥ ੧੧੨॥
ਪੂਜਾ ਪਾਪ ਅੰਸ ਨਹਿ ਲੀਜੈ ਅਸਵਾਰ ਵਸ ਗਹਿ ਦਸ ਗੁਨ ਦੀਜੈ॥
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਰਨਾਮ ਸਬਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀਜੈ। ਭਕਤਿ ਭਜਨ ਭਲ ਜਸ ਜੁਤ ਜੀਜੈ॥ ੧੧੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਧਨੀ ਪ੍ਰਜੇਸ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਯਸ ਗਿਰਾ ਅਲਾਪ।
ਗੁਨਿਯਨ ਕੋ ਨਿਤ ਮਾਨ ਦਯ ਰਖਯ ਸੁ ਸੰਤ ਮਿਲਾਪ॥ ੧੧੪॥
ਰੁਚਿਰ ਵਿਮਲ ਵਡ ਵਿਰਚ ਵਰ ਧਰਮਸਾਲ ਭਲ ਠੌਰ।
ਥਾਪਯ ਬਿਧਿ ਯੁਤ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੁਗਲ ਅਮਰ ਸਿਰਮੌਰ॥ ੧੧੫॥
ਲਲਿਤ ਵਿਤਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਰ ਕਲਿਤ ਦੁੰਦ ਭੀ ਦੀਹ।
ਵਿਮਲ ਵਿਛਾਰਨ ਚਮਰ ਵਡ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਅਰਪ ਅਨੀਹ॥ ੧੧੬॥

ਸੋਰਠਾ
ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਯ ਵੇਦ ਸੰਖ ਆਰਤੀ ਘੰਟਿਕਾ।
ਰਾਜੰਤਰ ਬਹੁ ਭੇਦ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨਿਸ ਮੰਚਿਕਾ॥ ੧੧੭॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਹੁ ਰੰਗਨ ਰੰਗ ਰੁਮਾਲ ਘਨੇ ਮਣਿ ਹੇਮ ਖਚੇ ਵਰ ਵਾਸਨ ਵੈਸੋ।
ਵਡ ਵਾਗ ਸੁਕੂਪ ਅਨੂਪ ਧਰਾ ਬਨ ਧੇਨੁ ਭਲੀ ਨਗਰਾਦਿ ਅਨੈਸੇ॥
ਅਤਿ ਨਿੱਮਿਕ ਹੈ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਢਿਗ ਸੰਤ ਸਭਾ ਥਿਤ ਈਸ਼੍ਵਰ ਭੈਸੇ॥
ਅਰਪੈ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕ੍ਵੈਨ ਅਹੰ ਕ੍ਰਿਤਿ ਧੰਨਜਸਤੀ ਗੁਰੁ ਕੇ ਐਸੇ॥ ੧੧੮॥
ਇਹ ਏਕਹਿ ਵਾਰ ਜੁ ਹ੍ਵੈਨਸਕੈਂ ਸਬ ਤੌਂ ਸਮਯਾਂਤਰਸੌਂ ਭਲਕੀਜੈ।
ਸਕਤੀ ਨਿਜ ਏਤਤ ਹੈ ਨ ਯਦੀ ਸਨਬੰਧਿ ਹਿਤੂ ਇਕਠੇ ਕਰਲੀਜੈ॥
ਪੁਰ ਬ੍ਰਿੰਦ ਪ੍ਰਬੋਧ ਪਰਮੋਦ ਧਯੋ ਚਿਤ ਤਯਾਗ ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਭੂ ਰਸ ਭੀਜੈ।
ਤਨਹੈ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਜੌ ਧਨ ਹੈ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਸਥਾਪ ਸੁਲੰਗਰ ਦੀਜੈ॥ ੧੧੯॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਦਤਿਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਾਲੇਸ ਪਰਦ ਬਿਬਿਧਿ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੇਤੁ।
ਤਦਪਿ ਸੁਪਦਮਾ ਪਦਮ ਯਦਿ ਵਿਦੁਖ ਭਵੋ ਦਧਿ ਸੇਤੁ॥ ੧੨੦॥

ਸਵੈਯਾ
ਗਨਿਕਾ ਨਿਜ ਨਾਰਿ ਸਿੱਗਾਰ ਯਥਾ ਵਿਖ ਧਾਤੁ ਸੁਧਾ ਸੁਧ ਸੰਮਕ ਜੈਸੇ।
ਬਨ ਬ੍ਰਿੰਦ ਜਵਾਸ ਘਨੇ ਘਨ ਪਾਵਸ ਹ੍ਵੈ ਜਗ ਚੋਰ ਅਮਾਵਸ ਐਸੇ॥
ਮਦਨ ਰਤ ਸੰਤ ਇਕੰਤ ਸਜਯੋ ਬਲ ਕੈਰਵ ਕੰਜਦਿਨੇਸ ਅਨੈਸੇ।

ਸਿਵ ਰੂਪ ਰਮਾ ਸੁਭ ਸੰਪਨਕੋ ਜੜ ਅੱਗ ਪ੍ਰਤੀ ਦੁਖ ਦਾਯਕ ਤੈਸੇ ॥ ੧੨੧ ॥
ਤਪਤਾਦਿਕ ਪਾਵਕ ਤੀਰ ਪ੍ਰਭੰਜਨ ਨੀਰ ਸਮੀਪ ਸੁ ਸੀਤ ਲਗੈ ।
ਘਨ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਸੁਬੂੰਦ ਭੁਜੰਗ ਹਲਾ ਹਲ ਹੈ੍ਵ ਮੁਕਤਾ ਜਬ ਸੀਪ ਪਗੈ ॥
ਜਲ ਨਿੰਬ ਕਟੂਕਲ ਖੰਡ ਸੁਧਆ ਬੁਧ ਭੂਪ ਭਲੋ ਖਲ ਦੰਡ ਦਗੈ ॥
ਸੁਖ ਦਾਨੁ ਚਰੀਵ ਸੁ ਸੰਤ ਰਮਾ ਜੱਹਿ ਨੀਚ ਤਮਾ ਦਿਨ ਰੈਨ ਠਗੈ ॥ ੧੨੨ ॥
ਧਨ ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਅਰੋਗ ਦੁਖੀ ਗ੍ਰਹ ਬੀਚ ਗਮੀ ਅਥਵਾ ਵਰ ਸਾਦੀ ।
ਅਤਿ ਨਿਮ੍ਰਿਤ ਪਰੇਮ ਪਰਮੋਦ ਭਰਯੋ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਪ੍ਰਭੂ ਭੇਟ ਦਹੈ੍ਨ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ॥
ਕਛੁਲੈਕਰ ਹਾਥ ਪਰਸਾਦ ਬਿਤਾਦਿਕ ਕਾਲ ਉਭੈ ਅਟਰੀਤਿ ਅਨਾਦੀ ।
ਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਸਮਿਤਾ ਸਭ ਸੌ ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹੈਤ ਨ ਭਵੇ ਦੂਰ ਵਾਦੀ ॥ ੧੨੩ ॥
ਨਵ ਅੰਨ ਸੁਫੂਲ ਫਲਦਾਇਕ ਹੈ੍ਵ ਗ੍ਰਹ ਭੋਜਨ ਜੌ ਰਮਨੀਕ ਬਨਾਵੈ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਦੀਜੈ ਪੁਨ ਸੰਤ ਅਤੀਤ ਕਿਸੇ ਮੁਖ ਪਾਵੈ ॥
ਜਹਿ ਭੇਖ ਧਰਯੋ ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਕੋ ਅਪਰਾਧ ਭਰੋ ਨ ਗਲਾਨਿ ਉਠਾਵੈ ।
ਕਛੁ ਸੇਵ ਕਰੈ ਜੁ ਬਨੈ ਨ ਪਰਨਾਮ ਅਜੌਨਿਜਨਾ ਰਸ ਮੁੰਦ ਪਲਾਵੈ ॥ ੧੨੪ ॥
ਨਿਤ ਪਾਤਰ ਸਨਾਨ ਕੇਸ ਕਰੈ ਅਥਵਾ ਸਬ ਸੀਂਚ ਭਲੇ ਸੁਚ ਤੀਜੈ ।
ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਗਿਰਾ ਜਪ ਆਦਿ ਜਿਤੀ ਅਤਿ ਪਰੀਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਪਢੈ ਚਿਤ ਭੀਜੈ ॥
ਦ੍ਵਿਜ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਤਨ ਕੋ ਕਛੁ ਕਾਜ ਬਨੈ ਅਪਨੋ ਤਜੋ ਦੀਜੈ ।
ਉਚਰੇ ਵਿਨ ਵਾਹਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੱਨ ਜਲਾਂਬਰ ਨ ਹਥ ਲੀਜੈ ॥ ੧੨੫ ॥
ਜਗ ਜਾਯ ਕਹੂੰ ਕਛੁ ਕਾਰਜ ਕੋ ਨੁਤ ਸ੍ਵੈ ਗੁਰੁਕੇ ਢਿਗ ਦਵੈਕਰ ਜੋਰੈ ।
ਅਰਦਾਸ ਰਰੈ ਪਦ ਭੱਤ ਧਰੈ ਜਗ ਦੀਸਵਰ ਆਸ ਭਰੋਸਨ ਤੋਰੈ ॥
ਤਹਿ ਦੂਰ ਭਵੇ ਮਗ ਸੰਗਤਿਮੈ ਚਲ ਸਾਦਰ ਸ੍ਰੀ ਸਿਖ ਸੰਤ ਨਿਹੋਰੈ ।
ਮੁਖ ਪੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰ ਧਯਾਨ ਅਟੈ ਨਿਜ ਹਵੈ ਜਹਿ ਏਕਰੀਤਿ ਨ ਛੋਰੈ ॥ ੧੨੬ ॥
ਗੁਰੁ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੂ ਯਦ ਕਿੰਚਤ ਹੂੰ ਚਿਤ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੈ ॥
ਸਬਕੋ ਮਨ ਏਕ ਪਰਮੋਦ ਭਰਯੋ ਤਬ ਕੈ ਬਿਨਤੀ ਅਰਦਾਸ ਵਖਾਨੈ ॥
ਜਬ ਰਾਗ ਅਲਾਪ ਪਰਸੰਗ ਕਛੁ ਚਲਤੌ ਨ ਪਰਮਾਨ ਸੁਧੀ ਚੁਪ ਠਾਨੈ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਗਰੰਥ ਸਭਾ ਜਿ ਪਰਸਿੰਨ ਸੁ ਕਾਰਜ ਨਾਂਤਰ ਦੇਰ ਅਜੌ ਪਹਿਚਾਨੈ ॥ ੧੨੭ ॥
ਗੁਰੁ ਤੀਰਥ ਦ੍ਵਾਰ ਅਟੈ ਹਿਤ ਸੌ ਸਿਖ ਬੱਲਭ ਬੰਧੁ ਬਟੋਰ ਪਧਾਰੈ ।
ਖਲ ਨਿੰਦਕ ਦ੍ਵੈਖ ਵਿਰੋਧ ਭਰਯੋ ਬਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਸੰਗ ਸਿਧਾਰੈ ॥
ਵਲ ਭੇਟ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤ ਸੰਮਕ ਲੈਚਲ ਪੰਥ ਵਿਖੈ ਅਘ ਓਘ ਵਿਦਾ ਹੈ ।
ਸਤ ਸੰਗ ਸੁਰੰਗ ਉਮੰਗ ਚਢੈ ਤਜ ਔਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨ ਬਯੰਗ ਵਿਚਾਰੈ ॥ ੧੨੮ ॥
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਸਬਦਾਂਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਰਸ ਸ੍ਵੈਮਨ ਪਾਤੁਰ ਚਾਤੁਰ ਪੀਵੈ ॥
ਕਰ ਸੁਧ ਸੁਪਾਠ ਘਨੋ ਚਿਤਦੈ ਅਰਥਾਂਸ ਵਿਖੈ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕੋ ਭਲ ਸੀਵੈ ॥

ਨਿਜ ਭੂਲਯਦੀ ਕਛੁ ਬਾਲ ਕਹੂੰ ਕਹਿ ਤੌਂ ਤਜ ਮਾਨ ਸੌਂ ਗ੍ਰਾਹਕ ਥੀਵੈ।
ਅਵਕਾਸ ਵਿਹਾਰਨ ਤੇ ਜਬ ਹ੍ਵੈ ਜਗ ਦੀਸ ਜਪੈ ਜਨ ਜੌ ਲਗ ਜੀਵੈ ॥ ੧੨੯ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਸੁ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਜਸ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਅਰਦਾਸ।
ਕਰਯ ਅਕਾਲ ਭਰੋਸ ਧਰ ਹਰਯ ਅਪਰ ਉਰ ਆਸ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਬਿੱਤ
ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਮੈਂ ਸੁਚੇਤ ਹ੍ਵੈ ਚਿਤਾਰ ਨਾਥ ਠਾਢੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਤੇ ਉਦਾਸ ਹੈ।
ਛੋਰ ਜੋਰ ਆਸਰੋ ਸੁ ਬੇਨਤੀ ਵਖਾਨੋ ਦਾਨ ਵਾਨੀ ਕੋ ਨਿਰੋਧ ਕੈ ਅਲੋਲ ਅੰਗਦਾਸ ਹ੍ਵੈ।
ਸ੍ਵਾਸੋ ਸ੍ਵਾਸ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਉਚਾਰੋ ਚੀਤ ਗ੍ਰੀਵ ਕੋ ਲੁਠਾਯ ਆਂਖ ਮੂੰਦ ਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹ੍ਵੈ।
ਮੈਲੋਂ ਭੋਗ ਮੋਖ ਪਜਾਰੇ ਕੌਲੋਂ ਹੌਂ ਲਿਖਾਵੌਂ ਲੇਖ ਤੌਂ ਲੌਂ ਏਹੀਰੀਤਿ ਕੀ ਜੋ ਜੌਂ ਲੌਂ ਆਰਦਾਸ ਹ੍ਵੈ ॥ ੧੩੧ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਬ ਰੋਗ ਪ੍ਰਚੰਡ ਗ੍ਰਸੈ ਤਨ ਹ੍ਵੈ ਕ੍ਰਿਸ ਬਾਢਤ ਜਾਤ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਭਾਰੀ।
ਤਬ ਔਰ ਉਪਾਯ ਵਿਹਾਯ ਸੁਧੀ ਚਲ ਠੌਰ ਬਨਾਯ ਪੁਨੀਤ ਨਿਰਾਰੀ ॥
ਤੱਹਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਪੂਜਨ ਪਾਠਕ ਬੀਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਵਿਚਾਰੀ।
ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸੁਰੀਤਿ ਜਿਤੀ ਕਰ ਹ੍ਵੈ ਇਕ ਗੀਤ ਸੁਨੈ ਬਿਧਿ ਸਾਰੀ ॥ ੧੩੨ ॥
ਵਰ ਵਾਸਰ ਪਾਯ ਸੁ ਭੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਨੀਕ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਕੋ ਬਨਵਾਵੈ।
ਭਲ ਮੋਦਕ ਪੂਪ ਜਲੇਬ ਘਨੇ ਦੁਰਧਾਦਿਕ ਵੇਸ ਵਿਲੰਬਨ ਲਾਵੈ ॥
ਸਿਖ ਸਾਧੂ ਅਤੀਤ ਬੁਲਾਯ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਵੈ।
ਛਿਤ ਮੰਦਰ ਗਾਮ ਅਰਾਮ ਯਥਾ ਬਿਤ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਤਿ ਭੇਟ ਪਢਾਵੈ ॥ ੧੩੩੩ ॥
ਸਬ ਦ੍ਰਿਸਗ ਨਿਰੋਧ ਬ੍ਰਿਤਿ ਬਲਕੈ ਪਰਮਾਤਮ ਬੀਚ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਮੇਲੈ।
ਨਿਜ ਹਾਥ ਕ੍ਰਿਯਾ ਅਸ ਬੇਗ ਸੁਧੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਯੰਤ ਆਭੈ ਮੁਦ ਖੇਲੈ ॥
ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਾਰਨ ਮੋਹ ਬਲੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੈ ਨ ਕਹੂੰ ਮਨ ਠੇਲੈ।
ਦੁਰ ਮੰਦ ਗਤੀ ਯਦਿ ਮੋਖ ਭਨੈ ਬੁਧ ਹੈ ਅਪਨੀ ਕਰਨੀ ਉਸ ਵੇਲੈ ॥ ੧੩੪ ॥
ਜਹਿ ਯੋਗ ਸਧਜੋ ਝਟ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਰੰਧਰ ਕਾਢਤ ਪ੍ਰਾਨ ਵਡੋ ਯਸ ਪਾਵੈ।
ਹਠ ਧਾਰ ਸਤੀ ਨਰਤੀ ਡਰਤੀ ਜਰਤੀ ਪਤਿ ਸੌਂ ਜਗਨੀਕ ਅਲਾਵੈ ॥
ਭਟ ਕਰ ਦਾਂਤ ਕਸੀਸ ਜੁ ਝੈਰਨ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਢਾਵੈ।
ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਮਿਲੀ ਬੁਧ ਬੇਗ ਭਜੈ ਭਗਵੰਤ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧੩੫ ॥

ਕੁਸਨੀਕ ਡਸਾਯ ਸੁਲੇਪਨ ਕੈ ਛਿਤ ਦੱਛਨ ਪਾਂਯ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਕੈਕੈ।
ਮੁਖ ਪਾਯ ਪ੍ਰਸੀਚ ਸੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਰਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥ ਕੋ ਜਲ ਲੈਕੈ॥
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਗਿਰਾ ਵਿਨ ਵਾਕ ਜਿਤੇ ਤਹਿ ਸੌਨ ਪਰਵੇਸ ਨ ਹ੍ਹੈ ਕਛੁ ਐਕੈ।
ਢਿਗ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਥਿਤ ਚੀਤ ਇਕਾਗਰ ਹੈਂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨਾਥ ਚਿਤੈਕੈ॥ ੧੩੬॥

ਕਬਿੱਤ

ਆਨੰਦ ਕੀ ਬਾਸੀ ਬਿਖੇ ਸਾਂਤੀ ਹੈ ਅਨੰਤ ਦੋਸ
ਬੇਗੇ ਸੇ ਮਿਲਾਤੀ ਜੋਸਮਾਤੀ ਹੀਯੇ ਆਸ ਹੈ।
ਦਾਰਦਨ ਸਾਂਤੀ ਦੂਖ ਭੂਖ ਕੋ ਜਰਾਤੀ ਮੂਲ
ਚਿੰਤ ਕੋ ਮਿਟਾਤੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਜੋ ਖਲਾਸ ਹੈ॥
ਪਾਤਕੀ ਅਰਾਤੀ ਕੋ ਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜਗਾਤੀ ਜੋਤਿ
ਓਜ ਕੋ ਬਢਾਤੀ ਨ ਲਗਾਤੀ ਦੇਰ ਭਾਸ ਹੈ।
ਕਾਤੀ ਪਾਪ ਬੇਲਕੋਚ ਲਾਤੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦੂਤ
ਦਾਤੀ ਭੋਗ ਮੋਖ ਕੀ ਸੁਹਾਤੀ ਅਰਿਦਾਸ ਹੈ॥ ੧੩੭॥

ਸਵੈਯਾ

ਤਨ ਛੂਟਤ ਨੇਕ ਨਚਿੰਤ ਕਰੈਂ ਬੁਧ ਬੇਗ ਪ੍ਰਸੂਨ ਵਿਵਾਨ ਵਨਾਵੋ।
ਬਹੁਨੀਕ ਦਧੀ ਸੁਚ ਨੀਰ ਸੁਗੰਧਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਧੀ ਅਸਨਾਨ ਕਰਾਵੈਂ॥
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਸਬਦਾਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਅਰਸਾ ਤਜ ਕੈ ਵਰਸਾ ਵਰ ਸਾਵੈਂ।
ਚਲ ਪਾਯਕ ਹ੍ਵੈ ਜਸ ਲਾਯਕ ਜੇ ਗੁਰੁ ਸੰਰ ਤਿਗਾਯਕ ਭੇਟ ਚਢਾਵੈਂ॥ ੧੩੮॥
ਜਬ ਹ੍ਵੈ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਚ ਵਿਪ ਛਿਯ ਯਦੀ ਬੁਧ ਲਾਯ ਵਿਲੰਬਨ ਬੇਗ ਪਧਾਰੈ।
ਗੁਰੁ ਭ੍ਰਤਨ ਕੋ ਸੁਭ ਸਾਕ ਬਡੋ ਬਨ ਈਸ਼ੂਰ ਨਾਮ ਸੁਨੈ ਲੰਘ ਟਾਰੈ॥
ਕਲ ਸਗੰਤਿ ਕੋ ਦਰਸਾਧਿਕ ਹ੍ਵੈ ਮੁਦਿਤਾ ਵਿੱਬ ਕੀ ਨਿਜ ਮੀਚ ਵਿਚਾਰੈ।
ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਇਹ ਆਯਸ ਸੀਸ ਧਰੀ ਅਤਿ ਲਾਭ ਘਨੇ ਕਵਿ ਕੌਨ ਉਚਾਰੈ॥ ੧੩੯॥
ਭਲ ਹ੍ਹੈ ਨ ਕਪਾਲ ਕ੍ਰਿਯਾ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕਾਲ ਹਵਾਲ ਗਿਰਾ ਗੁਰੁ ਚਾਰੂ।
ਦਿਗ ਪੌਨ ਚਿਤਾ ਢਿਗ ਬੈਠ ਜਿਤੇ ਜਨ ਕ੍ਰੈਡਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਲਾਪ ਸੁਸਾਰੂ॥
ਜਗ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੀਵ ਗਰਸਜੋ ਦੂਖ ਈਸ਼ੂਰ ਕੋ ਯਸ ਹੈ ਰਸ ਦਾਰੂ।
ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਸਮਾਨ ਨਸੇਤੁ ਬਿਯੋ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਵਡੇ ਕਠਿ ਨਾਧਿਕ ਤਾਰੂ॥ ੧੪੦॥

ਕਬਿੱਤ
ਜੈਸੇ ਇਕ ਪੇੜਪੈ ਤ੍ਰਿਯਾਮਿਨੀ ਵਿਹੰਗ ਪੁੰਜ ਮੇਲੋ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਕੋ ਅਨੇਕਧਾ ਸੁਹਾਯੋ ਹੈ।
ਨਾਵਕੋ ਘਨੇਰੋ ਪੁਰ ਤੀਰਥੈਂ ਸੰਗ ਪਾਵਸੈਂ ਤਰੰਗਨੀ ਤ੍ਰਿਣਾਦਿ ਜਯੋਂ ਵਹਾਯੋ ਹੈ॥
ਸਾਂਝਕੋ ਸਰਾਂਜ ਬੀਰ ਭੀਰ ਜਯੋਂ ਬਟਾਊ ਬਿੰਦ ਬਾਤਕੇ ਬਘੁਰੇ ਪਾਤ ਬ੍ਰਾਤਕੋ ਉਡਾਯੋ ਹੈ।
ਗਾਜਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂਘ ਰੇਲ ਪੈ ਮਿਲਾਪ ਨੈਕ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਪੰਚ ਏ ਵਿਰੰਚਿ ਜੁ ਬਨਾਯੋ ਹੈ॥
੧੪੧॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬਹੁਰ ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲੇ ਪਢਯ ਪਰਬੀਨਸ ਪ੍ਰੀਤਿ।
ਠਾਂਢੋ ਸਭਾ ਸਮੇਤ ਹ੍ਵੈ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ ਪਰਤੀਤਿ॥ ੧੪੨॥

ਸਵੈਯਾ
ਤ੍ਰਿਣ ਤੋਰ ਪਿਛਾਂਹ ਸੁਟੈਂ ਮਗਮੈਂ ਅਸ਼ਨਾਨ ਸਚੈਲ ਸਕੇਸ ਕਰੈ।
ਨਵ ਤਯਾਰ ਕੜਾਹ ਪਰਸ਼ਾਦ ਰਹੈ ਤਹਿ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਫਤੇ ਸੁ ਰਰਹੈ॥
ਵਿਧਿਸੌਂ ਵਹਿ ਠੌਰ ਬ੍ਰਿਤਾਯ ਛਕੈਂ ਸਵਭਾਗ ਚਿਤਾ ਮੁਖ ਓਰਧਰੈਂ।
ਜਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟੈ ਛਿਤ ਲੇਪਨਕੇ ਨਿਸ ਦੀਪ ਪਰਸੁਨ ਸੁਕੁੰਭ ਭਰੈਂ॥ ੧੪੩॥
ਦਿਨ ਦੂਸਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਪਾਠ ਅਰੰਭ ਯਥਾ ਬਿਧਿ ਕੀਜੈ।
ਸਪਤਾਧਿਕ ਹ੍ਵੈ ਦਹ ਵਾਸਰ ਜੌਂ ਤਬ ਪਾਯਸੁ ਭੋਗ ਸੁਧਾ ਰਸ ਭੀਜੈ॥
ਸਿਖ ਸੰਤਨ ਕੋ ਭਲ ਭੋਜਨ ਦੈ ਅਧਿਕਾਰ ਪਰ ਪੂਜ ਪਰਸੰਸ ਭਨੀਜੈ।
ਪਟ ਆਯੁਧ ਵਾਹਨ ਭੇਟ ਘਨੀ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰਨ ਮੈ ਅਤਿ ਪਰੇਮ ਸੁ ਦੀਜੈ॥ ੧੪੪॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਾਠ ਸਵ ਹੇਤੁ ਬੁਧ ਭੋਗ ਸਮਯ ਜਪ ਨਾਮ।
ਸੁੰਦਰ ੨ ਸੱਦ ਪਢ ਪੁਨ ਆਨੰਦ ਲਲਾਪ॥ ੧੪੫॥

ਸੋਰਠਾ
ਕਰਯ ਆਦਿ ਮਤਿ ਵੰਤ ਤਿਲਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਕ।
ਯਦਿ ਸਵ ਹਿਤ ਤਬ ਅੰਤ ਬਹੂਰ ਪ੍ਰਯੰਕ ਰੁਮਾਲ ਲਘੂ॥ ੧੪੬॥

ਸਵੈਯਾ
ਪਤਿ ਸੰਬਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਪਾਠ ਸੁਨ ਵਾਹਿਤਸੌਂ।

ਤਿਥਿ ਸਰਾਧ ਤਥ ਸਿਖ ਸੰਤਨ ਬਿਬਿਧਾਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨਦੈ ਚਿਤਸੌਂ ॥
ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਜਿਤੀ ਕਰਸੋਪਿ ਪਰਬੀਨ ਯਥਾ ਬਿਤਸੌਂ।
ਜਨਭੂਖ ਪਿਪਾਸ ਪਰਤੋਖ ਭਲੀ ਬਿਧਿਕੈ ਮ੍ਰਿਦੁ ਵਾਕ ਸੁਧਆ ਮਿਤਸੌਂ ॥ ੧੪੭ ॥
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਪਗਹਾਥ ਪੁਨੀਤ ਥਿਰ ਵੈਠ ਵਰਾਸਨ ਵਾਸਨ ਲੈਕੈ।
ਪਟ ਪਾਗ ਸੁ ਪਾਵਨ ਸੀਸ ਰਖੈ ਪਿਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਸਾਦੁ ਪ੍ਰਨਾਮ ਸੁ ਕੈਕੈ ॥
ਗੁਰੁ ਮੂਰਤਿ ਧਯਾਨ ਸਲੋਕ ਪਢੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੋਦ ਮਨੀ ਖਟਮੇ ਉਮ ਗੈਕੈ ॥
ਜਲ ਆਦਿਕ ਦੱਛਨ ਵਾਕ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਭੋਜਨਕੈ ਅਸ ਛੀਟ ਬਚੈਕੈ ॥ ੧੪੮ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਛਕ ਪਰਸਾਦ ਅਕੜਾਯ ਜਿਨ ਉਦਰ ਨ ਫੇਰੈ ਹਾਥ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਭਰੋਸ ਭਲ ਨਾਥ ਲੁਠਾਵਹਿ ਮਾਥ ॥ ੧੪੯ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਲਸੌਂ ਭਲ ਸੁਧ ਕਰੈ ਕਰ ਆਨਨ ਅੰਸ ਅਨਾਜ ਨਨੈ ਕਰਹੈ।
ਹਥ ਨੀਰਨ ਝਾਰ ਪਿਸਾਚ ਬਨੈ ਥਿਰ ਹ੍ਵੈ ਇਕ ਠੌਰ ਨ ਭੂਲ ਬਹੈ ॥
ਮੁਖ ਪਾਯ ਸੰਗਧਤ ਸ੍ਵਾਦ ਸੁਧਾਬਬ ਅੰਬੁਨ ਦੰਡ ਪਰਯੰਤ ਗਹੈ।
ਕਛੁ ਗੌਨ ਸੁ ਮੌਨ ਧਰੈ ਪੁਨ ਪੌਢ ਪ੍ਰਯੰਗ ਪਰਮੋਦ ਲਹੈ ॥ ੧੫੦ ॥

ਪ੍ਰਾਤ ਸਨਾਨ ਸੁਚੇਤ ਭਵੇ ਵਰ ਵਾਸਨ ਮਾਂਜ ਪੁਨੀਤ ਰਖੈ ਪਟ।
ਪਰੇਮ ਪ੍ਰਭੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਠ ਜਗੈ ਮਿਤ ਔਪਾਹਿਤਾਦਿਕ ਨੀਰ ਚਿਤੈ ਅਟ ॥
ਪੰਕਤਿ ਮੈ ਦੂਤ ਦੇਹ ਛੁਧਾ ਜਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਿਨੈ ਯੁਤ ਦੈਨ ਘਨੌਂ ਘਟ।
ਧੀਰ ਪਰਬੀਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਿਨਾਂ ਲਬ ਲੰਗਰ ਹ੍ਵੈ ਨਰ ਸਾਚ ਜਤੀ ਭਟ ॥ ੧੫੧ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਨਿਜ ਪੂਤ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁਰੁਕੋ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਗਰੰਥ ਉਭੈਸੁ ਪਢਾਵੈ।
ਸਬ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪਰਬੀਨ ਭਵੈ ਜਗਦੀਸ ਪਰਸੰਸ ਪਰਬੰਧ ਅਲਾਵੈ।
ਸਤ ਸੰਗ ਸੁਰੰਗ ਉਨੰਗ ਚਢੈ ਧਰ ਆਯੁਧ ਜੰਗ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈ ॥
ਪੁਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤਿ ਯਵਨਾਦਿ ਗਿਰਾ ਸਬਦਾਰਥ ਬੋਧ ਵਿਹਾਰ ਚਲਾਵੈ ॥ ੧੫੨ ॥

ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸਵਰ ਸੋਢ ਸਿਰੋ ਮਣਿ ਜੋ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਨ ਸੁਤਾ ਪਰਤਿ ਮਾਰੈ।
ਤਤ ਹਿੰਸਕ ਸੋ ਵਰਤੈ ਨ ਕਬੂੰ ਤਹਿ ਤੁਟ ਵਿਰਾਟ ਕਹੂੰ ਜੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ਤ੍ਰਿਣ ਤੇਜ ਪਰਭੰਜਨ ਮੇਘਨਕੋ ਜਸਹੈ ਕੁਲਕੋ ਤਸ ਮੂਲ ਪ੍ਰਹਾਰੈ।

ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਵਿਹੀਨ ਦਯੇ ਨ ਲਯੇ ਨਿਜ ਜੱਤਿ ਪਰੰਤੂ ਸੁਧਆ ਗੁਰੁ ਧਾਰੈ ॥ ੧੫੩ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਾਧਾਰਨ ਸਿਖ ਸਿੱਖ੍ਹੀ ਤਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਔਗ।
ਪਰ ਪਿਯੂਖ ਸੁ ਸਿੰਘ ਤ੍ਰਿਯ ਜਾਣਤ ਬੁਧ ਸਿਰ ਮੌਗ ॥ ੧੫੪ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਰਯੰਕ ਉਭੈ ਪਗਵਾ ਜੁਗ ਕੋ ਨ ਰੁਮਾਲ ਸੁਧੋਵੈ।
ਯਦਿ ਸਿੰਘ ਬਧੂ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹ੍ਵੈ ਤਹਿ ਵਾਸਨ ਲੋਹ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਮਥੋਵੈ ॥
ਅਹਲਾਦ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪਤਾਸਨ ਸੌ ਜਪ ਆਨਦ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਪੰਚਕ ਬੋਵੈ।
ਅਸ ਰੀਤਿ ਪਿਯੂਖ ਪ੍ਰਭੁ ਤ੍ਰਿਯਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਤੀ ਬ੍ਰਤ ਕੋ ਭਲ ਹੋਵੈ ॥ ੧੫੫ ॥

ਗੀਤਿਕਾ ਛੰਦ
ਗੁਰੁ ਦਸਮ ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ ਕਰ ਹ੍ਵੈ ਸਿੱਖਨੀ ਗੁਨ ਓਕ।
ਤਹਿ ਸੁਭਗ ਸੰਗਜਾ ਅਮਰ ਲਲਿਨਾ ਸ਼ਬਦ ਵਰਨ ਵਿਲੋਕ ॥
ਯਦਿ ਪਢਤਿ ਭਲ ਪ੍ਰਭੁ ਗਰੰਥ ਅਤਿ ਹਿਤ ਕਰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ।
ਸੁਭ ਲਲਿਤ ਦੇਵ ਸੁ ਨਾਮ ਰਖਿਯੇ ਅੰਤ ਕੁਯਰ ਉਚਾਰਾ ॥ ੧੫੬ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕੱਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸੁਪਾਗ ਸਿਰ ਇਹ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਸੁ ਵੇਸ।
ਹ੍ਵੈ ਤਰਿਯ ਧਰ ਤਿਨ ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਯੋਗ ਨ ਸਭਾ ਪਰਵੇਸ ॥ ੧੫੭ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਬਲ ਵੰਡ ਪਰਚੰਡ ਮਹੰਮਦ ਭਾ ਪਰ ਦੰਡ ਸ਼ਰਾ ਤਰਿਯ ਛੋਡ ਦਿਯੋ।
ਸਬ ਆਰਜ ਪੂਜਜ ਅਚਾਰਜ ਭੇ ਨਹਿ ਬਾਲ ਹਿਯੋ ਉਪਵੀਤ ਕਿਯੋ ॥
ਦਸ ਮੇਸ ਮ੍ਰਿਯਾਦਕ ਤੀਨ ਪ੍ਰਿਯਾ ਨਹਿ ਸਿੰਘ ਸਰੂਪ ਨ ਨਾਮ ਲਿਯੋ।
ਕਲਿ ਕੌਤੁਕ ਕੇਲ ਕਲੋਲ ਕਰੈਂ ਕਲ ਬਾਲਕ ਹ੍ਵੈ ਪੁਨ ਦੰਭ ਥਿਯੋ ॥ ੧੫੮ ॥

ਪਟ ਭੂਖਨ ਔਰ ਸਜੈਂ ਤ੍ਰਿਯਕੇ ਹੱਥ ਮੋਮੁ ਦਰੀ ਲਘੁ ਲੋਹ ਸਜੀਲੀ।
ਕਛੁ ਉੱਚ ਸੁ ਚੁੰਡ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਸੁੰਦਰ ਸੂਛ ਰਖੈ ਕੱਚ ਛੈਲ ਛਵੀਲੀ ॥
ਮਦ ਮਾਂਸ ਤਮਾਲ ਨ ਭੂਲ ਗ੍ਰਸੈ ਮ੍ਰਿਦ ਬੋਲ ਸੁਮੀਠ ਪਿਯੂਖ ਰਸੀਲੀ।

ਪਤਿ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਹਾਰ ਜਿਤੇ ਸੁਭ ਹ੍ਵੈ ਜਬ ਸੰਕਟ ਸੰਗ ਹਠੀਲੀ ॥ ੧੫੯ ॥

ਅਤਿਸੈ ਸੁਚ ਅੰਗ ਸੁਗੰਧਤ ਊਜਲ ਚਾਤੁਰ ਚਾਰੁ ਵਿਹੋਸ ਨ ਸੋਵੈ ।
ਰਸਵੰਤ ਯਥਾਰਥ ਬੋਲ ਗਿਰਾ ਜੱਗ ਤੁਛ ਵਿਹਾਰ ਮਝਾਰਨ ਨ ਰੋਵੈ ॥
ਕਲ ਲਾਜਵਤੀ ਧਰਮੱਗਜ ਅਨਾਲਸ ਈਸਦ ਹਾਸ ਕਪੋਲ ਸਮੋਵੈ ।
ਨਿਤ ਨੇਮ ਸਨਾਨ ਪੁਨਿਤ ਕ੍ਰਿਯਾ ਨਿਜ ਕੰਤ ਪ੍ਰਿਯਾ ਸੁ ਤ੍ਰਿਯਾ ਅਸ ਹੋਵੈ ॥ ੧੬੦ ॥

ਅਤਿ ਦੱਛ ਪਰਸਾਦ ਪਕਵਾਨ ਮੈਂ ਪੱਟ ਸੀਵਨ ਚਿੱਤ੍ਰ ਵਚਿੱਤਰ ਬਨਾਵੈ ।
ਨਿਜ ਭੌਨ ਪੁਨੀਤ ਸੁਹਾਵਨ ਕੈ ਘਰ ਸੌ ਜਸੁ ਰੱਛਕ ਦੂਰ ਨ ਜਾਵੈ ॥
ਭਲ ਥੋਰ ਅਹਾਰ ਵਿਚਾਰ ਪਤੀ ਗੁਨ ਸੇਵ ਗੁਰੂ ਜਨ ਬ੍ਰਿੰਦ ਰਿਝਾਵੈ ।
ਮ੍ਰਿਦਲਾ ਚਿੱਤ ਕੀ ਸੁਚ ਤੋਖ ਵਤੀ ਰਮਨੀਕ ਸਤੀ ਤ੍ਰਿਯ ਕੋ ਜਗ ਪਾਵੈ ॥੧੬੧ ॥
ਕੁਲ ਤਾਤ ਪਤੀ ਨ ਕਲੰਕ ਲਗੈ ਕ੍ਰਿਤ ਊਜਲ ਕੈ ਯੱਸ ਲੋਕ ਵਿਥਾਰੈ ।
ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਕਥਾ ਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੈ ਜਪ ਆਦਿ ਗਿਰਾ ਪ੍ਰਭ ਕੰਠ ਉਚਾਰੈ ॥
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਪਰੀਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਭ ਸੰਤ ਅਤੀਤ ਪਰ ਪੂਜ ਜੁਹਾਰੈ ।
ਸਬ ਅੰਗ ਅਚੰਚਲ ਚੇਤਨ ਹ੍ਵੈ ਚਿੱਤ ਅੰਚਲ ਸਾਂਭ ਸੁ ਪੰਥ ਪਧਾਰੈ ॥ ੧੬੨ ॥

ਪਤਿ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਨ ਪਰਸਾਦ ਛਕੈ ਘਰ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜਨ ਊਚ ਨ ਬੋਲੈ ।
ਜਬ ਹ੍ਵੈ ਨਿਜ ਕੰਤ ਇਕੰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਥਿਤ ਹਾਸ ਵਿਲਾਸ ਪਰਮੋਦਕ ਲੋਲੈ ॥
ਧ੍ਰਿਤ ਕੋਧਰ ਬੈਸ ਤ੍ਰਿਯਾ ਗਨ ਮੈਂ ਪਰ ਕੋ ਗੁਨ ਔਗੁਨ ਨੈਕ ਨ ਫੋਲੈ ।
ਪਹਿਚਾਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਭਨੈ ਬਤਿਯਾਂ ਬਿਨ ਕਾਜ ਨ ਬੀਥਨ ਮੈਂ ਡਗ ਡੋਲੈ ॥ ੧੬੩ ॥

ਗੁਰ ਦ੍ਵਾਰਨ ਮੈਂ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੇ ਦਰ ਸੰਕਟ ਹੂੰ ਨਿਜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੈ ।
ਪ੍ਰਭ ਗਰੰਥ ਹਜ਼ੂਰ ਅਧੀਨ ਭਵੈ ਸੁਰ ਪੀਰਨ ਕੋ ਕਬ ਹੂੰ ਨ ਮਨਾਵੈ ॥
ਵਿਪਦਾ ਪਤਿ ਸੰਗ ਨ ਭੰਗ ਕਰੈ ਸਤ ਸੰਗ ਛੁਧਾ ਨਹਿ ਅੰਗ ਲੁਠਾਵੈ ।
ਬ੍ਰਿਧ ਛੋਟ ਕੁਰੂਪ ਅਘੀ ਘੜੀ ਜੜ ਦਾਰਨ ਕੰਤ ਯਦੀ ਭਗਵੰਤ ਅਲਾਵੈ ॥ ੧੬੪ ॥
ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਤਨ ਸੀਵਨ ਆਦਿ ਜਿਤੋ ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮੈਂ ਪਟਨੀਕ ਬਨੈਕੈ ।
ਅਭਿਆਗਤ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨ ਦੈ ਪਦ ਪੰਕਜ ਪੂਜ ਪਰਸਾਦ ਛਕੈਕੈ ॥
ਪਰ ਕੇ ਘਰ ਪੰਥ ਅਕੇਲ ਚਲੈ ਜਿਨ ਜਾਯ ਨਮਿਤ ਸੁਚੇਤ ਬਚੈ ਹੈ ।
ਪੜਦੇ ਇਵਚ ਬੇਗ ਸਨਾਨ ਯਥਾਵਿਤ ਭਿੱਛਕ ਦਾਨ ਦਿਜੈ ਉਮਗੈ ਕੈ ॥ ੧੬੫ ॥

ਪਢਨੋ ਅਰਦਾਸ ਪਰਸਾਦ ਬਰਤਾਵਨ ਬਾਦ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਲਾਸ ਲਗਾਈ।
ਨਵ ਮੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਸਭਾ ਥਿਤ ਹ੍ਵੈ ਕਬਹੂੰ ਨ ਨਿਸੰਕ ਕਰੈ ਸੁਖਦਾਈ॥
ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਨ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਵਿਖੇ ਪਤਿ ਕੀ ਮਾਈ ਲਾਈ।
ਪਰਤਿਪਾਲਕ ਪੂਤ ਸੁ ਮੰਦ ਚਲੈ ਮਗ ਲੋਚਨ ਲਾਜ ਤਰਿਆ ਅਸ ਕਾਈ॥ ੧੬੬॥

ਸੋਰਠਾ
ਪਤਿਬਰਤ ਚਤੁਰ ਪਰਬੀਨ ਸੁਚ ਵਿਹਾਰ ਧਰਿਤ ਵੰਤ ਹਿਤੁ।
ਕਲ ਕੁਲਵਤੀ ਸੁ ਬੀਨ ਬਾਲਕ ਪਾਲਕ ਬਾਲ ਹ੍ਵੈ॥ ੧੬੭॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬੱਲਭ ਸਿੰਘ ਅਸ ਤਜ ਯਨ ਨਿਜ ਤ੍ਰਿਯ ਭੂਲ।
ਲਖ ਅਰਧੰਗੀ ਭਜਯ ਭਲ ਹ੍ਵੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਕੂਲ॥ ੧੬੮॥
ਜਨਮਤ ਸੁਤ ਪ੍ਰਤਿ ਘੂਟਿਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਦੇਤ।
ਸੀਸ ਅਖੰਡਤ ਕੇਸਕਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਰੱਖ ਲੇਤ॥ ੧੬੯॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੰਬਤ ਪੰਚ ਪਰਯੰਤ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਲਲਿਤ ਲਡਾਯ ਸਿਸ।
ਬਹੁਤ ਸੁ ਵਿੱਦਯਾ ਨੰਤ ਰੁਚਿਰ ਪਢਾਵੈ ਯਤਨ ਯੁਤ॥ ੧੭੦॥
ਵਿੱਦਯਾ ਸੁਧਆ ਵਿਵਾਹ ਸੁਤ ਕਰ ਇਹ ਤ੍ਰਯ ਕਾਜ ਵਡ।
ਜਨਨਿ ਜਨਿਕ ਉਤਸਾਹ ਕਰੈ ਨ ਧਰੈ ਬਿਲੰਬ ਬੁੱਧ॥ ੧੭੧॥

ਸਵੈਯਾ
ਪ੍ਰਿਥਮੈਂ ਤ੍ਰਿਯ ਬਾਲਕ ਮੂਢਨ ਕੋ ਢਿਗ ਬੈਠ ਸੁਧੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਢਾਵੈ।
ਸਬ ਅੰਗ ਬਨਾਯ ਪੁਨੀਤ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਰੀਤਿ ਮਰਿਯਾਦ ਸਭੀਤਿ ਸਿਖਾਵੈ॥
ਪਦਆਸਨ ਸਾਧਨ ਮੰਚ ਧਰੈ ਕਰ ਚਜੀਤ ਅਲੋਲਨ ਬੋਲ ਅਲਾਵੈ।
ਰੱਖ ਪਾਠ ਪਰਸੂਚ ਕਰੇ ਸਮ ਕਾਰਜ ਦ੍ਵੈ ਕਰ ਪੱਤਰ ਸਭੈ ਪਲਟਾਵੈ॥ ੧੭੨॥

ਕਬਿੱਤ
ਪੀਡਰੀ ਘੁਮਾਯ ਜਾਂਘ ਦੂਸਰੀ ਟਿਕਾਯ ਜੋਰ
ਪਾਂਯ ਕੋਪ ਸਾਰ ਕੈ ਕੰਧਕੋ ਫਿਰਾਯ ਕੈ।

ਕੈਦ ਸੌਂ ਨਿਤੰਬ ਭਾਰ ਹੀਯੇ ਮੈਂ ਲਗਾਯ ਗੋਡ
ਹਾਥ ਪੇਚ ਡਾਰਕ ਹੇਠਾ ਲਾਤ ਕੋ ਝੁਲਾਯ ਕੈ ॥
ਮੁੰਡਕੋ ਉਘਾਰ ਨੀਰ ਪੈਰ ਕੋ ਪਖਾਰੇ ਬਿਨ
ਤੋਸਕ ਵਿਛਾਈ ਭਿੰਨ ਆਪਨੀ ਕਰਾਯ ਕੈ ।
ਦਾੜੋ ਬਾਂਧ ਪੀਠ ਫੇਰ ਨਾਥ ਔਰ ਮਹਾਨ ਓਰ
ਬੈਠਿਯੇ ਦੀਵਨ ਏਤੀ ਬੈਠਿ ਕੀ ਬਚਾਯ ਕੈ ॥ ੧੭੩ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਗਰਹ ਬਾਲਕ ਹ੍ਵੈ ਜਬ ਤੌਂ ਸਮਝੈ ਨਿਜ ਦਾਸ ਅਕਾਲ ਪਠਡੋ ਇਹ ਮੇਰੇ ।
ਸਿੱਖ ਪੰਚ ਜਤੀ ਚਰਨਾਂ ਬੁਜ ਕੇ ਸੁਚ ਦੈ ਗੁੜਤੀ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਤਬ ਹੇਰੇ ॥
ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਰਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਮ ਧਰੇ ਭਲ ਪੁੰਨ ਕਰੈ ਮਨ ਮੋਦ ਘਨੇਰੇ ।
ਬੁਧ ਪੂਜ ਪਰਨਾਮ ਜਿਤੇ ਬਰਿਧ ਸੰਤ ਅਸਿੰਘ ਬਧੂ ਤਹਿ ਜਾਯ ਨ ਨੇਰੇ ॥ ੧੭੪ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਚੌਂਕੀ ਔ ਪਰਸਾਦ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਮਹਾਨ ਕੋਊ
ਆਵਤੋ ਵਿਲੋਕ ਤੇ ਪਰਮੋਦ ਸੌ ਉਠੀਜਿਯੇ ।
ਹਾਥ ਜੋਰ ਸੀਸ ਕੋ ਲੁਠਾਯ ਕੈ ਪਰਨਾਮ ਚੀਤ
ਬੋਲਕੈ ਪਰਸੰਸ ਕੋ ਪਰਬੀਨ ਭੇਟ ਦੀਜਿਯੇ ॥
ਵੇਦ ਕੋ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਗਰੰਥ ਜੂ ਰੰਗੀਲੇ ਰਾਗ
ਪਾਠਕੋ ਪਰਤੀਤਿ ਕੇ ਪਰਭਾਵ ਸੌ ਸੁਨੀਜਿਯੇ ।
ਆਦਿ ਈਸ ਵੇਦੀ ਨਾਥ ਨਾਮ ਜੋ ਸਜੀਲੋ ਭੋਗ
ਵਾਂਹੀ ਕੋ ਉਚਾਰ ਕੈ ਜੁਹਾਰ ਪਰੇਮ ਕੀਜਿਯੇ ॥ ੧੭੫ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਬ ਅੰਗ ਪੁਨੀਤ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸਜੈ ਅਤਿ ਦੀਨ ਝੂਕੈ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਨ ਬਾਂਕੋ ।
ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਪਰ ਪੂਜ ਪਰਮੋਦ ਕਰੈ ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਮਹਾਨ ਗੁਨੀ ਵਡ ਗਾਂਕੋ ॥
ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਤਕ ਜੂ ਸਨ ਹ੍ਵੈ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਲਖ ਸੰਕ ਨ ਜਾਂਕੋ ।
ਇਕ ਓਟ ਅਕਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਕੀ ਚਿੱਤ ਕੋਟਿ ਪਰਯਾਗ ਮਹਾਤਮ ਤਾਂਕੋ ॥ ੧੭੬ ॥

ਜਗ ਮੈਂ ਕਠਿਨਾਧਿਕ ਕਾਮ ਜਿਤੇ ਬੁਧਿ ਜੋਰ ਜਮਾ ਕਛੁ ਹ੍ਵੈ ਨ ਸਕੈ ।
ਪ੍ਰਭੁ ਮੂਰਤਿ ਕੋ ਧਰ ਧਜਾਨ ਤਬੈ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰ ਝੂਕੇ ਨ ਝਕੈ ਨ ਬਕੈ ॥

ਨਿਜ ਕਾਰਜ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਮੂਜਬ ਧਾਰ ਮਨੌਤਿ ਬਿਲੰਬ ਤਕੈ।
ਸਿਧਿ ਕਾਜ ਸੁ ਪੂਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੋ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਿ ਭੋਜ ਛਕਾਯਛਕੈ॥ ੧੭੭॥

ਜਹਿ ਸੱਜਨ ਪਰੀਤਿ ਵਿਹਾਰ ਤਜੋ ਯਦਿ ਹ੍ਵੈ ਤਹਿ ਨੈਕ ਉਧਾਰ ਕਰੋਨਾ।
ਕੁਟ ਨੋ ਬਦਲੋ ਸਲ ਬੀਚ ਭਵੋ ਜਿਨ ਜਾਮਨ ਹ੍ਵੈ ਨ ਗਵਾਹਿ ਭਰੋ ਨਾ॥
ਮੁਖ ਮੌਨਜ ਧਰੋ ਵਿਨ ਹੇਤੁ ਰਰੋ ਮਤ ਬੂਝ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਵਿਵਾਦ ਪਰੋਨਾ।
ਨਿਜ ਬੋਲਣ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਸਦਾ ਸਰਨਾ ਗਤ ਬਲਭ ਦਾਸ ਹਰੋਨਾ॥ ੧੭੮॥

ਸਰਬੰਸ ਲਖੈ ਜਬ ਜਾਤ ਸੁਧੀ ਤਬ ਦੈ ਜਗ ਦੀਸ਼ੂਰ ਕੇ ਹਿਤ ਆਧੀ।
ਦੁਖਦਾਰਦ ਧੀਰਜ ਧਾਰ ਭਜੈ ਪ੍ਰਭੁ ਠੌਰ ਇਕਾਂਤ ਲਗਾਯ ਸਮਾਧੀ॥
ਪਦਵੀ ਵਡ ਊਚ ਉਜਾਗਰ ਹ੍ਵੈ ਗਮਖਾਯ ਕਛੂ ਨ ਉਠਾਯ ਉਪਾਧੀ।
ਉਠ ਪਰਾਤ ਸੁ ਬੈਠਕ ਸੰਤਨ ਸੌ ਕਰ ਈਸ ਜਪੈਂ ਸੁ ਕ੍ਰਿਯਾ ਜਹਿ ਸਾਧੀ॥ ੧੭੯॥

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪ ਸੁ ਦਾਨ ਪੁਨੀਤ ਧਰਾ ਕਰ ਹ੍ਵੈ ਵੱਡ ਕਾਜ ਅਕੇਲ ਨ ਲਾਗੈ।
ਨਿਸ ਦੂਸਰ ਯਾਮ ਅਰਾਮ ਕਰੈ ਵਡ ਪ੍ਰਾਤ ਅਵੱਸਜ ਅਨਾਲਸ ਜਾਗੈ॥
ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੈ ਭਲ ਕਾਰਜ ਕੋ ਦਸਮਾਨਸ ਬੀਚ ਪਿਛੌਹਨ ਭਾਗੈ।
ਪਰਕੇ ਘਰ ਬਾਹਰ ਮੈਥਨ੍ਹ ਕੋ ਤਜ ਬਾਤ ਯਥਾਰਥ ਮੈਂ ਅਨੁਰਾਗੈ॥ ੧੮੦॥

ਜਗ ਯਾਵਤ ਹੈਂ ਸੁਰ ਪੀਰ ਅਚਾਰਜ ਤਾਸ ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਨਰ ਹੋਵੈ।
ਵਡ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨ ਪਰਭਾਵ ਕਦਾਚਿੱਤ ਹੈ ਗੁਰਕੋ ਸਿੱਖ ਪਾਤਕ ਧੋਵੈ॥
ਇੱਕ ਬਿੰਸਤਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਯ ਕੀ ਕੁਲ ਤਾਰਤ ਸੋ ਯਮ ਕੋ ਡਰ ਖੋਵੈ।
ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਕ ਹ੍ਵੈ ਸੁਤ ਰੀਤਿ ਤਜੈ ਜੜ ਆਪ ਡੁਬੈ ਨਿਜ ਬੰਸ ਵਿਗੋਵੈ॥ ੧੮੧॥

ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਮਛਾਰ ਸਭਆ ਕਵਿ ਕੋ ਵਿਦ ਕੀਰਤਿ ਈਸ ਜੁਰਾਗ ਅਲਾਵੈ।
ਸਬ ਸਾਥ ਮਸਾਨ ਸਨਾਨ ਸਮੈ ਨਿਸ ਪਾਛਲ ਭੋਜਨ ਪਾਯ ਪਕਾਵੈਂ॥
ਜਗ ਦੀਸ਼ੂਰ ਜਾਪ ਸੁ ਪਾਠ ਕਥਾ ਤਟ ਤੀਰਥ ਸੰਤ ਸਮੀਪ ਸਿਧਾਵੈਂ।
ਜਗ ਬਾਤ ਅਕਾਜ ਚਲਾਵਤ ਜੋ ਕਿਯ ਤ੍ਰਿੰਸਤਿ ਸੰਬਤ ਪੁੰਮ ਪਲਾਵੈਂ॥ ੧੮੨॥

ਪਰ ਭੋਜਨ ਭਔਨ ਤ੍ਰਿਯਾਤਲ ਪਾਪਟ ਜੌ ਵਸ ਭੂਲਨ ਸ੍ਵੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਜੈ।
ਰਿਪੁ ਮੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੁਲ ਰੀਤਿ ਸੁ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਸ੍ਵੈ ਲਖ ਲੀਜੈ॥
ਗੁਨ ਅੰਨ ਸੁਧਾ ਪਰਦ ਭੂਪ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਦ੍ਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਜੁਹਾਰ ਕਰੀਜੈ।

ਗੁਰੁ ਮੀਤ ਪਰਜੇਸ ਪ੍ਰਿਯਾਸਸ ਹ੍ਵੈ ਜਨਨੀ ਸਮਹੈਂ ਪਗ ਸੇਜ ਨ ਦੀਜੈ ॥ ੧੯੩ ॥

ਤਜ ਮੰਦ ਤਿਯਾ ਦੁਰਮੀਤ ਕੁਮੰਤ੍ਰ ਕਨ ਭੌਨ ਕੁਪੰਤ ਕੁਪੂਤ ਕੁਦਾਸ।
ਬ੍ਰਿਤਿ ਬਾਂਧਵ ਸ੍ਰੀਗੁਨ ਆਦਰ ਨ ਅਸ ਦੇਸ ਵਿਹਾਯ ਨਨੀਕ ਨਿਵਾਸ ॥
ਜਬਲੌਂ ਪ ਗ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਟਿਕੈ ਭਲ ਤੌਂ ਲਗ ਪਾਛਲ ਹ੍ਵੈ ਨ ਉਦਾਸ।
ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਨਿਖੇਧਕ ਸੂਮਛਲੀ ਖਲ ਦੂਖ ਸਹੋ ਨ ਰਹੋ ਤੱਹਿ ਪਾਸ ॥ ੧੯੪ ॥

ਯਭਨਾਰਜ ਨੀਚ ਪਰ ਪੂਜਕ ਦੁਜਨ ਹੈ ਅਭਿਆਗਤ ਜੋ ਘਰ ਆਵੈ।
ਮਤਿ ਵੰਤ ਸਮੈ ਅਨੁਸਾਰ ਯਥਾ ਬਿਤ ਲੈ ਮੁਦਿਤਾ ਨਿਜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੈ ॥
ਧ੍ਰਿਤ ਵੰਤ ਯਥੋਕਤਿ ਬਾਤ ਭਨੈ ਪਰਭਾਵ ਲਖੈ ਸੁਬਸੀਠ ਬਨਾਵੈ।
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸ ਪੁਨੀਸ ਪ੍ਰਬੀਨ ਪੁਰਾਤਨ ਪਾਕ ਹ੍ਵੈ ਅਸਮੀਠ ਅਲਾਵੈ ॥ ੧੯੫ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸੀਸਜ ਦੀਜੋ ਤਮ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਨਿਰਪ ਪੰਡਿਤ ਪਾਠਕ ਦੰਪਤਿ ਸੂਰੇ।
ਬ੍ਰਿਖ ਭਾਗਨਿ ਪੂਜਕ ਪੂਜ ਗੁਰੂ ਜਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮੰਤ੍ਰ ਦਵਾਸਨ ਪੂਰੇ ॥
ਜੱਹਿ ਦ੍ਵੈਖਿਤ ਬੀਚ ਨਨਾਂਘ ਕਦਾਚਿਤ ਚੌਕਸ ਹੋਇ ਯਦੀ ਰਿਪੁ ਚੂਰੇ।
ਨਿਜ ਪਾਸ ਪੁਮਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਰਖੋ ਨ ਲਖੋ ਖਰ ਚਾਮਦ ਹੈਂ ਗੁਨ ਰੂਰੇ ॥ ੧੯੬ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਦੀ ਪਰਾਂ ਪਗ ਊਚ ਤਟ ਬਧਿਕ ਝੁਕਤ ਮ੍ਰਿਗ ਆਤ।
ਹ੍ਵੈ ਰਿਪ ਮਯਤ੍ਰੀ ਕਰਤ ਅਤਿ ਅੰਤ ਘਾਤ ਪਰ ਬਾਤ ॥ ੧੯੭ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਧਨ ਖਾਯ ਖੁਲਾਯ ਭਲੋ ਯਸਲੈ ਪੁਨ ਸੇਸ ਬਚੈ ਜੁਨਿਸੰਗ ਬਟੋਰੋ।
ਸਮਸੌ ਹਿਤ ਵੈਰ ਵਿਵਾਹ ਕਰੋ ਬੁਧ ਹ੍ਵੈ ਬਿਛਰਜੋ ਮਿਤ ਸੌ ਚਿਤ ਜੋਰੋ ॥
ਧਨ ਸੰਪਤਿ ਬਿੰਦੂ ਅਕਾਜ ਦਿਜੋ ਜਿਨ ਹ੍ਵੈ ਕੁਲ ਪੂਜਯ ਅਘੀ ਜੜ ਛੋਰੋ।
ਸਿਸ ਨੀਚ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਸੁ ਡਾਟ ਰਖੋ ਜਨਕੈ ਉਪਕਾਰਨ ਰਾਖਨਿ ਹੋਰੋ ॥ ੧੯੮ ॥

ਪਦਵੀ ਧਨ ਊਚ ਵਿਹਾਰ ਯਦੀ ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਿਖਜੌ ਮਦ ਕੋ ਨ ਧਰੈ।
ਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਸੁਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾ ਦ੍ਵਿਜ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਮ੍ਰਿਦ ਬੋਲ ਰਰੈ ॥
ਜਗ ਕਾਰਜ ਸ੍ਵੈਜ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਮ੍ਰਿਦੂ ਵਿਲੰਬ ਪਰਮੋਦ ਭਰੈ।
ਅਸਨਾਨ ਸਕੇਸ ਪਰਸਾਦ ਸੁਧਾ ਸਭ ਸੰਤ ਪਰਤੀ ਨਿਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ॥ ੧੯੯ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸੁਧਾ ਸੁਖਾਂਢੋ ਧਾਰ ਸੁਚ ਪੰਚਾਂਗ ਸੁਕੇਸ ਧਰ।
ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ ਦਧਾਰ ਛਾਤਰ ਧਰਮ ਗਹਿ ਸਿੰਘ ਹ੍ਵੈ ॥ ੧੯੦ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਰਮਨੀਕ ਪੁਨੀਕ ਸੂਤੰਤਰ ਲਖੈ ਛਿਤਰਾਖ ਵਿਸੇਸ ਪਟਾਧਿਕ ਧੋਰੈ।
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਪਗ ਪੰਚਕ ਪੇਚਸੁ ਖੋਲ ਉਤਾਰ ਸੁਝਾਰ ਚੁਨੈਨਨਿ ਹੋਰੈ ॥
ਕਲਗਰੀਵ ਲੁਠਾਯ ਕਟੀਲ ਚੁਕਾਯ ਝੁਲਾਯ ਕਕਾ ਕਰ ਕੇਸ ਬਟੋਰੈ।
ਉਖਰੈ ਕਚ ਬੀਟ ਸਮੋਟ ਭਲੇ ਸੁਚ ਠੌਰ ਧਰੈ ਸੁ ਨਦੀ ਨਦ ਬੋਰੈ ॥
ਮਲ ਮੂਤਰ ਵਿਹਾਯ ਵਿਹਾਰ ਵਿਖੈ ਰਿਪੁ ਤੀਰ ਅਟੈ ਮਗ ਭੌਨ ਵਿਰਾਨੈ।
ਗੁਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਢਿਗ ਸੈਨ ਸਨਾਨ ਸਮੈਂ ਪਟ ਆਨੈ ॥
ਭਲ ਧ੍ਵੈ ਸੁਦਧੀ ਬੁਧ ਧੂਪ ਸਦਾ ਸੁਧ ਹਾਥ ਲਗਾਯ ਪਰਜੂਟ ਸੁਠਾਨੈ।
ਅਸ ਕੇਸਨ ਕੀ ਪਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਮੁਦਰਿ ਸਰੀ ਜਗ ਦੀਸ਼੍ਵਰ ਜਾਨੈ ॥ ੧੯੨ ॥

ਤਜ ਆਲਸ ਬੇਗ ਵਿਲੋਕ ਸਮੈ ਦਧਿ ਹ੍ਵੈ ਜੁ ਸਨਾਨ ਵਿਲੰਬ ਨ ਲਾਵੈ।
ਸਿਕਰੀ ਰਜ ਜੀਵਨ ਵੀਚ ਪਗੈਂ। ਮੁਸਕੈਨ ਜੁਟੈਂਨ ਨਪਾਂਯ ਲਗਾਵੈਂ ॥
ਤਿਰਸਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਨ ਭੂਲ ਕਰੈ ਕਛੁ ਸਾਦਰ ਸਿੰਚ ਸੁਗੰਧ ਸਜਾਵੈਂ।
ਪਿਠ ਮੈ ਲਟਕਾਯ ਨ ਪਾਗ ਬਧੈ ਨਹਿ ਡੀਂਡ ਕਡੈ ਨ ਸੁਗੁੰਥ ਝੁਲਾਵੈ ॥ ੧੯੩ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸੁਚ ਹ੍ਵੈ ਸਭ ਠੌਰ ਵਿਖੈ ਰਟ ਵਾਹਗੁਰੂ ਪਗ ਪੇਚਸੁ ਖੋਲੈ।
ਪੁਨ ਝਾੜ ਬਨਾਯਸ ਪਰੇਮ ਚੁਨੇ ਵਰ ਵਾਹ ਸੁਕੇਸਨ ਕੋ ਝਕ ਝੋਲੈ ॥
ਜਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਰੰਧਰ ਜੂਟ ਸਜੈ ਦਸਤਾਰ ਸੁਧੀ ਸੂਛ ਸੁ ਧਨ ਡੋਲੈ।
ਦਰਸਾਦਿਕ ਹ੍ਵੈ ਭਲ ਭਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸਬ ਦਾਮ੍ਰਿਤ ਮੀਠ ਮੁਖੋ ਵਰ ਬੋਲੈ ॥ ੧੯੪ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰਵਨ ਸਮੀਪ ਪਿਛੌਹ ਕਚ ਕਛੁ ਦਰਸਨ ਛਵਿ ਦੈਹਿ।
ਅਪਰ ਅਨਗਨ ਸੁ ਜੂਟ ਉਚ ਜਗ ਜਨ ਸਿਖ ਲਖ ਲੌਹਿ ॥ ੧੯੫ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਪ੍ਰਥਮੈ ਦਧਿ ਕੇਸ ਰਚਾਯ ਭਲ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਗ ਅਧੋ ਬੁਧ ਫੇਰ ਲਗਾਵੈ।
ਪੁਨ ਹਾਥ ਪ੍ਰਖਯਾਲ ਛੁਹ ਕਚ ਕੋ ਪਰ ਸੀਸ ਨਿਚੋਰਨ ਸ੍ਵੈ ਸਿਰ ਪਾਵੈ॥
ਅਧ ਗਾਧਿਕ ਜੋਰ ਦਬਾਯ ਰਖੈ ਕਰ ਮ੍ਰਦਨ ਨੀਰ ਨਿਤਾਰ ਬਨਾਵੈ।
ਜਲ ਐਂਚ ਰੁਮਾਲ ਸਮੇਟ ਸੁਧੀਪਟ ਚਾਰੁ ਪੁਨੀਤ ਲਪੇਟ ਸਜਾਵੈ॥ ੧੯੬॥

ਰਵਿ ਵਾਸਰ ਵੈਸ ਘਟੈ ਸੁਬਢੈ ਸਨਿ ਸੋਮ ਗੁਰੂ ਦਿਨਹ੍ਵੈ ਕਛੁ ਹਾਨੀ।
ਸਸਿ ਕੇਸੁਤ ਹ੍ਵੈ ਧਨ ਲਆਭ ਘਨੋ ਭ੍ਰਿਗ ਨੰਦਨ ਬ੍ਰਿੰਦ ਦਬੈਂ ਰਿਪੁ ਮਾਨੀ॥
ਦੁਖ ਭੌਨ ਭਵੈ ਰੁਜ ਭੌਮ ਯਦੀ ਭਲਭੇਖ ਜੂਹ੍ਵੈ ਵਿਖ ਸੇਜ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ।
ਵਰ ਵਾਰ ਵਿਚਾਰ ਸਨਾਨ ਕਰੈਂ ਕਚ ਧੂਪ ਦਿਜੈ ਸੁਭ ਗੰਧ ਸੁਦਾਨੀ॥ ੧੯੭॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਪਰ ਸੁਗੰਧਤ ਵਸਤੁ ਵਰ ਰਖਯ ਸੁ ਕੇਸ ਮਝਾਰ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁ ਸੰਪਟ ਜੂਟ ਕਰ ਸਜੈ ਸਰਲ ਦਸਤਾਰ॥ ੧੯੮॥
ਸਿੰਘ ਮੱਸ੍ਰ ਵੰਤਹ੍ਵੈ ਤ੍ਰਿਯਸਨ ਸਿਰਨ ਦਿਖਾਯ।
ਗਾਲਨ ਦੀਜੈ ਪ੍ਰਤਿ ਬਾਲਨ ਸਬਦ ਅਲਾਯ॥ ੧੯੯॥

ਸਵੈਯਾ
ਘਰਕੇ ਦਰਪੈ ਉਤ ਸਾਹ ਸਮੈ ਗੁਰੁ ਲੋਕ ਤ੍ਰਿਯਾ ਗਨ ਸੇਸ ਵਿਹਾਰੇ।
ਬਨ ਸੈਲ ਮਸਾਨ ਜਹਾਂ ਅਘਹ੍ਵੈਂ ਸਰਕੂਪ ਨਦੀ ਤਰ ਸਿੰਧੁ ਕਨਾਰੇ॥
ਬੁਧ ਰਾਜ ਸਭਾ ਖਗ ਠੌਰ ਤਲੈ ਪਸੁ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਗ ਸੁਜੰਗ ਪਧਾਰੇ।
ਵਰਤਾਯ ਬਨਾਯ ਪਰਸਾਦ ਛਕੈ ਜਬ ਹ੍ਵੈ ਕਦਾਚਿਤ ਸੀਸ ਉਘਾਰੈ॥ ੨੦੦॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਾਤ ਤ੍ਰਿਤੀਯ ਸੁ ਪਹਰ ਮੈਂ ਕੰਘਾ ਕਰ ਯਸ ਪ੍ਰੀਤਿ।
ਚੁਨ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਯ ਭਲ ਪਢਯ ਸਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਤਿ॥ ੨੦੧॥

ਕਬਿੱਤ
ਕੇਸ ਕੋ ਸਨਾਨ ਹੋਤ ਪੌਨ ਕੇ ਝਕੋਰੇ ਲਾਗ
ਸ੍ਵੇਦ ਕੀ ਕੁਗੰਧ ਤੌਂ ਪਧਾਰੈ ਖੌਫ ਖਾਯਕੈ।
ਚੰਦਸੌ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਸੀਸ ਕੋ ਸਿੰਗਾਰ ਚਾਰੁ
ਭਾਲਹ੍ਵੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੈਨ ਜੋਤਿਕੋ ਜਗਾਯਕੈ॥

ਚਿੰਤਭੌ ਵਿਨਾਸ ਬੇਗਈਖਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਬੇਸ
ਬਾਢਤੋ ਹੁਲਾਸ ਈਸ ਜਾਪਕੋ ਜਪਾਯਕੈ।
ਆਲਸ ਮਹੋਦਧਿਕ ਲੰਘਸੇ ਛਨੇਕ ਬੀਚ
ਕੀਨੋ ਹੈ ਸੁਕੰਘਾ ਜਾਸ ਪ੍ਰੀਤਿਸੌ ਬਨਾਯਕੈ ॥ ੨੦੨ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਠਾਂਢੋ ਹ੍ਵੈ ਲਚਕਾਇਕ੍ਰਟਿ ਵਾਤਦ ਵਿਮਲ ਵਿਛਾਯ।
ਕਰ ਕਲ ਕਕਾ ਪਰਜੂਟ ਭਲ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਰੰਧਰ ਸਜਾਯ ॥ ੨੦੩ ॥
ਸਪਤ ਸਬਦ ਯੁਤ ਪ੍ਰਾਤ ਜਪ ਸੰਧਯਾ ਸੁਚ ਰਹ ਰਾਸ।
ਸੈਨ ਆਰਤੀ ਸੋਹਲੇ ਪਢਯਸੁ ਕਰ ਅਦਸਾਸ ॥ ੨੦੪ ॥

ਚੌਪਈ
ਅਪਰ ਸੁਧਾ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਨ ਵਾਨੀ। ਪਢ ਸੁਨ ਗੁਰ ਕਰ ਕਸ ਮਲ ਹਾਨੀ।
ਅਤਿ ਹਿੱਤ ਮਗਨ ਲਗਨ ਜੱਹਿ ਲਾਗੀ। ਪੂਜਯ ਅਚਰ ਚਰ ਕਰ ਵਡ ਭਾਗੀ ॥ ੨੦੫ ॥

ਯਦਪਿ ਸਰਬ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਸਜੀਲੀ। ਮੁਦ ਪ੍ਰਦ ਅਧਿਕ ਨ ਅਧਿਕ ਰਸੀਲੀ।
ਨਿਜ ਨਿਜ ਸਮਯ ਸਕਲ ਸੁਖ ਦੈਨੀ। ਜਗਤ ਜਾਲ ਜਨ ਕਰਦ ਸੁਪੈਨੀ ॥ ੨੦੬ ॥

ਤਦਪਿ ਪ੍ਰਭਾਤ ਪਰ ਪਾਠਕ ਚਾਰੂ। ਚੁਨ ਚੁਨ ਲਿਖ ਜਨ ਭੇਵਾ ਰੁਜ ਦਾਰੂ।
ਕਰਤ ਕੰਛ ਉਚਰਤਿ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਪਦ ਪਦਮ ਪਰਮੋਦ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ॥ ੨੦੭ ॥

ਪੰਚ ਗਰੰਥ ਨਵ ਮੇਸ ਸੁਵਨੀ। ਸਮਨ ਸੋਕਸਬ ਸੁਖਦ ਸੁਹਾਨੀ।
ਅਤਿ ਸੁਚ ਵਾਰ ਜਯਤਿ ਸ੍ਰੀਆਸਾ। ਸੁਧਾ ਸਰਿਤ ਜਨ ਪਖਿਕ ਪਿਪਾਸਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੀਸ਼ੂਰ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਦਮਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਦੀਨ ਦਿਲਾਲੂ।
ਤਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਵਿਸਦਾ ਪ੍ਰਬੋਧ ਜਨਕ ਹਨ ਸੰਸਾ ॥ ੨੦੮ ॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੈ ਕਰ ਸੰਨਯਾਸਾ। ਕਿਯਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਭੁ ਜਹਿ ਨਿਜ ਆਸਾ।
ਦ੍ਵੈਤਿੰਸ੍ਰਸਤਿ ਅਤਿ ਸੁਭਾਗੇ ਸੱਵਯੇ। ਸ੍ਰਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਸਕਲ ਸੁਖ ਪਯੇ ॥ ੨੦੯ ॥

ਵਰ ਵਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਯਾਰੋ। ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਮਧੁਰ ਮਧੁ ਨਯਾਰੋ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਕਰਨ ਪ੍ਰਿਥੁਖ ਪਰਵਾਹੂ। ਗਹਨ ਗੂਢ ਮਤਿ ਪਹੁਚਤਿ ਕਾਹੂ ॥ ੨੧੦ ॥

ਪ੍ਰਹਰ ਤ੍ਰਿਤੀਯ ਕ੍ਰਿਯਾ ਸੁਚ ਸਾਧੈਂ। ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਰੋਕ ਵਿਘਨ ਬਲ ਵਾਂਧੈ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜਾਪ ਅਨੰਦ ਅਲਾਪੈਂ॥ ਵਿਬਿਧਿ ਵਿਕਟ ਅਘ ਯਮ ਡਰ ਕਾਂਪੈਂ॥ ੨੧੧॥

ਜੁਗਲ ਚਲਿੱਤ੍ਰ ਚੰਡਿਕਾ ਮਾਤਾ। ਰੁਚਿਰ ਵਾਰ ਯੁਤ ਅਤਿ ਚਿਤ ਰਾਤਾ।
ਗ੍ਵਾਲ ਵਧੂਟਿਨ ਕ੍ਰਿਤ ਸੁਪਰਸੰਸਾ। ਪਾਰਸ ਨਾਥ ਤਥਾ ਤਜ ਸੰਸਾ॥ ੨੧੨॥

ਪ੍ਰਿਥਮ ਚਲਿੱਤ੍ਰ ਵਿਮਲ ਪਦ ਚਾਰੂ। ਕਵਿਤ ਉਦਧਿ ਵਤ ਬੁਧ ਜਨ ਤਾਰੂ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਲਿਕੀ ਅਵਿਤਾਰ ਸਜੀਲੇ। ਤਹਿ ਪਰਸੰਸ ਬ੍ਰਿੰਦ ਛਵੀਲੇ॥ ੨੧੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਪਰ ਖੜਗ ਸਿੰਘਾਦਿ ਕਰ ਯੁੱਧ ਪਰਬੰਧ ਅਨੰਤ।
ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਜੂ ਪਾਠ ਸਮ ਸਕਲ ਉਚ ਸੁਚ ਪੰਤ॥ ੨੧੪॥

ਸੋਰਠਾ
ਪਢ ਮਧਜਾਨ ਪਰਯੰਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ।
ਲੀਲਾ ਲਲਿਤ ਅਨੰਤ ਦਸਮ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਤ ਕਵਿਤ ਪੁਨ॥ ੨੧੫॥

ਕਬਿੱਤ
ਕੀਜਿਯੇ ਸਿੰਗਾਰ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥਕੋ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਧਾਰ
ਭੌਨ ਕੋ ਸਵਾਰਕੈ ਬਿਛਾਈਕੋ।
ਚੌਂਕੀ ਚਟਕੀਲੀ ਚੋਖ ਚਾਂਦਨੀ ਚੱਦੋਯੇ ਝਾਰੁ
ਆਛੀ ਤਸਬੀਰੈਂ ਦੇਖ ਆਪਨੀ ਸਮਾਈਕੋ॥
ਦੋਊ ਬੇਸ ਬੇਸ ਬਾਸਨ ਬਨਾਯ ਚੌਪ
ਰਾਖੇ ਆਸ ਪਾਮ ਮੈਂ ਸੁਗੰਧਿਕਾ ਸੁਹਾਇਕੋ।
ਬਾਂਕੁਰੇ ਰੁਮਾਲ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬੁਧਿਸੇ ਲਗਾਵੈ ਨੀਕ
ਗਰੰਥ ਨਾਥ ਮੂਲ ਕੰਧ ਦੇਹਿਨ ਦਿਖਾਈਕੋ॥ ੨੧੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਊਪਰ ਲਲਿਤ ਰੁਮਾਲ ਦਯ ਚਹੁ ਦਿਸ ਕਛੁ ਲਟਕਾਯ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਰਯੰਕ ਕਰ ਦੰਡ ਪਰਯੰਤ ਬਨਾਯ॥ ੨੧੭॥

ਕਬਿੱਤ
ਪੰਨੇਕੋ ਉਥਲਿਯੇ ਸੁਆਂਗੁਰੀ ਆਂਗੂਠ ਪਾਨਿ
ਧੀਰੋ ਸੇ ਡਰਾਰੇ ਹ੍ਵੈ ਪਿਛੌਂ ਹੈਂ ਸੋ ਮਿਲਾਈਯੇ।
ਚੀਤ ਮੈ ਪਰਤੀਤਿ ਸੌ ਪਰਕਾਸ ਔ ਸੰਤੋਖ ਸਮੇ
ਪੂਰਬਲੇ ਆਛੀ ਤੁਕ ਅੰਕਸੌ ਮਲਾਈਯੇ॥
ਆਧੋ ਆਧ ਪਾਠ ਪ੍ਰਾਕ ਕੀਜਿਏ ਸੁ ਹਾਥ ਦੌਊ
ਦੀਜਿਯੇ ਰੁਮਾਲ ਪਰੇਮ ਸੀਸ ਕੋ ਝੁਕਾਈਯੇ।
ਗਰੰਥ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੂਕੇ ਉਪਰ ਪਸਾਰ ਭੁਜਾ
ਕੋਈ ਚੀਜ ਲੀਜਿਯੇ ਨ ਔਰ ਨ ਗਹਾਈਯੈ॥ ੨੧੮॥

ਸੋਰਠਾ
ਨਹਿ ਕਰਿਯੇ ਇਹ ਚਾਰ ਘਟ ਬਢ ਮਾਤ੍ਰਾ ਅਰਥ ਹਟ।
ਬਚਨ ਉਲੰਘ ਵਿਹਾਰ ਸਬਦ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਤਰਕ ਕਛੁ॥ ੨੧੯॥

ਕਬਿੱਤ
ਅੰਨ ਕੋ ਬਧੇਜ ਬਾਂਧ ਆਸਨ ਕੋ ਸਾਧ ਬੇਸ
ਗਾਤਕੋ ਅਲੋਲ ਸੂਧਿ ਏਕ ਚਾਲ ਲੀਜਿਯੇ।
ਚੀਤਕੋ ਨਿਰੋਧਕੈ ਪਰਬੋਧਕੈ ਪਰਕਾਸ ਪਰੇਮ
ਗਾਦੀ ਨ ਵਿਛਾਯ ਨ ਪਰਯੰਕ ਹਾਥ ਦੀਜਿਯੇ॥
ਖਾਂਸੀ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਰਤਾਂ ਜੋ ਭਾਈ ਔਰ ਡਕਾਰ ਛੀਕ
ਹਾਸੀ ਸੀਂਢ ਮੰਦ ਪੌਨ ਥੂਕ ਨ ਕਰੀਜਿਯੇ।
ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਸੁਭਾਯ ਸੌ ਅਕਾਲ ਸੌ ਲਗਾਯ ਧਯਾਨ
ਗਰੰਥ ਜੂਕੋ ਪਾਠ ਪਯਾਰੇ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਕੀਜਿਯੇ॥ ੨੨੦॥

ਸਵੈਯਾ
ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਯਥਾਬਿਤ ਪੂਜ ਸੁਭੋਗ ਪਰਸਾਦ ਲਗਾਵੈ।
ਜਹਿ ਠੌਰ ਵਟੈ ਬੁਧ ਬੇਗ ਅਟੈ ਮ੍ਰਿਦੁ ਬੋਲ ਰਟੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥
ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਭਲੋ ਭਟ ਭੌਨ ਬਿਨਾਂ ਬਟ ਗੋਰ ਮੜੀ ਮਟ ਭੂਲ ਨ ਜਾਵੈ।
ਯਵਨਾਰਯ ਬ੍ਰਿਧਨ ਸ੍ਵਾਂਗ ਰਚੈ ਜਪ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨਿਜ ਮੰਤ੍ਰ ਅਲਾਵੈ॥ ੨੨੧॥

ਨਿਜ ਬ੍ਰਿਧ ਜਿਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਲੌ ਪਦ ਪੰਕੁਜ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮੋਦ ਅਲੀਸੌਂ।
ਤਹਿ ਕੀਰਤਿ ਗੀਤ ਕਬਿੱਤ ਘਨੇ ਬ੍ਰਿਤ ਗਰੰਥ ਪਢੈ ਹਿਤ ਰੀਤਿ ਭਲੀਸੌਂ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪਰਬੀਨ ਬਿਨਾ ਪਦ ਊਚ ਨਦੈਨ ਵਿਹਾਰ ਛਲੀਸੌਂ।
ਧਨ ਧਨ੍ਯ ਵਿਭੋ ਗੁਨ ਰੂਪ ਭਵੈਂ ਜਗ ਦੀਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਦ ਦੂਰ ਕਲੀਸੌਂ॥ ੨੨੨॥

ਯਦਿ ਰਾਗਨਕੀ ਕਛੁ ਗਯਾਤ ਅਹੈ ਅਥਵਾ ਨਿਜ ਕੰਠ ਅਲਾਪ ਗਤੀ ਹ੍ਵੈ।
ਪਿਥਮੈ ਸੁਧ ਆਸਨ ਆਸ ਵਿਨਾ ਥਿਰ ਸ੍ਵਾਸ ਸੁ ਨਾਭਿ ਸਰੋਜ ਜਤੀ ਹ੍ਵੈ॥
ਜਗ ਦੀਸ਼੍ਵਰ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੋ ਧਰ ਧ੍ਯਾਨ ਅਮਾਨ ਮਹਾਨ ਰਤੀ ਹ੍ਵੈ।
ਗੁਨਕੋ ਗੁਰੁਨੀਕ ਪਰਨਾਮ ਜਜੈ ਚਿਤ ਅੰਗ ਅਲੇਲ ਅਡੋਲ ਮਤੀ ਹ੍ਵੈ॥ ੨੨੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ
ਧਰੈ ਰੀਤਿ ਐਸੀ ਸੁਰਾਗੀ ਰਬਾਬੀ। ਮਹਾਂ ਮੂਢ ਸੌ ਹ੍ਵੈ ਨ ਕਾਮੀ ਸਰਾਬੀ॥
ਕ੍ਰਿਯਾ ਸੌਚ ਆਛੀ ਰਖੈ ਸੱਤ ਵਾਦੀ। ਭਵੈ ਨ ਕਬੂੰ ਕ੍ਰੂਰ ਦੰਭੀ ਪਰਮਾਦੀ॥ ੨੨੪॥
ਅਤਿਨਿੱਮ੍ਰ ਹ੍ਵੈਕੇ ਸਭਾਮੈ ਪਧਾਰੈ। ਜਹਾਰੈ ਸਮੈ ਕੋ ਨਿਹਾਰੈ ਵਿਚਾਰੈ॥
ਤਜੈ ਚਿੱਤ ਚਾਪਲਯਤਾ ਲਾਜ ਭੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੁ ਗ੍ਰੰਥ ਸੌਹੈਂ ਯਥਾ ਨਾਥ ਗੀਤੀ॥ ੨੨੫॥
ਮਹਾਰਾਜ ਵਾਨੀ ਉਭੈ ਗਰੰਥ ਜੂਕੀ। ਰਚੀ ਦਾਸ ਕੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ॥
ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਸੌ ਸ਼ੁਧ ਗਾਵੈ ਸ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਸਭੈ ਸਾਂਤ ਸਿੰਗਾਰ ਬੀਰਾਦਿ ਨੀਤੀ॥ ੨੨੬॥
ਧਰੈ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਹ੍ਵੈ ਚੇਰੋ। ਗੁਨੀ ਸੰਤਸੌ ਪਰੇਮ ਰਾਖੈ ਘਨੇਰੋ॥
ਜਹਾਂ ਹ੍ਵੈ ਨ ਸ੍ਰਧਾ ਸ ਪਰਧਾ ਅਰੰਭੀ। ਭਰੇ ਮਾਨ ਦ੍ਰੋਹੀ ਵਿਖੈ ਕੀਟ ਦੰਭੀ॥ ੨੨੭॥
ਮਹਾਂ ਮੂਢ ਪਾਪੀ ਮਿਲਾਪੀ ਨ ਕਾਹੂ। ਗ੍ਰਸੈ ਸੋਮ ਸਾਧੂ ਵਿਨਾ ਕਾਜ ਕਾਹੂ॥
ਲਖੈ ਐਸਜੌਂ ਮੰਡਿਲੀ ਨੀਚ ਕੇਰੀ। ਤਹਾਂ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨ ਹ੍ਵੈ ਤਯਾਗ ਦੇਰੀ॥ ੨੨੮॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੂ ਵਾਨੀ ਸੁਧਾ ਹਾਥ ਲੈਕੈ। ਤਜੈ ਨ ਸੁਧੀ ਪਾਤ੍ਰ ਚੰਡਾਲ ਦੈਕੈ॥
ਕ੍ਰਿਖੀ ਮੰਦ ਭੂਮਾ ਜੁਵੀਜੈ ਵਿਲੈਹੈ। ਅਹੂਤੀ ਵਿਭੂਤੀ ਵਿਭੂਤੀ ਨਪੈਹੈ॥ ੨੨੯॥
ਰਹੈ ਸਿੰਘਨੀ ਪੈ ਵਿਨਾਂ ਹੇਮ ਕੈਸੇ। ਪਚੈ ਨ ਭਲੀ ਸ੍ਵਾਨ ਕੋ ਖੀਰ ਜੈਸੇ॥
ਗਧੋ ਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਕੇਰੀ ਨ ਜਾਨੈ। ਮਣੀ ਨੀਕ ਕੋ ਜਯੋ ਕਪੀ ਨ ਪਛਾਨੈ॥ ੨੩੦॥
ਯਦੀ ਸੂਛ ਸੀਸੋ ਕਥੰ ਅੰਧ ਦੇਖੈ॥ ਚਢਯੋ ਭਾਨੁ ਭਾਜੈ ਨ ਉਲੂਕ ਪੇਖੈ॥
ਭਲੋ ਤਾਲ ਸੋਹੈ ਜਹਾਂ ਹੰਸ ਵੈਠੈਂ। ਨਿਖੈਧੈਂ ਅਘੀ ਕਾਕਤੌਂ ਨਾਕ ਐਂਠੈਂ॥ ੨੧੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਸੁ ਸਬਦ ਹ੍ਵੈ ਪਾਠ ਅਰਥ ਵਾ ਰਾਗ।

ਸਾਦਰ ਸੁਨਯ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਯੁਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਸਿਖ ਵਡ ਭਾਗ॥ ੨੩੨॥

ਸਵੈਯਾ
ਧਰਮਾਰਥ ਕਾਮ ਪ੍ਰਪੰਚ ਛੁਟਯੋ ਤੌਂ ਜਨ ਏਕ ਉਪਾਯ ਧਰੈ।
ਪ੍ਰਥਮੈ ਉਠ ਪ੍ਰਾਤ ਸੁਚੇਤ ਭਵੈਸਧ ਸੌਚ ਕ੍ਰਿਯਾ ਚਿਤ ਪਰੇਮ ਭਰੈ॥
ਕਰ ਧਯਾਨ ਸੁ ਮੂਰਤਿ ਆਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਪੰਚ ਸੁਪਾਠ ਰਰੈ।
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਰਭਾਕਰ ਪੂਜਤਜੈ ਮਦਸ੍ਰੈਭਿਤ ਸੰਤ ਪਰਸਾਦ ਕਰੈ॥ ੨੩੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਤ ਸੰਗਤ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਜੱਹਿ ਧਰਮ ਸਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਗਰੰਥ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਾਨੁ ਅਟ ਦਰਸ ਹਿਤ ਇਹ ਸੁਭ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਪੰਥ॥ ੨੩੪॥

ਸਵੈਯਾ
ਦਸ ਬੀਸਕ ਪਾਥਰ ਲੀਨ ਤਲਾ ਧਰ ਸੈਲ ਪਤੌਂ ਘਭਰਾਤ ਨਹੀਂ।
ਜਨ ਕਾਟਤ ਦਾਤਨ ਸਾਖ ਯਦੀਬਨ ਰੰਚਿਕ ਹੂੰ ਬਿਲ ਲਾਤ ਨਹੀਂ॥
ਚਲਤੀ ਸਲਿਤਾ ਜਲ ਪੀਵਿਤ ਜੌਂ ਖਗਤੌਂ ਤਟਨੀ ਘਟ ਜਾਤ ਨਹੀਂ।
ਧਨਵੰਤ ਸੁ ਦਾਨ ਦਿਜੈ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਹਿਤ ਜੌਂ ਸਮਝੈ ਵਡ ਵਾਤ ਨਹੀਂ॥ ੨੩੫॥

ਚੌਪਈ
ਤਾਂਬਰ ਰਜਤ ਮੁਦ੍ਰਿਕਾ ਚਾਰੂ। ਅੰਨ ਵਿਰਾਟਕ ਘਟ ਸਫ ਝਾਰੂ॥
ਦਧਿ ਦੁਗਧਾਦਿ ਪਰਸਾਦ ਸੁ ਮੀਠੋ। ਸੁਫਲ ਪਰਸੂਨ ਚੂਨ ਭਲ ਪੀਠੋ॥ ੨੩੬॥
ਵਾਸਨ ਵਸਨ ਵਿਜਨ ਵਡ ਦਾਰੂ। ਜੱਹਿ ਵਰ ਵਸਤੁ ਵਿਹਾਰ ਪਰਚਾਰੂ।
ਹਯ ਗਜਪਸੁ ਭਵਨ ਸਜੀਲੋ। ਕੰਦ ਮੂਲ ਨਵ ਅੰਨ ਰਸੀਲੋ॥ ੨੩੭॥
ਦਾਤਨ ਅਬਿ ਯਥਾ ਨਿਜ ਸਕਤੀ ਅਰਪਸ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰਸੰਸ ਸਭੁੱਗਤੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸਰਬ ਸਰ ਸਾਚੋ। ਪਥਿਕ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੁਰਵਤ ਚਿਤ ਰਾਚੋ॥ ੨੩੮॥
ਮਨ ਕਰ ਤਨ ਕਰ ਧਨ ਕਰ ਵਾਚਾ। ਮਨ ਮਥ ਮਦ ਰਿਸ ਪਾਵਕ ਵਾਚਾ॥
ਸੰਤ ਸੇਵ ਸੁਚ ਸੁਰ ਸਰਿ ਧਾਰਾ। ਕਰਤ ਸਨਾਨ ਅਧਿਕ ਮੁਦ ਧਾਰਾ॥ ੨੩੯॥
ਬਾਪੀਕੂਪ ਤੜਾਗ ਸਵਾਰੀ। ਬਹੁਤਰੁ ਬਨ ਉਪਬਨ ਫੁਲ ਵਾਰੀ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਸੰਤ ਜਹਿ ਵੈਸੇ। ਹਰਿ ਪੁਰ ਸੁਰ ਵਰ ਨਰਿ ਸੁਚ ਵੈਸੇ॥ ੨੪੦॥
ਵਿਰਚਤਿ ਵਿਮਲ ਵਿਵਿਧਿ ਵਿਧਿ ਵਾਂਕੀ। ਉਧਰਤਿ ਇਕ ਬਿੰਸਤਿ ਕੁਲ ਵਾਂਕੀ॥
ਯਦਿ ਅਘ ਅਤਿ ਵਡ ਤ੍ਰਿਨਵਤ ਸਾਰੇ। ਜਯ ਜਯ ਵਦਤਿ ਮੁਦਤਿ ਸੁਰ ਸਾਰੇ॥ ੨੪੧॥

ਸੋਰਠਾ
ਸਬ ਸਨ ਸਰਲ ਉਦਾਰ ਮਧੁਰ ਬਚਨ ਸੁਭ ਧਰਮ ਕ੍ਰਿਤ।
ਅਲਪ ਅਹਿੰਸ ਅਹਾਰ ਵਿਨ ਆਲਸ ਦੁਖ ਧਰਤਿ ਧ੍ਰਿਤ ॥ ੨੪੨ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਪਰ ਨਿੰਦ ਦਗਾ ਚੁਗਲੀ ਨ ਕਰੈ ਜਗ ਆਪਸ ਤੇ ਨ ਵੱਡੋ ਵਨ ਵੈਸੇ।
ਨਿਜ ਪੂਜ ਪ੍ਰਸੰਸ ਨ ਨੈਕ ਭਨੈ ਨਿਰਮਾਨ ਅਲੋਭ ਗੁਰੂ ਗਿਰਿ ਜੈਸੇ ॥
ਨ ਤਪਾਯ ਦੁਖਾਯ ਨ ਭੂਲ ਕਿਸੇ ਯਦਿ ਹ੍ਵੈ ਜੁ ਪਰਮਾਦ ਪਗੈ ਪਗ ਭੈਸੇ।
ਨਿਸ ਕਾਮ ਸਦਾ ਸੁਭ ਰੀਤਿ ਧਰੈ ਉਪਦੇਸ ਭਲੋ ਪ੍ਰਦ ਹ੍ਵੈ ਸਿੱਖ ਐਸੇ ॥ ੨੪੩ ॥
ਬੁੱਧ ਨੀਰ ਵਿਲੋਕ ਪਰਨਾਮ ਕਰੈ ਨ ਗਲਾਨਿ ਧਰੈ ਮੁਖ ਜੈਤਿ ਉਚਾਰੈ।
ਤਹਿ ਬੀਚ ਮ੍ਰਿਖਾਨ ਭਨੈ ਨ ਹਨੈ ਜਿਯ ਵੰਚਨ ਬਾਲ ਬਿਲਾਸ ਵਿਹਾਰੈ ॥
ਫਲ ਫੂਲ ਸੁਗੰਧ ਸੁ ਦੀਪ ਮਧੂ ਦੁਗਧਾਦਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਪੂਜ ਜੁ ਹਾਰੇ।
ਦ੍ਵਿਜ ਮਾਂਜਨ ਜੂਠ ਕੁਗੰਧ ਭਰੀ ਬਥੁ ਚਾਮ। ਚੁਲੋ ਕਫਥੂਕ ਨ ਡਾਰੈ ॥ ੨੪੪ ॥
ਨਿਜ ਤ੍ਰਾਨਕ ਪਾਵਨ ਰੂਪ ਲਖੈ ਜਲ ਜੀਵ ਚਰਾ ਚਰ ਆਸ੍ਰਿਤ ਯਾਂਕੇ।
ਰਸ ਬ੍ਰਿੰਦ ਜਿਤੇ ਜਗ ਹਤੁ ਸਦਾ ਬਿਨ ਬੂੰਦ ਅਕਾਰ ਬਨੇ ਕਹੁ ਕਾਂਕੇ ॥
ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਦ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹੂੰ ਕ੍ਰਿਤ ਪੁੰਨ ਸੁ ਮੂਲ ਵਸੀ ਸੁਰ ਤਾਂਕੇ।
ਅਤਿ ਬੱਲਭ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਖ ਕੀਨ ਪਰਸੰਸ ਪਰਸੰਗ ਸੁ ਵਾਂਕੇ ॥ ੨੪੫ ॥
ਕਰ ਸੌਚ ਕ੍ਰਿਯਾ ਪਗ ਧ੍ਵੈ ਤੁਰਕਾਧਿਮ ਸੇਸ ਬਚਯੋ ਜਲ ਸੋ ਤਜ ਦੀਜੈ।
ਗਰਤਾਨਿਦ ਨੀਰ ਨਦੀ ਉਬਰਯੋ ਮਦਕੇ ਸਮਹੈ ਜਹਿ ਧੇਨੁ ਨ ਪੀਜੈ ॥
ਗੁਰੁ ਦੇਵ ਸੁ ਤੀਰਥ ਸੰਤਨ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਬੁਜ ਅੰਬੁ ਅਮੀ ਅਚ ਲੀਜੈ।
ਪਦ ਤ੍ਰਾਨ ਗੁਦਾਨ ਪਰ ਖਯਾਲ ਕਰੈ ਜਨ ਦੈਹਿਤੁ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੨੪੬ ॥
ਨਿਜ ਭੌਨ ਭੰਡਾਰ ਸੁ ਧਾਤੁ ਧਨੀ ਖਲ ਸੰਤ ਗੁਨੀ ਨ੍ਰਿਪ ਆਯੁਧ ਨਾਰੀ।
ਪਥ ਪਾਵਕ ਪੇੜ ਕ੍ਰਿਖੀ ਸੁਰ ਭੀ ਸੁਰ ਸੈਨ ਸੁਧਾ ਸੁਚ ਠੌਰ ਸਵਾਰੀ ॥
ਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਸਹੀਦ ਮੁਰੀਦ ਜਗਾ ਸਸਿ ਭਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਯਸ ਬਿੰਜਨ ਵਾਰੀ।
ਇਨਕੇ ਢਿਗ ਸੌਹ ਪਰਬੀਨ ਸੁਧੀ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਨ ਕਰੈ ਅਘ ਭਾਰੀ ॥ ੨੪੭ ॥
ਜਲ ਤੀਰਥ ਦੇਵ ਮਲੀਨ ਕੁਗੰਧ ਪ੍ਰਖਯਾਲ ਗੁਦਾ ਪਦ ਸੇਸ ਬਚਯੋ।
ਸੁਰ ਸ੍ਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੂਰਤਿ ਆਯੁਧ ਸੌਂ ਪਦ ਤਰਾਨ ਤਥਾ ਚਮ ਨੀਰ ਅਚਯੋ ॥
ਇਨ ਸੌਂ ਅਗਦੀਪਕ ਫੂਕ ਬੁਝਾਯ ਨ ਲਾਯ ਕਿਸੇ ਨ ਪਰਮਾਦ ਤਚਯੋ।
ਕਬ ਹੂੰ ਨ ਭਰੋਸ ਧਰੋ ਦਿਲ ਮੈਂ ਜਗ ਜੋ ਜੜ ਲੋਭ ਖਚਯੋ ॥ ੨੪੮ ॥

ਛਪਯ
ਚੰਦਨ ਕੇਸਰ ਅਤਰ ਲਿਖਨਿ ਮਸ ਕਾਗਜ਼ ਭੂਖਨ।
ਆਯੁਧ ਵਾਸਨ ਵਸਮ ਕਾਚ ਦਰਪਨ ਨਿਰ ਦੂਖਨ॥
ਮਹਿਦੀਸੁਰ ਮਾਕਕਾ ਬਿਬਿਧਿ ਜਗ ਜੰਤਰ ਵਿਹਾਰਕ।
ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਅਮਰ ਬਜੰਤ੍ਰ ਵਿਦਤ ਨਵਕਾ ਜਲ ਤਾਰਕ॥
ਕੁਲ ਭੇਖਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਰਕਨ ਸਭਸਮ ਰਸਾਯਨ ਪ੍ਰਗਟ ਜਸ।
ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਚਟਕਸਾਲ ਮਹਿ ਸਹੈ ਕਸੌਟੀ ਪੁਰਸ ਅਸ॥੨੪੯॥

ਸਵੈਯਾ
ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਜ ਰੂਪ ਲਖੈ ਰਿਸ ਭੂਲ ਕਬੂੰ ਨ ਗ੍ਰਸੈਕਕ ਦਾੜੋ।
ਨਹਿਪਾਗ ਉੂਤਾਰ ਵਿਹਾਰ ਵਿਗਾਰਨ ਵਾਰ ਕਰੇ ਨ ਅਗਾਰ ਉਜਾੜੋ॥
ਘਰ ਹੈੂ ਬਥੁਦੈਸਿੱਖ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਤਹਿ ਉੂਚਨ ਬੈਠਨ ਕੈ ਕਟਿ ਸਾੜੋ।
ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਖਲ ਸਾਬਨ ਉੂਸਰ ਖਾਰਨ ਡਾਰ ਸੁ ਸੀਸ ਰਖੈ ਨ ਉਘਾੜੋ॥੨੫੦॥
ਅਸ ਧੰਨਜ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿੱਖ ਹੈ ਜਗ ਮੈਂ ਗੁਰੁ ਸੰਤਨ ਸੌ ਨ ਕਬੂੰ ਲਰਦਾ।
ਸੁਭ ਰੂਪ ਅੰਹ ਜਗਦੀਸ ਧਰਜੋ ਇਹ ਲਾਜ ਸਦਾ ਨ ਬਦੀ ਕਰਦਾ॥
ਸੁਚ ਹੈੂ ਸਚ ਸੰਚਤ ਹੈ ਗੁਨ ਕੋਸਰਲਾਧਿਕ ਸੰਤਤ ਹੈ ਡਰਦਾ।
ਪਰ ਪਾਪ ਲਖੈ ਯਦਿ ਲੋਚਨ ਸੌ ਨ ਉਘਾਰਤ ਹੈ ਪਰਦਾ ਪਰਦਾ॥੨੫੧॥
ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਨਿਵਾਸ ਜਹਾਂ ਜਗ ਮੈਂ ਜਿਨ ਧਾਰਨ ਕੀਨ ਵਿਹੰਗ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ।
ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਤ ਦੁਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਰਤਿ ਗਾਤ ਨ ਬਾਤ ਤ੍ਰਿਤੀਕੋ॥
ਤਿਨਕੇ ਪਦ ਕੰਜ ਪਰਪੂਜ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਕੈ ਸੱਤ ਸੰਗ ਮਹਾਨ ਧ੍ਰਿਤੀ ਕੋ।
ਪਿਖ ਖਿਨਜ ਵਿਹਾਰ ਸਵਾਰ ਵਿਨਾਂ ਮਦ ਹੌ ਪ੍ਰਣ ਵ ਅਸ ਸਿਸਜ ਕ੍ਰਿਤੀਕੋ॥੨੫੨॥
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਲਘੂ ਵਡ ਪੋਥਿਨ ਕੋ ਵਿਖ ਵਾ ਲਿਖ ਵਾਯ ਬਿਧੀ ਯੁਤ ਦੀਜੈ।
ਭਲ ਲੇਖਕ ਹੈੂ ਜੁ ਵਿਭਾਗ ਜਿਤੋ ਤੱਹਿ ਭੇਟ ਸੁਦੈ ਬਿਤ ਮੋਲ ਨ ਕੀਜੈ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸ ਅਝੂਠ ਅਲੋ ਭਲਿਪੀ ਕ੍ਰਿਤ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਛਿਤ ਨਾਮ ਸੁਬੀਜੈ।
ਚਿਤ ਗਾਤ ਪੁਨੀਤ ਪਰਬੀਨ ਭਵੈ ਥਿਰ ਬੋਲਨ ਬਾਤ ਅਲੋਲ ਲਿਖੀਜੈ॥੨੫੩॥
ਸਿੱਖ ਬੈਠਤ ਹੈਂ ਸੁਭ ਸੰਤ ਜਹਾਂ ਚਰਚਾ ਗੁਰੁ ਈਸੂਰ ਕੀ ਕਰਤੇ।
ਸਤ ਸੰਗ ਵਹੀ ਭਵ ਮੋਚਨਕੋ ਦਿਬ ਲੋਚਨ ਕੇ ਪਰਦਜੇ ਧਰਤੇ॥
ਨਿਜ ਨਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀਤਿ ਅਨੀਤਿ ਤਜੈਂ ਮਨ ਜੀਤ ਅਭੀਤਿ ਅਹੰ ਹਰਤੇ।
ਅਹਲਾਦ ਘਨੋ ਪ੍ਰਹਾਲਦ ਯਥਾ ਨ ਪਰਮਾਦ ਪ੍ਰਭੁ ਸਨਹੈਂ॥੨੫੪॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਨਹਿ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰਨ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹਿ ਸੁਭ ਸੰਤ ਨਿਵਾਸ।
ਅਸ ਪੁਰ ਮਰਘਾਟ ਬਿਪਨ ਵਤ ਤੱਹਿ ਭੂਤਨ ਕਰ ਵਾਸ॥ ੨੫੫॥

ਚੌਪਈ
ਸ੍ਰੀ ਵੇਦੀ ਕੁਲ ਭੂਖਨ ਸ੍ਵਾਮੀ। ਪਰਮ ਸ੍ਵਤੰਤਰ ਅੰਤਰ ਯਾਮੀ॥
ਸ੍ਰੁਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪੁਰਸੋਤਮ ਪੂਰੇ। ਕਿਯਸਿ ਚਰਿਤ ਜੱਹਿ ਅਦਭੁੱਤ ਰੂਰੈ॥ ੨੫੬॥

ਸਾਧਨ ਸਕਲ ਸਿੱਧ ਸੁਰ ਭਾਰੇ। ਇਹ ਕਲਿ ਕਠਿਨ ਲੁਪਤ ਭੇ ਸਾਰੇ॥
ਜਤ ਕਤ ਪਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਭਾ ਭਾਰੀ। ਧਰਮ ਨ ਕਤਹੂੰ ਦੇਤ ਦਿਖਾਰੀ॥ ੨੫੭॥

ਪਰੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬ ਕਰ ਤ੍ਰਾਤਾ। ਨਹਿ ਅਸ ਜਨਨਿ ਜਨਕ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ॥
ਨਿਗਨਾਗਮ ਕਰ ਕਥਤ ਪੁਰਾਨੀ। ਜਨਹਿਤ ਰੁਚਿਰ ਰਹਤ ਪ੍ਰਗਟਾਨੀ॥੨੫੮॥

ਹ੍ਵੈ ਭਲ ਨਗਰ ਪਥਿਕ ਮੁਦ ਪਾਵੈ। ਸੰਤ ਪਰਸ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਨਗਾਵੈਂ॥
ਧਰਮ ਸੂਤ੍ਰਾਣਦਿਕ ਬਹੁ ਹੇਤੂ। ਵਿਰਚਸਿ ਧਰਮ ਸਾਲ ਭਵ ਸੇਤੂ॥ ੨੫੯॥

ਵਿਗਰਸਿ ਜੀਵਕ ਧਾਤੁ ਅਨਾਦੀ। ਕਲੁਖ ਕਲੰਕ ਪਰਪੰਕ ਪਰਮਾਦੀ।
ਇਹ ਟਕਸਾਲ ਜਗਤ ਗੁਰੁ ਸਾਚੀ ਸੁਧ ਰਸਿ ਝਟ ਹ੍ਵੈ ਕੀਰਤਿ ਤਾਚੀ॥ ੨੬੦॥

ਬਾਲਕ ਬ੍ਰਿਢ ਤਰੁਨ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਜੱਹਿ ਸੁਭ ਸੁਭ ਸੰਤ ਕਰਨ ਰਜ ਧਾਰੀ॥
ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਜੁਗਲ ਸਮਯ ਤੱਹਿ ਜਾਵੈਂ। ਪ੍ਰਭੁ ਪਥ ਚਲਤ ਨ ਜਗਤ ਲਜਾਵੈਂ॥ ੨੬੧॥
ਦਰਸ ਪਰਸ ਸੰਤਨ ਕਰ ਸੇਵਾ। ਸਮਝਤ ਇਹ ਤਨ ਕਾਲ ਕਲੇਵਾ॥
ਪ੍ਰਤਿ ਘਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਤ ਪੜ੍ਹਤ ਸੁ ਵਾਨੀ। ਜਤ ਕਤ ਦਿਪਤ ਧਰਮ ਰਜ ਧਾਨੀ॥ ੨੬੨॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਭਵਨ ਟਹਲ ਸੁਭ ਸਾਰੀ। ਨਿਜ ਨਿਜ ਸੰਕਤ ਕਰਤ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਅਸ ਭੁਲ ਨਗਰਭਾਗ ਵਡ ਵਾਂਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਾਨਕ ਤਾਕੇ॥ ੨੬੩॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਨਨੀ ਜਨਕਾਦਿ ਕਟੁੰਬ ਜਿਤੋ ਜਗ ਜੋ ਜਗ ਦੀਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਖ ਹੋਵੈ।
ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨੈ ਸਤ ਸੰਗਤਿਕੈ ਭਲ ਸੇਵ ਕਰੈ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੋਵੈ॥
ਗੁਰੁ ਮੰਤਰ ਵਿਹੀਨ ਅਘੀ ਖਲ ਨਿੰਦਕ ਬੇਮੁਖਕੋ ਨ ਕਬੂੰ ਮੁਖ ਜੋਵੈ।
ਨਿਜ ਧੀਰਜ ਵਾਕ ਵਿਸਾਲ ਰਖੈ ਇਹ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਨ ਮੂਢ ਵਿਗੋਵੈ॥ ੨੬੪॥

ਜਗ ਦਾਤਮ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਜੁ ਦਸੌਂਧ ਮਨੌਤਿ ਨ ਰਾਖੈ।
ਰਿਪੁ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਨ ਭੇਦ ਦੀਜੈ ਤੱਹ ਬਾਤ ਸੁਨੈ ਚਿਤ ਮੈ ਭਲ ਗਾਖੈ॥
ਪਰ ਕੋ ਉਪਕਾਰ ਪੁਨੀਤ ਅਗਾਰ ਸਵਾਰ ਵਿਹਾਰ ਯਥਾ ਗੁਰੂ ਭਾਖੈ।
ਬੁਧ ਸੰਤ ਸਭਾ ਥਿਤ ਬੋਲ ਭਨੈ ਮਿਤ ਲੰਪਟ ਹ੍ਵੈ ਚਿਤ ਜੂਠ ਨ ਚਾਖੈ॥ ੨੬੫॥

ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਮਸਾਨ ਪਸੂ ਤਰਨੀ ਰਜਕਾਦਿ ਘਾਰ ਸਨਾਨ ਕਰੈਨਾ।
ਨਿਜ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਭਵੈ ਗੁਰ ਪੈ ਬਖਸਾਯ ਲਵੈ ਚਿਤ ਲਾਜ ਧਰੈ ਨਾ॥
ਜਹਿ ਪੁੰਨ ਕਲੇਸ ਘਨੋ ਨਿਕਸੈਂ ਤੱਹਿ ਛੋਰ ਕੁ ਬੋਲ ਕੁ ਗੀਤ ਰਰੈ ਨਾ।
ਨਹਿ ਕਾਜ ਸਿਖੈ ਜਗ ਨੀਚਨ ਕੋ ਝਟ ਜਾਗ ਉਠੈ ਖਰ ਪੇਟ ਭਰੈ ਨਾ॥ ੨੬੬॥

ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਸੁ ਤੀਰਥ ਸੰਤ ਬਿਨਾਂ ਬੁਧ ਭੂਲ ਨ ਜਾਯ ਕਹੂੰ ਜਗ ਮੇਲੈ।
ਗੁਨ ਦਾਨ ਦਿਜੈ ਭਲ ਮਾਨਸਕੋ ਹਿਤੁ ਬਾਂਧਵ ਕੋ ਨ ਕੁਮਾਰਗ ਪੇਲੈ॥
ਲਖ ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਸੁਕਾਜ ਅਕਾਜ ਵਿਚਾਰ ਲਗੈ ਉਠ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ।
ਬਦਚੋਰ ਛਿਨਾਰ ਲਵਾਰਨਕੋ ਨ ਕੁਸੰਗ ਕਰੈ ਸਿੱਖ ਜੂਪ ਨ ਖੇਲੈ॥ ੨੬੭॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਸਰਦਾਰ ਧਰਾ ਪਤਿਵਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਡੋ ਜਗ ਪਾਵੈ।
ਗੁਰ ਦ੍ਵਾਰ ਮਹੰਤ ਧਨਾਢਯ ਭਵੈ ਨਿਜ ਲੰਗਰ ਪਾਲ ਪੁਨਿਤ ਰਖਾਵੈ॥
ਸੁਤ ਗੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦਕ ਊਤਮ ਜੋ ਭਲ ਮਾਨਸ ਸਿੰਘ ਪਰਦਾਸ ਸਜਾਵੈ।
ਫਲਪੈ ਰਸ ਬਿੰਜਨ ਨੀਕ ਬਨੈ ਤੱਹਿ ਚਢਾਯ ਅਕੇਲ ਨ ਖਾਵੈ॥ ੨੬੮॥

ਸਿਖ ਸਾਧੁ ਸੁਧੀ ਗੁਰੁ ਪੂਤ ਗੁਨੀ ਦ੍ਵਿਜ ਪੂਜਕ ਹ੍ਵੈ ਸੁਰ ਮੰਦਰ ਕੇਰੋ।
ਜਨਨੀ ਜਨਿਕਾਦਿ ਪਰੰ ਪਰ ਮਾਤਮ ਜਾਨਤ ਹੈ ਜਗ ਜਾਸ ਘਨੇਰੋ॥
ਅਸ ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਯਥਾਪਿ ਸਹੀ ਪਰ ਛੋਰਤ ਹੈ ਮਤਿ ਵੰਤ ਉਚੇਰੋ।
ਧਨ ਵੰਤ ਵਡੋ ਅਭਿਮਾਨ ਭਰਯੋ ਚਿਤ ਸੰਤ ਵਿਰੋਧ ਪਰਬੋਧ ਨ ਹੇਰੋ॥ ੨੬੯॥

ਵਹਿ ਰੰਗ ਸੁ ਸਾਧਨ ਬ੍ਰਿੰਦ ਜਿਤੇ ਸੁਭ ਗੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਵਿਹਾਰ ਸਜੀਲੋ।
ਭਲ ਮਾਰਗਕੋ ਉਪਦੇਸ ਭਨੈ ਪ੍ਰਸਨੋਤਰ ਜੋ ਕਰ ਮੀਠ ਰਸੀਲੋ॥
ਨਿਜ ਨਾਥ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਗੀਤ ਸੁਨੈ ਜਗ ਚੀਤ ਅਲੋਲਨ ਬੋਲ ਕਟੀਲੋ।
ਮਨ ਜਾਨਤਹੈ ਸਰਬੰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਆਪ ਨਿਰਾਲਮ ਛੈਲ ਛਵੀਲੋ॥ ੨੭੦॥

ਕਬਿੱਤ

ਸੋਚਨ ਕੋ ਛਾਰਕੋ ਸੰਕੋਚਨ ਪਿਛੌਹੈਂ ਛੋਰ
ਲੋਚਨਸੌ ਸੰਤ ਦੁਖ ਮੋਚਨ ਵਿਲੋਕਿਯੇ।
ਹਾਥਨ ਸੌ ਮਾਥਨ ਸੌ ਪੂਜ ਕੈ ਅਨਾਥਨ ਕੋ
ਨਾਥ ਕੀ ਗਾਥਨਸੌ ਹਾਥੀ ਚੀਤ ਰੋਕਿਯੇ॥
ਨੀਕੀ ਬਾਤ ਸਜਾਨ ਨਕੀ ਮਾਨਨ ਕੇ ਯੋਗ ਜੋਈ
ਭੂਲਕੈ ਅਜਾਨਨਸੌ ਮਾਨਸੌ ਨ ਟੋਕਿਯੇ।
ਛਾਈ ਸੂਮ ਤਾਈ ਕੀ ਅਕੀਰਤੀ ਕਲੰਕ ਤਾਈ
ਐਸੀ ਸੰਪਦਾਈ ਕੀ ਵਡਾਈ ਭਾਠ ਝੋਕਿਯੇ॥ ੨੭੧॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਿਖ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਨਿੰਦਕ ਜੋ ਤੱਹਿ ਦੰਡ ਦੀਜੈ ਨ ਤੁ ਆਪ ਪਧਾਰੈ।
ਨਿਰਵਾਹ ਅਨਾਥ ਸੁਬੋਲ ਜਿਤੇ ਰਟ ਮਾਨ ਨ ਰੰਚਿਕ ਹੂੰ ਕਛੁ ਧਾਰੈ॥
ਗੁਰ ਦ੍ਵਾਰ ਸਭਾ ਸੁਭ ਸੂਧ ਭਵੈ ਬਿਤ ਜਾਤਿ ਗੁਨਾਦਿਕ ਕੋ ਮਦ ਟਾਰੈ।
ਜਗ ਭਾਵਤ ਸ੍ਵੈ ਧਨ ਦੇਖ ਭਲੇ ਪਟ ਭੂਖਨ ਭੋਜਨ ਭੌਨ ਵਿਹਾਰੈ॥ ੨੭੨॥
ਜੱਹਿ ਬਾਤ ਵਿਖੇ ਨਾ ਪਰਮਾਨ ਸ੍ਰੁਤੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੁਪੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਛੋਰੀ।
ਤੱਹਿ ਤਯਾਗ ਨਿਸੰਕ ਕਲੰਕ ਲਖੈ ਬੁਧ ਪੰਕ ਪਰਯੰਕ ਨ ਹ੍ਵੈ ਸਮਜੋਰੀ॥
ਮਤ ਭੇਖਜ ਮਾਂਸ ਹਮਾਮ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਟ ਭੂਖਨ ਬਿੰਜਨ ਵਾਸਨ ਡੋਰੀ।
ਕਲਪਾਦਿ ਵਿਹਾਨ ਮਲੇਛਨ ਕੋ ਤਜਤਯੰ ਪਥ ਦੂਰ ਵਿਹਾਯ ਅਘੌਰੀ॥ ੨੭੩॥
ਨਿਜ ਜੂਠ ਛਕਾਯਨ ਔਰ ਕਿਸੈ ਪ੍ਰਤਿ ਦੈ ਕਰ ਦਾਨ ਨ ਬੇਰ ਬਹੋਰੈ।
ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਅਤੀਤ ਦੁਖੀ ਜਨਕੀ ਮੁਦਿਤਾ ਭਲ ਲੈ ਕਰ ਦੈਡਕਰ ਜੋਰੈ॥
ਹਿਤ ਵੈਰ ਵਿਵਾਹ ਬਰੋਬਰ ਸੌ ਤਜ ਦੰਭ ਨ ਸ੍ਵੈ ਗੁਰੁ ਸੌ ਮੁਖ ਮੋਰੈ।
ਉਪਦੇਸ ਭਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਸਨਕੋ ਖਲ ਨੀਚ ਅਘੀ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਛੋਰੈ॥ ੨੭੪॥

ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਸੁ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਹਿਤ ਜੋ ਸਿਖ ਲਯਾਯ ਪਰਸਾਦ ਸਭਾ ਵਰਤਾਵੈ।
ਅਧਿਕਾਰ ਬਮੂਜਬ ਦੈ ਸਦ ਕੋ ਸਮ ਦੇਖ ਘਨੇ ਨਰ ਨਾਘ ਭਰਾਵੈ॥
ਤਿਨਕਾ ਭਰ ਹੂੰ ਕਨਕਾ ਨ ਗਿਰੈ ਪਗਹ੍ਵੈ ਅਭਿਮਾਧਿਮ ਦੂਰ ਦਿਵਾਵੈ।
ਨਹਿ ਮੋਲ ਦਿਜੈ ਨਕਿਜੈ ਨਿਜ ਲੋਭ ਅਛੋਭਰ ਹੈ ਮਿਠ ਬੋਲ ਅਲਾਵੈ॥ ੨੭੫॥
ਦ੍ਵਿਗਨੋ ਸੁ ਪਰਸਾਦ ਦਿਜੈ ਇਨਕੋ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਹਜ਼ੂਰ ਸੁਧੀ

ਦਿਖਾਵੈ ॥ ੨੮੩ ॥
ਭਟ ਹਾਥ ਭੰਭੈ ਭਲ ਮੋਦ ਕਹੈ ਰਨਜੀਤ ਵਿਭੂਤਿ ਪਰਸੰਸ ਘਨੀ ਹ੍ਵੈ ।
ਰਿਪੁ ਜੂਝ ਤਜੈ ਤਨ ਤੌ ਅਧਿਕਾਧਿਕ ਆਯਸ ਮੈਂ ਸੁਰ ਬ੍ਰਿੰਦ ਅਨੀ ਹ੍ਵੈ ॥
ਚਢ ਫੂਲ ਵਿਬਾਨ ਸੁ ਦੈਵ ਬਧੂ ਮਿਲ ਚਾਤੁਰ ਰੂਪ ਸੁਗੰਧ ਸਨੀ ਹ੍ਵੈ ।
ਅਰਧਾਸਨ ਇੰਦ੍ਰ ਵਿਠਾਯ ਜਜੈ ਸਬ ਸੌਂਜ ਭਰਯੋ ਘਰ ਉਚ ਮਨੀ ਹ੍ਵੈ ॥ ੨੮੪ ॥

ਬੁਧ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਲਘੂ ਵਡਯਾਵਤ ਆਯੁਧ ਪੂਜ ਜੁ ਹਾਰੈ ।
ਸਿੱਖ ਹਾਥ ਗਹਾਯਨ ਭੂਮਿ ਸੁਟੈ ਭ੍ਰਿਤ ਆਦਿ ਨ ਦੈ ਬਨ ਪੰਥ ਪਧਾਰੈ ॥
ਲਟਕਾਯਨ ਪੀਠ ਵਿਖੇ ਅਸਿ ਕੋ ਮੁਠ ਤਾਂਹਿ ਸਕੰਧ ਪਿਛੌਹ ਨ ਧਾਰੈ ॥
ਮਲ ਤਯਾਗ ਸਮੈ ਸੁਚ ਸੀਸ ਰਖੈ ਪਗ ਛ੍ਵੈ ਨ ਸੁ ਰੱਛਕ ਮਾਤ ਵਿਚਾਰੈ ॥ ੨੮੫ ॥
ਰਨ ਮੈਂ ਪਟ ਫੇਰ ਭਰਮਾਰ ਭਲੇ ਵਿਨ ਆਯੂਧ ਘਾਯਲ ਪਾਂਯ ਪਰੈ ।
ਜੱਹਿ ਲੋਨ ਛਕਯੋ ਦ੍ਵਿਜ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਰੁਨ ਦੈ ਪਿਤੁ ਬਾਲਕ ਬੂਢ ਡਰੈ ॥
ਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਨ੍ਰਿਪ ਕੈਦ ਪਗਯੋ ਵਸਿ ਨਿੰਦ ਤ੍ਰਿਯਾ ਜੁ ਭਰੋਸ ਧਰੈ ।
ਕੁਲ ਪੂਜ ਪ੍ਰਭੂ ਇਤਿਹ ਆਦਿਕ ਜੇ ਭਟਹ੍ਵੈ ਧਰਮਦਗਯ ਨਵਾਨ ਕਰੈ ॥ ੨੮੬ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਗੁਰ ਮਾਰਯੋ ਹੱਤਯਾਧਿਕ ਫਿਟ ਮੁਖ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਚਮਾਰ ।
ਬੁਧ ਜਨ ਸਿੰਘ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਤਿ ਰਟਯ ਨ ਅਸ ਰਿਸ ਧਾਰ ॥ ੨੮੭ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਕੁਲਹਾ ਸਿਰ ਜਾਸਨ ਪਾਂਯ ਪਰੈ ਨਹਿ ਜੂਠ ਛਕੈ ਨ ਭਵੈ ਅਧਿਕਾਰੀ ।
ਪਹਿਰੈ ਨ ਕੁਸੰਭ ਅੰਦਭ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਕੋ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਨ ਕਰੈ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ॥
ਪ੍ਰਤਿ ਲਾਭ ਵਿਖੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਸ ਕਢੈ ਭਲ ਹ੍ਵੈ ਵਡ ਸੰਤ ਨ ਖਾਯ ਅਗਾਰੀ ।
ਨਹਿ ਮੂਢ ਪਰਾਯਨ ਹੈ ਸਿਸਨੋਦਰ ਗੂਢ ਮਤੋ ਬੁਧ ਹ੍ਵੈ ਗੁਨ ਧਾਰੀ ॥ ੨੮੮ ॥
ਬਹੁ ਵਾਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਸੋਧ ਬਨਾਯ ਪਢੈ ਗੁਰੁ ਵਾਨੀ ।
ਮਤਿ ਵਾਨ ਸਭਾ ਨਾ ਪਰਮਾਨ ਬਿਨਾਂ ਰਸ ਹੈ ਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜਸ ਤਯਾਗ ਕਹਾਨੀ ॥
ਘਰ ਭੇਦ ਨ ਦੈ ਤੁਰਕਾਧਮ ਕੋ ਤੱਹਿ ਚਾਕਰ ਹ੍ਵੈ ਬਖਸਾਯ ਅਮਾਨੀ ।
ਪਰਕੇ ਧਨ ਲੈ ਨ ਦਬਾਯ ਕਬੂੰ ਛਲ ਰੂਪ ਰਮਾ ਨ ਕਰੈ ਨਿਜ ਹਾਨੀ ॥ ੨੮੯ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕੂਰਮ ਕੁੰਜ ਸੁ ਅੰਡ ਜਿਸ ਅਜਗਰ ਕੀਟ ਪਖਾਨ ।

ਮੂਰਤਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੁ ਭਾਗ ਲਹਿ ਜੱਹਿ ਭਰੋਸ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨੯੦ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਸਿਖ ਜੌ ਅਪਰਾਧ ਪਰਮਾਦਕ ਹ੍ਵੈ ਕਛੁ ਭੌ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਸਭੈ ਬਖਸਾਵੈ ।
ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਵਾਕ ਪਰਮਾਨ ਕਰੈ ਜਗ ਮਾਰਗ ਨਾਮਨ ਕੋ ਭਟਕਾਵੈ ॥
ਸਬ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਦਰਬਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਰੰਕ ਪ੍ਰਜੇਸ ਜਿਤੋ ਜਨ ਆਵੈ ।
ਜੱਹਿ ਆਪ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪਗ ਪੰਥ ਬਪੂ ਕਰ ਧਰ ਵੈਠ ਸਭਾ ਸੁਭ ਗੀਤਿ ਅਲਾਵੈ ॥ ੨੯੧ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸਧਾਰੈ ਗਾਤ ਚੀਤ ਮੈ ਚਿਤਾਰੇ ਨਾਥ
ਏਕ ਲੋਪ ਧਾਰੈ ਨ ਨਿਹਾਰੈ ਮੰਦ ਯਾਰ ਕੋ ।
ਧਾਰੈ ਨੀਕ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਸਾਸਨਾ ਸਹਾਰੈ ਪੰਥ
ਈਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਸੌ ਟਾਰੈ ਪਾਤ ਗਾਰ ਕੋ ॥
ਵੰਦਕੀ ਸੁ ਵੰਦਨੀ ਉਚਾਰੈ ਸਭਾ ਠਾਂਢੋ ਹੋਇ
ਭੂਮਿ ਕੋ ਲੁਠਾਇ ਹਥ ਮੇਲ ਕੈ ਲਿਲਾਰਕੋ ।
ਪਾਛੋ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੈ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਯ
ਦੂਰਸੇ ਡਰਾਰੋ ਕੈ ਸਹੂਰ ਸੇ ਜੁਹਾਰਕੋ ॥ ੨੯੨ ॥

ਧਾਤੁ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਲੌ ਗੁਲਾਬ ਸੇ ਸੁਹਾਨੇ ਫੂਲ
ਪੋਥੀ ਚੈਲ ਆਯੁਧ ਚਢਾਵੈ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ।
ਔਰ ਤੋ ਅਗਾਰੀ ਏਕ ਤੌਰ ਸੇ ਰੁਮਾਲੈ ਦੂਰ
ਸੌਰ ਕੈ ਅਕਾਲ ਕੋਟਿ ਕਾਵੈ ਗੂੜ੍ਹਾ ਨਾਜ ਕੋ ॥
ਬੈਠੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਜੁਹਾਰ ਪੂੰਜ
ਧਾਰ ਕੈ ਪਰਮੋਦ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਲੋਕ ਲਾਜਕੋ ।
ਤੋਲੈ ਚੀਤ ਆਪਨੋ ਕਲੋਲੈ ਨਾਥ ਵਾਨੀ ਵਿਚ
ਡੋਲੈ ਨ ਵਿਕਾਰ ਮੈ ਨ ਬੋਲੈ ਵਿਨਾ ਕਾਜਕੋ ॥ ੨੯੩ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਪ੍ਰਤਿ ਪੱਛ ਵਿਖੈ ਪਟ ਸੂਛ ਕਰੈ ਦੁਰ ਪਛ ਤਜੈ ਪਥ ਅੱਛ ਸਿਧਾਵੈ ।
ਕਟਿ ਕੱਛ ਅਵਸਜ ਸਦੀਵ ਰਖੈ ਰਖੈ ਵਿਗਰੈ ਪਰ ਕਾਰਜ ਵੇਗ ਵਤਾਵੈ ॥

ਗੁਨ ਯਾਵਤਹੈਂ ਜਗ ਬੀਚ ਭਲੇ ਬੁਧ ਆਪ ਸਿਖੈ ਭਲ ਔਰ ਸਿਖਾਵੈ।
ਗੁਰੁ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਵਿਲੋਕਨ ਮੋ ਕਰ ਸੀਸ ਧਰੈ ਮੁਖ ਨ ਪਲਟਾਵੈ ॥ ੨੯੪ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਝੂਠ ਨ ਸਰਤ ਕਰਾਯ ਕਰ ਜੂਠ ਨ ਛਕਯ ਛਕਾਯ।
ਪਰ ਭਲ ਤ੍ਰਾਨ ਅਸਤ ਕਹਿ ਗੁਰੁ ਉਚਿਸਟ ਸੁਚ ਖਾਯ ॥ ੨੯੫ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਆਪਦਾ ਦੁਖ ਦਾਰਦ ਜੌ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਮਤਿ ਵੰਤ ਵਿਭਾਗ ਲਿਜੈ ਪ੍ਰਭਾਨਤੋ।
ਤੱਹਿ ਤਰਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੂ ਮਣਿ ਮਾਨਕ ਭੌਨ ਅਚਾਨਕ ਜਾਤੋ ॥
ਸੁਰ ਬ੍ਰਿੰਦ ਪਰਸੰਸ ਭਨੈ ਮੁਦ ਹ੍ਵੈ ਵਰਸਾਵਰ ਫੂਲਨ ਕੀ ਵਰਸਾਤੌਂ।
ਵਹਿ ਧੰਨ ਪੁਮਾਨ ਪਰ ਪੂਜਜਨਮੋ ਕਵਿ ਜੋ ਜਗਮੈ ਸਬਕੋ ਸੁਖਦਾਤੋ ॥ ੨੯੬ ॥
ਸਿਖ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰ ਦ੍ਵਾਰਨਸੋ ਨਰ ਬੇਮੁਖ ਜੋ ਖਲ ਲੰਪਟ ਮਾਨੀ।
ਤੱਹਿ ਮੰਦ ਮਤੀ ਪ੍ਰਤਿ ਦੰਡ ਦਿਜੈ ਭਲ ਨਾਂਤਰ ਤਜਾਗਨ ਯੋਗ ਦੁਰਾਨੀ ॥
ਬ੍ਰਿਧ ਅੰਧ ਪਰਸਾਦ ਸੁ ਰਛਕ ਹ੍ਵੈ ਅਰਥੀ ਜਨਕੋ ਨ ਰਟੈ ਕਟੁ ਵਾਨੀ।
ਫਲ ਫੂਲ ਸੁ ਛਾਂਹਿ ਨ ਪੇੜ ਕਟੈ ਨਿਜ ਹੇਤੁ ਸੁਧੀ ਨ ਕਰੈ ਪਰ ਹਾਨੀ ॥ ੨੯੭ ॥
ਜਬ ਲੌ ਚਿਤ ਚਾਹਿ ਪਰਪੰਚ ਵਿਖੈ ਰਸ ਲਾਭ ਨਿਜਾਤਮ ਕੋ ਨ ਭਯੋ।
ਤਪ ਲੋਹ ਸਲਾਕ ਸੁਨੈ ਨ ਤ੍ਰਿਯਾ ਭਗ ਲਿੰਗ ਕਲੇਸ ਪਰਮੋਦ ਛਯੋ ॥
ਤਬ ਲੌ ਸੁਭ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਗਮੋਕਤਿ ਸਾਧੁਨ ਕੋ ਨਹਿ ਤਜਾਗ ਦਯੋ।
ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖ ਜੋ ਅਸ ਧੰਨਜ ਬਲੀ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਉਲੰਘ ਨ ਫੇਰ ਪਯੋ ॥ ੨੯੮ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਸੁ ਮੰਤਰ ਤਜ ਕਰਯ ਨ ਅਪਰ ਪਰਯੋਗ।
ਸਰਧਾ ਪੂਰਨ ਮੁਕਤਿ ਮਗ ਬਿਧਿ ਹ੍ਵੈ ਮੋਖ ਸੁ ਭੋਗ ॥ ੨੯੯ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਿੱਖ ਪੰਚ ਪਰਬੀਨ ਪਰਪੰਚ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਪੰਚ ਸੁ ਮਾਲ ਪਰਪੰਚ ਵਿਚਾਰੀ।
ਮੁਕਤਾਦਿਕ ਲੋਹ ਪ੍ਰਵਾਲ ਸੁ ਕੰਚਨ ਹੈ ਇਹ ਚਾਰ ਸੁ ਆਯੁਧ ਧਾਰੀ ॥
ਫਲ ਕੀ ਫਲਕੀ ਚਿਤ ਚਾਹ ਨ ਹ੍ਵੈ ਜਗਤਾ ਕਰ ਸਾਧ ਸੁਧੀ ਅਧਿਕਾਰੀ।
ਪੁਨ ਊਨਕੁ ਸਾਦਿ ਪਰ ਯੋਗ ਬਿਖੈ ਸੁਚਕੇ ਚਿਤ ਗਰੰਥ ਮੁਨੀਸ ਉਚਾਰੀ ॥ ੩੦੦ ॥

ਦੁਖ ਮੈ ਅਰਦਾਸ ਕਰੈ ਸੁਖ ਹ੍ਵੈ ਸਿਖ ਸੰਤ ਪਰਸਾਦ ਨ ਭੂਲ ਵਿਸਾਰੈ।
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੁ ਪੋਥਿਨਕੋ ਘਰ ਮੈ ਰਖ ਪਾਠ ਭਨੈ ਨਿਤ ਪੂਜ ਜੂ ਹਾਰੈ॥
ਜਬਹ੍ਵੈ ਨ ਸਕੇ ਇਹ ਰੀਤਿ ਦਿਜੈ ਜਬ ਜੋ ਭਲ ਪਾਠਕ ਨਾਥ ਚਿਤਾਰੈ॥
ਕਕਈ ਪਟ ਭੂਖਨ ਭਾਜਲ ਜਾਵਕ ਰੀਤਿ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਤ ਬਾਲ ਨ ਧਾਰੈ॥ ੩੦੧॥

ਸਿਖ ਸੰਤ ਦ੍ਵਿਜੋਤੁਮ ਪਾਂਤਿ ਯੁਦੀ ਕਰ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪਰਸਾਦ ਪਰੋਸੈ।
ਅਭਿਆਗਤ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਜਨ ਭਿੱਛਕ ਆਨ ਪੁਕਾਰ ਕਰੈਂ ਸਬ ਤੋਸੈ॥
ਯਦ ਕਿੰਚਿਤ ਹੂੰ ਨਗਲ ਨਿਧਰੈ ਚਿਤ ਚੰਚਲ ਹ੍ਵੈ ਘਬਹਰਾਯ ਨ ਰੋਸੈ।
ਅਧਿਕਾਰ ਯਥ ਤਸ ਭੇਟ ਦਿਜੈ ਵਿਨ ਦੰਭ ਅਕਾਮ ਅਕਾਲ ਭਰੋਸੈ॥ ੩੦੨॥

ਜੱਹਿ ਹ੍ਵੈ ਚਰਚਾ ਗੁਰੂ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਤੱਹਿ ਲੌਕ ਵਿਹਾਰਖ ਬਾਤ ਕਰੇ ਨਾ।
ਜਬ ਤਯਾਰ ਪਰਸਾਦ ਛਕੈ ਝਟ ਸੌ ਕੁਲਕੀ ਸੁਭ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਹਰੈ ਨਾ॥
ਪਰਦੇਸ ਵਿਹਾਯ ਨ ਸੰਗ ਲਿਜੈ ਨਿਰਵਾਹਕ ਹ੍ਵੈ ਭਨ ਬੋਲ ਟਰੈ ਨਾ।
ਨਿਤ ਨੇਮ ਜਪਾਦਿਕ ਜਪੈ ਜਗ ਨਿੰਦਤ ਮਾਰਗ ਪਾਂਯ ਧਰੈ ਨਾ॥ ੩੦੩॥

ਕਚ ਗਾਤ ਸੁਕ੍ਰੂ ਉਚਰੈ ਨ ਹਰੇ ਰਮ ਹ੍ਵੈ ਅਗਨੀ ਜਲ ਜੀਵ ਨਿਕਾਸੋ।
ਕਰ ਪਾਛ ਲਿਯੋ ਨ ਛਡਯੋ ਕਬ ਹੂੰ ਕਹਿ ਹ੍ਵੈ ਦੁਰ ਪੰਥ ਨ ਪ੍ਰੇਰਕ ਤਮਾਸੋ॥
ਨਹਿ ਜਾਯ ਨ ਆਪ ਕਰਾਯ ਸੁਧੀ ਧਨ ਦੈ ਗਨਿ ਕਾਨਟ ਭਾਂਡ ਤਮਾਸੋ।
ਨਿਜ ਹ੍ਵੈ ਵਸਿ ਭੋਜਨ ਨੀਰ ਪਥੀ ਪ੍ਰਦ ਭੂਲ ਕਰੈ ਨ ਕਹੂੰ ਪ੍ਰਤਿ ਹਾਸੋ॥ ੩੦੪॥

ਪਥ ਮੈ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰ ਮਹਾਨ ਸੁਧੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਹ੍ਵੈ ਤਹਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੈ॥
ਛਿਤ ਕੰਕਰ ਕੰਟਕ ਹ੍ਵੈ ਗਰਤਾਦਿਕ ਕੀਚ ਮਲਾਦਿ ਨ ਛ੍ਵੈ ਹਟ ਜਾਵੈ॥
ਜਨ ਯੂਥ ਸਵਾਰ ਪਸ਼ੂ ਸੂਰ ਰਾਸਭ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਬਚਾਵੈ॥
ਭਲ ਸੰਗ ਕਰੈ ਨ ਹਰੈ ਨਿਜ ਬਾਂਧਵ ਧੀਰ ਧਰੈ ਨ ਲਰੈ ਘਭਰਾਵੈ॥ ੩੦੫॥

ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਸੁ ਗ੍ਰੰਥ ਸਮੀਪ ਸੁਧਾ ਸਰ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥ ਲੰਗਰ ਮਾਹੀਂ।
ਸੁਰ ਸੰਤ ਸ਼ਹੀਦ ਨਿਵਾਸ ਜਹਾਂ ਵਿਨ ਅੰਗ ਪੁਨੀਤ ਛੁਹੈ ਭਲ ਨਾਹੀਂ॥
ਬ੍ਰਿਧ ਅੰਧ ਦੁਖੀ ਬਸਨਾਦਿਕ ਧ੍ਵੈ ਤਹਿ ਕਾਜ ਕਰੈ ਬਲ ਜੋ ਨਿਜ ਬਾਹੀਂ।
ਜਗ ਦੀਸ਼੍ਵਰ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੋ ਇਹ ਪੰਥ ਚਲੈ ਨ ਭ੍ਰਮੈ ਬਹੁ ਰਹੀਂ॥ ੩੦੬॥
ਹੱਥ ਵਾਮ ਅਖੰਡ ਅਰੋਰ ਰੁਕਯੋ ਵਿਨ ਨਿੰਦਤ ਦੱਛਨ ਸੌਚ ਕ੍ਰਿਯਾ ਹੈ।
ਗੁਨ ਗਾਹਕ ਹ੍ਵੈ ਨ ਫਸੈ ਅਲਿ ਸੌ ਜਗ ਬਾਗ ਵਿਸਾਲ ਅਕਾਲ ਸ੍ਰਿਯਾ॥

ਇਹ ਚਾਰ ਪਹਾਰ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪੱਥ ਹੇਮ ਅਗਾਰ ਕੁਮਾਰ ਤ੍ਰਿਯਾ ਹੈ।
ਤਹਿ ਨਾਂਘਨ ਕੋ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੁਧਾ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਜੋ ਜਗ ਦੀਸ਼ ਪ੍ਰਿਯਾ ਹੈ ॥ ੩੦੭ ॥

ਜਗ ਜੌ ਅਵਿਕਾਸ ਨ ਹ੍ਵੈ ਕਬ ਹੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਂਝ ਪਰਭਾਤ ਅਵਸੱਜ ਭਜੈ।
ਬਰਨੋ ਪਰ ਪਾਠ ਵਿਵਾਦ ਬੁਰੋ ਕ੍ਰਿਤ ਮੈਥਨ ਸੈਨ ਅਹਾਰ ਤਜੈ ॥
ਦੁਰ ਜੂਠ ਪਰਸਾਦ ਨ ਭੇਟ ਕਰੈ ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਬਿਨਾਂ ਬੁਤ ਕੋ ਨ ਜਜੈ।
ਪੱਥ ਕੇ ਸ੍ਰਮ ਸੌ ਜਨ ਬਯਾਕੁਲ ਜੋ ਜਹਿ ਭਾਂਤਿ ਸੁਖੀ ਸਬ ਸੌਜ ਸਜੈ ॥ ੩੦੮ ॥

ਪਗ ਸੌ ਪਗ ਧ੍ਵੈ ਨ ਪੀਠ ਗ੍ਰਹੈ ਕਰ ਜਾਨੁ ਧਰੈ ਪਿਡਰੀ ਨ ਵਿਰਾਜੈ।
ਪਸੁਰਾ ਸਭ ਸ੍ਵਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਨ ਕਾਰਨ ਦੰਡ ਨ ਪਿਛੌਹ ਨ ਭਾਜੈ ॥
ਸੁਭ ਸੰਤ ਸ਼੍ਰਤੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਭਨਜੋ ਜਸ ਪੰਥ ਚਲੈ ਤਸ ਨੈਕ ਨ ਲਾਜ ॥
ਚਿੱਤ ਬੀਚ ਵਿਚਾਰ ਅਚਾਰ ਬਡੋ ਇਹ ਸੂਥ ਵਿਹਾਰ ਸੁਧੀ ਤਨ ਸਾਜੈ ॥ ੩੦੯ ॥

ਕਛੁ ਵਾਤ ਵਿਵਾਦ ਬਢੈ ਜਨ ਦੂਸਰ ਤੌ ਧਰ ਧੈਰਜ ਸਾਂਤਿ ਵਿਚਾਰੈ ॥
ਸਮਝੈ ਨਿਜ ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਬਲਾ ਬਲ ਕੀਰਤਿ ਨਿੰਦਤ ਕਾਲ ਨਿਹਾਰੈ ॥
ਜਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਵੈ ਵਿਨ ਮੋਲ ਬਿਕੈ ਤਜ ਸ੍ਵਾਰਥ ਤਾਸ ਅਧੀਨ ਵਿਹਾਰੈ।
ਭਲ ਪੰਥ ਪਰਬੋਧ ਪਰਮੋਦ ਦਿਜੈ ਨਿਤ ਪਾਪ ਨਿਰੋਧ ਪਰਮਾਦ ਵਿਦਾਰੈ ॥ ੩੧੦ ॥

ਭਲ ਯਾਵਤ ਹੈ ਬੁਧ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਜਨ ਮੀਠ ਪਿਯੂਖ ਭਨੈ ਬਤਿਯਾਂ।
ਨਿਜ ਸ੍ਵਾਰਥ ਹੀਨ ਯਥਾਰਥ ਦੈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਸੀਤ ਕਰੈਂ ਛਤਿਯਾਂ ॥
ਵਡ ਗਰੰਥ ਪਰਬੰਧ ਜਿਤੇ ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਸ੍ਵੈ ਘਰ ਕੀ ਪਢਿਯੇ ਪਤਿਯਾਂ।
ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਡੋ ਸੁਚ ਸਾਧਨ ਕਯੋਂ ਜਲ ਧਾਰ ਧਰੈਂ ਰਤਿਯਾਂ ॥ ੩੧੧ ॥

ਨਿਜ ਨਾਥ ਨਿਖੇਧਤ ਕੰਠਨ ਹ੍ਵੈ ਜਪ ਕੇਸ ਧਰੈ ਨ ਪਿਯੂਖ ਛਕੈ।
ਭਲ ਯਾਵਤ ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਤ ਹ੍ਵੈ ਤਹਿ ਭਿੰਨ ਕਿਢੈ ਸਤ ਸੰਗ ਝਕੈ ॥
ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਵਿਨਾਂ ਜਗ ਔਰ ਜਜੈ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਖਲ ਨਿੰਦ ਬਕੇ।
ਅਸ ਜੋ ਅਧਿ ਮਾਧਿਮ ਤਯਾਗ ਦਿਜੈ ਅਘ ਬ੍ਰਿਦਚਢੈਂ ਮੁਖ ਨੈਕ ਤਕੈ ॥ ੩੧੨ ॥
ਜਗ ਦੰਭਕ ਚੋਰ ਲਵਾਰ ਛਲੀ ਖਲ ਲੰਪਟ ਪਾਮਰ ਜੁ ਪਖਿਲਾਰੀ।
ਮਦ ਮਾਂਸ ਅਹਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤ੍ਰਿਯਟਾ ਗਨ ਧਾਰ ਅੰਹ ਵਡ ਮੂਢ ਵਿਕਾਰੀ ॥
ਨਹਿ ਪੱਛ ਕਰੈ ਅਸ ਨੀਚਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਧਰੈ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਰਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤਿ ਊਚ ਵੁਹੀ ਮਤਿ ਵੰਦ ਹਮਾਰੀ ॥ ੩੧੩ ॥

ਹਰਿ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰਯਾਗ ਗਯਾਦਿ ਜਿਤੇ ਜਗ ਤੀਰਥ ਦੇਖ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੇ।
ਸੁਚ ਹ੍ਵੈ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨਾਨ ਸੁਧੀ ਸਿੱਖ ਸੰਤਨ ਕੇ ਭਲ ਪਾਂਯ ਪਰੈ॥
ਤ੍ਰਿਪਤਾਯ ਸੂ ਬਿੰਜਨ ਛਾਦਨ ਦੈ ਹਿਤੁ ਨਿੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਕ ਪਿਯੂਖ ਰਰੈ।
ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਸੁਰ ਰੂਪ ਦ੍ਵਿਜੋਤਮ ਹ੍ਵੈ ਤੱਹਿ ਦਾਨ ਦਿਜੈ ਅਭਿਮਾਨ ਹਰੈ॥ ੩੧੪॥

ਤਿਥਿ ਹ੍ਵੈ ਗੁਰੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁ ਭੋਗ ਬਿਧੀ ਯੁਤ ਪਾਵੈ।
ਪ੍ਰਤਿ ਮਾਸ ਕਰੈ ਅਸ ਰੀਤਿ ਭਲੇ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਸੁਧੀ ਸੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਾਵੈ॥
ਪਛ ਸਾਧ ਮ੍ਰਿਤੁ ਦਿਨ ਜਾਯ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨਹਿ ਸ੍ਵੈ ਬਿਤ ਭੋਜ ਅਵਸਜ ਕਰਾਵੈ।
ਅਰਦਾਸ ਦਿਜੈ ਅਧਿਕਾਰ ਯਥਾ ਪਿਖ ਛ੍ਵੈ ਪਦ ਪੰਕਜ ਸੀਸ ਲੁਠਾਵੈ॥ ੩੧੫॥
ਰਜਦਾ ਦਿਕ ਮੁੰਦ੍ਰਿਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੂ ਵਿਨ ਸੀਸ ਵਿਖੈ ਪਟ ਗਾਂਠ ਨ ਬਾਂਧੈ।
ਖਗ ਸ੍ਵਾਨ ਬਿਲਾਰ ਵਿਹਾਰ ਘਨੋ ਤਜ ਬਾਲ ਕਬਾਲ ਚਢਾਯ ਨਕਾਂਧੇ॥
ਝਟਕਾਯ ਅਜਾਦਿ ਅਖੇਟ ਕਵਾ ਪਲ ਹ੍ਵੈ ਨ ਤਿਥੀ ਭਲ ਏਕ ਲਰਾਂਧੈ।
ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹ੍ਵੈ ਸੰਤ ਸੰਗ ਰਖੇ ਜਗ ਹਾਸ ਵਿਲਾਸ ਰਸਾਦ ਦਿਨ ਫਾਂਧੈ॥ ੩੧੬॥

ਬਿਤ ਬੈਸ ਭਲੋ ਕ੍ਰਿਤ ਭੇਖਜ ਮੰਤ੍ਰ ਜੁ ਹ੍ਵੈ ਗ੍ਰਾਹ ਛਿੱਦ੍ਰ ਸੁ ਮਾਨ ਨਿਰਾਦਰ।
ਨਿਜ ਭੇਦ ਰਿਪੂ ਪ੍ਰਤਿ ਮੈਥਨ ਭੋਜਨ ਗੋਪ ਰਖੈ ਗੁਰੁ ਪੈ ਪਹਿ ਸਾਦਰ॥
ਗੁਨ ਕੋ ਗ੍ਰਹ ਤੈ ਤਰਕਾਲ ਸਕੋ ਤਜ ਬਾਧਕ ਮੂਢ ਵਿਹਾਯ ਵਿਰਦਾਰ।
ਧਨ ਜਾਤਿ ਅੰਹ ਕ੍ਰਿਤਿ ਛੋਰ ਦਿਜੈ ਭਗਵੰਤ ਭਜੈ ਲਕ ਬਾਂਧ ਬਹਾਦਰ॥ ੩੧੭॥
ਰਵਿ ਮੰਗਲ ਬੁਧ ਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿਗ ਮੰਦ ਭਵੈ ਦਿਨ ਜੌ ਪਥ ਗੌਨ ਵਿਚਾਰੈ।
ਭਲ ਪਾਨ ਲਵੰਗ ਮਧੂ ਦਧਿ ਭੋਜਨ ਸੈਂਧਵ ਸ੍ਵੈ ਸਖ ਪਾਯ ਪਧਾਰੈ॥
ਨਿਸ ਨਾਯ ਕਵਾਸਰਮੈ ਨਿਜ ਆਨਨ ਦੇਖ ਅਦ੍ਰਸਜ ਪਥੀ ਪਗ ਧਾਵੈ।
ਚਿਤ ਚਿੰਤ ਹਰੈ ਮਨ ਮੋਦ ਭਰੈ ਅਰਦਾਸ ਕਰੈ ਗੁਰੁ ਧਜਾਨ ਚਿਤਾਰੈ॥ ੩੧੮॥

ਸਨਿ ਸੋ ਮਨ ਪੂਰਬ ਪੰਥ ਚਲੈ ਭ੍ਰਿਗ ਭਾਨੁ ਨ ਪੱਛਮ ਕੇ ਮਗ ਜਾਵੈ।
ਦਿਸ ਉੱਤਰ ਮੰਗਲ ਬੂਧ ਹਟੈ ਸੁਰ ਕੇ ਗੁਰੁ ਵਾਰਨ ਦੱਛਨ ਧਾਵੈ॥
ਕ੍ਰਮ ਉਸਟਰ ਧੇਨੁ ਜੁ ਮੇਖ ਸੁਹੈ ਮਹਿਖੀ ਖਰ ਮੀਨ ਨਲੈ ਮੂਲ ਆਵੈ।
ਸਰਨਾਥ ਦਿਸਾ ਤਿਥਿ ਸਿੰਧੁ ਦਿਨੇ ਛਿਤ ਸੋਵਤ ਨਾ ਥਿਰ ਕਾਜ ਰਚਾਵੈ॥ ੩੧੯॥

ਬੁਧ ਮੰਦ ਦਿਨੇ ਪਟੁ ਧਾਰਤ ਹੈਂ ਪਟ ਸੂਰਜ ਵਸਾਰ ਭੂਖਨਹਾਰੈ।

ਗ੍ਰਹ ਕਾਤਕ ਪੋਖ ਅਸਾੜ ਭਲੋ ਵਰ ਫਾਗਨ ਲਾਭ ਵਿਸਾਖ ਉਸਾਰੈ ॥
ਘਰ ਮੰਗਲ ਹ੍ਵੈ ਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਦਾਚਿਤ ਚੰਦ੍ਰ ਜਵਾਰ ਵਿਯੋਗ ਨਡਾਰੈ।
ਚਲਕਾਰਜ ਦਛਨ ਬਾਮ ਭਵੈ ਥਿਰ ਸ੍ਵਾਸ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਬੈਠ ਬਿਚਾਰੈ ॥ ੩੨੦ ॥

ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਿਧ ਬਿੰਦ ਜਿਤੇ ਤੱਹਿ ਨਾਮ ਲਲਾਮ ਸੁ ਕੰਠ ਕਰੈ।
ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਵਿਸੇਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਪਰਮੋਦ ਰਰੈ ॥
ਜਲ ਜਾਯ ਯਥਾ ਬਿਤ ਹ੍ਵੈ ਸਕਤਿ ਭਲ ਭੇਟ ਚਢਾਯ ਪਰਸਾਦ ਧਰੈ।
ਯਵ ਨਾਰਯਪੀਰਨ ਦੇਵਨ ਤੇ ਵਰ ਮੋਖ ਪਰਦਾਯਕ ਪਰਮੇ ਡਰੈ ॥ ੩੨੧ ॥

ਬਹੁ ਦੰਭਕ ਨੀਚ ਮਲੇਛ ਜਿਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰੀਤਿ ਵਿਰੁਧ ਵਿਹਾਰ ਨ ਧਾਰੈ।
ਅਤਿ ਘੋਰ ਚਢਯੋ ਕਲਿ ਕਾਲ ਘਨੇ ਮਤ ਸ੍ਵੈ ਮਤਿ ਵੀਚ ਵਿਚਾਰ ਵਿਹਾਰੈ ॥
ਮਦ ਭੇਖ ਭਰੇ ਨਿਜ ਬੋਧ ਬਿਨਾਂ ਬਿਤ ਲੂਟਤ ਕੌਨ ਬਲੀ ਭ੍ਰਮ ਟਾਰੈ।
ਸਿਵ ਸਾਵਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸਚੀ ਪਤਿ ਜਾਲ ਪ੍ਰਪੰਚ ਫਸਯੋ ਬੁਧ ਕੋ ਭਵ ਤਾਰੈ ॥ ੩੨੨ ॥
ਬੁਧ ਹੀਰਨ ਰੀਸ ਨ ਸ੍ਵੇਤ ਚੁਨੈ ਕਚ ਬਾਤ ਭਨੈ ਦਸ ਮਾਨਸ ਮਾਨੈ।
ਚੁਗਲੀ ਬਦ ਕੌਂਸਲ ਕੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨਹਿ ਪਾਯ ਕਬੂੰ ਨਿਜ ਬੰਧੁ ਵਿਗਨੈ ॥
ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧਿਕ ਹ੍ਵੈ ਨ ਭਲੋ ਕ੍ਰਿਤ ਮੈ ਵਿਗਰੈ ਪਰ ਕਾਜ ਤੁਰੰਤ ਵਖਾਨੈ।
ਘਰ ਹ੍ਵੈ ਧਨਤੌਂ ਜਨ ਸੰਤ ਜਜੈ ਭਗਵੰਤ ਭਜੈ ਉਰ ਧੀਰਜ ਆਨੈ ॥ ੩੨੩ ॥

ਸਮਝੈ ਸਰਬ ਬਾਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਭਵੈ ਭਲ ਬਾਹਿਰ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਾਂ ਬਨ ਭੋਲਾ।
ਛਲ ਛੋਭ ਅਗਾਰ ਅਘੀ ਜਨ ਜੇ ਤੱਹਿ ਛੋਰ ਵਿਹਾਰ ਭਵੈ ਨ ਵਿਚੋਲਾ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕਾਰਜ ਨੀਕ ਸਜਾਵਨ ਹੇਤੁ ਕਟੈ ਜਸ ਰੱਛਕ ਬਾਗ ਵਸੋਲਾ।
ਗੁਰੁਕੀ ਸਪਤਾਦਿਕ ਸ੍ਵੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕੈ ਤਰਕਾਦਿ ਲਿਯੇ ਨ ਭਨੈ ਕਟੁ ਬੋਲਾ ॥ ੩੨੪ ॥

ਧਰ ਧੀਰਜ ਤੋਖਤ ਸ੍ਵਾਲ ਕਰੈ ਨਿਜ ਹ੍ਵੈ ਬਥੁ ਯਾਚਕ ਮੋੜ ਨ ਖਾਲੀ।
ਨਹਿ ਕੇਵਲ ਜਾਨ ਪਛਾਨ ਜਜੈ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਜਗ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ਸਿਸ ਗ੍ਵਾਰ ਤ੍ਰਿਯਾ ਭਲ ਸਿਖ ਦਿਜੈ ਵਿਖ ਗ੍ਰਾਹਕ ਦੰਭ ਉਠੈ ਨਿਜ ਹਾਲੀ।
ਧਨ ਵੰਤ ਪਰਜੇਸ ਭਵੈ ਬੁਧ ਜੋ ਪਦ ਊਚ ਕਿਜੈ ਨਾ ਮਲੇਛ ਕੁਚਾਲੀ ॥ ੩੨੫ ॥

ਅਨੰਗ ਸੇਖਰ ਛੰਦ

ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਸੰਦ ਧੀਰ ਮੱਲ ਰਾਮ ਰਾਯਆਦਿ ਯੋ ਵਿਰੋਧ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਸੌ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀਨ ਹੈ।
ਪਰ ਬੋਧਕੈ ਮਲੇਛ ਬ੍ਰਿੰਦ ਸੰਗਤੈਂ ਨਿਰੋਧ ਨਿੰਦ ਸਰਾਪ ਕਾਲ ਕੂਟਕੈ ਅਨੰਤ ਦੂਖ ਦੀਨ ਹੈ ॥

ਜੁਤਾਸ ਵੰਸ ਆਵਲੀ ਉਪਾਸਕੀ ਵਿਹਾਵਤੋ ਗੁਰੂ ਅਨੰਨਯ ਦਾਸ ਜੋ ਮ੍ਰਿਯਾਦਮੈ ਪਰਬੀਨ ਹੈ।
ਪ੍ਰਭੂ ਸੁ ਪੰਥ ਗੀਤਿ ਧਾਰਿ ਹ੍ਵੈ ਯਦੀ ਅਧੀਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੋ ਵਿਦਾਰਕੈ ਪਰਸਾਦ ਭੇਟ ਲੀਨ ਹੈ ॥ ੩੨੬ ॥

ਸਵੈਯਾ

ਤੁਰਕਾਧਿਮਕੋ ਭਿਤਜੌ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਤਹਿ ਕਾਜ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਗੀਤਿ ਨ ਖੋਵੈ।
ਕਛੁ ਹ੍ਵੈ ਅਪਰਾਧ ਤੁਰੰਤ ਵਿਨੈਯੁਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗਰੰਥ ਹਜੂਰ ਖਲੋਵੈ ॥
ਨਿਜ ਕਾਮ ਕਰਾਯ ਪਰਮੋਦ ਭਵੈ ਭਲ ਦਾਸ ਵਿਭਾਗ ਦੀਜੈ ਨਵਿਗੋਵੈ।
ਨਹਿ ਪੇਟ ਭਰੈ ਅਤਿ ਰਾਸਭ ਸੋ ਨਿਸ ਗਾਫਲਹ੍ਵੈ ਨ ਪਸੂ ਸਮ ਸੋਵੈ ॥ ੩੨੭ ॥
ਜੱਹਿ ਸੰਤ ਵਸੈਂ ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰ ਪਥੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹ੍ਵੈ ਧਨਤੈਂ ਸਰਕੂਪ ਲਗਾਵੈ।
ਫਲ ਸੁ ਛਾਂਹਿ ਭਲੀ ਨਿਜ ਕੀ ਅਸਪੇੜ ਲਾਗਯ ਪਰਬੋਧ ਲਵਾਵੈ ॥
ਜਗ ਦੀਸੂਰ ਕੇ ਹਿਤ ਜੋ ਖਰਚਜੋ ਬਿਤਸੋ ਅਪਨੋ ਔਰ ਗਵਾਵੈ।
ਜਬ ਅੰਤ ਗੰ੍ਸੈਂ ਯਮ ਦੂਤ ਘਨੋ ਦੁਖ ਪੁੰਨ ਪਰਤਾਪ ਪਰਮੋਦ ਸਿਧਾਵੈਂ ॥ ੩੨੮ ॥

ਜਬ ਲੌ ਚਿਤ ਜਗੈ ਜਗ ਮੈ ਦ੍ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਧਾਵਤਿ ਨਾਗਤਿ ਵਾਧੀ।
ਜਬ ਲੌ ਨ ਭਜਜੌ ਭਗਵੰਤ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਭ ਸੇਵਨ ਸਾਧੀ ॥
ਜਬਲੌ ਪਦਮਾਸਨ ਸਾਧ ਲਗੈ ਨ ਵਿਨਾ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧ ਅਖੰਡ ਸਮਾਧੀ।
ਤਬ ਲੌ ਨ ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਲ ਭਨੈ ਭਕਤੀ ਅਭਿਆਸ ਵਿਹੀਨ ਉਪਾਧੀ ॥ ੩੨੯ ॥

ਪਢਕੈ ਬੁਧ ਤੱਗਨ ਅੱਗ ਭਵੈ ਜਗਹ੍ਵੈ ਧਰਮਗ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸੁ ਪਾਲੇ।
ਜਪ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਣਵਾਦਿ ਜਪੈ ਸ੍ਰੁਤਿ ਗਰੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਭਲ ਮਾਰਗ ਚਾਲੈ ॥
ਸੁਭ ਸੰਤ ਸਭਾ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਤਜ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਭਜੈ ਭਗਵੰਤ ਸੁਖਾਲੈ।
ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਰਸ ਲੰਪਟ ਹ੍ਵੈ ਨ ਸੁਧੀ ਜਨ ਗਾਲੈ ॥ ੩੩੦ ॥

ਨਿਜ ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਬ੍ਰਿਧ ਜੋ ਤੱਹਿ ਆਵਤ ਜਾਤ ਉਠੈ ਹਥਜੋਰੈ।
ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਹਜੂਰ ਪਰਸਾਦ ਜਪਾਦਿਕ ਹ੍ਵੈ ਯਦਿ ਤੌ ਥਿਰ ਵੰਦ ਨ ਧੋਰੈ ॥
ਬਨ ਮੰਦਰ ਸੂਨ ਅਕੇਲ ਧਸੈ ਜਿਨ ਕਾਚ ਭਵੈ ਫਲ ਮੂਲ ਨ ਤੋਰੈ ॥
ਨਹਿ ਪੰਥ ਮਲੀਨ ਨਿਰੋਧ ਕਰੈ ਸਰਕੂਪ ਨਦੀ ਨ ਪਟਾਦਿ ਨਚੋਰੈ ॥ ੩੩੧ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਿੰਘ ਸੁ ਸਬਦ ਸਪਸਟ ਕਹਿ ਅਰਧ ਨ ਨਾਮ ਉਚਾਰ।
ਨਿਜ ਅਗਾਰ ਪਗਧਾਰ ਜਹਿ ਕਰ ਸਤਕਾਰ ਵਿਠਾਰ॥ ੩੩੨॥

ਸਵੈਯਾ
ਸ੍ਰੀ ਜਗ ਦੀਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਖ ਹ੍ਵੈ ਜਬ ਤਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁਰੁ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰੈ।
ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਜਿਤੀ ਸੁਭ ਹ੍ਵੈ ਭਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸੁ ਨੀਤਿ ਉਚਾਰੈ॥
ਪੰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਕਤੀ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਦ ਆਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਵਿਹਾਰੈ॥
ਦਰਦ ਦੂਖ ਸਸੈ ਧਰ ਧੀਰਜ ਨਾਥ ਭਰੋਸਨ ਭੂਲ ਨਿਵਾਰੈ॥ ੩੩੩॥

ਏਕਹਿ ਚੋਟ ਨ ਤੰਡਲ ਹ੍ਵੈ ਸਿਤ ਏਕਹਿ ਗ੍ਰਾਸ ਨ ਪੇਟ ਭਰੈ ਬਲ।
ਏਕ ਗਿਰਾ ਨਹਿ ਗ੍ਰਾਮ ਗਜਾ ਮਿਲ ਏਕ ਕਸੀ ਕਸ ਕੂਪ ਉਦੇ ਜਲ॥
ਏਕਹਿ ਵਾਰ ਨ ਕੂਦ ਚਢੈ ਗਿਰ ਏਕਹਿ ਪਾਠ ਨ ਗ੍ਰੰਥ ਪਢੈ ਕਲ।
ਏਕਹਿ ਤੰਤ ਨ ਤੂਲ ਸਮਾਪਤਿ ਏਕ ਸੁ ਧੀਰਜ ਕਾਰਜ ਹ੍ਵੈ ਭਲ॥ ੩੩੪॥

ਸਬ ਪੌਨ ਨਿਰੋਧ ਪਰਬੋਧ ਭਲੀ ਬਿਧਿ ਚੀਤ ਲਗਾਯ ਪ੍ਰਭੂ ਪਦ ਰੇਨੂੰ।
ਇਕ ਸ੍ਵਾਸ ਜਪੈ ਜਪ ਸੰਮਕ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਠਾਯ ਯਥਾ ਲਘੁ ਖੇਨੂ॥
ਅਣਿ ਮਾਦਿ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਢੈ ਅਤਿ ਕੀਰਤਿ ਹ੍ਵੈ ਸਿਤ ਛੀਰਧਿ ਫੇਨੂ।
ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਤਰੈ ਯਮ ਕਾਲ ਡਰੈ ਗੁਨ ਬ੍ਰਿੰਦ ਧਰੈ ਵਸਿ ਹ੍ਵੈ ਸੁਰ ਧੇਨੂ॥ ੩੩੫॥

ਜਸ ਖੇਤ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਬਲੀ ਕਰ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਭਲੀ ਪਰ ਪੋਖੈ।
ਪਟੁ ਹ੍ਵੈ ਰਜਕਾਧਿਕ ਨੀਕ ਸਜੈ ਪਟ ਪੰਡਿਤ ਪੈ ਪਢ ਆਗਮ ਘੋਖੈ॥
ਬੁਧ ਕੰਚਨ ਕਾਰ ਲੁਹਾਰ ਸੁ ਘਾੜਤ ਆੜਤ ਸਾਹ ਧਨਾਢ ਕੋ ਧੋਖੈ।
ਗੁਰੁ ਪੂਰਨ ਕੋ ਸਿੱਖ ਹ੍ਵੈ ਅਸ ਉਤਮ ਕੌਨ ਅਘੀ ਜਗ ਹੈ ਤਹਿ ਦੇਖੋ॥ ੩੩੬॥

ਤਮ ਦੀਪਕ ਬਿੰਜਨ ਭੂਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਜਲ ਸੀਤ ਬਡੋ ਪਦ ਹੈ ਸੁਭ ਜਾਨੈ।
ਵਰ ਔਖਧਿ ਰੋਗ ਪ੍ਰਚੰਡ ਗ੍ਰਸੈ ਅਤਿ ਪਾਵਸ ਭੌਨ ਭਲੋ ਮਨ ਮਾਨੈ॥
ਰਨ ਆਯੁਧ ਹੈ ਗਢ ਕੋਸ ਬਲੀ ਭਟ ਆਤ ਪਛਾਯ ਪਰਸੰਸ ਵਖਾਨੈ॥
ਗੁਨਵੰਤ ਗੁਰੂ ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਤਨ ਲੋਪ ਸਮੈ ਜਗ ਨੀਕ ਪਛਾਨੈ॥ ੩੩੭॥

ਜਸ ਏਕ ਸੁ ਕਾਲ ਸੁ ਕਾਦਿਕ ਸਿੱਧ ਅਨੇਕ ਭਵੇ ਕਵਿ ਕੌਨ ਬਿਚਾਰੈ।
ਭਲ ਏਕ ਪ੍ਰਭੰਜਨ ਚੰਦਨ ਸੌ ਮਿਲ ਯਾਵਤ ਪੇੜ ਸੁਗੰਧਿ ਵਿਥਾਰੈ॥
ਘਨ ਏਕ ਸੁ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਘਨੇ ਮੁਕਤਾਵਰ ਏਕ ਸੁਧਾਕ ਸੁਧਾ ਸਸ ਡਾਰੈ।
ਮਣਿ ਪਾਰਸ ਏਕ ਬਨੈ ਬਹੁ ਕੰਚਨ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਖ ਲਾਖਨ ਤਾਰੈ॥ ੩੩੮॥
ਜਲ ਏਕ ਪ੍ਰਵਾਹ ਅਨੰਤ ਕ੍ਰਿਪੀ ਫਲ ਓਕ ਸੁ ਮੇਘਨ ਤੇ ਮੁਦ ਛਾਵੈ।
ਯਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖ ਏਕ ਭਵੈ ਤੱਹਿ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਬਰਸਾਵੈਂ॥
ਨ੍ਰਿਪ ਤੀਰਥ ਜਾਤ ਅਨੰਤ ਮਿਲੈ ਜਨ ਤੇਗ ਚਲੀ ਸੁ ਬਲੀ ਬਹੁ ਖਾਵੈਂ।
ਤਰ ਏਕ ਬਿਸਾਲ ਵਿਪਾਕ ਭਖੈਂ ਖਗ ਆਕਰ ਏਕ ਮਣੀ ਲਖ ਪਾਵੈਂ॥ ੩੩੯॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਿਸ ਜਨਿਨੀ ਰੁਜ ਵੰਤ ਵਰ ਵੈਦ ਸੁ ਵਤਸ ਅਹੀਰ।
ਰੱਛਕ ਪਰਮ ਪ੍ਰਤੱਛ ਜਸ ਤਸ ਜਨ ਕਰ ਗੁਰ ਪੀਰ॥ ੩੪੦॥

ਸੋਰਠਾ
ਲਘੁ ਲਖ ਹ੍ਰਿਦਯ ਹੁਲਾਸ ਯਦਿ ਜਨਿਨੀ ਸੁਤ ਬਹੁਤ ਵਡ।
ਗੁਰੁਦਾਸਨ ਕਰਦਾਸ ਤਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਛ ਅਤਿ॥ ੩੪੧॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਨਿਨੀ ਸੁਤ ਡਾਟਤਿ ਕਾਟਤਿ ਨਾਤਰੁ ਲਾਯ ਉਪਾਰਨ ਪਾਵਕ ਜਾਲੈ।
ਭਟ ਸਿੰਘ ਪਾਗਜੋ ਪਗ ਮਾਰਤਿ ਨ ਜਲ ਕਾਠ ਨ ਬੋਰਤਿ ਜੌ ਜਨ ਡਾਲੈ॥
ਪਿਖ ਚੰਦ ਅਨੰਦ ਪਯੋਧਿ ਭਵੈ ਭਲ ਭੂਪ ਪ੍ਰਜਾ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਟਾਲੈ॥
ਨਿਜ ਦਾਸਨ ਕੋ ਬੁਧ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਜਨ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਦਾ ਪਛ ਪਾਲੈ॥ ੩੪੨॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੋਭਾ ਸੂਲੀ ਚਢਤ ਯੇ ਚੁਭਤਿ ਚੋਭ ਚਿਲ ਲਾਤ।
ਲਘੁਤਾਤਲਪ ਅਨਲਪ ਮੁਦ ਪੌਢਤ ਬੁਧਅਵਿਦਾਤ॥ ੩੪੩॥

ਕਬਿੱਤ
ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਸੀਪ ਜ ਵਿਡੂ ਰਜ ਭੁਜੰਗ ਛੋਟ
ਕੀਟ ਬਾਲ ਭ੍ਰਿਗੀ ਹੋਤਿ ਨੈਕ ਹੂੰ ਮਿਲਾਪ ਤੇ।

ਮਾਧੁਰੋ ਪਿਯੂਖ ਮਧੂ ਮੱਖਿਕਾ ਨਿਸਾਰੈ ਪੇਟ
ਲਾਲਨ ਕੋ ਹੰਸ ਬੀਚ ਮੰਤ੍ ਆਦਿ ਜਾਪਤੇ ॥
ਗੁਟਿਕਾ ਰਸਾਯਨੀ ਸੁ ਧੂਲੀ ਤਰ ਬੂਜ ਬੇਲ
ਆਂਗੁਰੀ ਕਨਿਸ਼ਟਕਾ ਸੁਹਾਵੈ ਬੇਸ ਛਾਪਤੇ ।
ਬੂਟੀ ਝੀਨ ਕੇਸਰ ਕੀ ਪਾਥਰੀ ਸੁ ਪਾਰਸ ਕੀ ਪਾਈ ਹੈ
ਵਡਾਈ ਲਘੂ ਤਾਈ ਕੇ ਪ੍ਤਾਪ ਤੇ ॥ ੩੪੪ ॥
ਪੂਜਤੇ ਸਦੀਵ ਸਾਲਗ੍ਾਮ ਕੋ ਪ੍ਮਾਨ ਪ੍ੰਜ
ਪਾਯ ਕੋ ਪਰਸੰਸ ਕੈ ਪਰਨਾਮ ਕੀਜੀ ਯਤਿ ਹੈ ।
ਖਾਡੀ ਆਡ ਖੇਤ ਨਦੀ ਬਾਵਲੀ ਤੜਾਗੈਂ
ਕੂਪ ਨੀਰ ਸੁਧਾਨੰਦ ਸੌ ਨਿਵਾਸ ਲੀਜੀਯਤਿ ਹੈ ॥
ਊਚੋ ਧ੍ਵ ਤਾਰੋ ਚੰਦ ਦੂਜਕੇ ਅਦੋਸ ਪੂਜਜਲ
ਪੇੜਕੇ ਅਨਾਜ ਕੋ ਸੁ ਬੀਜ ਬੀਜੀਯਤਿ ਹੈ ।
ਜੌ ਲੌ ਨਿੰਮ੍ਿਤਾਈ ਛੋਟਤਾਈ ਤੌ ਬਧਾਈਜਾਨ
ਪਾਈ ਜੌ ਵਡਾਈ ਤੌ ਬੁਰਾਈ ਭੀਜੀਯਤ ਹੈ ॥ ੩੪੫ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੂਚੀ ਕੰਘਾ ਕੁਲਹ ਪਗ ਕਰਦ ਸੁ ਗੁਟਿਕਾ ਸੀਸ ।
ਬਾਵਨ ਮੇਵਾ ਬਿਟਪ ਲਘੁ ਲਘੁਤਾ ਪ੍ਭੁ ਬਕ ਸੀਸ ॥ ੩੪੬ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਕਰਿਯੈ ਉਪਕਾਰ ਦੁਖੀ ਜਨ ਪੈ ਜਰਿਯੇ ਸਬ ਕੀਨ ਕਛੂ ਰਰਿਯੈ ।
ਢਰਿਯੇ ਅਤਿ ਸੈ ਸਰਨਾਗਤ ਪੈ ਟਰਿਯੇ ਕਲ ਪਾਪਨ ਤੇ ਡਰਿਯੇ ॥
ਚਰਿਯੈ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਤੀਰਥ ਮੈ ਪਰਿਯੇ ਪਥ ਨਾਥ ਹ੍ਿਦੈ ਧਰਿਯੇ ।
ਤਰਿਯੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਝਟਾਕ ਭਲੇ ਹਰਿਯੇ ਮਦ ਜੀਵਤ ਜਿਉ ਮਾਰਿਯੇ ॥ ੩੪੭ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਤਰਤ ਸੁ ਤਾਰਤ ਮ੍ਿਤਕ ਜਲ ਮਰਤ ਧਾਤੁ ਗੁਨ ਕਾਰ ।
ਕਾਂਸ਼ੀ ਸਵ ਸ਼ਿਵ ਜੂਝਤ ਸੁਰ ਜੀਵਤ ਮ੍ਿਤੁ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥ ੩੪੮ ॥

ਯਦਿ ਕ੍ਿਤ ਕੁਲ ਅਤਿ ਲਾਭ ਮੁਦ ਬੁੱਧ ਕਰ ਨਿੰਦਤ ਨੀਚ ।
ਤਦਪਿ ਵਿਹਾਯ ਵਿਲੰਬ ਤਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਜਗ ਵੀਚ ॥ ੩੪੯ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਯਾਵਤ ਵਚਨ ਵਿਹਾਨ ਕਰਯ ਯਥਾਰਥ ਦੰਭ ਵਿਨਾ।
ਜਹਿ ਕਰ ਝੂਠ ਮਝਾਰ ਅਸ ਅਚਰਨ ਤਜ ਦੇਤ ਬੁੱਧ॥ ੩੫੦॥

ਸਵੈਯਾ
ਕਲ ਕੋਕਿਲ ਕਾਕ ਸੁ ਪੂਤ ਕਪੂਤ ਮਜੀਠ ਕੁੰਸੁਭ ਰਵੀ ਤਮ ਜੈਸੇ।
ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਮਦ ਥੋਮ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਸਸਾ ਕਚ ਕੰਚਨ ਆਕਰ ਸਾਲ ਅਨੈਸੇ॥
ਘਨ ਧੂਮ ਗਲੀਚ ਗਲੀਚਨ ਕੀ ਛਵਿ ਨੀਚ ਧਰਾ ਸੁਰ ਹ੍ਵੈ ਸਮ ਕੈਸ।
ਸੱਚ ਝੂਠ ਮਿਲਾਪ ਨਰੰਚਿਕ ਹੂੰ ਚਿਤ ਬੀਚ ਸੁਧੀ ਜਨ ਜਾਨਤਿ॥ ੩੫੧॥

ਕਬਿੱਤ
ਨੈਨ ਮੈਂ ਤਿਨੁਕਾ ਨੈਕ ਨੀਂਦ ਕੋ ਪਰਮੋਦ ਜਾਯ
ਲਾਲਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੂੰ ਗੂੰਜਨ ਸੁਹਾਈ ਹੈ।
ਮਾਖੀ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੈ ਨ ਲਾਜ ਸੌ ਬਿਬਾਦ ਮੇਲ
ਦੂਧ ਮੈ ਨ ਕਾਂਜੀ ਤੂਲ ਆਗ ਨ ਸਮਾਈ ਹੈ॥
ਹੰਸਨ ਕੀ ਪਾਂਤਿ ਮੈ ਬਲਾਕਾ ਨ ਅਭੇਦ ਹੋਤ
ਕੰਬਲ ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਕੀ ਨ ਸਾਮਜਤਾ ਅਲਾਈ ਹੈ।
ਮੂਰਤਿ ਨਿਕਾਸੀ ਸੌਨ ਹਾਸੀ ਔ ਕਲੋਲ ਖੇਲ
ਹ੍ਵੈ ਨ ਸਾਚ ਝੂਠ ਕੋ ਮਿਲਾਪਏਕ ਰਾਈ ਹੈ॥ ੩੫੨॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਕੈਸ ਕਹੂੰ ਅਤਿ ਨਿਪੁਨ ਹ੍ਵੈ ਬਹੁ ਗੁਨ ਵਿੱਦਯਾ ਵੰਤ।
ਤਦਪਿ ਨ ਚਿੱਤ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਹ੍ਵੈ ਵਿਨ ਸੰਗਤਿ ਸੁਭ ਸੰਤ॥ ੩੫੩॥

ਸਵੈਯਾ
ਵਰਨਾਰੁਨ ਹ੍ਵੈ ਜਸ ਚੂਨ ਮਿਸਾਮਿਲ ਪਾਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਜਿਤੋ ਜਗ ਜਾਨੈ।
ਸਹ ਤੈਲ ਪ੍ਰਸੂਨ ਫੁਲੇਲ ਭਵੈ ਯੁਤ ਜੋ ਰਨ ਦੂਧ ਦੱਧੀ ਸੁਚ ਮਾਨੈ॥
ਰਿਪੁ ਝੁੰਡ ਉਡਾਤ ਬਰੂਦ ਮਿਲੈ ਆਗ ਐਨਕ ਸੌ ਲਘੁਕੋ ਪਹਿਚਾਨੈ।
ਵਿਨ ਦੂਸਰਨ ਸੈਨ ਮਤਿ ਸੌਨ ਲਖੋ ਕਛੁ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਗੁਨ ਵੇਦ ਵਖਾਨੈ॥ ੩੫੪॥

ਹਥ ਏਕ ਨ ਤਾਲ ਬਜੈ ਕਬਹੂੰ ਕਰ ਕੀਚ ਭਰਯੋ ਬਿਯ ਧੋਵਤ ਤਾਂਕੋ।
ਵਿਨ ਦੂਸਰ ਦੀਪ ਪਿਛੋਹ ਜਿਤੋ ਤਮ ਦੂਰ ਪਲਾਯ ਸੁ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ ਕਾਂਕੋ ॥
ਅਸ ਕੋ ਬਲ ਵੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭੁਜਾ ਇਕ ਕੂਲ ਭਰਯੋ ਘਟ ਕਾਢਤ ਵਾਕੇ।
ਪਗ ਏਕ ਨ ਪਿੰਥ ਕਬੁੰ ਨਿਬ ਰੈ ਮਤਿ ਸ੍ਵੈ ਬੋਧ ਨ ਹੋਵਤ ਯਾਂਕੋ ॥ ੩੫੫ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੰਘਰ ਸੱਹਿ ਯੁਗ ਦਾਰੁ ਜਬ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿ ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਚੰਡ।
ਕੰਟਕ ਕੰਟਕ ਕਢਤਿ ਝਟ ਲੋਹ ਲੋਹ ਬਲ ਵੰਡ ॥ ੩੫੬ ॥
ਉੱਤਮ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਯ ਵਸਤੁ ਯਦ ਹ੍ਵੈ ਪਰੰਤੁ ਦੁਖ ਹੇਤੁ।
ਤਜਯ ਵਿਲੰਬ ਵਿਹਾਯ ਬੁਧ ਭਜਯ ਸੁ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਕੇਤੁ ॥ ੩੫੭ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਪਾਰਸ ਕੀ ਪਾਯ ਸਿਲਾ ਭਾਲ ਕੋ ਨ ਫੋਰੈਂ ਸਜਾਨ
ਸੋਨੇ ਕੀ ਕਟਾਰੀ ਤੌਂ ਨ ਹੀਂਯੇ ਮੈਂ ਚਲਾਈਯੇ।
ਸੀਸ ਮਨੀ ਨਾਗ ਜੌਂ ਨ ਅੰਗ ਕੇ ਮਿਲਯੇ ਸੰਗ,
ਤਾਲ ਜੌਂ ਪਿਯੂਖ ਕੋ ਨ ਬੀਚੈਂ ਬੂਡ ਜਾਈਯੈ ॥
ਠੀਕ ਜੌਂ ਮਿਠਾਈ ਹੈ ਪਰਾਈ ਤੌਂ ਨਾ ਫਾਰੋ ਪੇਟ
ਢੇਰ ਜੌਂ ਪਟੀਰ ਨਾ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਰਾਈਯੇ।
ਯਾਗ ਹੋਮ ਕੁੰਡ ਕੀ ਸੁ ਆਗ ਨ ਲਗਾਯੇ ਭੌਨ
ਕੀਜਿਯੇ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਔ ਪਰਮਾਦ ਕੋ ਮਿਟਾਈਯੈ ॥ ੩੫੮ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹ੍ਵੈ ਗੁਰੁ ਅੰਸ ਮਹਾਨ ਪਦ ਕਰਯ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚਾਰ।
ਧਰਯ ਲਾਜ ਮਨ ਜਗਤ ਜਨ ਡਰਯ ਕਲੇਸ਼ ਵਿਕਾਰ ॥ ੩੫੯ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਬੋਰੈ ਜੋ ਮਲਾਹ ਬੇਰੀ ਪਾਹਰੂ ਖਜਾਨੋ ਲੂਟ
ਪਾਨੀ ਜੌਂ ਜਰਾਵੈ ਭੂਪ ਨੀਤਿ ਕੋ ਵਿਗਾਰ ਹੈ।
ਆਗ ਜੋ ਭੁਲਾਵੈ ਕਾਲ ਕੂਟ ਜੌਂ ਠਕਾਵੈ ਮਾਤ
ਕੋਪਕੈ ਕਟੀਲੀ ਵਾੜ ਖੇਤ ਜੌਂ ਉਜਾਰ ਹੈ ॥

ਮੀਤ ਜੌ ਭਰੋਸ ਦੈ ਕਿਫਪਾਨ ਕੋ ਚਲਾਯ ਕੰਠ
ਆਪਨੋ ਸੁ ਵੈਦਭਾਰੀ ਬਜਾਧਿ ਜੌ ਵਿਥਾਰ ਹੈ।
ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਹ੍ਵੈ ਕੇ ਮੰਦ ਪੰਥ ਜੌ ਪਧਾਰੈ ਆਪ
ਦੂਜੋ ਕੌਨ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਪੰਚ ਤੇ ਉਬਾਰ ਹੈ ॥ ੩੬੦ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਹਿਮ ਸੈਲ ਸਮੀਪਨ ਸੀਤ ਲਗੈ ਵਨ ਚੰਦਨ ਵੀਚ ਸੁਗੰਧ ਨ ਆਵੈ।
ਭਲ ਭਾਨੁ ਚਢਜੋ ਨ ਪਰਕਾਸ ਭਜੋ ਬਰਸਜੋ ਘਨ ਝੂਮਨ ਧੂਮਿਲ ਮਿਟਾਵੈ ॥
ਚਲਹੈ ਤ੍ਰਯ ਭਾਂਤਿ ਪਰਭੰਜਨ ਜੌ ਤਨ ਸ੍ਵੈਦ ਭਰਜੋ ਬਢਤੋ ਨ ਪਲਾਵੈ।
ਗੁਰੁ ਪੀਰਨ ਸੰਗ ਨ ਸਾਂਤਿ ਭਵੇਤ ਆਂਰਭ ਵਡੋ ਨ ਭਨਜੋ ਕਛੁ ਜਾਵੈ ॥ ੩੬੧ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਹ ਕਲਿ ਕਾਲ ਕਰਾਲ ਅਤਿ ਦੰਭਕ ਅਧਮ ਅਨੰਤ।
ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਹਰਤ ਸੁਚੇਤ ਚਿਤ ਨਹਿ ਪੂਜਤ ਵਿਨ ਸੰਤ ॥ ੩੬੨ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਕੰਠ ਮਨੀ ਰਤੇ ਨਗਨ ਹ੍ਵੈ ਖਰ ਚੰਦਨ ਭਾਰ ਨ ਹੋਵਤ ਗਾਂਧੀ।
ਹਲਦੀ ਇਕ ਗੀਠ ਸੁ ਮੂਸ ਗਰੀ ਨ ਪਸਾਰਿਨ ਸੌ ਹਟਿਆਪੁਰ ਬਾਂਧੀ ॥
ਧਾਰ ਦਾਦਰ ਦੰਸ ਨ ਬਾਜ ਬਨੈ ਨਹਿ ਪਾਚਿਕ ਹ੍ਵੈ ਖਿਚਰੀ ਕਚ ਰਾਂਧੀ।
ਯਦਿ ਕਿੰਚਤ ਜੌ ਗੁਨ ਨੀਚਨ ਪੈ ਬੁਧ ਮੂਢ ਭਨੈ ਜਿਨਕੀ ਮਤਿ ਆਂਧੀ ॥ ੩੬੩ ॥
ਲਖ ਦੌਲਤ ਜੌ ਹਥ ਦੂਸਰ ਕੇ ਬਿਨ ਖੌਫ ਖਰਾਬ ਕੁ ਬੋਲ ਪਛਾਨੋ।
ਜੱਹਿ ਕਾਫਰ ਕੇ ਸਬ ਰੋਜ ਦਗਾ ਦਿਲ ਦਾਮ ਗੁਲਾਮ ਸਲਾਮ ਨ ਮਾਨੋ ॥
ਝਟ ਹਾਸਲ ਹ੍ਵੈ ਨ ਮੁਰਾਦ ਕਛੂ ਦੁਖ ਦਾਰਦ ਕੋ ਨ ਤੁਰੰਤ ਮਿਟਾਨੋ।
ਤਰ ਹੋਤ ਮਜਾਜ਼ ਨ ਜਾਸ ਮਿਲੇ ਵਹਿ ਪੀਰ ਅਮੀਰ ਫਕੀਰ ਨ ਜਾਨੋ ॥ ੩੬੪ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਦਿ ਕਛੁ ਕਰਨੀ ਵਿਮਲ ਹ੍ਵੈ ਜਤ ਕਤ ਕਥਯ ਨ ਆਪੋ।
ਨਿਮਦਤਾ ਮੁਦਿਤਾ ਘਨੀ ਲਘੂ ਪਦ ਅਹੰ ਅਲਾਪ ॥ ੩੬੫ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਘਨਜੌ ਬਰਸੈ ਸਬ ਲੋਕ ਰਦੈਂ ਧਨ ਭੂਮਿ ਦਬਯੋ ਭਲ ਭਾਲ ਪਰਕਾਸੈ।

ਸੁਤ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਹ੍ਵੈ ਯਦਿ ਤੋ ਹਿਤ ਯਾਵਤ ਬ੍ਰਿੰਦ ਪਰਮੋਦ ਹਲਾਸੈ ॥
ਰਵਿ ਚੰਦ ਚਛਜੋ ਜਗ ਜਾਨਤ ਹੈ ਯਸ ਭਾਟ ਭਨੈ ਰਿਪੁ ਸੈਨ ਵਿਨਾਸੈ।
ਮਦ ਪਾਨ ਸਨੇਹ ਸੁਗੰਧ ਯਥਾ ਜਸ ਹ੍ਵੈ ਕਰਨੀ ਤਸ ਸ੍ਵੈ ਨਿਜ ਭਾਸੈ ॥ ੩੬੬ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਠ ਪ੍ਰਤਿ ਸਠ ਪਨ ਉਚਿਤ ਯਦਿ ਤਦਪਿ ਨ ਅਤਿ ਹਨ ਨੀਕ।
ਨਾਂਤਰ ਮਹਿਮਾ ਘਟਿਤ ਨਿਜ ਹ੍ਵੈ ਸੰਕਲਪ ਅਲੀਕ ॥ ੩੬੭ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਨਗ ਨਾਂਗਰ ਅੰਬਰ ਸੌਢਕਿਯੇ ਛਕਿਯੇ ਨ ਪਰਸਾਦ ਛੁਧਾ ਜਬ ਜਾਗੈ।
ਹਿਤੁ ਬੰਧੁ ਰੁਠਜੋ ਕਰਿਯੇ ਨ ਮਨਾਵਨ ਹ੍ਵੈ ਨ ਫਟਜੋ ਪਟਸੀਯ ਨਧਾਗੈ ॥
ਨਹਿ ਤ੍ਰਾਨ ਕ੍ਰਿਖੀ ਧਨ ਸੰਪਤਿਕੀ ਚਲਿਯੈ ਨ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨ ਆਗੈ।
ਛਮਿਯੇ ਨ ਪਰਮਾਦ ਭੁਲਜੋ ਜਨ ਜੌ ਕਸ ਬਾਤ ਬਨੈ ਸਠਸੌ ਹਠ ਲਾਗੈ ॥ ੩੬੮ ॥
ਅਗਨੀ ਖਲ ਕੰਟਕ ਰੋਗ ਰਿਪੂ ਰਿਨ ਬਾਤ ਬਿਖੈ ਬਲ ਧਾਤੁ ਕਚਾਈ।
ਤ੍ਰਿਣ ਸੰਗਤਿ ਪਾਯ ਸਰੀਰ ਸਭਾ ਸਿਰਮੀਤ ਵਿਹਾਰ ਕੁਵੈਦ ਵਨਾਈ ॥
ਯਦਿ ਕਿੰਚਤ ਹੂੰ ਦੁਖ ਦੇਤ ਘਨੋ ਮਤਿ ਵੰਤ ਉਪਾਯ ਗਹੈ ਚਤੁਰਾਈ।
ਗਲ ਤਜ਼ਾਗ ਸੁ ਸੂਲ ਸੁ ਭੇਖਜ ਆਯੁਧ ਦੋ ਛਲਹੀਨ ਸੁ ਸਿੱਧ ਸਿਧਾਈ ॥ ੩੬੯ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਹ੍ਵੈ ਗੁਨ ਵੰਤ ਸੁ ਸੰਤ ਗੁਰੁ ਤੱਹਿ ਸਨ ਰ੍ਰਿਦਯ ਮਿਲਾਯ।
ਲੀਜਯੇ ਪਰਮ ਪਰਮੋਦ ਬੁਧ ਨਿਜ ਪਨ ਮਿਖਲ ਵਿਹਾਯ ॥ ੩੭੦ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸੁਪਨਾਂਤਰ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਜਿਤੋ ਜਸ ਨੈਨ ਖਲਜੋ ਵਹਿ ਜਾਨਤ ਜੈਸੇ।
ਰਸ ਪਾਕ ਵਿਪਾਕ ਸੁਧਾ ਸਮ ਗੁੰਗ ਛਕੈ ਸੁ ਬਕੈ ਜਨ ਕੈਸੇ ॥
ਧਰ ਸ੍ਵੌਨ ਨ ਬੀਚ ਸੁ ਤਾਂਬਰ ਨਾਲ ਭਨੈ ਪਰੁ ਬਾਤਿ ਸਭਾ ਮਧ ਵੈਸੇ।
ਨਹਿ ਦੂਸਰ ਜਾਨ ਸਕੈ ਜਗ ਮੈ ਗੁਰੁ ਸੌ ਸਿਖ ਸੰਧਿ ਮਿਲੇ ਜਬ ਐਸੇ ॥ ੩੭੧ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਇਤਜ਼ਾਦਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਤ ਭਲ ਬਹਿਰਾਂਤਰ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ।
ਧਾਰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਸੁਭ ਜੱਹਿ ਲਖਹ੍ਵੈ ਬ੍ਰਿਤਿ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩੭੨ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਜਸ ਵਿਚਰਸਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਅਬ ਲਗ ਲਲਿਤ ਮਰਯਾਦ ਤਸ।
ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਢਯੋ ਬਢਤ ਬਹੁ ਬਢੈਗੋ ॥ ੩੭੩ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਲਾਖੌਂ ਹੀ ਵਿਰੰਚਿ ਹੂਯੇ ਤੀਸਰੀ ਨ ਕੀਨੀ ਓਪ
ਈਸ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਜੈਸੋ ਈਸ ਮਾਨਿਯੇ।
ਵੇਦ ਸੌ ਸੁ ਗਰੰਥ ਨਾਥ ਗਰੰਥ ਜੂ ਸੌ ਵੇਦ ਆਛੋ
ਸੁਧਾ ਸੌ ਪਰਸਾਦ ਵੈਸੋ ਸੁਧਾ ਕੋ ਪਛਾਨਿਯੇ ॥
ਝੰਡੇ ਪਰ ਜਾਤ ਸੌ ਨਿਸਾਨ ਹੂੰ ਸੌ ਪਾਰਜਾਤ
ਮੇਘ ਸੌ ਨਿਸਾਨ ਵੈਸੋ ਮੇਘ ਹੂੰ ਵਖਾਨਿਯੇ।
ਭੌਨ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕੋ ਵਿਕੁੰਠ ਸੌ ਵਿਕੁੰਠ ਵੈਸ
ਦੇਵਨ ਸੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਦੇਵ ਜਾਨਿਯੇ ॥ ੩੭੪ ॥

ਛਪਯ
ਸਿੰਧੁ ਪੰਕ ਅਗ ਧੂਮ ਦੀਨ ਰਛ ਛਾਂਹਿ ਸੁਛਿਤ ਕਰ।
ਗਨਪਤਿ ਸਿਰ ਮ੍ਰਿਗ ਸਯਾਮ ਗਰਲ ਤਮ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਉਰ ਧਾਰ ॥
ਰਾਹੁ ਚੋਟ ਹਿਯ ਖੋਟ ਕਾਹੂ ਕਰ ਨਜ਼ਰ ਬਸਨ ਮੁਨਿ।
ਸਾਰ ਭਾਗ ਰਤਿ ਛੀਨ ਛਿੱਦ੍ਰ ਨਭ ਦਰਸਤ ਕਹਿ ਗੁਨਿ ॥
ਭਟ ਚਢਯੋ ਸਹਾਯਕ ਮਦਨ ਕਰ ਖੜਗ ਚੰਦ੍ਰਿਕਾਸਿ ਪਰ ਕਲ।
ਨਹਿ ਅੰਕ ਕਾਲ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਸਸਿ ਅਸਿਤ ਸਮਸ੍ਰੁ ਸਜਤ ਭਲ ॥ ੩੭੫ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਸੂਾਰ ਕੈ ਹਮੇਸ਼ ਕੇਸ ਧਾਰ ਕੈ ਨਰੇਸ ਭੇਸ
ਦੇਵਨ ਕੇ ਵੇਸ ਤੇ ਵਿਸੇਸ ਏਸ ਜਾਯੋ ਹੈ।
ਸਯਾਰ ਤੇ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੀਨ ਮੂਢ ਸੇ ਪ੍ਰਬੀਨ
ਬ੍ਰਿੰਦ ਜਾਪ ਔਰ ਛੋਰ ਕੈ ਅਕਾਲ ਹੀ ਜਪਾਯੋ ਹੈ ॥
ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਜੱਗ ਨਾਥ ਜੂ ਕੋ ਮਤ ਪੂਰੋ ਪ੍ਰਗਟਾਯੋ ਹੈ।

ਲਾਲਸਾ ਗਰੀਬ ਧੇਨੁ ਪੂਰਨ ਕੋ ਦੇਵ ਤਰੁ
ਕਾਲ ਸਾ ਗਨੀਮਨ ਕੋ ਖਾਲਸਾ ਬਨਾਯੋ ਹੈ ॥ ੩੭੬ ॥

ਵੈਸੇ ਹੀ ਸੁਰੂਪ ਹੈਂ ਅਨੂਪ ਦੇਖ ਮੋਹੈਂ ਭੂਪ
ਵੈਸੇ ਹੀ ਸਿੰਗਾਰ ਵਾਂਕੇ ਵੈਸੈ ਹੀ ਅਛੂਤ ਹੈਂ ।
ਵੈਸੇ ਹੀ ਚਲਾਕ ਚੋਖ ਆਯੁਧ ਚਲਾਵੈਂ ਚਾਰੁ
ਵੈਸੇ ਤੇਜ ਧਾਰੀ ਭਾਰੀ ਵੈਸੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈਂ ॥
ਵੈਸੇ ਪੁੰਜ ਵਿਦਯਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈਂ ਅਧੀਨ ਸੰਤ
ਵੈਸੇ ਮੋਦ ਮੰਗਲ ਨਿਹਾਰੈਂ ਕਾਜ ਸੂਤ ਹੈਂ ।
ਸਿੰਘ ਦੇਵ ਤੁਲ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਹੀਨ ਤੀਨ ਬਾਤ ਲੋਪ ਨ ਵਿਕਾਰੀ ਨਾ ਆਦਿਤੀ ਕੇ ਨ ਪੂਤ ਹੈਂ ॥
੩੭੭ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਧਮਕ ਸਾਰ ਅਣਿ ਕੋਟਿਲਾ ਪਾਸੀ ਆਯੂਧ ਪੰਚ ।
ਸਜਤਤ ਸਿੰਘ ਜਬ ਗਜਤ ਰਨ ਲਜਤ ਅਮਰ ਚਿੱਤ ਅੰਚ ॥ ੩੭੮ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਐਜੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨਾਥ ਪੰਥ ਜੂ ਸੁਵਿਨੈ ਸੁਨੋ
ਆਯੁਧ ਕੋ ਮਾਨ ਕਛੂ ਨੈਕ ਹੂੰ ਨ ਕੀਜਿਯੇ ।
ਰਾਵਰੇ ਸਮਾਨ ਚੱਕ੍ਰ ਛੋਰ ਤੋ ਰਮੇਸ ਬੀਰ
ਪਾਰਥ ਕੇ ਬਾਨ ਗਦਾ ਭੀਮ ਕੀ ਸੁਨੀਜਿਯੇ ॥
ਰਾਮ ਕੋ ਕੁਠਾਰ ਔ ਕ੍ਰਿਤਾਂਤ ਕੋ ਪਰਚੰਡ ਦੰਡ
ਬਜਰ ਸੁਨਾ ਸੀਰ ਕੋ ਪੁਰਾਨ ਮੈਂ ਕਥੀਜਿਯੇ ।
ਰੁਦ੍ਰ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ੂਲ ਸਾਂਗ ਪੂਤ ਕੀ ਭਵਾਨੀ ਤੇਗ
ਤੇਜ ਮਾਰਤੰਡ ਕੋ ਪਰਬੰਧ ਮੈਂ ਭਨੀਜਿਯੇ ॥ ੩੭੯ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਧੰਨ ਸਿੰਘ ਇਹ ਧੰਨ ਸੋ ਕਰਹਿ ਜਿ ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੇਵ ।
ਜਿਨਤੇ ਵਿੱਦਯਾ ਸਸਤ੍ਰ ਕੀ ਸੀਖਨ ਚਾਹਤ ਦੇਵ ॥ ੩੮੦ ॥

ਘਨਾ ਛਰੀ ਕਬਿਤ

ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ ਦੀਨੋ ਹੈ ਵਿਧਾਤਾ ਸਬ
ਕੇਤਿ ਕੋ ਚੀਜਨ ਕੀ ਢੂੰਢੇ ਹੂੰ ਨ ਸ਼੍ਰੌਨ ਗਾਥ।
ਮਾਨਸੀ ਮਨੋਰਥ ਕੋ ਢੂੰਤ ਹੈ ਸਾਖੀ ਦੇਵ
ਰੋਗਨ ਕੇ ਢੂੰਢਤੋ ਧਨੰਤਰ ਦਵਾਈ ਹਾਥ॥
ਢੂੰਢਤ ਸੁਭਾ ਰਤੀ ਵਿਸਾਲ ਬੋਧਿ ਮੰਦ ਤਾਈ
ਢੂੰਢਤੇ ਅਬੀਰਤਾ ਮੇਸ ਜੂ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਨਾਥ।
ਦਾਰਦ ਕੋ ਲੱਛਮੀ ਔ ਸੰਕਟ ਕੋ ਗਨਾਧੀਸ
ਢੂੰਢੇ ਯਮ ਰਾਜ ਤੌ ਗਨੀਮਨ ਕੋ ਕਾਲੀ ਸਾਥ॥ ੩੮੧॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰਮਾ ਨਾਥ ਨਿਜ ਚੱਕਰ ਸੌ ਸਿੰਘ ਭਗੌਤੇ ਸਾਥ
ਜੀਤਤ ਭਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਿਪੁ ਵਿੱਦਤ ਜਗਤ ਸੁਭ ਗਾਥ॥ ੩੮੨॥

ਕਬਿੱਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ ਇਹ
ਲਾਡਿਲੋ ਛਬੀਲੋ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਅਨੰਤ ਹੈ।
ਊਜਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਸੁ ਮੂਰਤੀ ਵਿਰਾਜੇ ਚਾਰੁ
ਰਾਜਸੀ ਵਿਹਾਰ ਚੀਤ ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਲਸੰਤ ਹੈ॥
ਔਰ ਜੋਈ ਦੇਖਿਯੇ ਮਲੇਛਨ ਕੇ ਝੂੰਡ ਤਾਂਕੋ
ਰੰਗ ਭੂਮਿਕਾ ਛਨੇਕ ਮੈਂ ਦਲੰਤ ਹੈ।
ਅੰਧਕਾਰ ਟਾਰਬੇ ਕੋ ਦੁਜਨ ਕੋ ਮਾਰਬੇ ਕੋ
ਮਾਰਤੰਡ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਨਾਮ ਛਜਾਤ ਵੰਤ ਹੈ॥ ੩੮੩॥

ਸਵੈਯਾ
ਅਤਿ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸੁ ਬੁੱਧਿ ਵਡੀ ਪੁਰਸਾਨਰਥ ਸੌ ਦਿਨ ਰੈਨ ਗਜਯੋ ਹੈ।
ਭਲ ਝੂਲਤ ਊਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਹਾਨ ਸੁ ਮੇਘ ਸਮਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਜਯੋ ਹੈ॥
ਕਵਿ ਸਿੰਘ ਨਿਹਾਲ ਧਰੈ ਗਨ ਮਾਲ ਸੁਚਾਲ ਮਰਾਲ ਅਕਾਲ ਭਜਯੋ ਹੈ।
ਕਸ ਹ੍ਵੈ ਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਘਨੋ ਜਗਦੀਸ਼ੂਰ ਜੁ ਇਹ ਪੰਥ ਸਜਯੋ ਹੈ॥ ੩੮੪॥

ਕਬਿੱਤ

ਯਾਂਕੀ ਪਾਰ ਜਾਤ ਸੀ ਛਬੀਲੀ ਹੈ ਅਨੰਤ ਸੋਭ

ਔਰ ਭੇਖ ਭਾਸੈਂ ਜਜੋਂ ਕਰੀਰ ਝੂਰੋ ਫਾਲਸਾ।
ਜੇਈ ਨੀਚ ਪਾਤਕੀ ਔ ਘਾਤਕੀ ਗਰੀਬ ਧੇਨੂ
ਐਸੇ ਜੇ ਗਨੀਮ ਤੇ ਨਿਹਾਰੈਂ ਭੀਮ ਕਾਲਸਾ॥
ਦਾਰਦੀ ਦੁਖਾਰੇ ਦੀਨ ਆਵੈਂ ਜੌ ਸਮੀਪ ਯਾਂਕੇ
ਵਾਂਕੀ ਤੌਂ ਛਨੇਕ ਹੂੰ ਮੈਂ ਪੂਰੈ ਪੁੰਜ ਲਾਲਸਾ।
ਵੇਦ ਕੇ ਨਿਖੇਧੀ ਭੇਦ ਵਾਦੀ ਜੇ ਉਪਾਧੀ ਮੂਲ
ਵਾਂਕੇ ਦੰਡ ਦੇਬੇ ਕੋ ਏ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ॥ ੩੮੫॥

ਸਵੈਯਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੂ ਇਹ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਸੁਭ ਏਕ ਅਕਾਲ ਬਿਖੈ ਚਿੱਤ ਜੋਰੈਂ।
ਨਾਮ ਜਨਾਨ ਸੁਦਾਨ ਸਦਾ ਭਲ ਰੀਤਿ ਚਲੈਂ ਦੁਰ ਮਾਰਗ ਛੋਰੈਂ॥
ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਦੀਨ ਗਰੀਬ ਕਰੋਰੈਂ।
ਦੇਖ ਪਰੈ ਜਬ ਦੁਜਨ ਤੌਂ ਲਪਟੈਂ ਝਪਟੈਂ ਦਪਟੈਂ ਝੁਕ ਝੋਰੈਂ॥ ੩੮੬॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਸ ਜਸ ਭਾਰੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਧਾਰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਯ।
ਤਸ ਤਸ ਬੋਝੋ ਯਵਨ ਉਰ ਪਰਤ ਸ੍ਵਾਸ ਰੁਕ ਜਾਯ॥ ੩੮੭॥

ਕਬਿੱਤ
ਦਾਨੀ ਭੂਮਿ ਹੇਮਕੇ ਕਰਯਾ ਹੈਂ ਕੁਸਲ ਛੇਮ
ਨੇਮ ਨਾਥ ਵਾਨੀ ਮੈਂ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਗੰਗ ਮੈਂ।
ਨਾਯਕ ਹੈਂ ਰਾਜਨ ਕੇ ਦਾਯਕ ਵਿਭੂਤਿ ਭਾਰੀ
ਲਾਯਕ ਪ੍ਰਸੰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਬੀਨ ਰਾਗ ਰੰਗ ਮੈਂ॥
ਗਾਹਕ ਗੁਨਾਨ ਕੇ ਅਨਾਹੱਕ ਨ ਬੋਲੈ ਬੋਲ
ਦਾਹਕ ਹੈਂ ਸੂਮ ਕੇ ਨਿਵਾਹਕ ਜੋ ਸੰਗ ਮੈਂ।
ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂਕੇ ਸਿੰਘਨ ਸੇ ਗਾਜੈਂ ਜੰਗ
ਤੇਜ ਨਾਰ ਸਿੰਘ ਸੌ ਵਿਰਾਜੈ ਪੁੰਜ ਅੰਗ ਮੈਂ॥ ੩੮੮॥
ਵੈਰੀ ਮ੍ਰਿਗ ਝੂੰਡਨ ਕੇ ਵੀਚ ਮੈਂ ਵਿਰਾਜੈਂ ਸਿੰਘ
ਲਾਜੈਂ ਪਾਕ ਸਾਸਨ ਸੇ ਭਾਜੈਂ ਤੇਜ ਭਾਲਕੇ।
ਪੂਰੇ ਪਰੇਮ ਦੱਛ ਲੱਛ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਸੂਛ
ਰੱਛਕ ਪਰਤੱਛ ਅੱਛ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਕੇ॥

ਆਸਕ ਹੈਂ ਗੁਨੀ ਪੈ ਪਰਕਾਸਕ ਪਰਮੋਦ ਭਾਰੇ
ਸੰਤਪੇ ਨਿਵਾਸਕ ਵਿਨਾਸਕ ਦੁਕਾਲਕੇ।
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਮਾਲਕ ਔਰ ਪਾਲਕ ਹੈਂ ਦੀਨਨ ਕੇ
ਗਾਲਤ ਗਨੀਮਨ ਕੇ ਬਾਲਕ ਅਕਾਲਕੇ ॥ ੩੮੯ ॥

ਆਠੋ ਯਾਮ ਤੇਜ ਹਾਥ ਰਾਖੈਂ ਸਮ ਸੋਰਠ ਮੈਂ
ਦੂਜਨ ਬਟੇਰਨ ਪੈ ਧਾਵੈਂ ਬੇਗ ਬਾਜ ਕੇ।
ਭੂਪਨ ਕੇ ਭੂਪ ਰੂਪ ਕਾਮ ਸੇ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ
ਆਛੇ ਜਗਦੀਸ ਜੋ ਬਨਾਯੇ ਖੂਬ ਸਾਜ ਕੇ ॥
ਗਯਾਨੀ ਮਿਥਲੇਸ ਹੂੰ ਤੇ ਬੇਸ ਔ ਮਹੇਸ ਧਯਾਨੀ
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਦਾਨੀ ਲਾਖੌਂ ਹੀ ਸਮਾਜਕੇ।
ਏਹੀ ਰੱਛ ਵਾਰਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਸੁ ਮੀਤ ਭਾਰੇ
ਪਯਾਰੇ ਗੁਰੁ ਵਾਨੀ ਕੇ ਦੁਲਾਰੇ ਮਹਾ ਰਾਜ ਕੇ ॥ ੩੯੦ ॥
ਯਾਂਕੀ ਰਿਸ ਪਾਵਕ ਤੌਂ ਸਾਂਤਿ ਹੋਤਿ ਜਬੈ ਦੀਨ
ਰੋਵੈਂ ਵੈਰਿ ਵਾਲਾ ਨੀਰ ਆਖਨ ਤੇ ਢਾਰਕੇ।
ਆਛੇ ਲਰ ਵਯਾ ਜੰਗ ਧੀਰਜ ਧਰਯਾ ਬੀਰ
ਸੋਕ ਕੇ ਹਰਯਾਹੈਂ ਕਰਯਾ ਗੁਲਜ਼ਾਰਕੇ ॥
ਰਾਗ ਮੇਂ ਪਰਬੀਨ ਭਾਰੇ ਸਾਂਤਿਕੀ ਸੁ ਭਾਗ ਵਾਰੇ
ਧਰਾ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਬਾਂਕੇ ਬਾਗ ਹੈਂ ਬਹਾਰ ਕੇ।
ਸੀਸ ਕੇ ਸਧਾਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਵਾਰੇ ਬੇਸ
ਨਯਾਰੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਸੌਂ ਸੁ ਪਯਾਰੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੇ ॥ ੩੯੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੇ ਖਾਲਸੇ ਸੁ ਪੂਤ ਪਯਾਰ
ਸੋਭਤੇ ਸੁ ਬਾਗੇ ਫੂਲ ਕੈਧੋਂ ਹੈਂ ਬਸੰਤ ਕੇ।
ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਪੀ ਕੇ ਪਰਤਾਪੀ ਤੌਂ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭਾਨੂ
ਖਾਪੀ ਹੈਂ ਗਨੀਮ ਜੰਗ ਨਾਪੀ ਭੂਮਿ ਕੰਤ ਕੇ ॥
ਪਾਪੀ ਸਾਂਪ ਝੁੰਡਪੈ ਕਲਾਪੀ ਹੈ ਅਮਾਪੀ ਸ਼ਾਂਤਿ
ਤਾਪੀ ਨਾ ਕਦਾਪੀ ਬੋਲ ਦਜੋਯ ਜਯ ਹਿੰਮਤ ਕੇ।
ਥਾਪੀ ਹੈਂ ਪਰ ਪੁੰਨਕੇ ਅਲਾਪੀ ਹੈਂ ਸੁ ਵਾਨੀ
ਨਾਥ ਜਾਪੀ ਨਾਮ ਈਸ ਕੇ ਮਿਲਾਪੀ ਸਾਧੁ ਸੰਤ ਕੇ ॥ ੩੯੨ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪਜਾਰੇ ਖਾਲਸੇ ਬਾਂਕੇ ਭਾਰੀ ਬੀਰ।
ਵੈਰਾਗੀ ਤਜਾਗੀ ਤਪੀ ਗਜਾਨੀ ਧਜਾਨੀ ਧੀਰ॥ ੨੯੩॥

ਦੰਡਕ ਛੰਦ
ਚਢਤ ਪਰਬਲ ਦਲ ਨਿਪਟ ਬਿਕਟ ਸਿੰਘ ਬਢਤ ਪਰਤਾਪ ਛੋਹ ਭਰੇ ਲੋਹ ਲਸੱਕਤ।
ਧਾਵੈ ਧ੍ਰੁਵ ਧਾਮ ਧੂਰ ਧਰਕਤ ਧਾਰਾ ਧਰ ਧਮਕਤ ਧਰਾ ਧਾਂਕ ਧਰਾ ਧਰ ਧਸਤਕ॥
ਉਬਲਤ ਉਦਧਿ ਦਿਗਪ ਦਿਲਦ ਹਲਤ ਉਲਟ ਪਲਟ ਸੁਰ ਪੁਰ ਸਬ ਸਸਕਤ।
ਹਲ ਚਲ ਅਤਲ ਬਿਤਲ ਤਲ ਤਲਾ ਤਲ ਮੁੱਕਤ ਰੁਧਿਰ ਫਨ ਫਨਿ ਪਤਿ ਮੱਸਕਤ॥
੨੯੪॥

ਕਬਿੱਤ

ਐਸੇ ਬਲੀ ਖਾਲਸੇ ਜੁ ਗਾਜਤੇ ਸੁਰੰਗ ਭੂਮਿ
ਯਾਕੇ ਤੌਂ ਸਮਾਨ ਆਨ ਦੇਖਤੇ ਨ ਏਕ ਮੈਂ।
ਮਾਰਕੈ ਮਲੇਛਨ ਕੋ ਤੋੜਤੇ ਸੁ ਗਾੜੇ ਗੜ
ਬਿਨਾ ਸਾਮ ਆਯੇ ਛੋਰੈਂ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨ ਟੇਕ ਮੈਂ॥
ਔਰ ਜੇਈ ਨਿੰਦਕ ਗੁਮਾਨੀ ਐਂਠ ਵਾਰੇ ਬੰਕ
ਸੁਧੇ ਹੋਤ ਹੇਮ ਜਸੋ ਪਰਚੰਡ ਆਗ ਸੇਕਮੈ।
ਯਾਹੀ ਤੇ ਪਰਤਾਪ ਵੰਤ ਸੂਰ ਬੀਰ ਭਾਰੇ ਲੋਕ
ਸਾਰੇ ਜੋਰ ਤੇਜ ਲੀਨੇ ਛੀਨਕੈ ਛਨੇਕਮੈ॥ ੩੯੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨਾਥ ਖਾਲਸੇ ਬਨਾਯੇ ਬੇਸ
ਯਾਂਕੋ ਦੇਖ ਦੂੱਜਨ ਤੜਾਕ ਹੀਯੇ ਫਾਟਤੇ।
ਨੈਸਕ ਨਿਹਾਰੈਂ ਜੌ ਉਘਾਰੇ ਸੀਸ ਕੋਈ ਰਿਪ
ੂੰ ਮਾਰੇ ਔਰ ਬਕਾਰੇ ਭਾਰੇ ਵਾਂਕੋ ਭੀਮ ਡਾਟਤੇ॥
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਮਹਾ ਰਾਜਕੀ ਬੁਲਾਯ ਫਤੇ
ਗਾਜ ਕੈ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਜੰਗ ਠਾਟਤੇ।
ਸੰਤਨ ਕੇ ਸੋਕ ਧੇਨੂ ਦੀਨਨ ਕੇ ਦੂਖ ਸਾਰੇ
ਬੇਗਸੇ ਮਲੇਛ ਮੁੰਡ ਸੰਗਹੀ ਜੋ ਕਾਟਤੇ॥ ੩੯੬॥

ਸਾਤੋਹੀ ਵਲਾਯਤ ਕੇ ਬੀਚ ਮੈ ਮਲੇਛ ਜੋਈ
ਢੀਲੇ ਬੰਦ ਹੂਏ ਮਾਨੋ ਮੂਯੇਹੈਂ ਮਸਾਨਮੈ।
ਔਰ ਜੋ ਗਨੀਮਨ ਕੇ ਝੁੰਡਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਭਾਰੇ
ਕਾਂਪਤੇ ਸਭੀਤਿ ਚੀਤ ਖਾਨ ਮੈਂ ਨ ਪਾਨ ਮੈਂ॥
ਹਾਯ ਹਾਯ ਹਾਯ ਕੈਸੋ ਹੋਯਗੋ ਹਮਾਰੋ ਲਾਲ
ਐਸੇ ਬੋਲ ਪੀਰੇ ਗਾਤ ਹੋਸ਼ ਨ ਟਿਕਾਨ ਮੈਂ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਸੁ ਪੰਥ ਵਾਂਕੀ
ਸੁਨੀ ਜੌ ਚਢੀ ਕੀ ਅਵਾਈ ਖ਼੍ਵਾਬ ਕਾਨ ਮੈਂ॥ ੩੯੭॥

ਛਪਯ
ਚਕੈਂ ਦੇਵ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਤ ਕੈਂ ਮੁਦ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰ ਪਖ।
ਜਕੈਂ ਜਛ ਗੰਧਰਬ ਛਕੈਂ ਛਵਿ ਨਿਰਖ ਮਦਨ ਲਖ॥
ਅਕੈ ਅੰਤ ਨਹਿ ਮਿਲਤਿ ਹਕੈਂ ਹਥ ਚੰਦਰ ਭਾਨੁ ਨਿਤ।
ਢਕੈਂ ਬਦਨ ਨਿਜ ਲਜਤ ਝਕੈਂ ਲਖ ਤੇਜ ਦਨੁਜ ਚਿਤ॥
ਗਿਰ ਧਬਕੇ ਪਰਬਲ ਅਸ ਸੁਭਟ ਬਹੁ ਨਕਰ ਦਿਖਲਾਤ ਭਲ।
ਬਿਧਿ ਛਕੇਂ ਨ ਸੰਖਯਾ ਭਵਤਿ ਕਹਿ ਸਕੈਂ ਕਵਲ ਕਵਨ ਕਵਿ ਸਿੰਘ ਦਲ॥ ੩੯੮॥

ਸਗਨਾਤ ਤ੍ਰਿ ਭੰਗੀ ਛੰਦ
ਅਤਿ ਮੁਦਤਿ ਕਪਾਲੀ ਕਿਲ ਕਤ ਕਾਲੀ ਅਰਿਦਿ ਸਹਾਲੀ ਚਮਕ ਚਲੀ।
ਬਹੁ ਗੁਲ ਸੁ ਮਾਚੈਂ ਪਲ ਚਰਨਾਚੈਂ ਰਣਛਿਤ ਜਾਚੇਂ ਕਰਤ ਰਲੀ॥
ਡਗ ਮਗਭੂ ਕੰਪੈਂ ਰਜ ਨਭ ਝੰਪੈਂ ਰਿਪੁ ਕਰ ਸੰਪੈ ਰੁਦਤਿ ਖਲੀ।
ਨਿਰਖਤ ਸੁਰ ਲਾਜੈਂ ਦਿਗਜ ਭਾਜੈਂ ਜਬ ਦਲ ਸਾਜੈਂ ਸਿੰਘ ਬਲੀ॥ ੩੯੯॥

ਯਗਨਾਂਤ ਤ੍ਰਿ ਭੰਗੀ ਛੰਦ
ਪਿਠ ਕਮਠ ਕੜਕੈਂ ਬ੍ਰਿਖ ਭਭੜਕੈ ਭੁਜਗ ਮੜਕੇ ਜਿੰਹ ਨੰਗੀ।
ਨਦਿਨੱਦ ਉਛਲੈਂ ਉਦਧਿ ਦਹਲੈਂ ਪਬ ਸੁਹਲੈਂ ਬਹੁ ਰੰਗੀ॥
ਮੁਦ ਯੋਗਣਿ ਬਢੈਂ ਭਯ ਰਵ ਚਢੈਂ ਨਿਜਗਨ ਕਢੈਂ ਸ਼ਿਵ ਭੰਗੀ॥
ਰਣ ਦੁੰਦਭਿ ਬਜੈਂ ਰਿਪੁ ਦਲ ਦਝੈਂ ਸਿੰਘ ਸੁਗਜੈਂ ਜਬ ਜੰਗੀ॥ ੪੦੦॥

ਛਪਯ
ਫੁਟਤ ਪੱਬ ਸੁ ਧਮਕ ਧਰਨਿ ਹੁਟਤ ਧੁਕ ਡਗ ਮਗ।

ਸੁਟਤ ਅਹਿ ਫਨਕ ਮਠ ਪਿੱਠ ਘੁਟਤ ਰੱਦ ਮੁਧ ਝਗ ॥
ਛੂਟਤ ਸੰਭੂ ਸਮਾਧਿ ਸਲਿਲ ਨਦਿ ਨਦਨਿਖੁਟਤ।
ਤੁਟਤ ਵਡ ਗਾਢ ਵਿਕਟ ਸੰਤ੍ਰ ਨਿਜ ਕਰ ਉਰੁ ਕੁਟਤ ॥
ਬਲ ਲੁਟਤ ਮੇਰੁ ਕੁਬੇਰ ਧਨ ਪੁਟਤ ਝਟ ਜੜ੍ਹ ਦੁਸ਼ਟ ਖਲ।
ਜੱਗ ਉਲਟ ਪਲਟਤ ਪ੍ਰਲਯ ਜਨ ਜਬ ਜੁਟਤ ਰਨ ਸਿੰਘ ਦਲ ॥ ੪੦੧ ॥
ਕੁਧਤਿ ਕਾਲਿਕਾ ਕਿਲਕ ਕੁਦਤਿ ਪਹੁਚਤਿ ਜਹਿ ਅਰਿਗਨ।
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਬੈਤਾਲ ਗ੍ਰਿਧ ਸਿੰਗਾਲ ਪਰਮੁਦ ਮਨ ॥
ਭਭਕਤ ਭਯ ਰਵ ਭੀਮ ਭ੍ਰਮਤਿ ਤਜ ਭੱਟ ਭਿੜ ਭਛਤ।
ਜਬਰ ਜੋਗਿਨੀ ਜੂਥ ਜੋਸ ਜੱਗ ਜੱਛ ਸਮਝਤ ॥
ਰਨ ਹ੍ਵੈ ਮਲੰਗ ਬਹੁ ਭੰਗ ਪਿਯ ਰੁਦ੍ਰ ਨੰਗ ਨਿਜ ਰੰਗ ਨਚ।
ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਘ ਸੁਭਟ ਕਰ ਕਟਕ ਜਬ ਛੁਭਿਤ ਡਟ ਯੁੱਧ ਰਚ ॥ ੪੦੨ ॥

ਰਣ ਉੱਧਤ ਛੰਦ
ਉਡ ਤਣ ਭਗ ਰਦ ਮੁਖ ਜ਼ਰਦ ਨਿਤ ਭ੍ਰਮਤਿ ਰਵਿ ਉਦਧਿ ਉਰ ਦਰਦ ਦਲ ਦਬਤ ਲੰਕਾ।
ਅਚਲ ਵਡ ਡਗਤ ਸਿਵ ਜਗਤ ਨਹਿ ਲਗਤ ਲਿਵ ਖਗਤ ਭਯ ਭਗਤ ਬਿਧਿ ਦਗਤ ਸੰਕਾ ॥
ਅਹਿ ਪਹਿਯ ਧੜਕ ਪਿਠ ਕਮਠ ਲੁਠ ਕੜਕ ਉਠ ਖੜਕ ਸੁਨ ਭੜਕ ਹਰ ਬ੍ਰਿਖਭ ਬੰਕਾ।
ਬਿਕਟ ਭਟ ਕਟਕ ਰਿਪੁ ਠਟਕ ਤਨ ਤਜਤ ਜਬ ਗਾਜਤ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਭਲ ਧਜਤ ਡੰਕਾ ॥ ੪੦੩ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਭਾਰੀ ਹਲ ਚੱਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇਂ ਅਖੰਡ ਹੋਤ ਰੁਦ੍ਰ ਕੇ ਗਰੇ ਤੇ ਮੁੰਡ ਮਾਲਿਕਾ ਖਸਕ ਜਾਤ।
ਧਰਾ ਧਰ ਧੂਲੀ ਧੁਕ ਧਰਨੀ ਧਸਕ ਜਾਤ ਸੇਸਕੇ ਸਹੱਸ੍ਰ ਫਨ ਮੁਰਕ ਮਸਕ ਜਾਤ ॥
ਛਿਤ ਮੈਂ ਮਲੇਛਨ ਕੀ ਛੂਹਨੀ ਛਨੇਕ ਛਾਰ ਮੇਰੁਕੇ ਸਿਖਰ ਦੇਵਤਾ ਸਾਸਕ ਜਾਤ।
ਏਕ ਹੂੰ ਸੁ ਖਾਲਸਾ ਕੇ ਮਯਾਨ ਤੇ ਉਛਰ ਕਰ ਨੈਸਕ ਨਿਸਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜੌ ਲਸਕ ਜਾਪ ॥ ੪੦੪ ॥
ਗਾਜੈਂ ਜਬ ਸਿੰਘ ਜੋਧੈ ਜੰਗ ਬੀਚ ਹੱਲਾ ਕਰ ਢਾਲੇ ਸਮਸ਼ੇਰਨਰਕੋ ਹਾਥਨ ਮੈਂ ਧਾਰ ਧਾਰ।
ਫਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੀ ਉਚਾਰੈਂ ਜੋਰ ਊਚੇ ਲਲਕਾਰ ਤੇ ਮਲੇਛਨ ਕੋ ਮਾਰ ਮਾਰ ॥
ਕੇਤਿਕ ਤੌਂ ਦੇਖਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਪਲਾਵੋਂ ਬੇਗ ਦਾਂਤ ਮੈਂ ਤਿਨੂਕੇ ਲੈ ਦੁਰਾਵੈਂ ਢੇਰ ਝਾਰ ਝਾਰ।

ਬਾਕੀ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਵਾਂਕੇ ਧੂਲਿ ਮੈਂ ਵਿਥਾਰੈਂ ਬੀਰ ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਝੂੰਡਨ ਕੋ ਫੈਂਕੇ ਸ਼ੇਰ ਫਾਰ ਫਾਰ॥ ੪੦੫॥

ਧਾਵੈਂ ਤੇਜ ਤੇਗੇ ਧੂਹਖਾਲਸੇ ਸੁ ਜੋਧੇ ਸਿੰਘ ਛੋਭ ਕੈ ਗਨੀਮ ਗੋਲ ਘਾਵੈ ਭੀਮ ਜੁਟ ਜੁਟ।
ਛੱਤ੍ਰੀ ਝੁੰਡ ਛੱਤ੍ਰਨ ਕੇ ਤੋੜਤੇ ਝਟਾਕ ਤੁੰਡ ਚਿੱਤ੍ਰਨ ਸੇ ਭਾਗਤੇ ਪਹਾੜੀ ਜੰਗ ਹੁਟ ਹੁਟ॥
ਮੁਗਲ ਮੰਤਗਨ ਕੇ ਮੂੰਡ ਕੋ ਮਰੋੜੈਂ ਮੋੜ ਪਾੜ੍ਹੈ ਸੇ ਪਠਾਨਨ ਕੇ ਪਾੜ੍ਹੈ ਪੇਟ ਸੁਟ ਸੁਟ।
ਸੂਕਰ ਸੇ ਸੈਯਦ ਸੁ ਰੋਝਨ ਸੇ ਸ਼ੇਖਜਾਂਦੇ ਬਜਾਘਰ ਸੇ ਬਲੋਚਨ ਕੀ ਬੋਟੀ ਕਰੈਂ ਕੁੱਟ ਕੁੱਟ॥ ੪੦੬॥

ਚੜ ਚੜ ਫੌਜ ਭਾਰੀ ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਗਾਜੈ ਜੋਸ ਅੜ ਅੜ ਦੁਜਨ ਕੋ ਕਾਟੈ ਖੂਬ ਲੜ ਲੜ।
ਤੜ ਤੜ ਤੇਗੇ ਤੀਰ ਤੋਪ ਗੋਲੇ ਕੜ ਕੜ ਜੜ ਝੂੰਡ ਕੋ ਲੁਠਾਵੈਂ ਜੰਗ ਧੜ ਧੜ॥
ਦੜ ਦੜ ਝਾੜ ਔ ਪਹਾੜ ਮੈਂ ਭਗੌੜੇ ਭਾਗ ਫੜ ਫੜ ਦਾਂਤ ਮੈਂ ਤਿਨੂਕੇ ਬੋਲੈ ਬੜ ਬੜ।
ਹੜ ਹੜ ਹਸਤਿ ਸੁ ਜੋਗਨੀ ਜਮਾਤ ਜੂਥ ਭੜ ਭੜ ਭਯਰ ਵਡ ਕਾਰੈ ਭੀਮ ਰੜ ਰੜ॥ ੪੦੭॥

ਸੁ ਭਟੇਂਦ੍ਰ ਛੰਦ
ਸਰੜ ਸਰੜ ਜਬ ਚਢਤ ਦਲ ਸਜ ਕਰ ਸਿੰਘ ਸੁ ਬੀਰ।
ਬਰੜ ਬਰੜ ਬਰੜਾਤ ਰਿਪੁ ਬਿਰਬਲ ਬਿਕਲ ਸਰੀਰ॥
ਭਰੜ ਭਰੜ ਭਯ ਭਜਤ ਭੀ ਬਿਲਪਤਿ ਬਹੁ ਭਟ ਭੀਰ॥
ਮਰੜ ਮਰੜ ਕਾਲੀ ਚਬਯ ਅੜਤ ਜੁ ਦੁਸ਼ਟ ਬਹੀਰ॥ ੪੦੮॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਕਰੜ ਕਰੜ ਕੈ ਕੋ ਵੰਡਨ ਕੋ ਸਿੰਘ ਜੋਧੇ ਧਰੜ ਧਰੜ ਧੜਾ ਧੜ ਧਾਵੈਂ ਤੈਗੇ ਧੂਹ।
ਗਰੜ ਗਰੜ ਗਰੜਾਤ ਜਜੋਂ ਸੁ ਧੌਂ ਸੇ ਦੀਹ ਅਰੜ ਅਰੜ ਅਰੜਾਤ ਤਜੋਂ ਗਜੇਂਦ੍ਰ ਜੂਹ॥
ਦਰੜ ਦਰੜ ਦਲ ਦੁਜ ਕੇ ਬੀਚ ਪੈਂਠਾ ਨਰੜ ਨਰੜ ਕੈ ਕਮੰਦਨ ਸਜੋਂ ਕਾਢੈਂ ਰੂਹ।
ਘਰੜ ਘਰੜ ਕੈ ਘਮੰਡਿਨ ਕੀ ਘੰਡੀ ਕਾਟ ਚਰੜ ਚਰੜ ਦਾਹੈਂ ਕੋਪਕੀ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਲੂਹ॥ ੪੦੯॥

ਸੰਗੀਤ ਦੀਰਘ ਛਪਯ
ਸੰ ਸਾਗੜਦਿ ਸਿੰਘ ਦਲ ਸਜੈਂਦਾਗੜਦਿ ਦਿਗ ਦੁਜਨ ਚਢੈ।
ਧੰ ਧਾਗੜਦਿ ਧਮਕਤ ਧਰਨਿ ਫਾਗੜਦਿ ਫਨਿਯ ਰਫਨ ਕਢੈ॥

ਪੰ ਪਾਗੜਦਿ ਪੱਬ ਪਿਸਾ ਨੂੰ ਨਾਗੜਦਿ ਨਦਿ ਨਦ ਪਲੱਟੈਂ।
ਅੰ ਆਗੜਦਿ ਅੰਧ ਧੁੱਧਕਾਰ ਭਾਗੜਦਿ ਭਯ ਰਵ ਰੱਟੈ॥
ਜੰ ਜਾਗੜਦਿ ਜੰਗ ਜਬ ਜਗੈਂ ਜੋਸ ਬੰ ਬਾਗੜਦਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਕਟ ਬਲ।
ਰੰ ਰਾਗੜਦਿ ਰਕਤ ਰਿਪੁ ਉਦਧਿ ਵੱਡ ਗੰ ਗਾਗੜਦਿ ਗਿੱਲ ਹ੍ਵੈ ਤਲਾ ਤਲ॥ ੪੧੦॥
ਘੰ ਘਾਗੜਦਿ ਘਨ ਨਨ ਘੰਟ ਘੋਰ ਘਨਿਯਰ ਕਉ ਗੱਜੈਂ।
ਟੰ ਟਾਗੜਦਿ ਟਨਨਨ ਚੱਲ ਟਲਿਕਾ ਬਹੁ ਬੱਧਿ ਬਜੈਂ॥
ਸੰ ਸਾਗੜਦਿ ਸਨਨਨ ਸੇਲ ਸੂਲ ਸਰ ਸਨ ਮੁਖ ਛੁੱਟੈ।
ਛੰ ਛਾਗੜਦਿ ਛਨਨਨ ਛਿਪਰ ਛੁਭਿਤ ਅਸਿ ਗਹਿ ਭਟ ਜੁਟੈਂ॥
ਠੰ ਠਾਗੜਦਿ ਠਨਨਨ ਠੋਕਰਨ ਠਹਕਤ ਠਾਟ ਸੁਸਿ ਪਰ ਭਲ।
ਝੰ ਝਾਗੜਦਿ ਝਨਨਨ ਝਾਂਪ ਰਿਪੁ ਜਬ ਗੱਜਤ ਰਨ ਸਿੰਘ ਦਲ॥ ੪੧੧॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਐਸੇ ਬੀਰ ਜੋਧੇ ਇਹ ਖਾਲਸੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਬੀਚ ਬੇਗਸੇ ਚਲਾਵੈਂ ਤੇਗ ਦੁਜਨ ਸੌ ਡੱਟ ਡੱਟ।
ਕੰਧ ਸੌ ਗਿਰਾਵੈ ਭੂਮਿ ਧੂਰਿਮੈ ਮਿਲਾਵੈਂ ਏਕ ਹਾਥ ਲੈ ਭ੍ਰਮਾਵੈਂ ਔ ਚਲਾਵੈਂ ਦੂਰ ਝੱਟ ਝੱਟ॥
ਝੁੰਡਨਕੇ ਝੁੰਡ ਜੇ ਮਲੇਛ ਵਾਂਕੇ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਕੈਕੈ ਟੂਕ ਟੂਕ ਸੋ ਮਹੀਨ ਕਰੈਂ ਕੱਟ ਕੱਟ।
ਸ਼ਜਾਰ ਗੀਧ ਕਾਕ ਬੋਲੈਂ ਆਂਤਨਕੋ ਐਂਚ ਐਂਚ ਯੋਗਿਨੀ ਜਮਾਤ ਭਾਰੀ ਪੀਵੇ ਲਹੂ ਗੱਟ ਗੱਟ॥ ੪੧੨॥
ਐਸੇ ਸਿੰਘ ਜੋਧੇ ਜਹਾਂ ਖੋਜ ਹੈਂ ਮਲੇਛਨ ਕੋ ਆਪਹੀ ਪਹੂੰਚੈਂ ਤਜਾਰੀ ਬੀਰਨ ਕੀ ਕਰ ਕਰ।
ਕੈ ਹੈਂ ਜਬ ਹੱਲਾ ਏਕ ਵਾਰਗੀ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਜੈਸੇ ਧਾਂਕ ਪਰੈਂ ਸਾਤਹੀ ਬਲਾਯਤ ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ॥
ਜੇਤੇ ਪਠ ਨੇਟੇ ਮੂਗਲੇਟੇ ਸੋ ਛਨੇਕ ਬੀਚ ਖਾਕ ਸੌ ਲਪੇਟੇ ਲੇਟੇ ਪਰੈਂ ਭੂਮਿ ਲਰ ਲਰ।
ਝੂਮਝੂਮ ਯੋਗਿਨੀ ਕੇ ਝੁੰਡਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਝੁੰਡ ਪੀਵੈਂ ਲਹੂ ਤਾਂ ਜੋ ਭਾਰੀ ਖੱਪਰ ਕੋ ਭਰ ਭਰ॥ ੪੧੩॥

ਸਵੈਯਾ
ਗਢ ਬੰਕਸ ਜਾਵਤ ਰੇਤਨ ਕੇ ਬਹੁ ਬੀਚ ਮਲੇਛ ਅਨੰਤ ਬਨਾਵੈ।
ਨਿਜ ਬਾਹਿਰ ਤੋਪ ਬੰਦੂਕਨ ਸੌ ਕਰ ਕ੍ਰੋਧ ਘਨੋ ਤੱਹਿ ਧਾਰਿ ਉਡਾਵੈਂ॥
ਕਰ ਲੈ ਕਰ ਵਾਲ ਸੁ ਕਾਠਨ ਕੀ ਤੁਰ ਕਾਨਨ ਕੇ ਸਿਰ ਕਾਟ ਗਿਰਾਵੈਂ।
ਪੁਨ ਬੋਲ ਫਤੇ ਗੁਰੁ ਗਾਜਤਹੈਂ ਸੁਤ ਸਿੰਘਨ ਕੈ ਖਿਲ ਵਾਰ ਮਚਾਵੈਂ॥ ੪੧੪॥

ਚੌਪਈ
ਏਕ ਸਮਯ ਸਬ ਸੁਰ ਵਡ ਭਾਗੀ। ਹਰਿ ਪਦ ਪਦਮ ਅਧਿਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥

ਦਰਸਨ ਹਿਤ ਵੈਕੁੰਠ ਪਧਾਰੇ। ਮਿਲੇ ਮੁਕੁੰਦ ਨ ਭਯਲ ਦੁਖਾਰੇ ॥ ੪੧੫ ॥

ਬਹੁਰ ਵਿਰੰਚਿ ਲੋਕ ਸਬ ਦੌਰੇ। ਹ੍ਵੈ ਗਯੇ ਸੂਨ ਭਵਨ ਲਖ ਬੌਰੇ ॥
ਬਜਾਕੁਲ ਵਿਨਾ ਵਿਸਨੁ ਬਿਧਿ ਐਸੇ। ਮੁਨੀ ਵਿਹੀਨ ਫਨੀ ਮਨ ਜੈਸੇ ॥ ੪੧੬ ॥

ਪੁਨ ਸਿਵ ਲੋਕ ਚਲਤ ਭੇ ਆਗੇ। ਝੂਮਤ ਲੁਠਤ ਰੁਦਤਿ ਬਹੁ ਭਾਗੇ ॥
ਨਹਿ ਤੱਹਿ ਸੰਕਰ ਸੈਲ ਕਿਸੋਰੀ। ਬਿਲ ਪਤ ਜਨ ਸਬ ਧਨਗੋ ਚੋਰੀ ॥ ੪੧੭ ॥

ਸਬ ਸੁਰ ਲੋਕ ਵਿਲੋਕਤ ਹਾਰੇ। ਚਿਤੰਤ ਪੁਨ ਛਿਤ ਨਿਖਲ ਪਧਾਰੇ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਅੰਬ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਨਿਹਾਰੀ। ਕਰ ਕਰ ਵਾਲ ਕਰਤ ਰਖ ਵਾਰੀ ॥ ੪੧੮ ॥

ਬਹੁਰ ਵਿਰੰਚਿ ਵੇਦ ਵਭ ਵਾਚੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਕੁਸਲ ਚਿਤ ਜਾਚੈ ॥
ਕੋਸਨ ਵੀਚ ਵਿਲੋਕਜੋ ਜਬ ਹੀ। ਲਖੀ ਲੱਛਮੀ ਦੇਵਨ ਤਬ ਹੀ ॥ ੪੧੯ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ
ਮਹਾਰਾਜ ਗੋਬਿੰਦ ਵੈਕੂੰਠ ਵਾਸੀ। ਲਖੇ ਆਪ ਠਾਢੇ ਰਮਾ ਜਾਸ ਦਾਸੀ ॥
ਧਰੇ ਪੰਸ ਕੇ ਸੀਰ ਪੈ ਹਾਥ ਚਾਰੋ। ਕਰੈਂ ਰੋਜ ਰੱਛਾ ਸਧੈ ਕਾਜ ਸਾਰੋ ॥ ੪੨੦ ॥

ਨਿਰਾਜ ਛੰਦ
ਵਸੈ ਸੁਦੀਵ ਸਾਰਦਾ ਸੁ ਕੰਠ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੌਂ। ਤ੍ਰਿ ਨੈਨ ਤੌਂ ਸੁ ਐਨ ਕੀਨ ਦ੍ਵਾਰ ਪੈ ਵਿਨੋਦ ਸੌਂ ॥
ਤ੍ਰਿ ਦੇਵ ਤੀਨ ਸੰਕ੍ਰਿ ਸੌਂ ਲਖੇ ਵਿਰਾਜ ਮਾਨ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਸੁ ਪੰਥ ਲੋਕ ਮੈਂ ਵਿਸੇਸ ਪੁੰਨ ਵਾਨ ਹੈ ॥
੪੨੧ ॥

ਤੋਟਕ ਛੰਦ
ਵਰ ਨੌ ਬਲ ਤੇਜ ਕਹਾਂ ਲਗਮੈਂ। ਇਨਕੇ ਸਮ ਏਕ ਈਹੀ ਜੱਗਮੈਂ ॥
ਲਖ ਸਿੰਘ ਭਲੇ ਸਬ ਸਾਜ ਸਜੇ। ਤਬਦ ਦੇਵਨ ਜੂ ਨਿਜ ਲੋਕ ਤਜੈ ॥ ੪੨੨ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਜਹਿ ਯਮ ਰਾਜ ਨ ਦੰਡ ਕਛੁ ਅਤਿ ਮੁਦ ਮੰਗਲ ਬਾਤ।
ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਲਾਸ ਵਿਕੁੰਠ ਵਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਅਵਿ ਦਾਤ ॥ ੪੨੩ ॥

ਕਿੰਨਰ ਜਛ ਗੰਧਰਬ ਸੁਰ ਗੁਹਯਕ ਸਿੱਧ ਪ੍ਰਬੀਨ।
ਵਿਦਯਾਧਰ ਇਹ ਸਪਤ ਸੁਰ ਗੁਰੁ ਪੱਥ ਰਹਤ ਅਧੀਨ॥ ੪੨੪॥

ਨਿਜ ਨਿਜ ਦਿਸ ਕਰ ਮੋਰਚੇ ਸਸਤ੍ ਅਸਤ੍ ਧਰ ਬੇਸ।
ਸਬ ਸੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਕਰ ਰੱਛਕ ਰਹਹਿ ਹਮੇਸ॥ ੪੨੫॥

ਆਯੇ ਸੁਰ ਗੁਰੁ ਮਿਲਨ ਕੋ ਰਹੇ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਠੌਰ।
ਚਲਨ ਸਮਯ ਘਬਰਾਯ ਸਬ ਢੂੰਢਤ ਸੁਰ ਪਤਿ ਪੌਰ॥ ੪੨੬॥

ਕਬਿੱਤ

ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਭੂਪ ਟੇਰੈਂ ਏਕ ਬੇਰ ਬੇਰ
ਭਾਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇਜ ਦੇਸਨ ਮੈਂ ਛਾਯੋ ਹੈ।
ਏਕ ਬੋਲੈਂ ਕੀਰਤੀ ਅਨੰਤ ਹੈ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਬੀਚ
ਏਕ ਭਨੈ ਰੂਪ ਕਾਮ ਦੇਵ ਜੂ ਲਜਾਯੋ ਹੈ॥
ਏਕ ਕਥੈਂ ਬੁੱਧਿ ਢੇਰ ਓਜਕੋ ਵਖਾਨੈ ਏਕ
ਸੰਜਰਮਾ ਕੋਸਕੋ ਪ੍ਰਜੇਸ ਏਕ ਗਾਯੇ ਹੈ।
ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਜੂ ਸਜਾਯੋ ਵੇਸ
ਰਾਜਨ ਕੋ ਝੂੰਡਨ ਮੈਂ ਝਗਰ ਮਚਯੋ ਹੈ॥ ੪੨੭॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਆਛੀ ਸਿੰਘ ਏਕ ਹੂੰ ਕੀ ਛਵਿ ਕੋ ਨਿਹਾਰੌਂ ਜਬੈ ਵਾਰੋਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਮਨੋਜ ਸੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ।
ਭਾਰੀ ਚੋਖ ਚਾਤੁਰੇ ਚਲਾਕ ਜੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਬੀਚ ਆਨਕੈ ਸਮੀਪ ਤੇ ਵਿਸੂਰ ਝੂਰ ਹੋਤ ਚੂਪ॥
ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੌਂ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਭਾਨ ਸਿੰਧੁ ਕੇਸਰੀ ਔ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਊਪ।
ਚੰਦ ਸੇ ਚੰਦੇਲ ਭਯੇ ਬੂੰਦ ਸੇ ਬੂੰਦੇਲੇ ਭਯੇ ਬਾਘ ਸੇ ਬਾਘੇਲੇ ਭਯੇ ਚੇਲੇ ਭਯੇ ਬਾਕੀ ਭੂਪ॥
੪੨੮॥

ਕਬਿੱਤ

ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਬਿਬੇਕੀ ਬੀਰ
ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਵਾਨੀ ਬੋਲਤੋ ਪਰ ਹੇਜਕੀ।
ਦੁਜਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਤੰਤਕਾਤੀ ਸੀ ਕਤਰ ਜਾਤ
ਮੀਤ ਕੋ ਸੁਹਾਤੀ ਹੈ ਸੁ ਦਾਤੀ ਸੂਖ ਸੇਜ ਕੀ॥

ਹੇ ਰਤੀ ਵਿਸਾਲ ਬੁਧਿ ਭਾਰਤੀ ਪਰਮੋਦ ਬੀਚ
ਕੌਨ ਬਾਤ ਜੌ ਪੈ ਮਤਿ ਛਾਕੈ ਅਮ੍ਰੇਸ ਕੀ।
ਹੋਤ ਜਬੈ ਭੇਟ ਤਬੈ ਯਾਹੀਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਠਾਟ
ਲਾਟ ਕੇ ਲਿਲਾਟ ਮੈ ਸੁ ਲਾਟ ਜਗੈ ਤੇਜ ਕੀ॥ ੪੨੯॥

ਕੀਜਿਯੇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਮੋਰੀ ਬਾਤ ਪੈ ਪਰਬੀਨ ਪਜਾਰੇ
ਲੀਜਿਯੇ ਬਿਚਾਰ ਚੀਤ ਸਾਚ ਮੈ ਅਲਾਯੋ ਹੈ।
ਧਾਵਾ ਲੈ ਖਗੇਸ ਕੋ ਦਿਨੇਸ ਕੋ ਪਰਤਾਪ ਲੀਨ
ਜੋਰ ਲੈ ਜਮੇਸ ਕੋ ਜਲੇਸ ਗਜ਼ਾਨ ਪਾਯੋ ਹੈ॥
ਵੈਸ ਲੀਨੀ ਸੇਸ ਕੀ ਦਿਨੇਸ ਜੂਕੀ ਸਾਂਤਿ ਦੀਨੀ
ਚਾਤੁਰੀ ਗਨੇਸ ਕੀ ਰਮੇਸ ਰੂਪ ਨਾਯੋ ਹੈ।
ਛੀਨ ਕੈ ਧਨੈਸ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਔ ਸੁਰੇਸ ਰਾਜ
ਦੇਵਨ ਕੇ ਵੇਸ ਨਾਥ ਪੰਥ ਏ ਸਜਾਯੋ ਹੈ॥ ੪੩੦॥

ਦੇਖੋ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਚਿੱਤਾਰ ਤੋ ਕਾਲ ਏਕ
ਛੋਰ ਝੀਨ ਵਾਸਨਾ ਵਿਹਾਯ ਪੁੰਜ ਦੰਭਕੋ।
ਯਾ ਮੈਂ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੋ ਨਰੰਚਿਕ ਪਰਵੇਸ਼ ਕੇ ਹੂੰ
ਕਹਾਂ ਲੌ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਕਥੌ ਪੁੰਨ ਕੇ ਅਰੰਭ ਕੋ॥
ਸਾਧੈ ਯੋਗ ਰਾਜ ਕੋ ਵਿਦੇਹ ਜਯੋਂ ਪਰਮੋਦ ਚੀਤ
ਹੋਤ ਹੈਂ ਅਚੰਭਾ ਦੇਵ ਹੇਰੈਂ ਗਜ਼ਾਨ ਖੰਭ ਕੋ।
ਪਾਵਸ ਕੇ ਮੇਘਨ ਸੌਂ ਕਾਂਚਨ ਕੀ ਲਾਯ ਝਰੀ
ਦਾਰਦ ਵਿਦਾਰੈਂ ਜਯੋਂ ਸੁਰੇਸ ਕਾਟਯੋ ਜੰਭ ਕੋ॥ ੪੩੧॥

ਪਲਵੰਗਮ ਛੰਦ

ਸੱਜਨ ਸੁਨਹੁ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਵਿਨੋਦ ਅਚੰਭ ਕੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕਿਯਸਿ ਅਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਜਗ ਸੰਭਕੋ॥
ਅਰਧ ਅਰਧ ਦਿਯ ਬਾਂਟ ਰਮਾਪਤਿ ਗੌਰਕੋ। ਬਾਕੀ ਦਿਯਸਿ ਵਿਚਾਰ ਵਸਤੁ ਸਬ ਔਰ ਕੋ॥
੪੩੨॥
ਚੰਦ ਅਕਾਸ ਪਰਕਾਸ ਹੋਤ ਭਲ ਥਾਪਿਯੋ। ਅਹਿ ਭਯ ਦਾਯਕ ਦੇਖ ਭੂਮਿ ਤਲ ਨਾਪਿਯੋ॥
ਭੂਤ ਮਸਾਨਨ ਕਾਨਨ ਬੀਚ ਵਿਰਾਜਤੇ। ਚੁਪ ਚੁਪਾਤ ਮਲ ਭਖਤਿ ਨ ਕਬ ਹੂੰ ਗਾਜਤੇ॥
੪੩੩॥
ਗੰਗ ਜਗਤ ਹਿਤ ਛਿਤ ਪਰ ਧਾਰ ਬਹਾਯਕੈ। ਬਖਸ ਦਿਯਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿੰਧੁ ਹਿਯੇ ਹੁਲਸਾਯ

ਕੈ ॥
ਯਾਵਤ ਸੁੰਦਰ ਬ੍ਰਿਖਭ ਸੁ ਮਿਲੇ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਕੋ । ਕਾਲ ਕੁਟ ਖਲ ਯਵਨ ਗੁਪਤ ਮਰ ਜਾਨਕੋ ॥ ੪੩੪ ॥
ਸਰਬ ਜਗਤ ਪ੍ਰਤਿ ਅਗਨਿ ਸੁ ਭੋਜਨ ਕਾਜ ਕੋ । ਲਿਯਸਿ ਕਲੰਦਰ ਆਦਿਕ ਡਮਰੂ ਸਾਜ ਕੋ ।
ਗੇਰੂ ਜਟਾ ਵਿਸਾਲ ਵਿਸਦ ਬਹੁ ਰਾਖ ਕੋ । ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਭਿੱਛਜਾ ਹਾਰ ਲਲਿਤ ਰੁਦ੍ਰਾਖ ਕੋ ॥
ਸਮ ਦਮ ਉਪਰਤਿ ਆਦਿ ਬਿਪਨ ਗਿਰ ਵਾਸ ਕੋ । ਭਨਯੋ ਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਭ ਸੰਤ ਧਰਉ ਤਜ ਆਸ ਕੋ ॥
ਰਾਜ ਯੋਗ ਭਲ ਭਕਤਿ ਬਿਬੇਕ ਬਿਚਾਰ ਜੋ । ਪ੍ਰਭਤਾ ਰਾਗ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਗਯਾਨ ਤਪ ਸਾਰ ਜੋ ॥ ੪੩੫ ॥
ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਜਪ ਜੂਟ ਸੁ ਸਕਤਿ ਅਵਾਸ ਕੋ । ਪਰਬਲ ਪਰਚੰਡ ਪਰਤਾਪ ਪਰਮੋਦ ਪਰਕਾਸ ਕੋ ॥
ਯਾਵਤ ਵਿਦਯਾ ਲਲਿਤ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਕੋ । ਦਿਯਸਿ ਨਾਥ ਪੁਨ ਭਨਯੋ ਜਜਉ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਕੋ ॥ ੪੩੬ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜੜ ਨੀਚ ਅਘੀ ਬੁਧ ਬੀਰ ਕਰੈ ਵਡ ਭੂਪਨ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਜੁ ਤੋਰਯੋ ।
ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਸੁ ਪੰਥ ਸਜਯੋ ਜਗ ਵੇਦ ਵਿਰੁਧ ਕੁਮਾਰਗ ਬੋਰਯੋ ॥
ਨਿਗਮਾਗਮ ਆਦਿ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਗਰੰਥ ਰਚਯੋ ਰਸ ਪੁੰਜ ਨਿਚੋਰਯੋ ।
ਕਲਿ ਤੇਜ ਪਰਤਾਪ ਦਬਾਯ ਘਨੋ ਜਗ ਦੀਸ਼ੂਰ ਸੌ ਸਬ ਕੋ ਚਿਤ ਜੋਰਯੋ ॥੪੩੭ ॥

ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਛੰਦ
ਉਜਲ ਦੀਦਾਰੀ ਲਟਕ ਨਿਰਾਰੀ ਸੁਚ ਕਚ ਧਾਰੀ ਦਰਸ ਗਤੀ ।
ਪ੍ਰਭੁ ਪੰਥ ਵਿਹਾਰੀ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸਰਲ ਸਵਾਰੀ ਵਿਸਦ ਮਤੀ ॥
ਸਬ ਕਰ ਚਿਤ ਕਾਰੀ ਸੁਭ ਗੁਨ ਭਾਰੀ ਚਿਤ ਨ ਵਿਕਾਰੀ ਪਰਮ ਜਤੀ ।
ਗੁਰੁ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ ਤਹਿ ਅਨੁ ਸਾਰੀ ਨਮੋ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ਸੁ ਅਤੀ ॥ ੪੩੮ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਬ ਹੀ ਫਲ ਦਾਯਕ ਸੂਛ ਸਜਯੋ ਇਕਸਯੋ ਸੁ ਮਨਾਦਿਕ ਅੰਤ ਨ ਆਵੈ ।
ਜਹਿ ਛਾਂਹਿ ਨ ਆਤਮ ਦੂਖ ਕਛੂ ਨਹਿ ਕੰਟਕ ਨੀਕ ਜਿਤੋ ਮਗ ਜਾਵੈ ॥

ਵਹੁ ਵੀਚ ਵਿਹੰਗਮ ਸੋਭਤ ਹੈ ਭਲ ਪੱਕ ਪਰਸਾਦ ਸੁਧਾ ਜਨ ਭਾਵੈ।
ਬਨ ਪਾਵਨ ਭੀਤਿ ਚਹੂੰ ਦਿਸਮੈ ਦਿਯਹੈ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਕੀ ਬਾਗ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ੪੩੯ ॥

ਅਸੀਸ ਦੋਹਿਰਾ
ਜਬ ਪਰਯੰਤ ਦਿਸ ਵਾਰੁਨੀ ਰਵਿ ਸਸਿ ਉਦਯ ਨ ਹੋਤ।
ਤਬ ਲਗ ਹੇ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਤਵ ਹ੍ਵੈ ਜਗ ਜੋਤਿ ਉਦੋਤ ॥ ੪੪੦ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਐਜੂ ਨਾਥ ਪੰਥ ਬੇਸ ਲੀਜਿਯੇ ਅਸੀਸ ਮੋਰੀ ਗਰੰਥ ਮਹਾ ਰਾਜ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹ੍ਵੈ ਚਲਤ ਰਹੁ।
ਪੂਜ ਪੂਜ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪਰੇਮ ਸੌ ਪਦਾਰਬਿੰਦ ਦੁੱਜਨ ਕੇ ਦੀਹਦਲ ਦੰਡ ਦੈ ਦਲਤ ਰਹੁ ॥
ਪ੍ਰੀਤਿਤ ਪਰਮੇਸੂਰ ਸੌ ਗੀਤਿ ਸਬ ਹੀ ਕੇ ਸੰਗ ਦੀਨਨ ਪੈ ਦਯਾ ਸਿੰਧੁ ਸੰਭੁ ਸੇ ਢਲਤ ਰਹੁ।
ਤੇਜ ਮਾਰ ਤੰਡ ਸੌ ਪ੍ਰਚੰਡ ਝੁੰਡ ਰਾਜਨ ਪੈ ਜੌ ਲੌ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਸਦਾ ਫੂਲਤ ਫਲਤ ਰਹੁ ॥ ੪੪੧ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਨ ਯਾਵਤ ਆਨ ਮਿਲੇ ਜਗਕੋ ਤਜ ਜਾਗਤਿ ਜੋਤਿ ਜਗੇ ਕੁਲ ਦੀਵੇ।
ਭਲ ਸੋਭਤ ਦੇਵ ਦਿਵਾਨ ਸਜ਼ੋ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਯ ਖੁਸੀ ਅਤਿਥੀਵੇ ॥
ਜਗ ਦੀਸ ਵਿਖੈ ਨਿਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਢੈ ਪ੍ਰਭੁ ਵਾਕ ਸਦਾ ਚਸ ਕਾਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੇ।
ਸੁਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੋ ਇਹ ਪੰਥ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸੌ ਚਿਰ ਜੀਵੈ ॥ ੪੪੨ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬੇਰ ਫਾਰਯੋ ਹੈ ਕਰਾਰੋ ਥੰਮ
ਗਾਜਯੋ ਨਰ ਕੇਸਰੀ ਵਿਦਾਰਯੋ ਦੈਂਤ ਰਾਜ ਕੋ।
ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਚਕ੍ਰ ਕੋ ਚਲਾਯ ਨਰਕ ਚੀਰ
ਡਾਰਯੋ ਫੀਲਤੌਂ ਵਿਚਾਰੋ ਰਹਯੋ ਟੇਰਤੋ ਅਵਾਜ ਕੋ ॥
ਜੈਸੇ ਵਾਸ ਦੇਵ ਸੁ ਸੁਭਾਰਥ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਬ੍ਰਿੰਦ
ਸਾਰਥੀ ਕਹਾਯੋ ਕੀਨੋ ਪਾਰਥਕੇ ਕਾਜਕੋ।
ਤੈਸੇ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਰਾਖੈ ਇਹ ਪੰਥ ਕੀ ਬਡਾਈ ਫਤੇ ਲਾਜ ਕੋ ॥ ੪੪੩ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ

ਨਾਹਰ ਔ ਨਾਗਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਜੂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅੰਬਨ ਮੈ ਅੰਗਦ ਅਕਾਸ ਮੈ ਅਮਰ ਦਾਸ।
ਰਾਮ ਦਾਸ ਰਾਜ ਸਭਾ ਅਰਜਨ ਅਰੰਨ ਮੰਝ ਸ੍ਰੀਕਨ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੂ ਪਰਯਾ ਆਸ॥
ਹਟੀ ਹਰਿ ਰਾਯ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੂ ਹਕੀਮੀ ਬੀਚ ਤੇਜ ਕੋ ਪਰਚੰਡ ਜੋਸ ਤੇਗ ਜੋਧੈ ਸਾਂਤਿ ਰਾਸ।
ਦੁਜਨ ਕੇ ਗੋਲ ਗੋਲੀ ਗੋਲੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਰਛਕ ਹਮੇਸੌ ਰਹੈਂ ਖਾਲਸਾ ਆਸ ਪਾਸ॥ ੪੪੪॥

ਕਬਿੱਤ

ਏਹੀ ਪੰਥ ਲੀਏ ਛੌਨੀ ਚਾਲੇ ਹੈਂ ਨਿਰਾਲੇ ਨਾਥ
ਛਾਲੇ ਪਰੇ ਪਾਂਯ ਮੈਂ ਦੁਖਾਲੇ ਰੇਤ ਨਾਲੇ ਕੇ।
ਗਾਲੇ ਹੈਂ ਮਲੇਛ ਮੂਲ ਜਾਲੇ ਹੈਂ ਮਸੰਦ ਮੰਦ
ਟਾਲੇ ਹੈਂ ਪਹਾਰੀ ਜੋਰ ਢਾਲੇ ਤੇਗ ਭਾਲੇ ਕੇ॥
ਵਾਲੇ ਮਤ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਨਿਕਾਲੇ ਹੈਂ ਜ਼ਮਾਨੇ ਬੀਚ
ਬੀਨ ਬੀਨ ਪਾਲੇ ਏਤੌਂ ਲਾਲੋ ਗੁਰੁ ਤਾਲੇ ਕੇ।
ਠਾਲੇ ਰਹੈਂ ਦੋਖੀ ਛੀਨ ਡਾਲੇ ਰਹੈਂ ਭੌਰੇ ਤੰਗ
ਬਾਂਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ ਰਹੈਂ ਕਾਲੇ ਕੇਸ ਵਾਲੇ ਕੇ॥ ੪੪੫॥

ਸਵੈਯਾ ਕ
ਇਹ ਕਜੋਂ ਨ ਲੂਟੈਂ ਬਹੁ ਮੌਜਨ ਕੋ ਲਖ ਫੌਜਨ ਕੇ ਸਜ ਸਾਜ ਸਜੀਲੇ।
ਹਥ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਤ ਹੈਂ ਗੁਰੁ ਲਾਡਲ ਪੂਤ ਸੁ ਛੈਲ ਛਬੀਲੇ॥
ਬਢ ਤੋ ਜਗ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਜੰਗ ਬਲੀ ਰਿਸ ਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ।
ਜਿਨ ਪੈ ਨਿਤ ਰੱਛਕ ਆਪ ਖੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਹਠੀਲੇ॥ ੪੪੬॥

ਕਬਿੱਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਵਿਨੋਦੀ ਨਾਥ
ਲੈਕੇ ਪੰਥ ਗੋਦੀ ਮੈਂ ਲਡਾਵੈਂ ਜਜੋਂ ਸੁ ਬਾਲ ਕੋ।
ਦੇਵੈਂ ਮਤਿ ਊਚੀ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਔਰ ਗਰੀਬੀ ਚਾਲ
ਦੇਵੈਂ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਮੈਂ ਸਨਾਨ ਸੁਧਾ ਤਾਲ ਕੋ॥
ਰੀਤਿ ਦੇਵੈਂ ਨੀਤ ਦੇਵੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਔ ਪ੍ਰਤੀਤਿ
ਦੇਵੈਂ ਰਾਗ ਰੰਗ ਗੀਤ ਦੇਵੈਂ ਮੀਤ ਦੇਵੈਂ ਨਾਲ ਕੋ।
ਨਾਮ ਦੇਵੈਂ ਗਾਮ ਦੇਵੈਂ ਦਾਮ ਦੇਵੈਂ ਧਾਮ ਦੇਵੈਂ

ਸਾਂਤਕੀ ਸੁ ਬਾਮ ਦੇਵੈਂ ਏਕ ਏਕ ਲਾਲ ਕੋ ॥ ੪੪੭ ॥

ਭਾਰੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਸੌ ਹਢਾਈ ਧਾਂਕ ਧੌਸਨ ਕੀ
ਝੁੰਡਨ ਕੀ ਝੂਲਨ ਸੋ ਬੋਲਤੇ ਨਕੀਬ ਰਹੈਂ।
ਗਾਲਬ ਗਨੀਮਨ ਕੇ ਗੋਲਨ ਪੈ ਗੋਲੇ ਹਨ
ਗਜੈ ਗਾਢ ਗਾਢੇ ਖੁਸੀ ਦੇਵਤੈ ਗਰੀਬ ਰਹੈਂ ॥
ਗਾਯਕ ਪਰਬੀਨ ਵੈਦ ਜੋਤਸ਼ੀ ਮਹੰਤ ਸੰਤ
ਪੰਡਿਤ ਕਵੀ ਸੁ ਮਾਨ ਪਾਵਤੇ ਸਦੀਵ ਰਹੈਂ।
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੇ ਲਾਡਿਲੇ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ
ਖਾਲਸੇ ਰੰਗੀਲੇ ਪਜਾਰੇ ਏ ਤੌ ਚਿਰੰਜੀਵ ਰਹੈ ॥ ੪੪੮ ॥
ਸਾਜੀ ਰਹੈ ਸੌਜ ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਭੌ ਸਨਧ ਬਧ
ਹੀਯੇ ਹੌਜ ਮੌਜ ਪੂਰੇ ਦੀਨਨ ਪੈ ਢਰੇ ਰਹੈਂ।
ਭੀਮ ਗੁੜਾ ਕੇਸ਼ ਪੌਨ ਪੂਤ ਸੇ ਪਰਚੰਡ ਜੋਧੇ
ਦੂਜਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਪਰ ਗਾਢੇ ਪਾਯ ਧਰੇ ਰਹੈਂ ॥
ਭਾਰੀ ਭਓ ਭੌਨਨ ਮੈ ਭਾਮਨੀ ਸਜੋ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ
ਭੋਗੈ ਭਲ ਭੋਗਨ ਕੋ ਭ੍ਰਾਜੈ ਭਾਗ ਭਰੇ ਰਹੈਂ ॥
ਬਾਂਕੇ ਬੀਰ ਖਾਲਸੇ ਛਵੀਲੇ ਗੀਰ ਵਾਨ ਤਰੂ
ਈਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰੇ ਰਸੈ ਫੂਲੇ ਰਸੇ ਫਰੈ ਰਹੈਂ ॥ ੪੪੯ ॥

ਵਾਹਿਨ ਸਿੰਘਾਰੇ ਰਹੈ ਵਾਜਤੇ ਨਗਾਰੇ ਰਹੈਂ
ਦੂਜਨ ਡਰਾਰੇ ਰਹੈਂ ਭਾਗੇ ਭੀਮ ਰਾਹਕੇ।
ਸੰਗਤੈ ਅਬਾਦ ਰਹੈਂ ਆਵਤੇ ਪਰਸਾਦ ਰਹੈਂ
ਲਾਖੌ ਅਹਲਾਦ ਰਹੈਂ ਦੇਖਿਯੇ ਉਮਾਹ ਕੇ ॥
ਗਾਦਿਯਾਂ ਅਟਲ ਰਹੈ ਚੌਕਿਯਾਂ ਅਚੱਲ ਰਹੈਂ
ਬੁੰਗੇ ਝਲਾ ਝਲ ਰਹੈਂ ਪੂਰੇ ਉਤ ਸਾਹਕੇ।
ਲਾਗਤੇ ਦਿਵਾਨ ਰਹੈਂ ਗਾਵਤੇ ਸੁ ਜਾਨ ਰਹੈਂ
ਝੂਲਤੇ ਨਿਸਾਰ ਰਹੈਂ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ॥ ੪੫੦ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਕੀ ਛਾਯਾ ਰਹੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਦਾਯਾ ਰਹੈ
ਭੌਨ ਭਰੀ ਮਾਯਾ ਰਹੈ ਯਾਂਹੀ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ।
ਆਛੋ ਬਨਜੋ ਗੇਰ ਰਹੈ ਕਾਂਚਨ ਸੀ ਦੇਹ ਰਹੈ

ਗਰੰਥ ਨਾਥ ਨੇਹ ਰਹੈ ਪੰਚਮੋ ਸੁ ਛੰਦ ਹੈ ॥
ਪਾਪ ਪੁੰਜ ਛੀਨ ਰਹੈ ਪੁੰਨਯ ਤੌ ਨਵੀਨ ਰਹੈ
ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਦੀਨ ਰਹੈ ਜੇਤੋ ਊਚ ਮੰਦ ਹੈ।
ਪੂਰੋ ਬ੍ਰਿੰਦ ਸਾਜ ਰਹੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੌ ਸਮਾਜ ਰਹੈ
ਤੌਲੈ ਗੁਰੂ ਰਾਜ ਰਹੈ ਜੌਲੌ ਭਾਨੁ ਚੰਦ ਹੈਂ ॥ ੪੫੧ ॥

ਛਪਯ
ਯਾਵਤ ਰਮਾ ਸੁਹਾਗ ਸੰਭੁ ਸਿਰ ਗੰਗ ਸੁ ਲਹਰਤ।
ਯਾਵਤ ਵਸਤਿ ਵਿਕੁੰਠ ਨਿਖਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਨ ਦਹਰਤ ॥
ਯਾਵਤ ਤੱਤ ਵਿਭਾਗ ਪਰਸ ਪਰ ਏਕ ਨ ਹ੍ਵੈ ਹੈ।
ਯਾਵਤ ਤ੍ਰਿ ਗੁਨ ਪਰਕਾਸ ਸਕਤਿ ਜਗ ਦੀਸੂਰ ਦ੍ਵੈ ਹੈ ॥
ਇਹ ਲਲਿਤ ਪੰਥ ਸ੍ਰੀ ਖਾਲਸਾ ਤਾਵਤਾ ਸਮਯ ਪਰਯੰਤ ਭਲ।
ਯਸ ਓਜ ਪਰਤਾਪ ਅਖੰਡ ਯੁਤ ਗਰਜਯ ਪ੍ਰਭੁ ਦਸਮੇਸ ਬਲ ॥ ੪੫੨ ॥

ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਨੀਲ ਵਰਣਾਂ ਬਰ ਧਾਰੀਨ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਰਨਨੰ

ਦੋਹਿਰਾ
ਵੰਦੌ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਗਤ ਪਤਿ ਸਬ ਕਰ ਪਰਾਨ ਅਧਾਰ।
ਜੱਹਿ ਪਦ ਪਦਮ ਪੁਨੀਤ ਪ੍ਰਤਿ ਵਿਧਿ ਹਰਿ ਸੰਭੁ ਜੁਹਾਗ ॥ ੪੫੩ ॥

ਛਪਯ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜਗ ਦੀਸ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਦਭੁਤ।
ਅਮਰ ਦਾਸ ਜਨ ਅਮਰ ਪਰਮੁਦ ਪ੍ਰਦ ਰਾਮ ਦਾਸ ਉਤ ॥
ਅਰਜਨ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਥ ਹਰਿ ਰਾਯ ਜੋਤਿ ਰਵਿ।
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪ੍ਰਤੱਛ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਤਿ ਲਲਿਤ ਨਵਲ ਛਵਿ ॥
ਗੁਰੁ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਧਰਮ ਧਰ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ।
ਤਦ ਵੰਦੌ ਸਬ ਕਰ ਧਯਾਨ ਜੱਹਿ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਬੱਲ ਅਗਯਾਨ ਕਰਿ ॥ ੪੫੪ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਪਰਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਤੇਜ ਨਰ ਕੇਸਰੀ।
ਲਖ ਨਿਜ ਧਰਮ ਲਲਾਮ ਕਿਯਸਿ ਰੱਛ ਰਿਪੁ ਘੋਰ ਕਲਿ ॥ ੪੫੫ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਚਤੁਰ ਵਦਨ ਅਵਿਤਾਰ।
ਰਾਜ ਯੋਗ ਧਰ ਸਕਤਿ ਨਿਧਿ ਤਹਿ ਪਦ ਪਦਮ ਜੁਹਾਰ॥ ੪੫੬॥

ਛਪਯ
ਚਤੁਰ ਬਜੂਹ ਅਵਿਤਾਰ ਦਸਮ ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਸੁ ਨਾਯਕ।
ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਭੁਕਤਿ ਭਲ ਮੁਕਤਿ ਪਰ ਦਾਯਕ॥
ਯੋਗੀ ਪਤਿ ਨਿਜ ਮਗਨ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਰੁ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜਸ।
ਸਰਬ ਸਕਤਿ ਸੰਯੁਤਿ ਵਿਦਤ ਗੁਰੁ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤਸ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਸਤ ਗੁਰੁ ਸ੍ਰੀ ਯਸਵੰਤ ਹਰਿ ਗਾਢਿ ਭੂਮਿਕਾ ਦਤਵਤ।
ਸੁਚ ਸਲ ਕਰ ਚਰਨ ਸਰੋਜ ਰਜ ਭਭ ਰੁਜ ਭੇਖਜ ਕਲੁਖ ਹਤ॥ ੪੫੭॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਰਾਮਾਦਿਕ ਕ੍ਰਿਸਨਾਦਿ ਜਸ ਚਤੁਰ ਚਤੁਰ ਭੇ ਰੂਪ।
ਤਸ ਕਲਿ ਧਰਮ ਮ੍ਰਯਾਦ ਹਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਇਹ ਪਰਮ ਅਨੂਪ॥ ੪੫੮॥

ਛਪਯ
ਪਣਵਉ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਰਮੋਦ ਪ੍ਰਭੂ ਪੰਥ ਸੁਖਦ ਸਦ।
ਵੰਦੱਉ ਵਹੁਰ ਵਿਨੋਦ ਵਿਸਦ ਬੁਧ ਅਤਿ ਰਤਿ ਗੁਰੁ ਪਦ॥
ਨਮਸਕਾਰ ਵਹੁ ਵਾਰ ਅਹਿਤ ਚਿੱਤ ਗ੍ਰਹਿ ਬਿਤ ਸੁਤ ਤ੍ਰਿਯ।
ਜੁਗ ਹਥ ਜੋਰ ਜੁਹਾਰ ਸੁ ਜਸ ਜਗ ਦੀਸ ਚੰਦਰ ਪ੍ਰਿਯ॥
ਜਗ ਸਕਲ ਸੁ ਕਵਿ ਜਣ ਇਸਟ ਮਮ ਨੁਤ ਪਗ ਰਜ ਭਲ ਭਾਲ ਧਰ।
ਮਗ ਨੀਲ ਵਰਨ ਨਿਰ ਵਰਨ ਨਿਰ ਵਰਨ ਮਤਿ ਵਰਨ ਸੁ ਅਰਥ ਭਰ॥ ੪੫੯॥

ਸੋਰਠਾ
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜਦ ਦੀਸ ਵਿਰਚਸਿ ਭਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਡ।
ਕੱਹ ਕਰ ਦੀਜਉ ਸੀਸ ਚਿੰਤਨ ਕਿਯਸਿ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਪਤਿ॥ ੪੬੦॥

ਕਬਿੱਤ

ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਦੇਵ ਜੇਤੇ ਭੀਰ ਭੇ ਸਭੀਤਿ ਤੇਤੇ
ਜੋਰ ਜੌ ਉਠਾਯ ਲੇਤੇ ਯਾਂਤੇ ਸੇਸ ਕੋ।

ਅੰਤ ਕੋ ਅਕਾਲ ਕੋ ਪਰਚੰਡ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਜੋਈ
ਹ੍ਵੈ ਕੈ ਨਾਗ ਰੂਪ ਦੀਨੋਂ ਆਸਰੋ ਅਸੇਸ ਕੋ ॥
ਭਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੁੰਡ ਪੈ ਸੁਧਾਰ ਲੀਨ
ਰਾਈ ਜਯੋ ਸੁਮੇਰੁ ਸ੍ਰਿੰਗ ਬੀਰ ਯਾ ਵਿਸੇਸ ਕੋ ।
ਐਸੋ ਉਪਕਾਰੀ ਕੁੰਦ ਕੀਰਤੀ ਵਿਥਾਰੀ
ਇਸ ਵੰਦਨਾ ਹਮਾਰੀ ਹ੍ਵੈ ਅਸਾਰੀ ਨਾਥ ਸੇਸ ਕੋ ॥ ੪੬੧ ॥
ਚਾਰੋਂ ਵੇਦ ਭੇਦ ਜਾਨੈ ਆਗਮ ਕੋ ਪਾਰ ਗਾਮੀ
ਜੇਤੇ ਨਿਗ ਮਾਂਗ ਔ ਰਾਨ ਕੰਠ ਪਧਾਰੈਂ ।
ਯਾਵਤ ਸੁ ਵਿਦਯਾ ਸਿੰਧੁ ਸੀਲ ਕੋ ਸੁਮੇਰ ਸ੍ਵਾਮੀ
ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਬਿਬੇਕੀ ਧੀਰ ਦੈਵੀ ਗੁਨ ਸਾਰੇ ਹੈਂ ॥
ਜੀਹ ਦ੍ਵੈਸ ਹੱਸ੍ਰਕੈ ਨਵੀਨ ਤੇ ਨਵੀਨ ਨਾਮ
ਲੇਤ ਹੈਂ ਸਦੈਵ ਈਸ ਪੰਥ ਮੈਂ ਪਧਾਰੈਂ ਹੈਂ ।
ਭੀਤਿ ਭੀਮ ਭੋਗਨ ਤੇ ਭਾਗੇ ਭੂਰਿ ਭਾਗਵੰਤ
ਭੂਮਿ ਭਾਰ ਭਾਲਪੈ ਭਗੌਤ ਭਗਤ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੪੬੨ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਕਲ ਕੀਰਤਿ ਕੁੰਦ ਕਪੂਰ ਕਲਾ ਨਿਧਿ ਸ੍ਰੀ ਅਹਿ ਨਾਥ ਮੁਕੰਦ ਉਚਾਰੀ ।
ਦਸ ਹੂੰ ਦਿਸ ਦੀਹ ਪਰਕਾਸ ਭਵਾ ਨਿਜ ਦੇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਧੀ ਸਿਤ ਸਾਰੀ ॥
ਤਤ ਸਿੰਧੁ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੁਧਾ ਦੁਗਧਾਦਿਕ ਛੀਰਧਿ ਬੋਲ ਭਨੈ ਬੁਧ ਞਾਰੀ ।
ਵਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਾਂਬੁਜਕੇ ਢਿਗਦੈ ਸ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੋਤ ਸੁਨੈ ਜਸ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ॥ ੪੬੩ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੁੰਦਰ ਸੀਮ ਸਹਸ੍ਰ ਸੁਭ ਮਨਿ ਧਰ ਲਲਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ।
ਜਨ ਭਗਵੰਤ ਸੁ ਨਾਮ ਨਿਧਿ ਪੂਰਿ ਅਤਿ ਭੋਗ ਵਿਲਾਸ ॥ ੪੬੪ ॥

ਕਬਿੱਤ
ਇੰਦ੍ਰ ਆਦਿ ਬ੍ਰਿੰਦ ਦੇਵ ਬੂਝੈ ਕੌ ਨ ਗੂਢ ਭੇਵ
ਸਾਂਝ ਭੋਰ ਠਾਂਢੇ ਸੇਵ ਦੀਨ ਹ੍ਵੈ ਕਰਤ ਹੈਂ ।
ਜੱਛ ਧਨਾ ਸੀਸ ਕੇਤੇ ਗੰਧਰਬ ਪਰਬੀਨ ਜੇਤੇ
ਚਾਰਨ ਜੋ ਤਤ ਬੇਤੇ ਕੀਰਤੀ ਰਰੱਤ ਹੈ ॥

ਆਠੋ ਕੁੰਟ ਰੱਛ ਵਾਰੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸਾਂਪ ਸਾਰੇ
ਦੈਂਤ ਜੇ ਪਰਚੰਡ ਭਾਰੇ ਭੇਟ ਕੇ ਭਰਤ ਹੈਂ।
ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਲੁਠਾਤ ਮੁੰਡ ਗਾਵਤੇ ਪਰਸੰਸ ਤੁੰਡ
ਸਿੱਧ ਚਿਰੰਜੀਵ ਝੁੰਡ ਭਾਵਰੀ ਭਰਤ ਹੈ ॥ ੪੬੫ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਯਦਿ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਬਹੁਤ ਭੇ ਇਕ ਸਨ ਏਕ ਪਰਬੀਨ।
ਕਵਿਤਾ ਸੁਧਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਅਤਿ ਜਗਤ ਵਿਦਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨ ॥ ੪੬੬ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਪਿੰਗਲਾ ਚਾਰਜ ਰੂਪ ਧਰ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਅਹਿ ਮੁਕਟਿ ਮਣਿ।
ਬ੍ਰਿੰਤ ਸੁਠ ਰਤਨ ਅਨੂਪ ਕ੍ਰਿਤ ਪਰਸ ਤਾਰ ਸੁ ਭੇਗ ਬਹੁ ॥ ੪੬੭ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਸਬਦਾ ਗਮ ਸਿੱਧ ਪ੍ਰਯੋਗ ਰਟੇ ਸੁਠ ਛੰਦ ਪ੍ਰਵੰਦ ਮਰਯਾਦ ਵਖਾਨੀ।
ਅਤਿ ਮੰਜੁਲ ਮੀਠ ਪ੍ਰਿਯਾ ਸਬ ਕੋਬਹੁ ਭਾਵ ਭਰੀ ਸੁ ਭਨੀ ਅਹਿ ਵਾਨੀ ॥
ਕਵਿਤਾ ਬਿਧਿ ਆਦਿ ਅਚਾਰਜ ਭੇ ਮੁਨਿ ਬ੍ਰਿੰਦ ਜਿਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਪਹਿਚਾਨੀ।
ਗੁਨ ਸਾਗਰ ਧੀਰ ਉਜਾਗਰ ਨਾਗਰ ਮੇਰਸ-ਨਾਗਰ ਹ੍ਵੈ ਮੁਦ ਦਾਨੀ ॥ ੪੬੮ ॥

ਕਬਿੱਤ
ਹ੍ਵੈ ਕੇ ਛੋਟੋ ਭ੍ਰਾਤ ਰਾਮ ਕੀਨੇ ਨੀਕੇ ਦਾਸ
ਕਾਮ ਲੀਨੀ ਸਾਮ ਆਠੋ ਜਾਮ ਧਾਰਕੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਕੋ।
ਆਯੇ ਜੋ ਅਰੰਨ ਨਾਥ ਆਪਦਾ ਸਹਾਰੀ ਸਾਧ
ਰੈਨ ਦਯੋਸ ਜੋਰ ਹਾਥ ਕੈਕੈ ਭਾਰੀ ਭੀਤਿ ਕੋ ॥
ਯਾਵਤ ਸੁ ਸੇਵ ਸਾਰੀ ਮੂਡ ਪੈ ਸਦੀਵ ਧਾਰੀ
ਆਪ ਨਿਰਾ ਹਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਲੈਕੈ ਗੀਤਿ ਕੋ।
ਜੀਤ ਕੈ ਗੁੜਾਕ ਚਾਪ ਐਂਚ ਕੇ ਕੜਾਕ ਬੀਰ
ਧ੍ਰੰਸ ਕੈ ਤੜਾਕ ਸਤ੍ਰ ਸਿੰਧੁ ਓਜ ਨੀਤਿ ਕੋ ॥ ੪੬੯ ॥
ਵਾਹੀ ਸੇਵਾ ਪਰੇਮ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹ੍ਵੈ ਪਰਮੋਦ ਨਾਥ
ਹੂਯੇ ਛੋਟ ਵੈਸ ਜੇਠ ਭ੍ਰਾਂਤ ਜੂ ਬਨਾਯ ਕੈ।
ਦੀਨੋ ਹੈ ਨਿਜਾਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੌ ਬਢਾਯ ਬੇਸ

ਕੀਨੋ ਹੈ ਵਿਸੇਸ ਮਾਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੋ ਜਨਾਯ ਕੈ ॥
ਕੈ ਕੈ ਖੰਡ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੇ ਪਰਚੰਡ ਬੀਰ
ਦੈ ਕੈ ਦੰਡ ਛੰਡ ਕੇਤੇ ਮਾਰ ਤੰਡ ਤਾਯ ਕੈ ।
ਜੋਧੇ ਭੀਮ ਭਾਰੀ ਮਦਯ ਮਾਂਸਕੇ ਅਹਾਰੀ ਧੀਰ
ਧਾਰੀ ਹੈਂ ਸੁ ਨੀਲ ਕੇ ਵਿਹਾਰੀ ਮੌਜ ਪਾਯ ਕੈ ॥ ੪੭੦ ॥

ਸੋਈ ਸੇਸ ਨਾਗ ਜੂ ਗੁਨਾਨ ਕੋ ਤੜਾਗ ਦੀਹ
ਭਾਰੋ ਭਾਗ ਬਾਂਕੋ ਬਾਗ ਰਾਗਕੇ ਕਲਾਪ ਕੋ ।
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਨਾਥ ਜੂਕੇ
ਧਾਮ ਹ੍ਵੈ ਕੈ ਛੋਟ ਪੂਤਨੇਹ ਛੋਰਯੋ ਨਾ ਮਿਲਾਪ ਕੋ ॥
ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਥੋਰੀ ਵੈਸ ਰੂਪ ਤੌਂ ਅਨੂਪ ਗੌਰ
ਆਯੁਧ ਪਰਬੀਨ ਧਾਰਯੋ ਬੇਸ ਬਾਨ ਚਾਪ ਕੋ ।
ਧ੍ਵੰਸ ਕੈ ਮਲੈਛ ਝੁੰਡ ਸ੍ਰੋਣਤ ਕੇ ਪੂਰੇ ਕੁੰਡ
ਤੋਰੇ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਤੁੰਡ ਮੰਡ ਕੈ ਪਰਤਾਪ ਕੋ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਨਯਨ ਨੀਰ ਰਿਪੁ ਤ੍ਰਿਯਨ ਕੋ ਅਸਟਪ ਸਿੰਧੁ ਲਲਾਮ ।
ਕਿਯਸਿ ਫਤਹ ਦਸ ਦਿਸਨਕੋ ਫਤਹ ਸਿੰਘ ਸੁਭ ਨਾਮ ॥ ੪੭੧ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਪਟ ਨੂਤਨ ਨੀਕ ਅਮੋਲ ਸਜੇ ਕਲਗੀ ਸੁ ਜਿਗਾਦੁਤਿ ਧਾਯ ਰਹੀ ਹੈਂ ।
ਮਣਿ ਕੰਚਨ ਕੇ ਭਲ ਭੂਖਨ ਸੌਂ ਨਖ ਤੇ ਸਿਖ ਲੌਂ ਛਾਵਿਛਾਯ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਚਢ ਸਾ ਯੁਧ ਬੇਗ ਤੁਰੰਗ ਘਨੇ ਮੁਦ ਕਾਮ ਸੁ ਆਂਖ ਲਜਾਯ ਰਹੀਂ ਹੈ ।
ਮਨ ਮੋਹਨ ਮੂਰਤਿ ਸੁੰਦਰ ਸੂਰਤ ਮੇ ਉਰ ਬੀਚ ਸਮਾਯ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥ ੪੭੨ ॥

ਕਬਿੱਤ
ਸਾਹਿਬ ਸੁ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰਸਿਧ ਲੋਕ
ਰਾਗਨ ਕੋ ਰੂਪ ਦੀਨ ਮਾਲਿਕ ਸੁ ਜਾਨ ਹੈਂ ।
ਸਾਂਤਿਕੀ ਪੁਨੀਤ ਗੰਗ ਵਾਣੀ ਚੀਤ ਜੇਤੋ ਅੰਗ
ਦਾਤੋ ਮੋਖ ਜਾਂਕੋ ਸੰਗ ਗ਼ਯਾਨ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ ॥
ਯਾਵਤ ਸੁ ਵਿਦਯਾ ਨੀਕ ਕੰਠ ਸੇਂ ਵਖਾਨੈ ਠੀਕ

ਲਾਂਘ ਹੈਂ ਨ ਧਰਮ ਲੀਕ ਬੀਰ ਮੈਂ ਪਰਮਾਨ ਹੈਂ।
ਰੱਛਕੈ ਗਰੀਬ ਗੋ ਪ੍ਰਤੱਛਕੈ ਪਰਚੰਡ ਤੇਜ
ਭਛ ਕੈ ਗਨੀਮ ਓਜ ਅੱਛ ਮੌਜਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ੪੭੩ ॥

ਧਰਮ ਕੇ ਸੁ ਧੌਲ ਧਾਮ ਧੀਰ ਤਾਕੇ ਧਰਾ ਧਰ
ਧਾਰਾ ਧਰ ਮੋਦ ਸੌ ਵਿਨੋਦ ਬਰਸਤ ਹੈਂ।
ਸੋਹਨੇ ਸਜੀਲੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰੰਗੀਲੇ ਨੈਨ
ਬਾਂਕਰੇ ਛਵੀਲੇ ਛੈਲ ਮੌਜ ਦਰਸਤ ਹੈਂ ॥
ਸੰਤਨ ਸੌ ਆਛੋ ਮੇਲ ਮੀਤਨ ਸੌ ਹਾਸੀ ਖੇਲ
ਦੂਤਨ ਸੌ ਠੇਲਾ ਠੇਲ ਸੇਲ ਸਰ ਸਤ ਹੈਂ।
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੇ ਲਾਡੁਲੇ ਸੂ ਪੂਤ ਜੋਧੇ
ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਜੇਈ ਜਾਪੈ ਹਰ ਸਤ ਹੈਂ ॥ ੪੭੪ ॥
ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਯਾਕੋ ਧਾਰੋ ਹੀਯੇ ਧਯਾਨ
ਵਾਂਕੋ ਐਸੋ ਹਠ ਵਾਲਾ ਕਾਕੋ ਦੇਖਿਯੇ ਵਿਚਾਰ ਕੈ।
ਦੀਨੋ ਹੈ ਮਲੇਛਨ ਕੋ ਭ੍ਰਾਤਨ ਸਮੇਤ ਸੀਸ ਕੀਨੋ
ਹੈਂ ਸੁ ਥਾਪ ਧਰਮ ਹਿੰਦ ਕੋ ਵਿਥਾਰ ਕੈ ॥
ਭਾਰੀ ਵਾਦ ਸਾਹੀ ਐਂਚ ਮੂਲ ਸੇਂ ਉਪਾਰੀ ਸਾਰੀ
ਡਾਰੀ ਸਿੰਧੁ ਖਾਰੀ ਟਾਰੀ ਸਫਾਂ ਤੇਜ ਧਾਰ ਕੈ ॥
ਕੀਰਤੀ ਅਕਾਲ ਕੀ ਪਰਕਾਸ ਕੈ ਚਹੂੰਘਾਂ ਚਾਰੂ
ਸੰਗ ਤੈਂ ਉਧਾਰ ਕੈ ਉਡਾਯ ਪਾਪ ਛਾਰ ਕੈ ॥ ੪੭੫ ॥

ਬਤੀਸਾ ਅੰਤ ਗੁਰੂ ਦੰਡਿਕਾ
ਦੇਵਨ ਕੇ ਧਾਮ ਧੂਲਿ ਧੂੰਸਨਕੈ ਧੇਨੁਨ ਕੋ ਧਾਰਾ ਧਰ ਧ੍ਰੋਹ ਧੂਮ ਧਆਮ ਕਲੂ ਧਾਂਕ ਪਰਾ।
ਸਾਹਿਬ ਸੁਜਾਨ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਦੇਗ ਤੇਗ ਧਨੀ ਦੇਤ ਜੌਨ ਭ੍ਰਾਤਨ ਸੌ ਸੀਸ ਕੈਕੈ ਪੁੰਨ ਹਰਾ ॥
ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸਿੰਧੂ ਲੌ ਅਭਾਵ ਕੈ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਹਿੰਦ ਬ੍ਰਿੰਦ ਊਚ ਨੀਚਨ ਮੈਂ ਫੈਲਤੀ ਮਲੇਛ ਸਰਾ।
ਸਰਮ ਲੋਪ ਹੋਤੀ ਵੇਦ ਮ੍ਰਮ ਕੋ ਨ ਪਾਤੇ ਧੀਰ ਕ੍ਰਮ ਤੌ ਪਲਾਤੇ ਬਜੋਮ ਧਰਮ ਧਸ ਜਾਤੋ ਧਰਾ ॥ ੪੭੬ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਟੀਕੇ ਸੋਢ ਪੰਸਕੇ ਪਰਸੰਸ ਕੈ ਜੁਹਾਰੈ ਦੇਵ

ਪੂਜਨੀਯ ਲੋਕ ਮੈ ਸੁ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਹੈਂ।
ਓਜ ਕੋ ਪਹਾਂਰ ਹੈਂ ਕਿ ਬੁਧਿਕੇ ਅਗਾਰ ਭਾਰੀ
ਮੋਦਕੇ ਭੰਡਾਰ ਹੈਂ ਕਿ ਕਾਮਿਨੀ ਕੋ ਕਾਮ ਹੈਂ॥
ਭਾਵ ਨ ਮਦਾਰ ਹੈਂ ਕਿ ਮੋਖਕੇ ਭ ਤਾਰ ਪੁੰਨ
ਪੌਧਾ ਕੇ ਕਿਦਾਰ ਹੈਂ ਕਿ ਪਾਪ ਜਾਡੋ ਘਾਮ ਹੈ।
ਸੀਲ ਕੇ ਸੁਮਾਰ ਹੈਂ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਅਕਾਰ ਸਾਰ
ਧਰਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਤੇਜ ਧਾਮ ਹੈਂ॥ ੪੭੭॥

ਰਜ਼ਮ ਬਜ਼ਮ ਚੁਸਤ ਸੂਰਤ ਤਮਾਮ ਜਹਾਂ
ਕੋਹ ਕਰਾਮਾਤ ਪਾਕ ਪੀਰਨ ਕੇ ਪੀਰ ਹੈਂ।
ਆਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮ ਹੈਂ ਰਹੀਮ ਹੈਂ ਨ ਬੀਮ ਜ਼ਰਾ
ਰਾਜ਼ਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ ਕਰੀਮ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਹੈਂ॥
ਆਜ਼ਜ਼ ਨਿਵਾਜ ਖੂਨੀ ਗਾਲਬ ਗੁਦਾਜ਼ ਖੂਬ
ਦੇਗ ਤੇਗ ਵਾਲੀ ਜੇਬ ਆਲਮ ਅਮੀਰ ਹੈਂ।
ਫਾਜ਼ਲ ਫਜ਼ੀਲ ਤਮ ਆਬ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਾਜ
ਸਾਹਿਬ ਜਿ ਭਤੇ ਸਿੰਘ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈਂ॥ ੪੭੮॥

ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹੈਂ ਕਿ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈਂ
ਕਿ ਮਾਲਕ ਸਊਰ ਹੈਂ ਸ਼ਰੀਅਤ ਜ਼ਹੀਰ ਹੈਂ।
ਸ਼ੀਰੋ ਫਰਜ਼ੰਦ ਕੇ ਦਿਹੰਦ ਹੈਂ ਬੁਲੰਦ ਅਤਾਂਈ ਮਾਂ
ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਵੋਜਦੰਦ ਜੇ ਸਰੀਰ ਹੈਂ॥
ਗਾਫਲ ਖਰਾਸ ਹੈਂ ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸ ਖੂਬ
ਸਾਹਵੇ ਸੁਖਾਸ ਹੈਂ ਗਰੀਬ ਦਸਤਗੀਰ ਹੈਂ।
ਫਾਜ਼ਲ ਫਜ਼ੀਲ ਤਮ ਆਬ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਾਜ
ਸਾਹਿਬ ਜਿ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਰੌਸਨ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈਂ॥ ੪੮੦॥
ਦੌਲਤ ਫਿਜਹਿ ਹੋਇ ਸਾਹਚੀਂ ਫਿਰਾਜ ਦਿਲ
ਗਾਫਲ ਗੁਦਾਜ਼ ਬੇ ਨਯਾਜ਼ਬਾ ਬਸੀਰ ਹੈਂ।
ਆਲਿਮ ਇਲਮ ਕਾਂਨ ਯਜ਼ਦਾਂ ਪਿਸਰ ਜਾਨ
ਬਾਲ ਫਰਮਾਨ ਅਮਾਂ ਆਲਾਵੇ ਮੁਨੀਰ ਹੈ॥
ਦਸਤ ਫੈਈਯਾਜ਼ ਐਸ ਮੌਜ਼ੈ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਖੇਸ
ਪਰੀ ਦੇਵ ਜਿੰਨ ਬੀਮ ਆਜ਼ਜ ਅਸੀਰ ਹੈਂ।

ਫਾਜ਼ਲ ਫਜ਼ੀਲ ਤਮ ਆਬ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਾਜ
ਸਾਹਿਬ ਜਿ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈਂ ॥ ੪੮੧ ॥

ਕਾਮਲ ਕਲਾਮ ਖੇਸ਼ ਆਲਮ ਕਮਾਲ ਕੇਸ
ਖਾਲਕ ਹਮੇਸ ਮੇਸ ਦਾਨਸ ਪਜ਼ੀਰ ਹੈਂ।
ਕਾਫਰ ਮਲੇਛ ਕੌਮ ਹੇਜ਼ਮ ਅੰਬਾਰੁ ਬੂਮ
ਆਤਸ਼ ਬੁਲੰਦ ਸਖਤ ਜੋਸ਼ ਬੈ ਨਜ਼ੀਰ ਹੈਂ ॥
ਦੀਦਨੇ ਮੁਰਾਦ ਦਿਲੇ ਹਾਸਲ ਸ਼ਿਤਾਬੀ ਬੂਦ
ਬੰਦਗੀ ਕੁਨੰਦ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਵੇ ਹਕੀਰ ਹੈਂ।
ਫਾਜ਼ਲ ਫਜ਼ੀਲਤਮ ਆਬ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਾਜ
ਸਾਹਿਬ ਜਿ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਹੈਂ ॥ ੪੮੨ ॥
ਰਾਸਤ ਬਿਗੋਯਦ ਗੁਲਾਮ ਨੌਂ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
ਬੇਸ਼ਕ ਹਮੇਸ਼ ਮਰਾ ਮਾਲਕ ਅਖੀਰ ਹੈਂ।
ਜ਼ੌਰ ਜਮਾ ਜੇਬ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ ਬਹਾਰ ਬੇਸ਼
ਫੌਜਆਂ ਜਗੀਰ ਆਂਦ ਬੀਰ ਆਵਜੀਰ ਹੈ ॥
ਮਾਦਰ ਬਿਰਾਦਰ ਪਿਦਰ ਯਾਰ ਖੁੰਦ ਕਾਰੁ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਜੂਦ ਸ਼ੌਕ ਸ਼ਾਹੀ ਅਕਸੀਰ ਹੈਂ ॥
ਫਾਜ਼ਲ ਫਜ਼ੀਲਤਮ ਆਬ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਾਜ
ਸਾਹਿਬ ਜਿ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈਂ ॥ ੪੮੩ ॥

ਛਪਯ
ਲਲਿਤ ਸੁ ਕੁੰਚਯ ਕੇਸ ਲਲਿਤ ਭਲ ਮਸਤਕ ਦੁਤ ਅਤਿ।
ਲਲਿਤ ਭਿਕੁਟਿ ਤਮ ਕੁਟਲ ਲਲਿਤ ਮ੍ਰਿਗ ਨਯਨ ਲੁਭ ਧਰਤਿ ॥
ਲਲਿਤ ਸਰਵਨ ਸੁਠ ਸ਼ੀਫ ਲਲਿਤ ਗੰਡ ਸਥਲ ਛਵਿ ਛਿਤ।
ਲਲਿਤ ਪੋਲ ਸੁ ਲੋਲ ਲਲਿਤ ਸੁਰ ਨਾਮ ਚੁਭਿਤ ਚਿਤ ॥
ਵਹੁ ਲਲਿਤ ਅਸਰ ਦਲ ਬਿੰਬਵਤ ਲਲਿਤ ਰਦਨ ਕਲ ਕੁੰਦ ਕਲਿ।
ਕਵਿ ਲਲਿਤ ਸੁਚਿ ਬਕ ਰਸਾਲ ਸੁਭ ਲਲਿਤ ਕਮਲ ਮੁਖ ਅਹੰ ਅਲਿ ॥ ੪੮੪
ਲਲਿਤ ਸੁ ਕੰਠ ਕਪੋਤ ਲਲਿਤ ਭੁਜ ਦੰਡ ਕਮਲ ਕਰ।
ਲਲਿਤ ਉਰੱਸਥਲ ਪਰਬਲ ਲਲਿਤ ਭਾ ਕੂਪ ਨਾਭਿ ਤਰ ॥
ਲਲਿਤ ਲਚਿਕ ਕਚਿ ਲਲਿਤ ਸੁ ਨਿਤਿੰਬ ਪੋਟ ਛਵਿ।
ਲਲਿਤ ਸੁ ਕਦਲੀ ਜੰਗ ਲਲਿਤ ਅਤ ਜਾਨ ਜੁਗਲ ਕਵਿ ॥

ਲਘੁ ਲਲਿਤ ਸੁ ਸੀਸੀ ਪੀਂਡਰੀ ਲਲਿਤ ਸੁ ਗੁਲਫ ਗੁਲਾਬ ਗੁਲ।
ਪਦ ਪਦਮ ਪਰਮ ਪਦ ਲਲਿਤ ਪ੍ਰਦ ਫਤਹ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੁਲ॥ ੪੮੫॥
ਨਵਲ ਵਯਸ ਭਵਨ ਨਵਲ ਤਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਦਨ ਛਵਿ।
ਨਵਲ ਸੁ ਲਛਨ ਲਲਿਤ ਨਵਨ ਵਰ ਵਰਨ ਪੁਰਟ ਰਵਿ॥
ਨਵਲ ਸੁਵਸਨ ਅਭਰਨ ਸਜਤ ਦੁਤਿ ਕਨਕ ਰਤਨ ਮਯ।.
ਨਵਲ ਸੁ ਆਯੁਧ ਸਜਤ ਨਵਲ ਕ ਭਲ ਭਾਲ ਤੇਜ ਚਯ॥
ਹੈਵ ਨਵਲ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਰੁਚਿਰ ਅਤਿ ਨਵਲ ਚਮਰ ਅਦਭੁਤ ਲਸਯ।
ਮਣਿ ਜਟਿਤ ਨਵਲ ਕੰਚਨ ਛਤਰ ਸ੍ਰੀ ਫਤਹ ਸਿੰਘ ਮਮ ਉਰਵਸਯ॥ ੪੮੬॥
ਅਲਪ ਵਯਸ ਵਰ ਵਿਸਦ ਬੁਧਿ ਵਡ ਵਿਦੁਖ ਚਕਿਤ ਚਿਤ।
ਕੰਠਾਗਰ ਗੁਰੁ ਗਰੰਥ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬਿਪੁਲ ਵਿਸਯ ਬਿਤ॥
ਯਾਵਤ ਵਿਦਯਾ ਵਿਮਲ ਚਤੁਰ ਦਸ ਚਤੁਰ ਵਿਦਤ ਜਗ।
ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧ ਨਿਖਲ ਲੁਬਧ ਪਦ ਪਦਮ ਸੁ ਰਜ ਲਗ॥
ਮ੍ਰਿਦ ਮਧੁਰ ਸਰਲ ਸੁਚ ਭਨਤਿ ਭਲ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦ ਭਕਤਿ ਜਨ।
ਮਦ ਮਦਨ ਵਿਮਰਦਨ ਮਦਨ ਛਵਿ ਦੁਸਟ ਵਿਦਮਨ ਅਗਮਨ ਮਨ॥ ੪੮੭॥

ਸੋਰਠਾ
ਅਲਪ ਵਯਸੱ ਚਹੂੰ ਓਰ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾ।
ਭੇ ਸਬ ਕਰ ਚਿੱਤ ਚੋਰ ਰੁਚਿਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਵਚਿਤ ਧਰ॥ ੪੮੮॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਅਨੰਤ ਅਵਿਤਾਰ ਕਰ ਗੁਨ ਗਨ ਸਿੰਧੁ ਵਿਸਾਲ।
ਸੁਨਹੁੰ ਸੁ ਬੁੱਧ ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਵਰ ਲੀਲਾ ਲਲਿਤ ਰਸਾਲ॥ ੪੮੯॥

ਹੋਲਾ ਮਹਲਾ ਪ੍ਰਸੰਗ

ਸਵੈਯਾ
ਸੁਭ ਏਕ ਸਮੈਂ ਦਸਮੇਸ਼ੂਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਯਾਵਤ ਸੰਗਤਿ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬਟੋਰੀ।
ਕਲੈ ਪਿਚ ਕਾਰਨ ਕੇਸਰ ਕਿੰਸਕ ਹ੍ਵੈ ਜੁ ਸੁਰੰਗ ਕਰੈ ਬਰਜੋਰੀ॥
ਅਤਿ ਹਾਸ ਵਿਲਾਸ ਪਰਕਾਸ ਦਸੋਦਿਸ ਡਾਰਤ ਮੂਠ ਗੁਲਾਲ ਸੁ ਝੋਰੀ।
ਮੁਦ ਗਾਵਤ ਗੀਤ ਧਮਾਰ ਗੁਨ ਪ੍ਰਿਯ ਸਿੰਘਨ ਸੌ ਪ੍ਰਭੁ ਖੇਤਲ ਹੋਰੀ॥ ੪੯੦॥

ਕਬਿੱਤ

ਆਯੋ ਰਿਤੁ ਰਾਜ ਜੁ ਸੁਹਾਯੋ ਹੈ ਜਹਾਨ ਸਾਰੋ
ਛਾਯੋ ਹੈ ਪਰਮੋਦ ਦੁਖ ਏਕ ਹੂੰ ਨ ਤੋਲਾ ਹੈ।
ਸੀਤ ਹੂੰ ਨ ਘਾਂਮ ਤੇਜ ਚੰਦਿਕਾ ਗੁਲਾਬੀ ਦੰਡ
ਸੀਤਲ ਸੁਗੰਦ ਮੰਦ ਪੌਨ ਕੋ ਝਕੌਲਾ ਹੈ॥
ਕੰਜ ਸੇ ਪਰਫੂਲ ਹੂਯੇ ਹੀਯੇ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਪਜਾਰੀ
ਹੌਂਸਲੇ ਹੁਲਾਸ ਬੀਰ ਚੀਤ ਤੌਂ ਕਲੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈਂ॥ ੪੯੧॥

ਕੂਕ ਉਠੀ ਕੋਕਿਲਾ ਕਲਾਪੀ ਮੋਰ ਨਾਚ ਉਠੇ
ਕੀਰ ਔ ਕਪੋਤ ਝੁੰਡ ਬ੍ਰੇਹੀ ਕੋ ਵਿਚੋਲਾ ਹੈ।
ਠੌਰ ਠੌਰ ਨੀਰ ਕੇ ਪਿਯੂਖ ਸੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਪੂਰ
ਔਰ ਹੀ ਅਨੂਠੀ ਤੌਰ ਕੰਜ ਤੁੰਡ ਖੋਲਾ ਹੈ॥
ਭੌਰਨ ਕੀ ਭੀਰ ਭਾਰੀ ਗੁੰਜ ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪੁੰਜ
ਝਾਕ ਝੂਰ ਝੂਰਕੈ ਵਿਯੋਗੀ ਚੀਤ ਡੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੌਲਾ ਹੈ॥ ੪੯੨॥

ਬਾਂਕੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਨੌ ਬਹਾਰ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿਨ ਕੀ
ਸੋਭਤੀ ਸੁ ਭੂਮਿ ਦੇਖ ਨਾਕ ਹੂੰ ਲਜੋਲਾ ਹੈ।
ਬਾਗ ਔ ਬਗੀਚੇ ਬ੍ਰਿੰਦ ਫੈਲ ਗੋ ਪਰਮੋਦ ਪੁੰਜ
ਸੈਲਨ ਮੈਂ ਸੈਲ ਖੁਸ਼ੀ ਪੌਨ ਕੋ ਵਰੋਲਾ ਹੈਂ॥
ਕੇਤੇ ਰੰਗ ਰੰਗਕੇ ਅਨੰਦ ਤੌਂ ਅਰੰਨ ਬੀਚ
ਬ੍ਰਿਛਨ ਕੀ ਕਿਸੈ ਪਰਸੂਨ ਗਾਤ ਫੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ॥ ੪੯੩॥

ਆਂਬਨ ਕੀ ਬੌਰਨੇ ਵਿਯੋਗੀ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬੌਰੇ ਕੀਨ
ਫੂਲ ਹੈ ਪਲਾਸ ਕੋ ਕਿ ਆਸੱਤ ਕੋ ਗੋਲਾਹੈ।
ਕੇਤਕੀ ਰਵੇਲ ਜੂ ਹੀ ਚੰਪਕ ਚੰਬੇਲੀ ਕੁੰਦ

ਕੇਵੜੋ ਗੁਲਾਬ ਕੋ ਹਿਸਾਬ ਤੌਂ ਅਤੋਲਾ ਹੈ ॥
ਫੈਲਗੀ ਸੁਗੰਧ ਕੀ ਝਕੋਰ ਤੌਂ ਚਹੂੰਘਾ ਚਾਰੁ
ਪੰਖ ਕੇ ਚਲਯਾ ਲੋਟ ਗੇਹ ਕੋ ਢੱਢੋਲਾ ਹੈ ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੪੯੪ ॥

ਯੂਥਨ ਕੇ ਯੂਥ ਪਜਾਰੇ ਖਾਲਸੇ ਛਵੀਲੇ ਛੈਲ
ਆਪਸ ਕੇ ਬੀਚ ਕੀਨੋ ਏਕ ਹੀ ਮਸੋਲਾ ਹੈ ।
ਲੀਜਿਯੇ ਪਰਮੋਦ ਪ੍ਰਾਕ ਪੁੰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੁੰਜ
ਪੀਜੀਯੇ ਵਿਜਯਾ ਲੈ ਹਫੀਮ ਕੋ ਗਲੋਲਾ ਹੈ ॥
ਹੀਯੇ ਕੇ ਹੁਲਾਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੈ ਬਿਲਾਸ ਬੇਸ
ਬਾਨਿਕ ਬਨਾਯੋ ਜਿਤੋ ਬਾਲ ਬੂਢ ਭੋਲਾ ਹੈ ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੪੯੫ ॥

ਇਤੋ ਪੰਚ ਪਜਾਰੇ ਨਾਥ ਆਯਸ ਕੋ ਪਾਯ ਧਾਯ
ਫੂਲ ਗੇ ਪਰਮੋਦ ਚੀਤ ਸੀਤ ਜਯੋਂ ਸੁ ਓਲਾ ਹੈ ।
ਨੂਤਨ ਨਿਸਾਨਨ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਸਜਾਯੋ ਬੇਸ
ਔਰੇ ਰੰਗ ਛਾਯੋ ਹੈ ਦੀਦਾਰ ਤੋ ਅਮੋਲਾ ਹੈ ॥
ਆਵਤੇ ਸੁਗੰਧ ਕੇ ਝਕੋਰੇ ਤੌਂ ਅਨੰਤ ਭਾਂਤਿ
ਝੂਲਤੀ ਪ੍ਰਸੂਨ ਮਾਲ ਕਾਮ ਰੂਪ ਗੋਲਾ ਹੈ ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੪੯੬ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸਜੋਂ ਪਰ ਪੂਜ ਕੈ ਸੁ ਗਰੰਥ ਨਾਥ
ਵੇਦ ਛੀਰ ਸਿੰਧੁ ਜੋਊ ਨੈਨੂ ਸਜੋਂ ਨਿਰੋਲਾ ਹੈ ।
ਜਾਸ ਕੇ ਅਧੇਨ ਤੇ ਅਲੋਲ ਚੀਤ ਹੋਤ ਬੇਗ
ਭੂਤ ਦੀਪ ਦੀਪ ਸਿਖਾ ਦਾਮਿਨੀ ਮਮੋਲਾ ਹੈ ॥
ਬਾਂਟ ਕੈ ਕੜਾਹ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਕੋ ਪਰਸ਼ਾਦ ਸੁਧਾ
ਸਾਜ ਕੈ ਮਹਲਾ ਫਤੇ ਗਾਜ ਕੈ ਸੁ ਬੋਲਾ ਹੈ ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੪੯੭ ॥

ਸੋਰ ਮਚਜੋ ਭਾਰੀ ਏਕ ਵਾਰਗੀ ਚਹੂੰਘ ਚਾਰੁ
ਜੇਤੋ ਭੌਨ ਬੀਥਿਕਾ ਬਜ਼ਾਰ ਚੌਰ ਟੌਲਾ ਹੈ।
ਬਾਜੇ ਭਾਂਤਿ ਭਾਤਿਨ ਕੇ ਬਾਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ
ਸਾਜੇ ਸਾਜ ਗਾਵਤੇ ਧਮਾਰ ਛੰਦ ਢੋਲਾ ਹੈ ॥
ਛੂਟੈਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਰੰਗ ਹੇਮ ਕੀ ਜਰਾਊ ਲਾਲ
ਜੂਟੈਂ ਪਰੇਮ ਮੌਜ ਕੋ ਸੁ ਲੂਟੈਂ ਮੋਦ ਚੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੪੯੮ ॥

ਭਾਰਕੀ ਐਸ ਮੌਜਨ ਕੀ ਸੌਜਨ ਕੋ ਸਾਜ ਕੋ
ਬੇਸ ਕੁੰਡ ਕੁੰਭ ਹੌ ਜਨ ਮੈਂ ਰੰਗ ਖੂਬ ਘੋਲਾ ਹੈ।
ਪੂਰ ਪੂਰ ਥੈਲਨ ਮੈ ਛੈਲਨ ਕੇ ਗੋਲ ਮਾਲ
ਗੈਲਨ ਮੈ ਗਾਲ ਦੈ ਗੁਲਾਲ ਸਜੋਂ ਮਿਧੌਲਾ ਹੈ ॥
ਛੱਜਨ ਮੈ ਭੌਨਨ ਮੈਂ ਬਾਸਨ ਮੈ ਦੌਨਨ ਮੈਂ
ਮੰਜਐਂ ਵਿਛੋਨਨਮੈ ਅਲਿਤਾ ਸੁ ਰੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੪੯੯ ॥

ਕੇਹੂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਲੈ ਚਲਾਵੈਂ ਜਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨੋ ਬੇਧ
ਕੁੰਕੁਮ ਕੋ ਮਾਰੈ ਕੇਹੂੰ ਮਾਨੋ ਪਰੇਮ ਗੋਲਾ ਹੈ।
ਕੇਹੂ ਲੈ ਗੁਲਾਬ ਦਾਨੀ ਛੋਰ ਤੇ ਸੁਗੰਧ ਪਾਨੀ
ਕੇਹੂ ਗੂਢ ਵਾਕ ਕੇਹੂ ਮੂਢ ਕੋ ਢਸੋਲਾ ਹੈ ॥
ਝੁੰਡਨ ਝੁੰਡ ਕੇਤੋ ਰੰਗਨ ਕੇ ਕੁੰਡ ਬੀਚ
ਡਾਰ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਤੁੰਡ ਝੋਕਜੋ ਝਕ ਝੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੌਲਾ ਹੈ ॥ ੫੦੦ ॥

ਕੇਵੜੋ ਗੁਲਾਬ ਚੋਆ ਚਾਰ ਸ਼ਯੋਂ ਮਚਾਯੋ ਕੀਚ
ਲੀਨੋ ਆਪ ਆਪਨੋ ਗੁਲਾਲ ਪੂਰ ਝੋਲਾ ਹੈ।

ਬਜੋਮ ਔ ਬਸੁੰਧ ਰਾਮ ਹੋਦਧੀ ਪਰਯੰਤ ਪੌਣ
ਲਾਲ ਭਾਵਿਤਾਨ ਕਿਧੌ ਭੌਮ ਕੋ ਖਟੌਲਾ ਹੈ ॥
ਸੌਢ ਵੰਸ ਮੌਲ ਜੂ ਸੋ ਕੋਤਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਲਾਲ
ਜਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਪੰਚ ਖੇਲ ਚੋਜਕੋ ਬਤੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੫੦੧ ॥
ਔਰਨ ਕੀ ਆਰਤੀ ਸੁ ਆਰੁਤਾ ਅਕਾਲ ਜੂ ਕੋ
ਲੋਕਨ ਕੀ ਬੋਲੀ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਕੋ ਸੁ ਬੋਲਾ ਹੈ।
ਅੰਬਕਾ ਕੜਾਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੋ ਕੜਾਹ ਸੁਧਾ
ਚੋਲੀ ਤੋ ਵਖਾਨੈ ਬਾਲ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਸੁ ਚੋਲਾ ॥
ਝੰਡੀ ਔ ਸਵਾਰੀ ਆਂਮ ਝੰਡਾ ਜੂ ਸਵਾਰਾ ਨਾਥ
ਝੋਲੀ ਝੋਲੀ ਤੌਂ ਤਮਾਂਮ ਕੀ ਸੁ ਖਾਲਸਾ ਕੋ ਝੋਲਾ ਹੈ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਆਜ ਹੌਲਾ ਹੈ ॥ ੫੦੨ ॥

ਵਿਪਸ ਚਿਤ ਪ੍ਰਮੋਦਕ ਛੰਦ
ਬਰਛਾ ਢਾਲ ਕਟਾਰਾ ਤੇਗਾ ਕੜਛਾ ਦੇਗਾ ਗੋਲਾ ਹੈ। ਸੁਖਾਂ ਤਾ ਮਿਰਚੌਨਾ ਵਾਟਾਂ ਰੂਪਾ ਡਲਾ ਮਸੌਲਾ ਹੈ ॥
ਛਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਜਾ ਦਸਤਾਰਾ ਕਕਾ ਕ੍ਰਦੌਨਾ ਟੋਲਾ ਹੈ। ਅਪਰ ਸੁਨਹਿਰਾ ਰਗੜਾ ਲਾਗੈ ਛੇਕੈ ਸੁ ਬੋਲਾ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥
ਸੁਬਟ ਸੁਚਾਲਾ ਪੂਨ ਲਖ ਬਾਹਾਂ ਕਲਗਾ ਸਿੰਘ ਸੁਚੋਲਾ ਹੈ। ਦਾਲਾ ਪੰਚਮ ਗਜਾ ਉਗਰਾਹੀ ਚੰਡਾ ਜਗਾ ਮਿਧੌਲਾ ਹੈ ॥
ਫਿਰਨਾ ਕੁਹੀ ਸੁਬਾਜ ਕਛਹਿਰਾ ਸੋਬ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਗਲੋਲਾ ਹੈ। ਅਪਰ ਮੁਛਿਹਿਰਾ ਦਾੜਾ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਬੋਲਾ ਹੋਲਾ ਹੈ ॥ ੫੦੩ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਆਯ ਆਯ ਭੌਨਨ ਤੇ ਖਾਲਸੇ ਛਬੀਲੇ ਥੈਲ
ਚਾਯ ਚਾਯ ਚੌਪ ਸੋ ਗੁਲਾਲ ਪੂਰ ਝੋਲਾ ਕੇ।
ਪਾਯ ਪਾਯ ਰੰਗ ਕੋ ਸੋ ਸੁਗੰਦ ਕੋ ਗੁਲਾਬਦਾਨੀ
ਨਾਯ ਨਾਯ ਦ੍ਾੜ੍ਹੇ ਮੂਛ ਭੇਵੈਂ ਪਾਗ ਚੋਲਾ ਕੋ ॥
ਜਾਯ ਜਾਯ ਪੌਰ ਪੌਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਜੌਂ ਪਰਮੋਦ ਲੇਤ

ਗਾਯ ਗਾਯ ਗਾਰੀ ਗੀਤ ਬੋਲ ਕੈ ਸੁ ਬੋਲਾ ਕੋ।
ਦਾਯ ਦਾਯ ਧਾਯ ਧਾਯ ਛਾਯ ਛਾਯ ਪ੍ਰੇਮ ਡੋਲੈ
ਮਾਚਿਯੌ ਸੋਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਹੌਲਾ ਕੋ ॥ ੫੦੪ ॥

ਸਾਜਨ ਕੀ ਭੀਰਨ ਮੈਂ ਸਾਜਨ ਕੋ ਭਾਰੀ ਸ਼ੋਰ
ਜ਼ੋਰੀ ਸਜੋ ਨਿਸੰਦਨ ਕੀ ਜੇਰੀ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਹੈ।
ਢੋਲਕੀ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਬੀਨ ਬਾਂਸਰੀ ਮ੍ਰਦੰਗ ਚੰਗ
ਸਾਰੰਗੀ ਤਰੰਗ ਰੰਗ ਸੰਗ ਮੈਂ ਸਿਤਾਰ ਹੈ ॥
ਤੂਸ ਔ ਰਬਾਬ ਕੋ ਠਾਟ ਜੋ ਅਨੂਠੋ ਬੇਸ
ਖੰਜਰੀ ਸੁ ਡੌਰੂ ਡਢ ਤੂਤੀ ਤੋ ਅਪਾਰ ਹੈ।
ਠੇਲੀਯੇ ਗੁਲਾਲ ਲਾਲ ਮੇਲੀਯੇ ਛਬੀਲੇ ਨੈਨ
ਖੇਲੀਏ ਜੂ ਪਜਾਰੇ ਆਜ ਹੋਲੇ ਕੀ ਬਹਾਰ ਹੈ ॥ ੫੦੫ ॥

ਹ੍ਵੈ ਕੈ ਥੋਰੁ ਦੂਰ ਦੂਰ ਜੈਸੇ ਜੰਗ ਸੂਰ ਸੂਰ ਠਾਂਢੇ
ਮੂਠ ਪੂਰ ਪੂਰ ਅਲਿਤਾ ਸੁਰੋਲੇ ਕੀ।
ਆਪਸ ਮੈਂ ਡਾਰ ਡਾਰ ਕੁੰਕਮ ਕੋ ਮਾਰ ਮਾਰ
ਕੰ ਬੁ ਰੰਗ ਢਾਰ ਢਾਰ ਬਾਤ ਕੈ ਬਤੋਲੇਕੀ ॥
ਬਾਂਕੇ ਨੈਨ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੋਰ ਆਨਨ ਕੋ ਮੋਰ ਮੋਰ
ਰੰਗ ਜੰਤ੍ਰ ਛੋਰ ਛੋਰ ਲੂਟੈ ਮੌਜ ਟੋਲੈ ਕੀ।
ਜੇਤੇ ਲੋਗ ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਬਾਲ ਬਾਲ ਬਾਮ ਬਾਮ
ਹ੍ਵੈ ਰਹੀ ਸੋ ਧਾਮ ਧਾਮ ਧੂਮ ਧਆਮ ਹੋਲੀ ਕੀ ॥ ੫੦੬ ॥

ਸਵੇਯਾ
ਨਿਜ ਕੋਠਨ ਪੈ ਕਰ ਬੰਧ ਕਿਵਾਰ ਸੁ ਗਾਵਤ ਆਪਸ ਮੈਂ ਮਿਲ ਆਲੀ।
ਤਨ ਤੇਲ ਫੁਲੇਲ ਲਗਾਯ ਭਲੇ ਮੁਖ ਚੰਦ ਸਜੈ ਲਟਕੈ ਲਟਕਾਲੀ ॥
ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਦਾ ਉਤਸਾਹਿ ਲਗੀ ਘਰ ਹੀ ਘਰ ਬਾਜਤਿ ਢੋਲਕ ਤਾਲੀ।
ਭਰ ਮੂੰਠ ਗੁਲਾਲ ਚਲਾਵਤਿ ਹੈ ਬਰ ਨਾਚਤ ਕੂਦਤਿ ਦੇਵਤ ਗਾਲੀ ॥ ੫੦੭ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਆਂਙਨ ਬਜ਼ਾਰ ਗਲੀ ਸੋਬਤੀ ਬਹਾਰ ਦਾਰ
ਸੈਲ ਕੀ ਦਰੀਨ ਮੈਂ ਬਿਸਾਲ ਰੰਗ ਪੇਖੀਯੇ।

ਮਾਚੋ ਕੀਚ ਬਾਵਲੀ ਤੜਾਗ ਨਦੀ ਕੂਪ ਨੀਰ
ਸਾਤੋ ਸਿੰਧ ਲਾਲ ਹੂਯੇ ਕਹਾ ਲੌਹੌ ਲੇਖੀਯੇ ॥
ਆਖੈਂ ਦਿਗ ਪਾਲਨ ਕੀ ਬੀਚ ਮੈਂ ਗੁਲਾਲ ਪੂਰਿਯੌ
ਠੌਰ ਠੌਰ ਠਾਡੇ ਹੈਂ ਨਿਸੰਕ ਦੌਰ ਵੇਖੀਯੇ ।
ਭੂਲੋ ਭਟਕਾਤਿ ਫਿਰੈ ਘੋਰਾ ਪੰਥੇ ਭਾਂਨੂੰ ਹੂੰ ਕੋ
ਛਾਯੀ ਅੰਗ ਲਾਲੀ ਸੂਰ ਸਾਂਝ ਥੇਰਾ ਦੇਖੀਯੇ ॥ ੫੦੮ ॥

ਕੇਤੀ ਕਵਿਨ ਰਾਜਨ ਕੀ ਮੰਡਲੀ ਵਿਰਾਜੈ ਵੇਸ
ਬੋਲਤੇ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਛੰਦ ਮਾਨੋ ਸੁਧਾ ਢ੍ਵੈ ਰਹਿਯੋ ।
ਕੇਤੇ ਬਹੁਰੂਪੀਯੇ ਪ੍ਰੀਬੀਨਤਾ ਨਿਕਾਯੀ ਖਾਨਿ
ਲੋਗ ਔ ਲਗਾਯੀ ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੋਦ ਛ੍ਵੈਰਹਿਯੋ ॥
ਕੇਤੋ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿਨ ਕੀ ਸ੍ਵਾਂਗ ਔ ਜੁਗੀੜੋ ਠਾਟ
ਕੌਤੁ ਕੀ ਨਟੇਸਕੇ ਅਖਾਰੇ ਸੋਕ ਛ੍ਵੈ ਰਹਜੋ ।
ਰਾਸ ਕੋ ਬਿਲਾਸ ਕੋ ਸੁ ਰਾਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਖਾਸ
ਹੋਲੇ ਕੋ ਹੁਲਾਸ ਵਾਸ ਠੌਰ ਠੌਰ ਹ੍ਵੈ ਰਹਯੋ ॥ ੫੦੯ ॥

ਖੇਲਤੇ ਸਫਾਗ ਮਾਗ ਰਾਜ ਜੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸੰਗ
ਮੈਂ ਅਨੰਤ ਸੰਤਿ ਸੰਗਤਿ ਅਪਾਰ ਹੈ ।
ਝੁੰਡਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਪਿਆਰੇ ਖਾਲਸੇ ਸਹਾਨੇ ਛੈਲ
ਕੇਸਰੀ ਸਜਾਯ ਥਾਨੇ ਆਯੇ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੈ ॥
ਕੇਤੀ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਨ ਕੀ ਮੰਡਲੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੌਜ
ਸਾਹਿਬ ਸੁ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਥ ਪੂਜ ਕੈ ਜੁਹਾਰ ਹੈ ।
ਧਾਰ ਕੈ ਬਿਨੋਦ ਕੌ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਸੁਭਾਰੇ ਭਾਗ
ਹੋਲੇ ਕੀ ਬਹਾਰ ਮੈਂ ਸੁਵੰਸ ਕੋ ਓਬਾਰ ਹੈ ॥ ੫੧੦ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਬਨੋ ਝੀਨ ਅੰਬਰ ਕੋ ਸੋਬਤੋ ਸੁਹਾਨੋ ਨਾਥ ਕੰਚਨ ਕੇ ਭੂਖਨ ਜਰਾਉ ਲਾਲ ਆਬਾ ਥੋਰ ।
ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਸੋਬਾ ਸਿੰਘ ਮਾਲੀ ਸਿੰਘ ਫੇਰੂ ਸਿੰਘ ਫੂਲਨ ਕੋ ਪੂਰਕੈ ਅੰਬੀਰ ਸੌ ਅਖਾਰੋ ਜੋਰ ॥
ਬਾਂਕੋ ਰੰਗ ਜੰਤ੍ਰ ਹੇਮ ਛੋਰ ਕੈ ਗੁਲਾਲ ਡਾਰ ਐਜੂ ਆਜ ਖੇਲੋਰੀ ਜੂ ਬੋਲਤੇ ਸੁ ਚੀਤ ਚੋਰ ।
ਭਾਰੀ ਭੀਰ ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਝੁੰਡਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਸੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਹੋਲੇ ਕੇ ਮਚਾਯਕ ਸੋਰ ॥
੫੧੧ ॥

ਸੈਨਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜੂ ਜੋਰ ਜੋਰ ਵੈਸੀ ਮਤਿ ਵੈਸੀ ਧਾਕੁ ਧੌਂਸਨ ਕੀ ਬਾਜੇ ਔਰ ਕੇਤੇ ਢੰਗ।
ਵੈਸੋ ਵੇਸ ਬਾਨੋ ਓਜ ਵੈਸੋ ਹੀ ਸਮਾਨੋ ਹੀਯੇ ਵੈਸੋ ਹੀ ਨਿਸਾਨੋ ਕੋ ਸੂ ਜਾਨੋ ਸੋਬ ਨੀਕ ਰੰਗ॥
ਵੈਸੀ ਹੀ ਚਢਾਈ ਹੈ ਮਹਲੇ ਕੀ ਸੁ ਫਤੇ ਬੋਲ ਵੈਸੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਦੇਖ ਦੇਵਤਾ ਸੁ ਹੂਯੇ ਦੰਗ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕੌਤਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਆਜ ਹੋਲੀ ਕੀ ਬਹਾਰ ਮੈਂ ਮਚਾਯਓ ਹੈ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਜੰਗ॥੫੧੨॥
ਕੁਕੰਮ ਸੁ ਬਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਹਾਰਤੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਜੋਸ ਛੋਰ ਤੇ ਗੁਲਾਲ ਮੁਠ ਸਾਂਗ ਸੋ ਚਲਾਵੈਂ ਪੀਠ॥
ਛੂਟੈ ਪਿਚਕਾਰੀ ਹਾਥ ਨਾਲ ਔ ਬੰਦੂਕ ਭਾਰੀ ਤੇਗ ਜੋ ਕਟਾਰੀ ਸੋ ਸਵਾਰੀ ਫੂਲ ਛਰੀ ਪੀਨ॥
ਦ੍ਵੈਤ ਕੈ ਵਿਲਾਯ ਬੇ ਕੋ ਸੌ ਮਿਲਾਯ ਬੇਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਹੋਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜੰਗ ਕੀਨ॥ ੫੧੩॥

ਲਲਿਤ ਸਵੇਯਾ

ਦੋਊ ਜੋ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਕੀ ਸੋ ਬਾਤੋਂ ਭਾਰੀ ਹੈਂ ਬਾਨੀ ਜੂ ਆਛੀ ਜਜੋਂ ਮੀਠੋ ਹੈ ਘੋਲਾ।
ਯਾਂਹੀ ਕੇ ਆਗੇ ਪੀਯੂਖੋਂ ਕੀ ਧਾਰਾ ਤੋ ਥੋਰੀ ਸੀ ਲਾਗੈ ਹੈ ਮਾਣੀ ਜਜੋਂ ਤੋਲਾ॥
ਸੋਨੋ ਆ ਚਾਂਦੀ ਸੌ ਹੀਰੋ ਸੌ ਪੰਨੇ ਸੌ ਲਾਲੌਂ ਸੌ ਮੋਤੀ ਸੌ ਹੈ ਹਿੰਡੌਲਾ।
ਐਸੀ ਤੌ ਬਾਕੀ ਨਾ ਝਾਂਕੀ ਹੈ ਦੂਜੀ ਕੋ ਬੋਲੋ ਜੋ ਹੋਲਾ ਹੈ ਹੋਲਾ ਹੈ ਹੋਲਾ॥੫੧੪॥

ਸਵੈਯਾ

ਦੇਖੋ ਜੂ ਕੈਸੇ ਝੰਡੇ ਜੋ ਝੂਲੇ ਹੈਂ ਧੌਂਸੇ ਕੀ ਧੁੰਕਸੇ ਸੰਭੂ ਭਾਭੋਲਾ।
ਜੈਸੀ ਤੋ ਆਬਾ ਹੈ ਰਾਗੀ ਕੇ ਰਾਗੋਂ ਕੀ ਤੈਸੋ ਹੀ ਮੀਠੋ ਹੈ ਪਜਾਰਜੋਂ ਕੋ ਬੇਲਾ॥
ਸਿੰਘੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਪੈ ਵਾਰੀ ਹੌਂ ਘੋਲੀ ਹੌਂ ਆਛੇ ਹੈਂ ਹੀਯੇ ਕੋ ਤਾਲਾ ਹੈ ਖੋਲਾ।
ਬਾਂਕੈ ਹੋ ਜੋਧੋ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਨੇਮੀ ਹੈਂ ਯਾਂਹੀ ਤੇ ਪਜਾਰੇ ਜੂ ਖੇਲੋ ਜੂ ਹੋਲਾ॥੫੧੫॥
ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੂ ਮੇਰੋ ਤੌ ਏਕੋ ਹੈ ਨੀਕੋ ਹੈ ਪਿਜਾਰੋ ਹੈ ਨਿਜਾਰੋ ਹੈ ਬਾਲਾ ਹੈ ਭੋਲਾ।
ਵਾਹੀ ਕੋ ਦਾਸੌਂ ਕੋ ਪਿਜਾਰੋ ਕੀ ਧੂਲੀ ਹਜੋ ਮਾਯਾ ਕੀ ਛਾਯਾ ਮੈ ਤਾਂਤੋ ਹੀ ਝੋਲਾ॥
ਭਾਰੀ ਹੀ ਪੁੰਨੋਂ ਕੀ ਥੈਲੀ ਤੌ ਖੂਲੀ ਹੈ ਲੀਨੋ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਸੰਤੌਂ ਕਾ ਓਲਾ।
ਕੇਤੇ ਹੀ ਮੌਜੋਂ ਤੌ ਲੂਟੀ ਹੈ ਸੂਖੋਂ ਕੀ ਬੋਲੋ ਜੂ ਹੋਲਾ ਹੈ ਹੋਲਾ ਹੈ ਹੋਲਾ॥੫੧੬॥
ਨੌਕਾ ਕੋ ਸਾਥੀ ਜੋ ਪਜਾਰੇ ਪੰਥੀ ਜਜੋਂ ਵੈਸੇ ਹੀ ਸਾਰੇ ਹੀ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਚੋਲਾ।
ਝੂਠੇ ਹੀ ਨਾਤੇ ਸੇ ਬਾਂਧੇ ਹੈਂ ਸੁਆਜਜੋਂ ਕਾਹੂਕੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਕਾਹੂਕੋ ਗੋਲਾ॥
ਆਛੈ ਔ ਮੰਦੇ ਜੋ ਆਯ ਹੈਂ ਮੂਯੇ ਸੋ ਬਾਕੀ ਭੀ ਚਾਲੇਗੇਂ ਪਾਨੀ ਜਜੋਂ ਓਲਾ।
ਜੀਵੇ ਗੋ ਜੋਈ ਸੁ ਆਵੈ ਗੋ ਖੇਲੈ ਗੋ ਬੋਲੋ ਜੂ ਹੋਲਾ ਹੈ ਹੋਲਾ॥੫੧੭॥

ਸਵੈਯਾ

ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਵਾਚਾ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਬਾਤਾਂ ਕੋ ਬੂਝੈ ਗੋ ਭਾਰੀ ਧੀ ਲੋਕੋ ਮੈਂ ਭੋਲਾ।
ਜਾਨੈ ਕਾ ਪਾਪੀ ਜੋ ਮੂਢੋਂਕੋ ਸੰਗੀ ਹੈ ਧੀਯਾਂ ਔ ਪੂਤੋਂ ਕੋ ਰੰਡੀ ਕੋ ਗੋਲਾ॥
ਗਜਾਨੀ ਨ ਧਜਾਂਨੀ ਨਾ ਦਾਂਨੀ ਨਾ ਮਾਨੀ ਨਾ ਤਾਨੀ ਨਾ ਵੇਸ਼ਯਾ ਕੋ ਜੋ ਹੈ ਲੋਲਾ।
ਐਸੇ ਹੀ ਮੌਜਮੰਸੇ ਆਗੈ ਭੀ ਪਜਾਰੇ ਜੂ ਹੋਵੈ ਗੋ ਮੇਲਾ ਜੋ ਖੇਲੈ ਗੋ ਹੋਲਾ॥ ੫੧੮॥
ਗਾਵਤਿ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗਨ ਕੀ ਧੁਨ ਪੂਰ ਰ ਹੀ ਮਨ ਭਾਵਤਿ ਢੋਲਾ।
ਨਾਹਿ ਸੰਬਾਲਤਿ ਹੈ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਔਰਨ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹੈ ਅਤਿ ਰੋਲਾ॥
ਏਕ ਕੇ ਸੀਸ ਪੈ ਏਕ ਹੈ ਡਾਰਤਿ ਏਕ ਪਖਾਰਤਿ ਹੈ ਮੁਖ ਚੋਲਾ।
ਸਿੰਘ ਘੰਦਾਰੁ ਅਜਾਯਬ ਸੋਬਤਿ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜੋ ਵਡ ਹੋਲਾ॥ ੫੧੯॥
ਕੰਚਨ ਥਾਲਿ ਸੁ ਰੰਗ ਭਰੇ ਹਥਿ ਲੈ ਕਰਿ ਨਾਰੁ ਸੁਹਾਗੁ ਵਤੀ।
ਦਸ ਪਚ ਮਿਲੀ ਅਤਿ ਜਾਵਤ ਹੈ ਗੁਰਕੈ ਘਰ ਕੋ ਸੁ ਅਨੰਦ ਮਤੀ॥
ਮਾਤਾ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਤ ਹੈ ਸਿਰ ਡਾਰੁਤ ਰੰਗ ਗੁਲਾਬ ਸਤੀ।
ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਘੰਦਾਰੁ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਨਾਥ ਜੀ ਕੌਤਕ ਧਾਰਤਿ ਦੇਵ ਪਤੀ॥ ੪੨੦॥

ਨਹਿੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ

ਦੋਹਿਰਾ
ਅਦਭੁਤ ਨਿਤ ਨਵ ਚਰਿਤ ਅਸ ਮੁਦ ਮੰਗਲ ਮਯ ਈਸ।
ਅਬ ਸੁ ਕਥਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਜਨ ਕਥ ਸਬਸਨ ਲੇਹੁ ਅਸੀਸ॥ ੫੨੧॥

ਸਵੈਯਾ
ਕਲ ਕੌਤੁਕ ਨੀਕ ਵਿਲੋਕ ਅਲੋਕਿਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਘਨੇਰੇ।
ਉਰ ਮੋਦ ਅਨੰਤ ਅਨੰਤ ਬਢਜੋ ਨਿਦ ਦਾਸ ਚਹੁੰ ਦਿਸ ਪਾਸ ਜੁ ਹੇਰੇ॥
ਪਟ ਨੀਲ ਸੁ ਰੰਗ ਸਜੋ ਸਬ ਹੀ ਅਸ ਆਯਸ ਦੈ ਪੁਨ ਆਯਸਿ ਡੇਰੇ।
ਦਿਨ ਦੂਸਰ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਸਭਾ ਸੁਭ ਸੋਭਤਿ ਭੇ ਸੁਚ ਸੇਵਕ ਚੇਰੇ॥ ੫੨੨॥
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜੂ ਥਿਤ ਹ੍ਵੈ ਆਸਨ ਆਨੰਦ ਭਾਰੀ।
ਕਰ ਕੰਜ ਵਿਨੈ ਯੁਤ ਜੋਰ ਭਲੇ ਮੁਖ ਪੂਰਬ ਈਸ ਪਰਸੰਸ ਉਚਾਰੀ॥
ਸਬ ਗਾਤ ਅਚੰਚਲ ਰੋਕ ਘਨੋ ਚਿਤ ਏਕ ਅਕਾਲ ਬ੍ਰਿਤਿ ਧਾਰੀ।
ਪੁਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਸ ਉਭੇ ਧਜਾਨ ਧਰਜੋ ਧਰੁਪ ਜਜੋਂ ਬਿਧਿ ਸਾਰੀ॥ ੫੨੩॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਵਿਨੋਦ ਯਾਵਤ ਬ੍ਰਿਧ ਪਦ ਪਦਮ ਵਦ ਵਾਰੰ ਵਾਰ ਵਿਨੋਦ।
ਯਾਵਤ ਬ੍ਰਿਧ ਪਦ ਪਦਮ ਪੁਨ ਧਰ ਉਰ ਧਜਾਨ ਪਰਮੋਦ॥ ੫੨੪॥

ਸਵੈਯਾ
ਪੁਨ ਸ੍ਰੀ ਧੁਰਨੀਧਰ ਬ੍ਰਿੰਦ ਕਲਾਯੁਤ ਚਿੰਤਤ ਭੇਕਸ ਚੋਜ ਕਰੌ ਮੈ।
ਜਹਿਤੇ ਦਸਮੇਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੀ ਅਤਿ ਹ੍ਵੈ ਮੁਦਿਤਾ ਚਿਤ ਸੋਰ ਕਹੌ ਮੈਂ॥
ਦਿਲ ਦੇਖਤ ਦ੍ਵਜਨ ਦੀਹ ਦਬੈਂ ਭਟ ਰੂਪ ਆਲੌਕਿਕ ਆਪ ਧਰੌ ਮੈਂ।
ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁ ਅਪਾਰ ਗੁਰੂ ਬਰ ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਕਾਲ ਰਰੌ ਮੈਂ॥ ੫੨੫॥
ਭਲ ਆਦਿ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਜਿਤੀ ਜਗ ਮੈ ਰਿਖਿ ਰਾਜਨ ਕੀ ਨਿਗਮਾਗਮ ਗਾਵੈਂ।
ਜਲ ਆਤਮ ਸੀਤ ਤੁਸਾਰ ਸਹੈ ਅਸ ਪੰਥ ਸਜ ਮੁਨਿ ਲੋਕ ਲੁਭਾਵੈਂ॥
ਸਠ ਸੰਗ ਤਜੇ ਹਠ ਈਸ ਭਜੈ ਪਠ ਗਰੰਥ ਜਜੈ ਕਵਿ ਊਪ ਅਲਾਵੈਂ।
ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਦ ਰੱਛ ਕਰੈ ਮੁਦ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਅਤਿਸੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈਂ॥ ੫੨੬॥
ਗੁਰੁ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਪਦ ਅੰਤ ਸੁ ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਯਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪੰਥ ਸਜੀਲੋ।
ਗ੍ਰਹ ਜਾਲ ਤਥਾਪਿ ਅਹੈਂ ਅਤਿ ਦਾਰੁਨ ਚੰਚਲ ਜੀਵ ਅਨਾਦਿ ਰਸੀਲੋ॥
ਧਰਮ ਰੱਛਕ ਮੋਛਦ ਗੀਤਿ ਰਚੌਂ ਰੁਚਿ ਰੂਪ ਅਲੌਕਿਕ ਛੈਲ ਛਵੀਲੋ।
ਤਨ ਮਾਨਸ ਦੰਡ ਅਖੰਡ ਭਜੈ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡ ਪਖੰਡ ਉਮੰਡ ਹਠੀਲੋ॥ ੫੨੭॥

ਕਬਿੱਤ
ਜਾਗਤੀ ਸੁ ਜੋਤਿ ਜੀਵ ਜੰਤੁ ਮੈ ਸਦੈਵ ਤੇਜ ਪਾਲਤੋ ਪਰਪੰਚ ਕੋ ਅਲੇਪ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਤੇ।
ਦੇਸ ੨ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦੀਨਨ ਕੋ ਦਾਨੀ ਦੀਹ ਦੋਖ ਦੂਖ ਦੁਜਨ ਦਲਯਾ ਦੂਰ ਦਾਪਤੇ॥
ਐਸੇ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁੰਸ ਪਰੇਰਯੋ ਹੈ ਬਚਿਤਰ ਬੁਧਿ ਕਾਂਪਤੇ ਗਨੀਮ ਯੂਥ ਜਾਸਕੇ ਪਰਤਾਪ ਤੇ।
ਉਗ੍ਰ ਮੁੰਡ ਚੰਡ ਔਪਰਚੰਡ ਜੂ ਤ੍ਰਿਮੁੰਡ ਧੀਰ ਪੰਚ ਬੀਰ ਝੁੰਡ ਜੋ ਉਮੰਡ ਆਯੋ ਆਪ ਤੇ॥ ੫੨੮॥

ਸੋਰਠਾ
ਪਰਮ ਪੁਰਾਤਨ ਦਾਸ ਬਯਾਲ ਸੁਰਾਟ ਬਚਿੱਤਰ ਬੁਧਿ।
ਵਡ ਭਟ ਗੁਨ ਗਨ ਰਾਸ ਸੁੰਦਰ ਸਾਦਰਸੰਗ ਸਦ॥ ੫੨੯॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸੰਬਤ ਹਰ ਮੁਖ ਮਦਨ ਸਰ ਰਿਖਿ ਸਸਿ ਜਗ ਵਡ ਭਾਗ।
ਦਸਮੀ ਸੁਕਲਾ ਸੁਭਗ ਤਿਥਿ ਉਤਸਵ ਅਵਧਿ ਸੁ ਫਾਗ॥ ੫੩੦॥

ਕਬਿੱਤ

ਜੌਂ ਲੌਂ ਭੂਮਧਾਰੀ ਐਸੇ ਖਯਾਲ ਹੂੰ ਕੇ ਬੀਚ ਪਰੇ
ਤੌਂ ਲੌਂ ਹੀ ਬਚਿੱਤਰ ਬੁਧਿ ਬੇਗ ਹੂੰ ਸੇ ਪਾਯੋ ਹੈ।
ਮਾਨਖੀ ਅਨੂਪ ਅੰਗ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਭੁਜੰਗ ਸੰਗ
ਪਰੇਮ ਕੇ ਸੁਰੰਗ ਮੈਂ ਉਮੰਗ ਸ਼ਾਮ ਆਯੋ ਹੈ॥
ਆਯੁਧ ਸਜੀਲੇ ਦਿੱਬਯ ਅੰਬਰ ਅਮੋਲ ਨੀਲੇ
ਭੂਖਨ ਛਬੀਲੇ ਭੇਟ ਦੈਕੈ ਸੀਸ ਨਾਯੋ ਹੈ।
ਵਾਹੀ ਤਾਤ ਕਾਲ ਬਯਾਲ ਰਾਟ ਜੂ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
ਧਯਾਨ ਕੈ ਅਕਾਲ ਕੋ ਵਿਸਾਲ ਮੋਦ ਪਾਯੋ ਹੈ॥ ੫੩੧॥

ਵਾਰ ਵਾਰ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਸੰਸ ਕੈ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕੀਨ
ਅੰਬਿਕਾ ਅਕਾਲ ਪੁੰਸ ਗ੍ਰੰਥ ਜੂ ਜੁਹਾਰ ਕੈ।
ਸਾਰੀ ਸੌਂਜ ਹਾਥ ਲੈ ਸੁ ਨਾਥ ਕੇ ਰੁਮਾਲੈਂ ਰਾਖ
ਟੇਕ ਮਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਚਿੰਤ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕੈ॥
ਸੋਧਯੋ ਅਰਦਾਸੋ ਦੀਨ ਆਯਸ ਅਸੇਸ ਦੀਨ
ਰੱਛਕੈ ਪ੍ਰਤੱਛ ਦੀਨ ਗਾਜੋ ਪਾਪ ਛਾਰਕੈ।
ਕਾਂਪੈ ਦੇਵ ਦਾਨੋ ਦੇਖ ਨੀਲ ਕੋ ਸੁਹਾਨੋ ਬਾਨੋ
ਧਾਰੋ ਨੀਕ ਜਾਨੋ ਬਾਤ ਮਾਨੋ ਸੰਕਟਾਰ ਕੈ॥ ੫੩੨॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਸ੍ਰੌਨ ਕੈ ਸੁਵਾਨੀ ਈਸ ਦਾਸ ਜੋ ਪਚੀਸ ਤੀਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੌ ਅਸੀਸ ਦੈ ਲੁਠਾਯੇ ਸੀਸ ਹਾਥ ਜੋਰ।
ਕੇਤੀ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਸੌ ਪ੍ਰਸੰਸ ਕੈ ਪਰਮੋਦ ਲੀਨ ਬੇਨਤੀ ਸੁ ਕੀਨ ਵਾਕ ਮਾਨੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਬੋਰ॥
ਦੀਨ ਬੰਧ ਦਯਾ ਸਿੰਧੁ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਅਧਾਰ ਕੀਰਤੀ ਪਰਤਾਪ ਥਾਰੋ ਮਾਚਗੋ ਚਹੂੰਘਾਂ ਸੋਰ।
ਐਸੇ ਆਜ ਬੀਰ ਬੀਯੋ ਕੌਨ ਹੈ ਤ੍ਰਿਭੌਨ ਬੀਚ ਆਯਸ ਤਿਹਾਰੀ ਕੋ ਉਲੰਘ ਕੈ ਹੈ ਬਾਤ ਹੋਰ॥ ੫੩੩॥

ਕਬਿੱਤ

ਹ੍ਵੈ ਕੋ ਮੋਦ ਭਾਰੀ ਤੇਜ ਧਾਰੀ ਤੌਂ ਨਿਹਾਰੀ ਸੌਂਜ
ਸਾਰੀ ਸੋ ਓਠਾਰੀ ਚੌਖ ਚੌਂਕੀ ਪੈ ਧਰਾਈ ਹੈ।
ਮੰਤ੍ਰ ਏਕ ਆਦਿ ਖੋੜ ਸਾਖਰ ਸੁ ਪੰਚ ਵਾਰ
ਪਾਠਕੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਗ੍ਰੀਵ ਨੈਕ ਸੀ ਲੁਠਾਈ ਹੈ॥

ਜਾਪ ਕੋ ਅਠਾਰਵੋਂ ਸੁ ਛੰਦ ਖੂਬ ਜਾਪ ਕੀਨ
ਧੂੰਸਕ ਤ੍ਰਿ ਤਾਪ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਸ ਈਸ ਗਾਈ ਹੈ।
ਵੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬੀਯੇ ਆਦਿਕੇ ਸੁ ਚਾਰੋਂ ਪਾਦ
ਬੋਲ ਕੈ ਜੈਕਾਰ ਮਾਤ ਅੰਬਿਕਾ ਮਨਾਈ ਹੈ ॥ ੫੩੪ ॥
ਕੀਨੀ ਹੈ ਸੁ ਭੇਟਾ ਜੋਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਜੋਂ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਬੁੱਧਿ
ਸੋਈ ਸੌਂਜ ਧਾਰੀ ਦੀਨਬੰਧੁ ਜੂ ਵਿਚਾਰ ਕੈ।
ਨੀਲਕੋ ਸੁ ਬਾਨੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੈ ਨਿਸੰਕ ਨਾਥ
ਸਾਜਕੈ ਦੁਮਾਲੋ ਕੇਤੁ ਕੇਤੀ ਹੀ ਝੁਲਾਰ ਕੈ ॥
ਭੂਖਨ ਸਜੀਲੇ ਮਣੀ ਦਿੱਬਯ ਜੇ ਜਟੀਲੇ ਜੇਬ
ਆਯੁਧ ਛਵੀਲੇ ਗਹੇ ਅੰਬਿਕਾ ਜੁ ਹਾਰ ਕੈ।
ਜੈਸੇ ਬੀਰ ਬਾਗੋ ਸੋਭਨੀਕ ਭਾ ਭੁਜੰਗ ਈਸ
ਐਸੋ ਨ ਜਨਾਯੋ ਕਾਹੂੰ ਗ੍ਰੰਥ ਮੈਂ ਉਚਾਰ ਕੈ ॥ ੫੩੫ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਕੈਧੌਂ ਬੀਤ ਮੰਤ੍ਰ ਓਅੰਕਾਰ ਕੋ ਅਕਾਰ ਸਾਰ ਝੂਲੈ ਦੀਨ ਝੰਡੋ ਕਿਧੌਂ ਸੀਸ ਪੈ ਸੁ ਲੀਨੋ ਪੇਸ਼।
ਨਾਮ ਜੋ ਭੁਜੰਗੀ ਕਿਧੌਂ ਬਾਂਕੁਰੇ ਉਠਾਯੋ ਫੱਨ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਊਚ ਕੀਨੋ ਕੈ ਨਮੂਨੋ ਕੇਸ ॥
ਕੈਧੌਂ ਮਨ ਫੀਲ ਭਾਰੀ ਅੰਕਸ ਬਨਾਯੋ ਨਾਥ ਸੀਸ ਪੈ ਸੁ ਨੀਲ ਰੰਗ ਚਾਲਜੋ ਕਿੱਧੌਂ ਬਜੌਂਮ ਦੇਸ।
ਕਾਲੋ ਮਣੀ ਪੁੰਜ ਕੋ ਨਿਰਾਲੋ ਕੈ ਸਿਵਾਲੋ ਖੂਬ ਕੈਧੌਂ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਸੋਭਤੋ ਦੁਮਾਲੋ ਬੇਸ ॥ ੫੩੬ ॥
ਕੈਧੌਂ ਜੀਵ ਘਾਤ ਕੀ ਜੁ ਪਾਤ ਕੀ ਮਲੇਛ ਪੁੰਜ ਤਾਸ ਨਾਸ ਬੇਕੌਂ ਤਮੋ ਉਦੈ ਕੀਯੋ ਬਜਾਲ ਰਾਜ।
ਕੈਧੌਂ ਸੰਤ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਥ ਨਿੰਦਕ ਸਕੰਧ ਭਾਰੇ ਤੋੜ ਬੇਕੋ ਸੁੰਡ ਊਚ ਕੀਨੋ ਗਨਾ ਧੀਸ ਗਾਜ ॥
ਕੈਧੌਂ ਸੁਰਬੀਰਤਾ ਕੇ ਮੂਸਲ ਉਠਾਯੋ ਸੀਸ ਕੈਧੌਂ ਨੀਲ ਸ੍ਰਿੰਗ ਸੋਹੈ ਸੈਲ ਕੋ ਆਨੂਠੋ ਸਾਜ।
ਬੰਬੋਯਾਗ ਧੂਮ ਕੈਧੌਂ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪਜਾਰੇ ਕੈਧੌਂ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਸੋਭ ਤੋ ਦੁਮਾਲੋ ਆਜ ॥ ੫੩੭ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਸਜਤ ਦੁਮਾਲੋ ਸੀਸ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬ ਕਰਮਨ ਹਰ ਲੇਤ।
ਮਾਨਹੁ ਮਦਨ ਸੁ ਬਾਗ ਕੋ ਸੁਭਗ ਸਰੂਛਵਿ ਦੇਤ ॥ ੫੩੮ ॥
ਤਹਿ ਪਰ ਭੂਖਨ ਸ਼ਸਤਰ ਲਘੁ ਰਤਨ ਪੁਰਟ ਮਯ ਸਾਜ।

ਚਮਕਤ ਦਮਕਤ ਨਵਲ ਛਵਿ ਝਕਤਿ ਕਥਤਿਕ ਕਵਿ ਰਾਜ॥ ੫੩੯॥

ਕਬਿੱਤ

ਬਾਂਕੀ ਜੇਬ ਕਲਗੀਸ ਜਿਗਾ ਗਜਗਾਹ ਬੇਸ
ਤੋੜੇ ਚੰਦ ਚਕ੍ਰ ਕੀ ਮਯੂਖ ਧਾਈਯਤ ਹੈ।
ਖੰਡੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕੀ ਪਯਸੰਸ ਕੋ ਵਖਾਨੈ ਕੌਨ
ਬੀਚ ਮੈ ਸੁ ਪੰਚਕ ਪਰਤਾਪ ਛਾਈਯਤ ਹੈ॥
ਵੇਰ ਵੇਰ ਹੋਰ ਹੇਰ ਦੇਵਤੌ ਅਚੰਭਾ ਚੀਤ ਆਜਕੀ
ਸੁ ਝਾਕੀ ਕੋ ਨ ਪਾਰ ਪਾਈਯਤਿ ਹੈ।
ਸੰਭੁ ਕੋ ਸੁਰੇਸ ਕੋ ਨਿਸੇਸ ਕੋ ਦਿਨੇਸ ਕੋ
ਜਲੇਸ ਕੋ ਥਨੇਸ ਕੋ ਅਸੇਸ ਭਾਈਯਤਿ ਹੈ॥ ੫੪੦॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਦਭੁਤ ਸ਼ਸਤਰ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਬਹੁ ਕਮਰ ਸੁਕਸ ਭਰਪੂਰ।
ਵਰਨਤਿ ਵਢਤਿ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਡ ਚਲਤਿ ਕਥਾ ਅਤਿ ਦੂਰ॥ ੫੪੧॥

ਕਬਿੱਤ

ਬਾਨੋ ਸੁਰ ਬੀਰ ਕੋ ਪਰਚੰਡ ਜੋਸਨਯ ਬੱਧ
ਭਾਰੀ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਬਜ਼ਾਲ ਰਾਟ ਜੂ ਸਜਾਯੋ ਹੈ।
ਵੈਸੇ ਹੀ ਸਿਖਾਯੋ ਬ੍ਰਿੰਦ ਪਜ਼ਾਰੇ ਜੈ ਪਰਬੀਨ ਪਾਸ
ਗਾਜ ਕੈ ਜੈਕਾਰੋਂ ਉਚ ਜੋਰ ਸੇ ਗਜਾਯੋ ਹੈ॥
ਪਾਛੇ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਜੂ ਬਿਬੇਕ ਜੋ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ
ਵੇਦ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਸਜੋਂ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੌਂ ਅਲਾਯੋ ਹੈ।
ਸੰਤਨ ਕੋ ਸੰਗ ਈਸ ਪਰੇਮ ਕੋ ਊਮੰਗ ਰੰਗ
ਪੁੰਨ ਅੰਗ ਪਾਪ ਭੰਗ ਦੀਨ ਜੰਗ ਗਾਯੋ ਹੈ॥ ੫੪੨॥

ਪਾਲੋ ਗਰੰਥ ਨਾਥ ਰੀਤਿ ਬੀਤੈ ਗੋ ਸੁਖਾਲੋ ਕਾਲ
ਚਾਲੋ ਸੰਤ ਚੋਖੀ ਚਾਲ ਟਾਲੋ ਗੇਹ ਕੀਲੋ ਹੈ।
ਕੀਨੋ ਤੇਗ ਧਾਰੀ ਪੰਥ ਕੇਸਰੀ ਖਿਤਾਬ ਦੀਨੋ
ਰੂਪ ਤੌ ਨਗੀਨੇ ਚੀਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਛਵੀਲੋ ਹੈ॥
ਜੌ ਲੌ ਸਾਧੁ ਦੀਨ ਧੇਨੂ ਹੋਵੈਗੋ ਸੁ ਪਾਂਯ ਰੇਨੂ

ਨਾਤੌਂ ਬਨੁ ਫੇਨੁ ਖੇਨੁ ਖਾਲੀ ਪੇਟ ਹੀਲੋ ਹੈ।
ਕਾਲੋਹੀ ਰੰਗੀਲੋ ਬੇਸ ਡਾਲੌਂ ਜੌਂ ਨ ਤੀਲੋ ਚੀਤ
ਨਾਲੋ ਜੌਂ ਨ ਢੀਲੋ ਤੌਂ ਦੁਮਾਲੋ ਏ ਸਜੀਲੋ ਹੈ ॥ ੫੪੩ ॥

ਘਾਲੀ ਹੈ ਸੁਭਾਰੀ ਘਾਲ ਪ੍ਰਾਕਜੇ ਕਪਾਲੀ ਆਦਿ
ਨੀਰਸੀਤ ਆਤਮ ਸੁਖਾਲੀ ਝਾਲ ਝਾਲੀ ਹੈ।
ਪਾਲੀ ਹੈ ਸੁ ਰੀਤਿ ਸੋਈ ਟਾਲੀ ਹੈ ਕੁਚਾਲੀ ਲੋਕ
ਜਾਲੀ ਮੋਹ ਜਾਲੀ ਲੋਭ ਦੀਨਿ ਤਾਨਿ ਕਾਲੀ ਹੈ ॥
ਗਾਲੀ ਹੈ ਗਲੀਚਤਾ ਅਨੀਚਤਾ ਬਹਾਲੀ ਬੇਸ
ਰੀਝ ਕੈ ਉਤਾਲੀ ਤੋਹ ਦੀਨੀ ਮੋਖ ਤਾਲੀ ਹੈ।
ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਕਾਲ ਜੂ ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ ਮ੍ਰਯਾਦ ਚੋਖ
ਕਾਲੀ ਰੱਛ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੁ ਪੰਥ ਏ ਅਕਾਲੀ ਹੈ ॥ ੫੪੪ ॥

ਜੋਧੋ ਹੈਂ ਸੁ ਜੰਗ ਬੀਚ ਮਾਂਗਤੇ ਉਮੰਗ ਮੀਚ
ਭਾਗ ਤੇ ਕੁਸੰਗ ਨੀਚ ਮੂਢ ਜੇ ਪਲਾਲੀ ਹੈ।
ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੀਕੋ ਜਾਪ ਹੀਯੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਕੋ ਥਾਪ ਲੀਨੋ
ਜਸ ਟੀਕੋ ਆਪ ਦੇਗ ਤੇਗ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥
ਸੋਭਤੇ ਸਜੀਲੇ ਰੂਪ ਲੋਭ ਤੇ ਛਵੀਲੇ ਭੂਪ
ਛੋਭਤੇ ਹਠੀਲੇ ਚੂਪ ਈਸ ਪੰਥ ਚਾਲੀ ਹੈ।
ਨਾਲੇ ਕੇਰ ਜਤੀ ਬੀਰ ਬਾਲੇ ਸੇਰ ਸਤੀ ਧੀਰ ਢਾਲੇ
ਢੇਰ ਮਤੀ ਪੀਰ ਸਿੰਘ ਏ ਅਕਾਲੀ ਹੈ ॥ ੫੪੫ ॥

ਪੰਥ ਏ ਅਕਾਲੀ ਹੈ ਅਕਾਲ ਕੋ ਜਪਯਾ ਧੀਰ
ਕਾਲੀ ਜਾਸ ਮਯਾ ਔ ਸ਼ਹੀਦ ਝੁੰਡ ਭਯਾ ਹੈ।
ਦੀਨਕੋ ਬਚਯਾ ਖੈਰ ਖੂਬੀ ਕੋ ਦਵਿਯਾ
ਰੰਗ ਰਾਗ ਕੋ ਸੁਨਯਾ ਖੁਸੀ ਮੋਜ ਕੋ ਬਢੀਯਾ ਹੈ ॥
ਪਰੇਮ ਕੋ ਜਗਯਾ ਮੋਖ ਸਾਧਨਾ ਸਝਯਾ
ਚੋਖ ਚੰਚਲ ਛਲਯਾ ਮੋਹ ਜਾਲਕੋ ਕਟਯਾ ਹੈ।
ਜੰਗ ਕੋ ਮਚਯਾ ਜੇਬ ਜੇਤਿਕੋ ਧਰਯਾ
ਗਰਭ ਗਾਫਲ ਗਲਯਾ ਗਢ ਗਾਡੇ ਕੋ ਤੜਯਾ ਹੈ ॥ ੫੪੬ ॥

ਪੰਥ ਤੌਂ ਅਕਾਲੀ ਮਾਤ ਕਾਲੀ ਕੇ ਸੁਛਯਾ ਛੈਲ
ਗਰੰਥ ਜੂ ਪੂਜਯਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇਮ ਸੋ ਪਢਯਾ ਹੈ।
ਆਯੁਧ ਸਜਯਾ ਬੈਸ ਬਾਜੀ ਪੈ ਚਢਯ ਬੇਗ
ਦੁਰਜਨ ਦਲਯਾ ਦੇਗ ਤੇਗ ਕੋ ਚਲਯਾ ਹੈ॥
ਗਯਾਕੋ ਰਖਯਾ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਲਵਯਾ
ਮੌਦ ਈਸਕੋ ਜਪਯਾ ਗੁਣਾਵਾਦ ਕੋ ਗਵਯਾ ਹੈ।
ਭਰਮ ਕੋ ਮਿਟਯਾ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕੋ ਕਟਯਾ
ਲੋਕ ਸ਼ਰਮ ਕੋ ਹਟਯਾ ਨਾਥਮਰਮ ਕੋ ਜਨਯਾ ਹੈ॥ ੫੪੭॥

ਧਰਮ ਕੇ ਧੁਰੰਧਰ ਉਦਾਰਤਾ ਕੇ ਧਾਰਾ
ਧਰ ਭੋਲੇ ਭਾਲ ਭਾਜਤੇ ਝਕੋਲੇ ਪਰੇਮ ਰੰਗ ਮੈਂ।
ਸਰਬ ਲੋਹ ਪਜਾਰੇ ਅਰਬ ਖਰਬ ਲੌਨ ਦਰਬ ਬੰਧ
ਨੈਕਹੂੰ ਨਗਰਬ ਪੁੰਨ ਪਰਬ ਯਾਂਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ॥
ਸਾਜ ਕੈ ਸੁ ਬਾਨੋ ਸੂਰ ਗਾਜ ਕੈ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਭੂਰਿ
ਭਾਜ ਕੈ ਗਨੀਮ ਕੋ ਬਿਦਾਰੈ ਜੋਰ ਜੰਗ ਮੈਂ।
ਮੋਦ ਕੇ ਤਰੰਗਮੇਂ ਉਮੰਗ ਕੈ ਉਤੰਗ ਪੰਥ ਲੋਕ
ਦੰਗ ਕੈ ਬੋ ਸਕੀਨੇ ਏਕ ਨਿਹੰਗ ਮੈਂ॥ ੫੪੮॥
ਹ੍ਵੈ ਕੈ ਸਾਧੁ ਸੰਗੀ ਧਾਰ ਲੀਜਿਯੇ ਸੁ ਚੰਗੀ ਥਾਤ
ਛੋਰੋ ਏਕ ਅੰਗੀ ਨਾ ਵਿਤੰਡਾ ਵਾਦ ਠਾਨਿਯੇ।
ਜੇਤੇ ਅੜ ਬੰਗੀ ਔਕੁਢੰਗੀ ਹੈ ਕੁਰੰਗੀ ਨੀਚ
ਹੁਜਿਯੇ ਨਦੰਗੀ ਚੀਤ ਤੰਗੀ ਹੂ ਨ ਮਾਨਿਯੇ॥
ਨੰਗੀ ਕੈ ਉਤੰਗੀ ਤੇਗ ਝਾੜਿਏ ਮਲੇਛ ਮੁੰਡ
ਹ੍ਵੈ ਕੈ ਘੋਰ ਭੰਗੀ ਨ ਮਲੰਗੀ ਚਾਲ ਆਨਿਯੇ।
ਸਲਾਹੈਂਗੇ ਫਿਰੰਗੀ ਝੁੰਡ ਤਾਪੈਂਗੇ ਦੁਰੰਗੀ
ਦੇਖ ਦੀਨ ਹੇਤੁ ਜੰਗੀ ਏ ਭੁਜੰਗੀ ਪੰਥ ਜਾਨਿਯੈ॥ ੫੪੯॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਤੁਮ ਹਮ ਅਬ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਬ ਅਹਹਿ ਭੁਜੰਗ ਲਲਾਮ।
ਸੁਭਟ ਭੁਜੰਗ ਪੰਥ ਜਗ ਪ੍ਰਗਟ ਸਾਰਥਕ ਨਾਮ॥ ੫੫੦॥
ਜਪ ਤਪ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਤ ਬ੍ਰਹਮ-ਚਰਜ ਹਠ ਧਾਰ॥
ਸਜਯ ਦੁਮਾਲੋ ਧਰਮ ਹਿਤੁ ਤਜਯ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰ॥ ੫੫੧॥

ਸੋਰਠਾ
ਇਹ ਬਾਨੋ ਰਿਖਿ ਰਾਜ ਨਹਿ ਅਧਿਕਾਰ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੋ ।
ਹੈ ਭਟ ਸਾਜ ਸਮਾਜ ਧਰਮ ਧੁਰੰਤਰ ਧੀਰ ਧ੍ਰਵ ॥ ੫੫੨ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਜਬ ਲੌ ਇਹ ਪੰਥ ਸਤੀ ਸੁ ਜਤੀ ਤਬ ਲੌ ਜੱਸ ਕੋ ਬੁਧਿ ਬ੍ਰਿੰਦ ਪਢੈਗੋ ।
ਜਬ ਲੌ ਪਰ ਅੰਸ ਅਲੇਪ ਰਹੈ ਤਬ ਲੌ ਮਤਿ ਊਜਲ ਆਬ ਕਢੈਗੋ ॥
ਜਬ ਲੌ ਸਬ ਆਪਸ ਬੀਚ ਮਿਲਜੋ ਤਬ ਲੌ ਜਿਤ ਹੈ ਜਹਿ ਦੇਸ ਚਢੈਗੋ ।
ਜਬ ਲੌ ਸੁਭ ਸੰਤ ਅਸੀਸ ਲਹੈ ਤਬ ਲੌ ਅਤਿ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਢੈਗੋ ॥ ੫੫੩ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਬਾਨੋ ਕਾਰੋ ਰੰਗ ਕੋ ਜਾਨੋ ਅਤਿ ਛਵਿ ਖਾਨ ।
ਲਗਤ ਸੁਹਾਨੋ ਜਗਤ ਪ੍ਰਿਯ ਦਾਨੋ ਅਮਰ ਪੁਮਾਨ ॥ ੫੫੪ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਕਾਰੀ ਰਿਤੁ ਪਾਵਸ ਕੀ ਸੋਭਤੀ ਸੁ ਘਟਾ
ਝੂਮਕਾਰੀ ਹੈ ਅਮਾਵਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸਿੱਘ ਅੰਗਪੈ ।
ਕਾਰੀ ਦਿੱਬਯ ਮਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸ ਕੋ ਵਖਾਨੈ ਦੇਵਕਾਰੀ
ਸਿਲਾ ਪਾਰਸ ਕੀ ਆਰੀ ਭੂਖ ਨੰਗ ਪੈ ॥
ਕਾਰੀ ਗੋਗੁਨਾਨਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀਮ
ਕਾਰੀ ਧਾਰ ਯਮਨ ਕੀ ਗੰਗ ਕੇ ਤਰੰਗ ਪੈ ।
ਕਾਰੀ ਹੈ ਸੁ ਲਹਿਰੈਂ ਮਹੋਦਧੀ ਪ੍ਰਨਾਮ ਯੋਗ
ਮੇਰੋ ਮਨ ਪੌਢ ਗੋ ਪਰਮੋਦ ਕਾਰੇ ਰੰਗ ਪੈ ॥ ੫੫੫ ॥

ਕਾਰੀ ਲੋਹ ਭਾਰੀ ਧਾਤੁ ਅੰਬਿਕਾ ਸਰੂਪ ਨੀਕ
ਜਾਸਕੇ ਅਧੀਨ ਲੋਕ ਸਾਰੋ ਕਾਜ ਖੁਲ ਹੈ ।
ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਤ੍ਰਿਖਾਨ ਕੋ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਪਜਾਰੀ
ਅੰਗੁ ਚੀਰ ਫਾਰਨ ਕੋ ਵੈਦ ਤੌ ਪਰਫੁੱਲ੍ਹ ਹੈ ॥
ਚੀਰ ਕੇ ਸਿਵਯਾ ਬੀਰ ਪੰਥਕੇ ਵਨਯਾ
ਹਾਥ ਭੂਖਨ ਗਢੀਯਾ ਹੱਟ ਖੋਲ ਤੋ ਨ ਭੁਲ ਹੈ ।

ਆਯੁਧ ਅਮੂਲ ਰਾਜ ਤੇਜ ਕੋ ਅਤੁਲ ਬੀਜ
ਕੁਲ ਸੌਜ ਇੰਦ੍ਰ ਕੀਨ ਕਾਰੇ ਰੰਗ ਤੁਲ੍ਯ ਹੈ ॥ ੫੫੫ ॥

ਕਾਰੋ ਯਾਗ ਧੂਮ ਮੇਘ ਭਾਵਤੋ ਪਰਮੋਦ ਰੂਪ
ਕਾਰੋ ਬਾਗ ਸੈਲ ਔ ਅਰੰਨ ਸੋਹੀਯਤਿ ਹੈ ।
ਕਾਰੋ ਨਾਗ ਮੂੰਡ ਪੈ ਪ੍ਰਕਾਸਤੀ ਅਮੋਲ ਮਣਿ
ਕਾਰੋ ਲਾਜ ਵਰਦ ਚਿੱਤ੍ਰਹੀ ਯੋ ਪੋਹੀਯਤ ਹੈ ॥
ਕਾਰੋ ਕੰਜ ਮੰਜ ਕਾਰੀ ਵਲਿਕਾ ਨਿਕੁੰਜ ਚਾਰੁ
ਕਾਰੋ ਭੌਰ ਪੁੰਜ ਗੂੰਜ ਸ੍ਰੌਨ ਜੋਹੀਯਤਿ ਹੈ ।
ਕਾਰੋ ਜੋਤਿਲਾਦਿ ਆਛੋ ਲੰਛਨ ਸੁ ਗਾਤ ਸੂਖ
ਕਾਰੋ ਰੰਗ ਦੇਖ ਦੇਵ ਝੁੰਡ ਮੋਹਿਯਤਿ ਹੈ ॥ ੫੫੬ ॥

ਕਾਰੀ ਹੱਥ ਪਾਨ ਕੀ ਸੁ ਲਾਲਿਮਾ ਉਘਾਰੀ ਦੋਖ
ਮਿਸੀ ਭੌਹ ਨੈਨ ਕਾਰੇ ਅੰਜਨ ਸੁਧਾਰੇ ਹੈਂ ।
ਕਾਰੇ ਕੇਸ ਬੇਸ ਮੋਹੈ ਕਾਰੀ ਲਟਕੀਲੀ ਲਟਕਾਰੀ
ਚਿੱਤ ਕਾਰੀ ਗੋਦ ਭਾਰੀ ਮੋਦ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥
ਕਾਰੀ ਰੋਮ ਰਾਜੀ ਜੋ ਵਿਰਾਜੀ ਮੀਤ ਰਾਜੀ ਚੀਤ
ਕਾਰੀ ਪਿਕ ਮੈ ਨਿਕਾਸ ਬੋਲ ਹੂੰ ਉਚਾਰੇ ਹੈਂ ।
ਸੋਹਨੀ ਨਵੀਨ ਸਜਾਮਾ ਕਾਰੀ ਹਾਥ ਚੂਰੀ ਸੋਹ
ਕਾਰੇ ਰੰਗ ਬੀਚ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਰੰਗ ਜਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੫੫੭ ॥

ਕਾਰੀ ਸਿਲਾ ਗਯਾ ਆਦਿ ਚੀਜ ਚਾਰੁ ਕਾਰੀ ਚੋਖ
ਚਿਪੀ ਪਾਕ ਪਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ।
ਕਾਰੀ ਸੁੱਧ ਸੋਧ ਕੈ ਅਫੀਮ ਆਯ ਭਾਰੀ ਮੋਦ
ਕਾਰੇ ਹੈਂ ਸੁ ਮਖਦਾਰ ਮਾਨੋ ਸ੍ਵਾਦ ਖਾਨ ਹੈ ॥
ਕਾਰੇ ਤਿਲ ਮਾਘ ਮੈ ਪੁਨੀਤ ਔ ਦਵਾਈ ਤੇਲ
ਕਾਰੋ ਸਿੰਸ ਪਾਦਿ ਕਾਠ ਮੋਲ ਤੋ ਮਹਾਨ ਹੈ ।
ਕਾਰੀ ਹੈ ਸਲੇਟ ਕਾਰੀ ਲੇਖਨੀ ਪਰਤੱਛ ਅਛ
ਕਾਰੋ ਰੰਗ ਸਾਰੋ ਚਾਰ ਕੂੰਟ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ ॥ ੫੫੮ ॥

ਸੋਰਠਾ

ਆਤਸੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸੂਨ ਜੰਬੂ ਆਦਿ ਪਿਯੂਖ ਫਲ।
ਪਰਮ ਔਸ਼ਧੀ ਲੂਨ ਬੰਸ ਨਯਨ ਜੀ ਆਦਿ ਜਗ ॥ ੫੫੯ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਜਾਨਯੋ ਜਾਤ ਮਰਦ ਹੈ ਸੁ ਕਾਰੋ ਅੰਕ ਅੰਗ ਹੇਰ
ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਚਿੜੋ ਖੰਜਨ ਕੁਰੰਗ ਹੈ।
ਕਾਰੀ ਕਸਤੂਰੀ ਬੇਸ ਔਸ਼ਧੀ ਸੁਗੰਧ ਖੂਬ
ਕਾਰੀ ਕਾਂਬਰੀਕੀ ਓਪ ਕਾਜ ਮੈਂ ਉਤੰਗ ਹੈ ॥
ਕਾਰੋ ਬੀਰ ਬੀਛੀ ਡੰਕ ਤੀਛੀ ਹੈ ਸੁ ਯਾਂਕੀ ਤੇਗ
ਸੈਨਾ ਕੋ ਸੀਂਗਾਰ ਕਾਰੋ ਦੇਖਿਯੇ ਮਤੰਗ ਹੈ।
ਲੈ ਕੈ ਤਮਸਾਮਾ ਹੀਯ ਸੋਭ ਤੋ ਤ੍ਰਿਯਾਮਾ ਚੰਦ
ਸਯਾਮਾ ਅਭਿ ਸਾਰਿਕਾ ਸੁ ਪ੍ਰਆਨ ਕਾਰੋ ਰੰਗ ਹੈ ॥ ੫੬੦ ॥

ਕਾਰੋ ਮੂੰਛ ਦਾੜੋ ਦੇਖ ਦੇਤ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੋਦ ਬਯਾਹ
ਕਾਰੀ ਬੇਸ ਬਿੰਦਿਕਾ ਕਪੋਲ ਬਾਲ ਰੱਛ ਹੈ।
ਕਾਰੋ ਨੱਕ੍ਰ ਭਾਰੋ ਭੀਮ ਘੂਮ ਤੋ ਅਭੀਤਿ ਸਿੰਧੁ
ਜੰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬੀਰ ਕਾਰੋ ਦੇਵ ਜੱਛ ਹੈ ॥
ਕਾਰੋ ਭਾਨੁ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਿਟ ਹੈ ਬਲਿਸ਼ਟ ਤੇਜ
ਕਾਰੋ ਕਾਲ ਭੈਰਵ ਗਨੀਮ ਝੁੰਡ ਭੱਛ ਹੈ।
ਚਾਰੋ ਦਿਸ਼ਾ ਜੀਤ ਕੈ ਉਚਾਰੋ ਜੂ ਅਕਾਲ ਫਤੇ
ਕਾਰੋ ਰੰਗ ਧਾਰੋ ਪੇਖ ਪਯਾਰੇ ਏ ਪ੍ਰਤੱਛ ਹੈ ॥ ੫੬੧ ॥

ਕਾਰੋਰਮਾ ਕੰਤ ਸਾਲਗਰਾਮ ਜੂ ਸੁਕਾਰੋ ਠੀਕ
ਕਾਰੋ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਪਰਬੀਨ ਮੈ।
ਕਾਰੋ ਕਾਮ ਦੇਵ ਜੂ ਪਰਚੰਡ ਹੈ ਪਰਤਾਪ ਯਾਂਕੋ
ਕਾਰੋ ਹੀਰ ਸੇਸ ਬੂਝੋ ਵੈਠ ਕੈ ਗੁਨੀਨ ਮੈਂ ॥
ਕਾਰੋ ਕਾਲ ਕਾਲਿਕਾ ਕਲੋਲ ਤੇ ਕਲੰਕ ਹੀਨ
ਕਾਰੋ ਨੀਲ ਕੋਲ ਓਪ ਗਾਵੌਂ ਨਾ ਵੀਨ ਮੈ।
ਕਾਰੋ ਰੂਪ ਸਯਾਹੀ ਵੇਦ ਗਰੰਥ ਜੂ ਲਿਖਾਯੋ ਨਾਥ
ਕਾਰੋ ਰੰਗ ਪੂਜਨੇ ਕੇ ਯੋਗ ਲੋਕ ਤੀਨ ਮੈਂ ॥ ੫੬੨ ॥

ਕਾਰੀ ਲੋਹ ਦੇਗ ਜਾਸ ਕੀਰਤੀ ਪਰਕਾਸ ਤਾਸ
ਕਾਰੋ ਹੀ ਸਜੋਇ ਢਾਲ ਤਾਲੋ ਰੱਛ ਵਾਯੋ ਹੈ।
ਕਾਰੋ ਭੇਸ ਨਾਲਕੌਸ ਵੈਸੋ ਹੀ ਸੁ ਮੇਘ ਰਾਗ
ਰਾਗਨੀ ਹਿੰਡੋਲ ਪਜਾਰੀ ਕਾਰੋ ਸਾਜ ਭਾਰੋ ਹੈ॥
ਕਾਰੋ ਹੀ ਪਿਯੂਖ ਵੇਰੋ ਸਾਂਤਿਕੀ ਪੁਨੀਤ ਹੇਰੋ
ਗਰੰਥ ਜੂ ਸੂ ਟੇਰਜੋ ਸਾਂਤ ਯਾਮ ਤੇ ਨਿਰਾਰੋ ਹੈ।
ਪੀਰ ਲਾਲ ਹਰੋ ਧੌਰੇ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਕੁੰਟ ਚਾਰੋ
ਰੰਗ ਜੋ ਵਚਿੱਤਰ ਸਾਰੋ ਅੰਤ ਕੋ ਤੌਂ ਕਾਰੋ ਹੈ॥ ੫੬੩॥

ਯਾਂਕੀ ਚੋਖ ਧੂਨੀ ਕੋ ਪਰਤਾਪ ਤੌਂ ਪਰਸਿੱਧ ਲੋਕ
ਕਾਢਤੀ ਪਿਸਾਚ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਔ ਬਿਤਾਲ ਕੋ।
ਪਰੀ ਦੇਵ ਜਿੰਨ ਕੋ ਝਟਾਕ ਦੈ ਲਪੇਟ ਲੇਤ
ਲਾਗੇ ਨਾ ਚਟਾਕ ਧੂਲਿ ਭਾਰੀ ਰੱਛ ਮਾਲ ਕੋ॥
ਸਾਜ ਕੈ ਸੁ ਬਾਗੋ ਜੰਗ ਜੋਧਾ ਜੋ ਪਧਾਰੈ ਜੋਸ਼
ਭਾਗਤੇ ਗਨੀਮ ਝੁੰਡ ਦੇਖੋ ਰੂਪ ਕਾਲਕੋ।
ਜੰਤਰ ਕੋ ਨ ਮੰਤਰ ਕੋ ਨ ਤੰਤਰਕੇ ਐਸੋ ਤੇਜ ਕਾਲੋ
ਰੰਗ ਪਜਾਰੋ ਤ੍ਰਿ ਕਾਲ ਮੈ ਅਕਾਲ ਕੋ॥ ੫੬੪॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਹਿਰਾਨ ਗ੍ਰਹ ਸੰਗਤਿ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਚੀਨ।
ਨੀਲ ਕੰਠ ਨਿਜ ਰੱਛਹਿਤ ਨੀਲ ਕੰਠ ਧਰ ਲੀਨ॥ ੫੬੫॥
ਵਹੁ ਵਿਧਿ ਵਚਨ ਵਿਲਾਸ ਵਰ ਵਰਨਤਿ ਵਢਤਿ ਵਿਨੋਦ।
ਵਿਸਦ ਵਿਹਾਰ ਵਿਵੇਕ ਵਦ ਵਿਹਰਸਿ ਵਹੁਰ ਵਿਮੋਦ॥ ੫੬੬॥

ਕਬਿੱਤ

ਕੇਤੀ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਸਜੋਂ ਪਰਬੋਧ ਕੈ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਬੇਸ
ਅੰਬਿਕਾ ਅਕਾਲ ਜੂ ਕੋ ਚੀਤ ਮੈ ਚਿਤਾਰ ਕੈ।
ਢਾਂਢੇ ਏਕ ਵਾਰਗੀ ਸੁ ਗਰੰਥ ਜੂ ਲੁਠਾਯੋ ਸੀਸ
ਬੋਲ ਕੈ ਜੈਕਾਰ ਊਚ ਬਾਹੂ ਕੌਂ ਉਭਾਰ ਕੈ॥
ਭਾਰੀ ਬੀਰ ਝੁੰਡ ਕੇ ਵਿਲੋਕ ਕੈ ਸਨੱਧ ਬਸ
ਧਾਰਕੈ ਪਰਮੋਦ ਨਾਥ ਪੰਥ ਮੈ ਪਧਾਰ ਕੈ।

ਝਾਰਕੈ ਪਰਪੰਚ ਏ ਪਛਾਰ ਕੈ ਪਖੰਡ ਪੁੰਜ
ਡਾਰ ਕੈ ਪਖਾਨ ਕੋ ਸੁ ਧਾਰਜੋ ਪਾਪ ਛਾਰ ਕੈ ॥ ੫੬੭ ॥

ਬੀਚ ਮੈ ਵੁਜੰਗ ਨਾਥ ਸਾਥ ਮੈ ਭੁਜੰਗੀ ਸਿੰਘ
ਸੋਭਨੀਕ ਆਛੋ ਝੁੰਡ ਪੰਥ ਮੈ ਸੁਹਾਵਤੋ ।
ਲਾਗਤ ਸੁਹਾਨੋ ਬਾਨੋ ਹੂਯੇ ਦੰਗ ਦੇਵ ਦਾਨੋ
ਜੰਗ ਜੀਤ ਬੇਕੋ ਮਾਨੋ ਬੀਰ ਰੂਪ ਭਾਵਤੋ ॥
ਭਾਰੀ ਭਾਗ ਵਾਰੇ ਈਸ ਪੂਤਕੋ ਦੁਲਾਰੇ ਊਚ
ਬੋਲਤੇ ਜੈਕਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਜਾਰੇ ਲੋਕ ਧਾਵਤੋ ।
ਬਾਗੇ ਬੇਸ਼ ਕਾਲੇ ਤੇਜ ਭਆਲਪੈ ਨਿਰਾਲੇ ਭਾਨੁ
ਝੂਲਤੇ ਦੁਮਾਲੇ ਛੋਰ ਦੈਖ ਮੋਦ ਛਾਵਤੋ ॥ ੫੬੮ ॥

ਕਾਹੁ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਹਾਥ ਕਾਹੂ ਕੇ ਸੁ ਭਾਲੋ ਗੁਰਜ
ਕਾਹੂ ਸਾਂਗਸੇਲੋ ਦੰਡ ਪਾਸ ਕੋਸਵਾਰਜੋ ਹੈ ।
ਖੰਡੋ ਜੋ ਦੁਧਾਰੇ ਕਾਹੂ ਢਾਲੋ ਔ ਕਟਾਰੋ ਕਾਹੂ
ਤੇਗੋ ਤੇਜ ਵਾਰੋ ਕਾਹੂ ਚੱਕ੍ਰ ਕੋ ਉਭਾਰਜੋ ਹੈ ॥
ਤਰਕਸ ਕਮਾਨ ਕਾਹੂ ਲਾਂਬੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕਾਹੂ
ਭੀਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਾਹੂ ਗਦਾ ਕੋ ਉਲਾਰਜੋ ਹੈ ।
ਸੋਭਤੀ ਤੁਫੰਗ ਕਾਹੁ ਭਾਰੀ ਫਤੇ ਜੰਗ ਕਾਹੂ
ਘੋਟਨੋ ਸੁ ਭੰਗ ਕਾਹੂ ਔਰੇ ਢੰਗ ਧਾਰਜੋ ਹੈ ॥ ੫੬੯ ॥

ਮਿਸਰੀ ਸਰੋਹੀ ਸੈਫ ਖੜਗ ਸੁ ਚੰਦਰ ਹਾਸ ਧਾਰਾ
ਧਰੀ ਬਾਢ ਧਾਰੀ ਯਮ ਦਾੜੈਂ ਧਾਰ ਕੈ ।
ਬਾਂਕ ਬਜ ਬਿਛੂਓ ਕਟਾਰੀ ਛੁਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਬਜ਼
ਖੰਜਰ ਸੁਬੁ ਗਦਾ ਸਜਾਯੇ ਹੈ ਸਵਾਰ ਕੈ ॥
ਬਰਛੇ ਔ ਕਵਰ ਖੰਡੇ ਨੇਜੇ ਨੌਕ ਦਾਰ ਸਾਂਗ
ਤੁਪਕ ਤਮੰਚੇ ਕਰਾ ਬੀਨ ਮਾਂਜ ਝਾਰਕੈ ।
ਸਿਲੀ ਮੁਖ ਸਾਯਕ ਸੁ ਚੰਦ੍ਰਿਕ ਬਿਸਿਖਿ ਬਾਨ
ਚਾਲੇਹੈ ਅਨੰਤ ਬਾਂਕੇ ਆਯੁਧ ਸੰਗਾਰ ਕੈ ॥ ੫੭੦ ॥
ਕਾਹੂ ਤੌ ਦੁਮਾਲੋ ਸੀਧੋ ਊਚੌ ਜਜੋਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕੀਨ
ਕਾਹੂ ਬਾਮ ਦਾਹਿਨੇ ਪਿਛੌਂਹੈਂ ਸੌਹੈਂ ਸਾਜ ਕੈ ।

ਕਾਹੂ ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਸੂਨ ਔਲ ਪੇਟੀ ਮਾਲ
ਕਾਹੂੰ ਤੌਂ ਝੁਲਾਈ ਢੇਰ ਭਾਰੀ ਮੋਦ ਛਾਜ ਕੈ ॥
ਕਾਹੂੰ ਆਬ ਕੇਰੋ ਬਾਂਸ ਪਾਤ ਕੋ ਜਵਾਦਿ ਖੋਸ
ਕਾਹੂ ਬੂਟੀ ਬਿਸਨਕੀ ਕੌਪ ਸਾਚੋ ਪਾਜ ਕੈ ।
ਚਾਲੇ ਹੈਂ ਸੁ ਗਾਜ ਕੇਓ ਬੋਲੈਂ ਨ ਅਵਾਜ ਕੇਊ
ਆਜ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋ ਹੈ ਐਸੋ ਹੀ ਸਮਾਜ ਕੈ ॥ ੫੭੧ ॥
ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਨਾਥ ਪਜਾਰੋ ਪੰਥ ਮੈਂ ਪਧਾਰੇ ਜਾਤ
ਕੇਊ ਤੌਂ ਗਜੌਂਦ੍ਰ ਚਾਲ ਕੇਊ ਹੰਸ ਰਾਜ ਕੀ ।
ਕੇਊ ਭਾਰੀ ਕੂਦਤੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਜਯੋਂ ਕੁਰੰਗ ਕਾਰੇ
ਕੇਊ ਬਯਾਲ ਕੇਕੀ ਸਿੰਘ ਬਾਂਕੀ ਆਭ ਆਜ ਕੀ ॥
ਕੋਊ ਭੂਮਿ ਧਾਰਿਕੈ ਅਗਾਰੀ ਔ ਪਿਛਾਰੀ ਮੋਦ
ਘੂਮ ਘੂਮ ਝੂਮ ੨ ਢੇਰ ਧੂਮ ਗਾਜਕੀ ।
ਕੋਊ ਬਾਂਧ ਟੋਲੀ ਕੇਊ ਧਾਵਤੇ ਅਕੇਲੇ ਬੇਗ
ਕੇਊ ਬਾਂਏ ਦਾਂਏ ਸੋਭਾ ਦੇਖਤੇ ਸਮਾਜ ਕੀ ॥ ੫੭੨ ॥
ਕੇਊ ਬੂਢ ਦਾਨੇ ਕੇਊ ਬਾਲਕੇ ਅਯਾਨੇ ਬੇਸ
ਕੇਊ ਜੰਗ ਬਾਨੇ ਸੌ ਸੁਹਾਨੇ ਭਾਰੀ ਬੀਰ ਹੈਂ ।
ਕੇਊ ਸੂਧੇ ਭੋਲੇ ਕੇਊ ਚਾਤੁਰੇ ਛਵੀਲੇ ਛੈਲ
ਕੇਊ ਤੌਂ ਚਵੀਲੇ ਕੇਊ ਸਿੰਧੂ ਸਜੋਂ ਗੰਭੀਰ ਹੈਂ ॥
ਵਾਨੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪੀ ਕੇਊ ਚਾਰੋਂ ਅੰਕ ਜਾਪੀ
ਕੇਊ ਯੁਧ ਕੇ ਅਲਾਪੀ ਕੇਊ ਨੈਨ ਤੌਂ ਬਸੀਰ ਹੈਂ ।
ਪਜਾਰੇ ਹਾਂਥ ਮੇਲੈਂ ਕੇਊ ਪਿਛੈ ਸੇ ਧਕੇਲੈਂ ਕੇਊ
ਆਯੁਧ ਸੌ ਖੇਲੈਂ ਕੇਊ ਕੇਲੈਂ ਨਾਥ ਤੀਰ ਹੈ ॥ ੫੭੩ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਚਲਯੋ ਯੂਥ ਜਬ ਮਿਸਟ ਸਬ ਭਾ ਪਰਮੋਦ ਚਹੁੱ ਓਰ ।
ਅੰਜਨ ਗਿਰ ਗਜ ਮ੍ਰਿਗਨ ਉਰ ਘਟਾਂ ਸੁ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੋਰ ॥ ੫੭੪ ॥

ਕਬਿੱਤ
ਖੇਲਤੇ ਸੁ ਹੋਲਾ ਨਾਥ ਜੇਤੇ ਸਿੰਘ ਲਾਲੋ ਲਾਲ
ਏ ਤੋ ਝੁੰਡ ਕਾਲੋ ਬੇ ਸਬਾਨੋ ਜੋਸ ਜਾਯੋ ਹੈ ।
ਝਾਂਕੀ ਹੇਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਿਧਾਰੀ ਸੋ ਚਹੂੰਘਾ ਭੀਰ

ਅਲਿਤਾ ਅੰਬੀਰ ਆਦਿ ਆਛੋ ਰੰਗ ਛਾਯੋ ਹੈ ॥
ਬੀਜਲੀ ਜਮਾਤ ਕੈਧੌਂ ਬਾਦਲੀ ਸੁ ਘੇਰ ਲੀਨ
ਕੈਧੋ ਬਾਲ ਭਾਨ ਜੁ ਤਮੋਘ ਪੇਟ ਪਾਯੋ ਹੈ।
ਬਾਹੁ ਕੋ ਪਸਾਰ ਕੈਧੌਂ ਭੌਮ ਜੁ ਲਪੇਟਜੋ ਮੰਦ
ਕੈਧੋ ਹੇਮ ਸਾਰ ਨੀਲ ਮਨੀ ਪੈ ਲਭਾਜੋ ਹੈ ॥ ੫੭੫ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਘੇਰੀ ਹੈ ਅਨਾਵਸ ਜੂ ਕੈਧੌਂ ਅਰੁਣੋਦੈ ਪੁੰਜ ਕੈਧੋ ਰਵਿ ਨੰਦ ਨੀਕੇ ਸਾਰਦਾ ਚਹੂੰਘਾ ਧਾਰ।
ਲੋਚਨ ਕੀ ਲਾਲੀ ਬੀਚ ਪੂਤਰੀ ਸੁਕਾਰੀ ਕਿਧੌਂ ਕੈਨੋ ਰੁਦ੍ਰ ਬੀਰ ਜੁ ਸਿੰਗਾਰ ਕੋ ਸਮੇਟਜੋ ਰਾਰ ॥
ਸਿੰਗ੍ਰਿਫ ਪਹਾਰ ਕੇ ਮਝਾਰ ਕੈਧੋ ਐਸ ਖਾਨ ਸਜਾਹੀਕੀ ਡੱਡੀਰ ਕੈਧੋ ਆਸ ਪਾਸ ਰੰਗ ਦਾਰ।
ਪੌਧਾ ਹੈ ਤਮਾਲ ਕੈਧੌਂ ਵਾਤਿਕਾ ਬਧੂਕ ਆਦਿ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਸੋਭਤੀਸ ਪਾਂਤਿ ਕੈਧੋ ਨੀਲ ਧਾਰ ॥ ੫੭੬ ॥

ਕਬਿੱਤ

ਕੈਧੌਂ ਰਜੋ ਪੁੰਜ ਕੇ ਮਝਾਰ ਤਮੋ ਕੀਨੇ ਜੋਸ
ਕੈਧੋ ਲਾਲ ਨੀਰਜ ਅਰੰਨ ਭੌਰ ਭਾਂਤਿ ਹੈ।
ਕੈਧੌਂ ਚਿਨਕਾਲੋ ਲੈ ਗੁਲਾਲੈ ਕੇ ਬਿਕਾਸਜੋ ਫੂਲ
ਲਾਲੌਂ ਬੀਚ ਪਾਰਸ ਪੁਰਾਯੋ ਚੌਕ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ॥
ਕੈਧੌਂ ਰੂਪ ਖਆਨ ਜੋ ਅਲੋਕਿਕ ਛਵੀਲੀ ਛੈਲ
ਮੇਧਾ ਮਹਾਰਾਨੀ ਕੋ ਕਪੋਲ ਤਿਲ ਕਾਂਤਿ ਹੈ।
ਕੈਧੌਂ ਸਾਲਗਰਾਮ ਜੂ ਸੁਗੰਡਿਕਾ ਸੌਂ ਆਯੇ ਰੂਠ
ਭਾਰਤੀ ਪਰਵਾਸ ਲੀਨੋ ਸੌਂਭਾ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਹੈ ॥ ੫੭੭ ॥

ਚੀਰ ਕੈ ਬਹੀਰ ਕੋ ਸਮੀਰ ਸੌਂ ਪਰਚੰਡ ਬੀਰ
ਧਾਯੇ ਨਾਥ ਤੀਰ ਜੋ ਹਰਯਾ ਪੀਰਜਨ ਕੀ।
ਸਾਜ ਗੋਲ ਗਾਜ ਕੈ ਗਜਾਯੋ ਹੈ ਜੈਕਾਰੋ ਜੋਸ
ਮਾਚਗੋ ਚਹੂੰਘਾ ਸੋਰ ਮਾਨੋ ਜੀਤ ਰਨ ਕੀ ॥
ਸੰਗਤੈ ਅਗਾਰੀ ਔ ਪਿਛਾਰੀ ਜੋ ਪਧਾਰੀ ਜਾਤ
ਵਾਰੀ ਹੌਂ ਵਿਕੁੰਠ ਭੀਰ ਭਾਰੀ ਦੇਵ ਗਨ ਕੀ।
ਆਨ ਕੈ ਹਜੂਰ ਏਕ ਵਾਰਗੀ ਬੁਲਾਯ ਫਤੇ

ਦੂਰ ਸੇ ਜੁਹਾਰ ਬਾਂਛ ਪੂਰ ਕੀਨੀ ਮਨ ਕੀ ॥ ੫੭੮ ॥

ਦੋਹਿਰਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਰ ਸਭਾ ਵਿਲੋਕ ਸੁਠ ਕਿਯਸਿ ਪਰ ਕਰਮਾ ਪ੍ਰੀਤਿ।
ਬਾਮ ਅੰਗ ਅੰਤਰ ਰਖਯੋ ਪਢ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥ ੫੭੯ ॥

ਸੋਰਠਾ
ਤੱਹਿ ਕਰ ਕਾਰਨ ਦੋਇ ਸੁਨ ਹੁ ਸੁਬੁਧ ਹਿਤ ਸ੍ਰਵਨ ਦੈ।
ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਅੰਤਰ ਹੋਇ ਸਨਮੁਖ ਸਬ ਕਰ ਦਰਸ ਪੁਨ ॥ ੫੮੦ ॥

ਸਵੈਯਾ
ਅਥ ਸੁੰਦਰ ਪੰਗਤਿ ਜੋਰ ਭਲੇ ਹਥ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ ਅਗਾਰੀ।
ਅਤਿ ਨਿਮ੍ਰਤਿ ਹ੍ਵੈ ਅਧਿਕਾਰ ਖਲੇ ਕਲ ਮੂੰਦ ਸੁ ਲੋਚਨ ਪਰੇਮ ਖੁਮਾਰੀ ॥
ਜਹਿ ਕੌਤੁਕ ਦੇਖ ਭਰਮੈ ਦਿਲ ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਅਚੰਭਵ ਕੋ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਵਹਿ ਬਾਲ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਲੋਕ ਅਲੌਕਿਕ ਚੱਕ੍ਰਿਤ ਭੇ ਚਿਤ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿ ਧਾਰੀ ॥ ੫੮੧ ॥

ਘਨਾਛਰੀ ਛੰਦ
ਪੰਡਿਤ ਕਵੀਸਨ ਕੀ ਮੰਡਿਲੀ ਪ੍ਰਸੰਸ ਪੇਖ ਗਾਵਤੇ ਗਵਯੇ ਗੁਣਾਵਾਦ ਕੇ ਸੁਗੀਤ ਜੋਰ।
ਆਯ ਗੀਰਵਾਨ ਸੁਨਾਸੀਰ ਲੌ ਸੁ ਭੀਰ ਕੀਨ ਭਾਰੀ ਸਿੱਧ ਪੀਰ ਕੋ ਬਹੀਰ ਧਾਯ ਸੰਕ ਛੋਰ ॥
ਔਰ ਦੇਸ ਕੇ ਦੇਸ ਕੇ ਅਸੇਸ ਜੇ ਪਰਬੀਨ ਝੁੰਡ ਕਾਮਿਨੀ ਪੁਮਾਨਹੀਯੋ ਨੀਲ ਭੇਸ ਹੋਯੋ ਚੋਰ।
ਦੂਰ ਲੌ ਦੀਵਾਨ ਜੈਸੋ ਤੈਸੋ ਭਾਸ ਚਿਤਰ ਕੈ ਸੋ ਆਪ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਜੂ ਕੀ ਲਾਗੀ ਤਾਰ ਵਾਹੀ ਓਰ ॥ ੫੮੨ ॥
ਚੌਪਈ
ਨੀਲ ਵਰਣ ਕੀ ਉਪਮਾਂ ਜੋਈ। ਭਈ ਸਮਾਪਤੀ ਜਾਨੋ ਸੋਈ ॥
ਦੇ ਅਸੀਸ ਗੁਰੁ ਦੇਵ ਸੁ ਜਾਨ। ਉਠੈ ਸਬਾਸੈ ਅਤਿ ਸੁਖ ਮਾਨ ॥ ੫੮੩ ॥
ਤਿਹਿ ਦਿਨਸੇ ਇਹਿ ਪੰਥ ਅਪਾਰਾ। ਵਧਿਤ ਵਧਿਤ ਵਧਿ ਗੋ ਬਹੁ ਭਾਰਾ ॥
ਕੀ ਲੀਲਾ ਹੈ ਅਲੌਕਕ ਜੋਈ। ਦੇਵਅਚਰਜ ਹੋਤਿ ਲਖ ਸੋਈ ॥ ੫੮੪ ॥
ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਸਜਾਵਨ ਕੀਨਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨ ਮੈਂ ਜਿਨ ਚਿਤ ਭੀਨਾ।
ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਬਹੁ ਬਿਧ ਜਾਨੋ। ਜਿਨਕੇ ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਵਖਾਨੋ ॥ ੫੮੫ ॥
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਸਿਖਯਾ ਤਿਨ ਦੀਨਾ। ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ ਸਬ ਦਸ ਦੀਨਾ ॥
ਹੋਲਾ ਮਹਿਲਾ ਕੀਨ ਉਜਾਗਰੁ। ਸਿਖੀ ਕਾ ਕੀਨਾ ਬਹੁ ਆਦਰੁ ॥ ੫੮੬ ॥

ਨੀਲ ਵਰਣ ਨਿਹੰਗ ਹੈ ਜੋਈ। ਤਿਨ ਕੋ ਰਚਿਤ ਭਏ ਗੁਰ ਸੋਈ॥
ਤਿਨਕੀ ਉਪਮਾ ਔ ਅਲੰਕਾਰਾ। ਤਿਨ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਪਾਰਾ॥ ੫੮੭॥
ਦੋਨੋਂ ਧਿਯਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਸਰਬ ਸਿੰਘ ਆਪਨ ਗ੍ਰਹ ਜੋਏ॥
ਆਗੇ ਬਹੁਤ ਗੁਰਨ ਜਸਿ ਜੋਈ। ਸੁਨੋ ਸੰਗਤਿ ਦੈ ਕਰਣ ਕੋ ਸੋਈ॥ ੫੮੮॥
ਗੁਰੁ ਜਸ ਕਹਾ ਕਹੇ ਕੋ ਬਾਨੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਸ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ॥
ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਕਾਲ ਵਖਾਨੀ। ਜਿਹੀ ਆਰਤੀ ਮੋਰੀ ਮਾਨੀ॥ ੫੮੯॥
ਇਹਿ ਧਿਆਇ ਬਖਸੇ ਸਿਖੀ ਤਾਇ। ਗੁਰ ਚਰਣਾ ਮੈ ਪਰੇਮ ਵਧਾਇ॥
ਭਈ ਸਾਂਝ ਬਿਸਰਾਂਮਹਿ ਕੀਨੋ। ਸਿਖੀ ਧਜਾਏ ਸਮਾਪਤ ਚੀਨੋ॥ ੫੯੦॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਕਲੀਕਲਖ ਨਿਕੰਦਨ ਸਿਖੀ
ਪ੍ਰਭਾਕਰੇ ਕਵੀ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘੇਨ ਕ੍ਰਿਤ
ਦਤੀਯ ਧਜਾਇ ਸਮਪਤਿ
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਸਹਾਏ